

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *New York Times* Bestselling Author

J.D. ROBB

SECRETS
IN DEATH

İÇİNDE Dışın

J. D. Salinger

ST. MARTIN'S PRESS
NEW YORK

Okumaya Başlayın

İçindekiler Yazar

Hakkında Telif Hakkı

Sayfası

Bu St. Martin's Press e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik almak için, ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin

us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen bildirmek ve Yayıncı us.macmillanusa.com/piracy adresinden ulaşabilirsiniz.**

İkisi ölmüş olsa bile üç kişi
sır saklayabilir.

-Benjamin Franklin

Dedikodunun kötü olması için yalan olması gerekmez.
etrafta dolaştırılmaması gereken pek çok gerçek var.

-Frank A. Clark

1

Bu onu öldürmez.

Muhtemelen onu öldürmezdi.

Kar tanelerinden oluşan şapkasının altında kaşları birbirine kenetlenmiş olan Teğmen Eve Dallas, kalabalık kaldırımdaki insan selinin arasından neredeyse Şubat rüzgârı kadar acı düşüncelerle ilerliyordu.

Aracına geri dönmeyi ve diğer araçların arasından geçerek evine gitmeyi tercih ederdi. Düpedüz, şehir merkezindeki bir ara sokakta Zeused-up bir kimyasal kafayla ölümcül bir savaşa girmeyi, telaşlı bir eğretili otu barına gitmeye tercih ederdi.

Ama anlaşma anlaşmaydı ve bahaneleri -nedenleri- tükenmişti, kendi kendini düzeltti. Bu anlaşmayı ertelemek için sağlam nedenleri vardı.

Cinayet gibi.

Bir cinayet polisi cinayetle ve onun gerektirdiği her şeyle ilgilenirdi. Süslü içkiler ve havadan sudan konuşmalarla değil.

Boyun eğerek ellerini - yine lanet eldivenlerini unutmuştu - uzun bacaklarını saran ve dalgalanan uzun deri paltosunun ceplerine soktu. İki blok boyunca yürürken bakışları kahverengi ve kurnazca etrafı taradı.

polisin gözleri tetikteydi. Belki bir sokak hırsızı fark ederdi; İsa cüzdanlarını çıkarıp "Al beni!" diyen bir sürü turistin geçtiğini biliyordu: Al beni.

Bir tutuklama yapmak ve bu küçük buluşmayı yine ertelemek zorunda kalması onun suçu değil.

Ama görünüşe göre kapkaççılar ve toplayıcılar akşamı boş geçirmişler.

Kendisine Dr. Garnet DeWinter ile içki içtiğini hatırlattı, moda tabağı, adli antropolog ve hafif sinir bozucu, onu gerçek ölümüne kızdıramaz veya sıkamazdı.

Ve eğer can sıkıntısından ölmek potansiyel bir risk anlamına geliyorsa, 2061 yılına kadar bir tedavi bulmuş olmaları gerekirdi.

Otuz dakika, diye yemin etti. En fazla kırk, sonra işi bitecekti. Anlaşma tamamlandı.

Barın önünde durdu; düz, sağlam bilekli botlar, uzun siyah bir palto ve dalgalı kahverengi saçları ve örülmüş kaşları üzerinde parıldayan bir kar tanesi olan uyumsuz bir kayak şapkası giyen uzun boylu, iri yarı bir kadındı.

DU VIN.

Bir bar için aptalca bir isim, diye düşündü, geniş ağzı alaycı bir şekilde bükülerek. Bir bar için kibirli Fransız ismi.

Buranın Roarke'a ait olup olmadığını merak etti, çünkü neredeyse her şeyin sahibi kocasıydı. Onunla bir şeyler içmeyi tercih ederdi. Evde.

Ama değildi.

Kapıya doğru uzandı ve kar tanesi şapkasını hatırladı. Şapkayı çekip çıkardı ve biraz olsun saygınlığını korumak için cebine soktu.

New York şehir merkezinin gürültüsünden ve telaşından çıkıp, son moda, yüksek fiyatlı bir içki mekânının eğrelti otları ve çiçeklerle kaplı gürültüsüne adım attı.

Mat ve zarif bir gümüş rengi olan bar, karşı duvar boyunca bir S kıvrımı çizerek uzanıyordu. Parlak şişelerle dolu aynalı raflar onu destekliyordu. En üst rafta siyah-beyaz kareli saksılardan egzotik kırmızı çiçekler dökülüyordu.

Ön tarafta siyah-beyaz kareli tabureler sıralanmıştı. Her koltuğu bir eşek doldururken, diğer müşteriler kalabalıklaşarak barmen üçlüsünü meşgul ediyordu.

Çiçek şeklinde bükülmüş gümüş kolyelerle sanatsal bir şekilde aydınlatılan geniş alan, yüksek üstler, alçak üstler, kabinler ve bunların arasında hareket eden keskin siyahlar giymiş garsonlar için yer sağlıyordu.

Seslerin, şingırdayan cam eşyaların ve cilalı zemindeki ayakkabı tıkırtılarının yarattığı ses gürültüsünün hemen altında, müzik sistemi gırtlaktan Fransızca şarkı söyleyen bir kadınla çınılıyordu.

Tüm bunlar Eve'e fazla ... her şey gibi geldi.

İçgüdüsel olarak odayı tararken bir sarışında durakladı; çarpıcı yüz hatları, gür saçları, parlak pembe bir takım elbisenin içine sığdırılmış kıvrımlı vücudu ve gözleri kadar yeşil yüksek topuklu botları.

Dedikodu muhabirini tanıması sadece bir vuruş sürdü -Ya da Larinda Mars'ın kendi deyimiyle sosyal bilgi muhabiri. Eve'in istediği son şey, garip bir Fransız içkisi dışında, kendisini Yetmiş Beşinci Kanal'da canlı yayında bulmaktı.

Mars o anda Eve'in girişini fark edemeyecek kadar masa arkadaşına odaklanmış görünüyordu. Otuzlu yaşlarının ortasında, melez, şık görünümlü, dalgalı kahverengi saçları ve en az kendisi kadar sinirli görünen mavi gözleri vardı.

İş kıyafeti - raftan alınmış yüksek kaliteli bilek ünitesi değil.

Yüzü onun için çınlamıyordu ama Larinda Mars'ın dikkatini üzerinde tuttuğu sürece Eve ona bir borcu olduğunu düşündü.

Koyu kıvılcı saçlarını şık, baş ağrısına neden olan bir kıvrımla toplayan ev sahibesi, pratik bir gülümsemeyle yaklaştı.

"İyi akşamlar, rezervasyonunuz var mı?"

"Bilmiyorum. Buraya biriyle buluşmaya geldim. Belki de telefonu kapatmıştır." Lütfen Tanrım.

"Rezervasyon yaptırmış olabilir mi?"

"Bilmiyorum. DeWinter."

"Oh, evet, Dr. DeWinter. Kendisi burada. Sanırım makyajını tazelemek için aşağı indi. Size masanızı göstereyim."

"Tamam."

En azından Mars'tan barın diğer ucuna gittiler.

"Paltonuzu kontrol etmek ister misiniz?"

"Hayır, ben hallederim." Eve kabinin içine, kontrol edilmiş koltuğa kaydı. Oturduğunda baş hizasında olan ve tepesinde daha fazla çiçek saksısı bulunan bir duvar, kabini masaların olduğu başka bir bölümden ayırıyordu.

İçindeki polis, her şeyi ve herkesi görebileceği bir koltuğu tercih ederdi.

Ama sadece otuz dakika idare etmek zorunda kaldı.

Masanın diğer tarafında pembe ve köpüklü bir şeyden oluşan tek bir bardak duruyordu.

"Cesca bu akşam sizinle ilgilenecek," diye duyurdu ev sahibesi. "Birazdan sizinle ilgilenecek."

"Evet, teşekkürler."

Eve, ortağının sanatsal elleriyle ördüğü eşarbını çözüp ceketinin cebine tıktırırken kendi kendine otuz dakika diye söz verdi. Kaderine razı olarak, saçları kısa, küt bir mor salınım yapan garson kız kabine doğru adım atarken paltosunu silkti.

"İyi akşamlar, ben Cesca ve size hizmet edeceğim. Size ne ikram edebilirim?"

Eve, sırf aykırı olmak için ucuz bir Amerikan birası sipariş etmeyi düşündü. "Şarap, kırmızı iyi olur."

"Bir bardak mı, yarım şişe mi, yoksa bir şişe mi?" "Sadece bir bardak."

Cesca kemerindeki kumandaya dokundu. Kabinin yan duvarındaki ekran açıldı ve bir liste - uzun bir liste - kadehte kırmızı şaraplar görüntülendi.

"Karar vermek için biraz zaman ister misiniz?"

"Hayır..." Eve şaraplar hakkında biraz bilgi sahibiydi. Bir kadın Roarke'la yaşayıp da bazı temel bilgileri özümsemeden edemezdi. Evde içtiğini ve Roarke'ın üzüm bağlarından birinden geldiğini bildiği bir cabernet şarabına dokundu.

"Oh, bu çok güzel bir şarap. Hemen size getirtirim. Meze, ordövr ya da eşlikçi bir şeyler ister misiniz?"

"Hayır. Hayır, teşekkürler."

Genç garson gülümsemesini hiç kaybetmedi. "Fikrinizi değiştirirseniz çok güzel seçeneklerimiz var, ekrandan sipariş verebilirsiniz. Ben şarabınızı getireyim."

Eve uzaklaşırken bile DeWinter'ın barın uzak ucundaki bir kapıdan içeri girdiğini gördü.

DeWinter, garsonun saçlarıyla neredeyse aynı tonda, vücudu saran bir elbise giydi ve kıyafetini gümüş grisi renginde, uzun, esnek botlarla eşleştirdi.

Mora çalan bir kırmızıya boyanmış dudakları Eve'i gördüğünde kıvrıldı ve mizah gözlerini aydınlattı - cildinin pürüzsüz karamel tonuna karşı soğuk, kristal mavisi.

Siyah saçları düzgün, adımları kendinden emin bir şekilde cilalı zemini geçti ve zarıfçe kabine kaydı.

"Sonunda yalnızım." dedi.

"Komik."

"İptal ettiğini söyleyen bir mesaj bekliyordum." "Bu gece uğraşacak DB yok."

"Bu çok neşeli."

"Uzun

sürmeyecek."

"Hayır, ama öyle olsaydı sen ve ben ne yapardık? Bir içkiye ihtiyacın var."

"Biri geliyor."

DeWinter kendi içkisini aldı ve yudumlarken arkasına yaslandı. "Buradaki içkileri seviyorum. Bu, Nuage Rose, favorim. Seninki ne?"

"Buraya ilk kez geliyorum. Kırmızı şarapla devam edeceğim."

"Burası Roarke'a ait olduğu için daha önce geldiğinizi düşünmüştüm." Eve öyle düşündü. "Eğer Roarke'un sahip olduğu her yere gidersem,

Sadece şehirde olsaydım, başka bir şey yapmaya vaktim olmazdı." "H a k l ı s ı n . Benim favorimdir." Belli ki

Rahatlamış olan DeWinter içerken etrafına bakındı. "Yakın

Çalışma, güzel dekor, harika insanları izleme ve mükemmel hizmet."

Cesca son söylediğini kanıtlamak istercesine Eve'in şarabını masaya koydu. "Sen sipariş vermedin ama..."

Cesca siyah bir tabak uzattı.

ince, altın çubuklarla dolu.

"Zeytin kamişları. Cesca, zayıflığımı biliyorsun. Teşekkürler," dedi DeWinter.

"Sorun değil." Garson kız pipetleri, iki küçük tabağı ve süslü peçeteleri bıraktı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin."

DeWinter tabağına birkaç tane koyarak Eve'e "Bunlar harika," dedi.

Kaba olmanın bir anlamı yok, diye karar verdi Eve, ayrıca oldukça güzel görünüyorlardı. Bir tanesinin tadına baktığında da öyle olduğunu düşündü.

"Neden hemen işe koyulmuyoruz?" DeWinter bir zeytin kamişını kemirdi. "Herkesin beni sevmesine ihtiyacım yok. Sevmeyenlerin neden sevmediğini bilmeme bile gerek yok. Sen de benim kadar iyi biliyorsun: Otorite sahibi bir konumdaysan, bazıları sevmez. Ve bu pozisyonda bir kadın olduğunuzda, yirmi birinci yüzyılın ikinci yarısında olmamıza rağmen, bu durumu daha da zorlaştırıyor."

Tekrar içmek için durakladı.

"Ancak, sen ve ben rutin olarak birlikte alışmasak ve muhtemelen çalışmayacak olsak da, çalıştığımız zamanlar oldu ve olacak."

DeWinter omuz silkerek eliyle içkisini işaret etti. "Bunu aşabilirim, tıpkı senin gibi. İkimiz de profesyoneliz ve işimizde iyiyiz. Ama aynı zamanda kişisel bağlantılarımız da var."

Eve, DeWinter'ın çarpıcı yüzünü incelerken şarabı denedi - gerçekten iyiydi. "Bütün bunları çalıştın mı?"

Mükemmel kaşlarından biri havaya kalkmasına rağmen DeWinter aynı düzgün tonu korudu. "Hayır, ama bunu düşünmek için çok zamanım oldu. Yani... bazı arkadaşlarınızla dostum. Nadine, Mavis, mesela. Mavis ve Leonardo kızımı ve beni Bella'nın doğum günü partisine davet edecek kadar dostlar. Ve bu bir olay değil miydi?"

"Mavis için Salı sabahları bir etkinliktir."

"Bu onun cazibesinin ve çekiciliğinin bir parçası. Ondan oldukça hoşlanıyorum."

Anladığım kadarıyla o sizin adamlarınızdan biri-"

"O bana ait değil," diye araya girdi Eve.

"O sizin çevrenizin önemli bir parçası. Çok sıkı bir çember. O çembere kimin gireceğine dikkat ediyorsun ve ben buna saygı duyuyorum. Senin ve benim B'lerin B'si olmamızı beklemiyorum ama-"

"Ne?"

"Üzgünüm, kızımın etkisi var." Mizah, gerçek bir mizah, yüzünü aydınlattı. "En iyi arkadaşların en iyisi. Profesyonel bir ilişki sürdürebiliriz ama benimle ilgili seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu merak ediyorum."

"Bunu düşünmüyorum."

Dudakları kıvrılan DeWinter köpüklü içkisinden bir yudum daha aldı. "Belki bu alıştırmamanın amacı için yapabilirsin."

Eve bunun neden önemli olduğunu anlayamadı. Omuz silkti. "Seni tanımıyorum. İşinde iyisin. Gerçekten iyisin. Tek ihtiyacım olan bu."

"Ben ısrarcıyım, sen de öylesin." "Tamam."

"Bir vakaya aynı şekilde yaklaşmamız gerekmiyor ama hedeflerimiz aynı."

"Tartışma yok."

"Arkadaş olarak arayacağım türden bir insan değilsin, çünkü çoğu zaman kabasın, tek fikirlisin ve aynı anda hem sert hem de sıkı biri olmayı başarıyorsun."

Cimri yorumu canını sıkırsa da Eve boş verdi. "O zaman burada ne işimiz var?"

Yer değiştiren DeWinter biraz öne doğru eğildi. "Ayrıca sadece emrinizde çalışanlara değil, özel hayatınıza da inanılmaz ve tartışılmaz bir sadakat aşıyorsunuz. Saygı duyduğum ve hayranlık duyduğum bir adam size delicesine aşık."

Eve bir zeytin kamışı daha geveledi. "Belki de kaba saba heriflerden hoşlanıyordur."

"Öyle olmalı. Ama aynı zamanda onun üstün bir karakter yargıcı olduğunu, büyük resmi inceleyen ve gören bir adam olduğunu biliyorum. Ve o yakın arkadaş çevresini, onların çeşitliliğini görüyorum. Ben küçük ayrıntılara takılıp büyük resmi görebilen bir insanım, bu yüzden merak ediyorum."

DeWinter gelişigüzel bir şekilde bir zeytin kamışı daha aldı. "Morris mi?" DeWinter bir süre bekledikten sonra başını salladı. "Büyük bir kısmı Li o zaman. O da senin adamlarından biri."

Hızlı bir kızgınlık hissi omurgasından yukarı doğru fırladı. "Morris kendi başına bir adam."

"Öyle ama o da bu çemberin bir parçası ve aramızdaki sadakat iki yönlü. Biz arkadaşız, Li ve ben. Yol arkadaşınız. Yatak arkadaşı değiliz."

"Bu beni ilgilendirmez-"

"İş mi? Bu saçmalık, sıkı göt." Sonra Eve'in gözlerindeki parıltıya güldü. "Yüzüne karşı sık sık böyle denildiğini sanmıyorum."

"Karşı taraf yüzünün kanamasını istemiyorsa hayır."

"İtidalinizi takdir ediyorum. Li'yi bir arkadaş olarak önemsiyorum. Her ne kadar içi de dışı da mükemmel bir örnek olsa da -ki ben de oldukça iyiyim- birbirimize bu şekilde çekilmiyoruz."

Bir an için gözlerini kaçırdı ve küçük bir iç çekti. "İtiraf edeyim, birkaç kez keşke öyle olsaydık dediğim oldu ama değiliz. Her iki tarafta da. Amaryllis'i tanımıyordum ama Li'nin onu sevdiğini, derinden sevdiğini biliyorum. Derinden sevmeyi bilirsiniz ve onu kaybetmenin onu nasıl etkilediğini de bilirsiniz. Bu olduğunda onun yanındaydın. Hâlâ da onun için oradasın."

Eve saçmalığın sesini ve gerçeğin sesini biliyordu. Duyduğu şey gerçektir. Bu onun sertleşmiş omurgasını gevşetti.

"Hâlâ yas tutuyor," dedi Eve. "Eskisi kadar değil, eskisi gibi değil ama hâlâ yas tutuyor."

"Evet, öyle. Ve onun bir parçası her zaman olabilir. Birbirimizle, seksin komplikasyonları olmadan bir arkadaş ve yoldaşlığa ihtiyaç duyduğumuz ve istediğimiz bir zamanda tanıştık. Pek çok ortak noktamız var ve hayatımın aşkı olan kızım için çok iyi bir arkadaş oldu. İçimdeki boşluğu doldurması için Li'yi aramıyorum. Aslında bunu yapacak kimseyi aramıyorum, çünkü bir boşluğum yok ve bebeğimin hayatına bu düzeyde birini sokarak onu karmaşıktırmak gibi bir niyetim de yok."

Bir an durakladı ve tekrar iç çekti. "Yine de seksi özlüyorum. Ne olursa olsun, Miranda benim ilkim, sonum ve her şeyim. Li onunla çok keyifli ve sanırım onun daha fazla ışık, daha fazla rahatlık bulmasına da yardımcı oluyor.

"Seninle tanışmak istedi."

"Benimle mi? Neden?"

"Adınızı duydu ve sizi ekranda gördü - zeki bir kızken ve çok ilgiliyken suç kanallarını, interneti engellemek zor. Ayrıca, sen ve Roarke partide Bella'ya bebek evini verdiniz. Büyük başarı. Ama ben onu sana getiremeden gittin."

"Bir olay yaşadık."

"Farkındayım. Duydum. Peki yaralanan memur?" "Tıbbi izinde. İyileşecek."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Geri döndük," diye ekledi Eve. "Partiye."

"Evet, Li bundan bahsetmişti ama biz çoktan ayrılmıştık. Hala -ona göre- bazı ince ayarlara ihtiyacı olan bir okul projesi vardı. Li'den hoşlanmıyorum ve onun da bana karşı arkadaşlıktan öte hisleri yok. Bu yüzden benimle ne sorunun varsa, umarım bunu aradan çıkarabilirsin."

"Tamam." Eve biraz şarap içti, düşündü. "Seni tanımıyorum ve tanıdıklarımın da pek bir şey anlamıyorum. Bana bir züppe gibi görünüyorsun ve adından sonra gelen tüm harfler hakkında çok şişirilmiş kendi dar kışına sahip biri."

DeWinter'ın sırtı parlak kırmızı bir bayrak gibi havaya kalktı. "Ben züppe değilim!"

"Şu içtiğin şey ne, şu kibirli Fransız aksanıyla adını koyduğun şey?"

"Bu içkiyi seviyorum ve Fransızca konuşuyorum. Bu beni züppe yapmaz."

Şimdi eğleniyordu - DeWinter'ın sinirini bozmak için bunun yeterli olduğunu kim bilebilirdi ki? "Ve sen -nasıl denir- uyumlu kıyafetlerinle etrafta dönüp duruyorsun."

"Altı bin dolarlık botlar giyiyorsun."

"Değilim." Dehşete kapılan Eve bir ayağını uzatarak baktı. "Tanrım." Muhtemelen öyleydi. "Aradaki fark şu ki, botlarınızın fiyatı hakkında hiçbir fikrim yok, sadece akli başında hiç kimse saatlerce üzerinde duracaksa onları giymez."

DeWinter'ın yüzünde ve sesinde mutlak bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Benimle sorunuz nasıl giyindiğim mi?"

"Sistemik bir durum," diye karar verdi Eve o anda.

"Sistemikmiş, hadi oradan." DeWinter çıtırdatmadan önce Eve'e bir pipet salladı. "Dış görünüşüme bakarak hakkımda bir kanaat oluşturmuşsun ve sen bundan daha iyi bir polissin."

"Kameraların önünde çok hızlı caka satıyorsun."

"Ben süslenmem. En yakın arkadaşlarınızdan biri muhabirken ve ekranda bolca vakit geçirirken bunu sizden duymak çok zengin bir şey."

"Bir soruşturma için avantajlı olduğunda."

"Senin hakkında lanet bir kitap yazdı. Ve ondan uyarlanan video Oscar'a aday."

"Hayır, Icoves hakkında lanet bir kitap yazdı." Eve elini kaldırdı. "Sen bir köpek çaldın."

"Oh, Tanrı aşkına."

"Bir köpek çaldın," diye devam etti Eve, "çünkü ihmal ve istismar ediliyordu ve kimse bu konuda bir şey yapmıyordu. Köpeği sakladın. Ben hizmet et ve koru ilkesine inanırım ve biri, hatta bir köpek bile istismar ediliyorsa, birilerinin bunu durdurması gerekir. Sen durdurdun. Bu senin için bir puan."

"Köpeğim benim için bir puan mı?"

"Evet, belki de Morris diğer tarafa geçti çünkü ben birinin benimle dalga geçtiğini anlarım ama sen geçmiyorsun. Ve sen onun için iyiydin. Ona baktığımda bunun aksini söyleyemem. Daha istikrarlı ve belki de bunun bir parçası seninle takılmak."

"Onu önemsiyorum."

"Anladım. Bu sizi daha az züppe ya da medya avcısı yapmaz ama anladım."

DeWinter öfkeyle tekrar arkasına yaslandı. "Yemin ederim, şimdi ve burada, senden neden bu kadar hoşlandığımı bilmiyorum."

"Sana dönüyorum. Yarısının yeterince iyi olduğunu düşündüğümünden, bu yeterli olmalı. Eve gitmem gerek."

"Şarabınızı bitirmediniz-" diye başladı DeWinter.

İkisi de yere çarpan camın sesine baktı. DeWinter tekrar başını çevirip içkisini aldı.

"Boşa harcamanın anlamı yok-"

Eve yükselmeden önce ancak bu kadar ilerleyebildi.

Larında Mars artık bir kabinde oturmuyordu, arkadaşı da öyle. Bunun yerine cilalı zeminde bir sarhoş gibi yürüyor, ayakkabılarını garsona çarparken devirdiği tepsinin kırık camlarına sürterek yürüyordu.

Hem sersemlemiş hem de donuk gözleri, sağa sola savrulurken dümdüz önüne bakıyordu. Pembe deri giysisinin sağ kolunu ıslatan kan, ince bir nehir halinde yere damlıyordu.

Eve insanları kenara iterek ona doğru koştu. Birisi çığlık atmaya başladı.

Mars öne doğru yuvarlanırken gözleri geri kaçtı. Eve onu yere düşmeden yakaladı, böylece birlikte yere düştüler.

"DeWinter!" Eve, dar kolunu çekip çıkarmak ve kanın kaynağını bulmak için mücadele ederken tersledi.

"Ben buradayım, ben buradayım.

Üzerine baskı uygula." "Nereye?"

DeWinter yere eğildi ve iki eliyle Mars'ın sağ pazusuna bastırdı. "Kolunu kesip çıkarmamız gerek. Turnike yapmak için bir şeye ihtiyacım var. Çok kan kaybetmiş."

Sıçrayarak ayağa kalkan Eve cebinden bir çakı çıkardı. "Bunu kullan. Sen kullan!" Garsonlardan birini yakaladı. "Kimse gitmiyor."

"Yapamam-"

"Lanet kapıyı kilitle." Konuşurken kemerini çıkardı. "Sen!" İnsanlar paniğe kapılıp kaçışırken barmenlerden birini işaret etti. "Dokuz-bir-bir'i ara. Hemen. Tıbbi yardıma ihtiyacımız var."

"Ben doktorum, ben doktorum." Bir adam kalabalığı yararak ilerledi.

DeWinter kolunu keserken, "Ben de öyle," dedi. "Nabzım atmıyor."

"Brakiyal arter." Adam Mars'ın üzerine çıktı ve göğsünü pompalamaya başladı. "Şu turnikeyi takın. Eğer onu tutabilirsek

Gidiyoruz... Zabıtalara kana ihtiyacımız olduğunu söyle. O-
negatif. Kan nakline ihtiyacı var."

Eve kurbanı sağlık görevlilerine bıraktı ve kalabalıkla ilgilendi.

"Herkes olduğu yerde kalsın!" Rozetini çıkarıp havaya kaldırdı. "Ben bir polisim. Oturun, doktorlara yer açın." Kaşmir pardösülü bir adam garsonu kapıdan uzaklaştırmaya çalışırken o da bir adım öne çıktı. "Oturun dedim."

"Buna yetkiniz yok-"

Silahını ortaya çıkarmak için ceketini geriye itti. "Bahse var mısınız?"

Ona yoğun bir hoşnutsuzlukla baktı ama bara doğru yürüdü ve ayağa kalktı.

"Dışarıda kimse yok," diye tekrarladı Eve. "Polisler ve sağlık görevlileri dışında kimse yok."

"Tıbbi yardıma ihtiyacımız olmayacak." Elleri kanla ıslanmış olan DeWinter topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "O gitti."

DB'ler yok mu? Eve, aramak için linkini çıkarırken düşündü. Hayır, uzun sürmedi.

* * *

Bir bar dolusu insan vardı; biri katil olabilirdi. Yine de Mars'ı kesen kişinin çoktan gitmiş olduğundan şüpheleniyordu. Yine de elindekilerle başa çıkması gerekiyordu.

"Sessiz olun!" Emri gürültünün çoğunu kesti. "Herkesin yerinde kalmasını ya da olduğu yerde kalmasını istiyorum."

"Eve gitmek istiyorum." Hıçkırarak bağırان Eve sadece başını salladı.

"Anlıyorum ve herkesi mümkün olan en kısa sürede buradan çıkarmaya çalışacağım. Şimdilik bu masanın ve bu masanın düzenli bir şekilde odanın o bölgesine taşınmasını istiyorum."

"Çok fazla kan var," diye mırıldandı biri.

"Evet, işte bu yüzden taşınmanı istiyorum. Eşyalarınızı alın ve odanın kuzey tarafına geçin. Lütfen."

"Neden siz yetkilisiniz?" diye bağırdı biri. "Bizi burada tutamazsınız."

Eve sadece rozetini kaldırdı. "Bu bir polis rozeti. Ben NYPSD'den Teğmen Dallas ve bu artık bir polis soruşturmasıdır."

"Hanımefendi?" Kapıdaki garson kız elini kaldırdı. "Teğmen."

"MT'ler burada, geldiklerini görebiliyorum." "Bırakın girsinler. Lütfen kuzey tarafına geçin."

Bir kadın ayağa kalktı, titreyen eliyle çantasını aldı. Ve bayıldı. Bu yeni bir panik ve bağırış dalgası başlattığından, Eve bunu görmezden geldi ve içeri koşan MT'lere döndü.

"Bayılanla ilgilen," dedi eliyle işaret ederek. "Kanayan için artık çok geç. Dinleyin! Burada isimlerinizi ve ifadelerinizi alıp sizi yolunuza gönderebilirim ya da bir araba çağırıp her birinizi Merkez'e naklettirebilir ve bu işi orada halledebilirim. Seçim sizin. Buradan çıkmak istiyorsanız, sessiz olun. Ve bu masalarda oturanlar, kımıldayın."

"Kız arkadaşımı terk etmeyeceğim."

Eve aşağı inerken bayılanı yakalayan adamı inceledi. "Sorun değil. MT'lere onu getirmeleri için yer açın. Gözlerini kandan korumanı ve ona yardım etmeni öneririm."

Kuzey tarafına geçin. Ve o tarafta sandalyesi olan biri, onu - Adı neydi?"

"Marlee."

"Ver Marlee a sandalye." O döndü için bir barmenler. "Onun için biraz suya ne dersin?"

"Um. Polis burada."

Tanrı'ya şükür, diye düşündü Eve. "Onları içeri alın ve kuzeye doğru ilerleyin. Teşekkürler."

Eve, içeri girdiklerinde birkaç droidin dövüldüğünü fark etti. Hiç yoktan iyidir. "Bu sahnenin güvenliğini sağlamalıyım. Bu masalardaki insanların kuzey tarafına taşınması gerekiyor. Onlara sandalye getirin."

"Evet, efendim."

"Onu örtecek bir şey bulamaz mıyız?"

Doktorun sorusu üzerine hem Eve hem de DeWinter hep bir ağızdan "Hayır," dedi. Eve kaşlarını kaldırarak DeWinter'a baktı.

"Özür dilerim," diye devam etti DeWinter, "adınızı alamadım." "Sterling, Bryce Sterling."

"Dr. Sterling, burada yaptıklarınız için size teşekkür etmek istiyorum. Adli kanıtları tehlikeye atabileceği için onu koruyamayız."

"Kalkanlarım geliyor," diye ekledi Eve. Ve kendisinin iki blok ötede arabasının bagajında olduğu için bir saha kiti. "Bardan kim sorumlu?"

"Ben." Barmenlerden biri elini kaldırdı. "Ben nöbetçi müdürüm."

"İsim?"

"Emily. Emily Francis."

"Bayan Francis, bu bölgede hiç güvenlik kamerası göremiyorum."

"Hayır, iç kameralarımız yok. Sadece dışarıda." "Başka bir çıkış var mı?"

"Ara sokağa bir çıkış var. Bu..." Arkasını işaret etti. "Mutfaktan."

"Arkada kimse var mı?"

"Ben-ben öyleydim." Bir adam -gerçekte bir çocuktan biraz daha fazlası- elini kaldırdı. "Depodaydım ve çığlık sesleri duyunca içeri koştum."

"Mutfaktaydık."

Hepsi de beyaz önlükler giymiş olan üç kişilik bir grup, barın arkasındaki açılır kapanır kapıların yanında birlikte duruyordu.

"Arkada kimse var mı?"

"Hayır. Ama her şeyin kapalı olduğundan emin olmalıyım. Yapabilir miyim?"

"İsim?"

"Ben Curt-ah, Curtis Liebowitz."

"Öncelikle, son bir saat içinde mutfaktan girip ara kapıdan çıkan oldu mu?"

"Uh-uh. Yani hayır. Onları görürdük."

"Devam et Curt, hemen geri gel. Tamam." Geri döndü. "Şöyle olacak. Bu memurlar isimleri, iletişim bilgilerini ve ifadeleri almaya başlayacaklar. Onlar ya da şu anda buraya gelmekte olan memurlar bu bilgilerden tatmin olduklarında gitmekte özgür olacaksınız."

Droidlerden birine işaret etti.

"Kurbanın önündeki ve arkasındaki kabinlerde, kabinine en yakın masalarda kimlerin oturduğunu bilmek istiyorum - eğer hala olay yerindeyseler. Bu kişilerin tutuklanmasını istiyorum."

"Evet, efendim."

"Başla. Emily, değil mi?"

"Evet."

Eve biraz eğildi, sesini alçalttı. "Bu barın sahibinin kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Evet, biliyorum."

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Evet. Sen adını söyleyene kadar bilmiyordum ama-"

"Güzel. Personeli sakın ve düzenli tutmama yardım etmeni istiyorum. En güvenilir garsonunuzun hala barda olan müşterilere su veya meşrubat dağıtmanıza yardım etmesini istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Evet. Teğmen? Onu tanıyorum. Bayan Mars. Larında Mars."

"Şahsen mi?"

"Hayır, yani, pek sayılmaz. Yani o sıradan biri. Ve ekranda. Dedikodu kanalı."

Eve, istikrarlı biri, diye düşündü. Roarke'un iş yöneticilerinden birinden daha azını beklemezdi. "Burada, barda birlikte olduğu adamı göremiyorum."

"Sanırım daha önce ayrıldı... kız tuvaletten çıkmadan önce. Yani oradan geçti ve orası da tuvaletlere iniyor, o yüzden oraya gittiğini varsayıyorum."

"Kiminle olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ama öğrenebilirim. İçkilerin parasını ödedi. Onlardan para almış. Sanırım 'link' uygulamasını kullandı. Kontrol edebilirim."

"Bunu yaparsanız ve güvenilir birkaç kişiye içki dağıtırsanız memnun olurum. Alkol yok, tamam mı?"

"Anladım."

"Onlara kim hizmet etti?"

"Bu Kyle'ın kabini." Emily çenesiyle işaret ederek etrafına bakındı. "Cesca ve Malory ile birlikte orada."

"Tamam, devam et ve benim için şarjı kontrol et."

Eve cesede doğru geri çekildi ve çömeldi. "Saha teçhizatım geliyor, ama bu arada onun kimliğini tespit ettik - birincil ve bar müdüründen - Larinda Mars olarak."

"Tanıdık geldiğini biliyordum," diye ekledi DeWinter. "Onun raporlarını görmüştüm."

"Hem sizin hem de Dr. Sterling'in kayıt cihazımda doğruladığı üzere, ölüm nedenimiz var."

"Kayıt cihazınız açık mıydı?" DeWinter talep etti.

"Sakin ol. Tanrım. Her yere kan damlarken sendeleyerek dışarı çıktığında onunla ilgilenmiştim. Dr. Sterling, tıbbi görüşünüze göre, boyu ve kilosu göz önünde bulundurulduğunda, brakiyal arter dediğiniz kesikten kanaması ne kadar sürer?"

"Duruma göre değişir. Sadece birkaç dakika sürebilir. Daha uzun da sürebilir, sekiz ile on iki arasında. Gerçekçi olmak gerekirse, biz onu görmeden önce ölmüştü. Zaten çok fazla kan kaybettiği için onu kurtaramazdık."

"Tamam. Diyelim ki biri bu atardamarı kesti. Acil müdahale ne olur?"

"Yine bağlı olarak, her kalp atışında fışkırırdı. Sadece sıyrık ya da kısmen kesik varsa daha yavaş sızıntı olur. Tedavi edilmezse, bilinç kaybı ve ölüme kadar kan kaybıyla birlikte artan kafa karışıklığı, yönelim bozukluğu, şok olacaktır."

"Pekâlâ. İletişim bilgilerinizi ve ifadenizi alacağım. Sonra mutfağa dönüp istersen temizlenebilirsin. Orayı temizleyeceğim. Sonra gitmekte özgürsünüz, teşekkürler."

"Karım burada. O..."

"Onunla hemen bir görüşme yapacağım, böylece birlikte gidebilirsiniz."

O doğrulurken, droidlerden biri ortağı ve ortağının esas adamı için kapıyı açtı.

Dedektif Peabody şu anda uçuşan siyah saçlarının üzerine ponponlu bir şapka takmıştı. EDD ası Dedektif McNab'ın kırmızı ceketini ve ekose çizmesi barı havai fişek gibi aydınlattı.

Eve hızla onlara doğru ilerledi ve soruları engellemek için parmağını kaldırdı. "Peabody, DB'nin yanındaki adamın ifadesini ve iletişim bilgilerini almanı istiyorum. O bir doktor. Karısı da kalabalığın içinde, serbest bırakılabilmeleri için onunla da görüşmeni istiyorum. Sonra, garsonları al. Muhtemelen daha fazlasını görmüşlerdir. McNab, müdür Emily Francis. Barın arkasındaki esmer. Size güvenlik kayıtlarını nerede bulacağınızı söyleyecektir. Sadece buranın dışarısı."

Ondan saha kitini aldı. "Kalkanlarım geliyor, onları içeri alın, cesedi en kısa sürede perdeleyin. Ben aşağıya, saldırının en muhtemel olduğu yere gidiyorum."

"Sadece bir soru?" Peabody tek bir parmağını kaldırdı. "Ne oldu böyle?"

"Görünüşe göre birileri sosyal bilgi ağını kesmeye karar vermiş. Bu kalabalığı hizada tutun," diye ekledi ve kan izini olduğundan daha fazla tehlikeye atmamak için etrafından dolaşarak uzaklaştı.

2

Eve kan izini takip ederek kısa bir koridordan geçti, dik bir basamaktan inerek tuvaletlerin bulunduğu daha uzun bir antreye ulaştı; kapılardan birinde stilize bir kadın silueti üzerinde Femmes, diğerinde ise erkek silueti üzerinde Hommes yazıyordu.

Kan dişiyi işaret ediyordu. Durakladı, çantasından bir kutu Seal-It çıkardı, ellerini ve botlarını kapladı. Kapıyı yavaşça açtı.

Soluk altın rengine boyanmış bir duvarda, kıvrımlı gümüş muslukları olan uzun gümüş bir teknenin üzerindeki geniş, çerçeveli aynanın bir bölümünün üzerinde kan, atardamar spreyi olduğunu tahmin etti.

Yerde birikti ve orada çoktan katılaşmaya başlamıştı.

Eve bir adım atarak yalağın yanındaki kancaya asılı büyük pembe el çantasını açtı. İini karıştırdı.

"Kurban çantasını bıraktı, içindeki kimlik doğrulandı. Ayrıca elinde biber gazı, panik butonu ve şuraya bakın, yasadışı bir bayıltıcı var. Kurbanın ya paranoyak olduğunu ya da savunma araçları taşımak için sebebi olduğunu gösteriyor.

"Bu da muhtemelen aynanın altındaki rafta duran dudak boyası."

O da aynısını doğruladı, bir işaretleyici kurdu, boya tüpünde parmak izi olup olmadığını test etti ve onları çalıştırdı. Sonra tüpü poşetledi, mühürledi ve işaretledi.

"Tesisleri kullanmak için geldi. Burada durmuş, dudak boyası sürmüş, kabartmış. Büyük ihtimalle saldırgan onu takip etti. Beklemek biraz zorlama gibi. Saldırının kendisi anlık olsa da silahı olmalı. Silahı  ek, kolu kes. Olay yerinde yaptığım kısa muayenede tek yara vardı, yani saldırgan ya nereyi keseceğini biliyordu ya da çok şanslıydı. Ben nereyi kestiğini bildiğinden yanayım.

" ığlık attı mı?"

Eve bunu hayal etti, aynanın önünde duran Mars'ın resmini zihnine getirdi.

Kapı açılır, diye düşündü ve Mars katili aynada görür.

Dönüşler, kesinlikle dönüşler, sıçramanın şekline göre.

"Eğer  ığlık attıysa, yukarıda duyabileceğimiz kadar yüksek sesle çığlık atmamıştır. Saldırgan... eğer üzerine kan bulaşmasını engellediyse, bu da şans değildir. Spreyden kaçınmak için nerede duracağını biliyordu. Ya da spreyi bir montla örtmüştür. Ellerindeki kanı lavaboda yıkamış olabilir. Eldiven giyip sonra çıkarmış olabilir."

Bir an gözlerini kapadı, oturmuş lanet olası içkisini yudumlarken yukarıya gidişlerini, gelişlerini hatırlamaya çalıştı.

Başını sallayarak odayı tekrar inceledi.

"Dört tezgah. Hepsi gösterişli. Boğuşma izi yok, kavga izi yok. Her şey düzgün, temiz ve düzenli. Kan hariç."

Bir tartışma olabilir, diye düşündü. İçki arkadaşı, başka biri. İçki içen başka biri. Onu bara kadar takip eden biri.

Bir sürü olasılık var.

Kendi kiti için kandan bir örnek aldı. Gerisini süpürgecilerin halledeceğini düşündü.

Ve şimdi de ertelediği bir şeyle uğraşıyordu. Roarke'u etiketledi.

Yüzü bağlantı ekranına geldi. O inanılmaz mavi gözler. Sadece onun için, o güzel yontulmuş ağzını kıvrarak yavaşça gülümsemesi.

"Teğmen. Garnet nasıl?" "DeWinter üst katta senin yerinde. Du Vin."

"Ah, demek Fransa'dan bir dokunuş istedin." Sesinde İrlanda'nın o lirik dokunuşu vardı. "Nasıl buldun?"

"Bir vakaya yakalanana kadar fena değildi."

"Ah, pekala. Ölüler için ve kendim için üzgünüm, zira bir süre daha eve dönmeyeceğinizi tahmin ediyorum."

"Evet, bir süre için değil. Yani tam anlamıyla bir vaka yakaladım. Yani: Onu aşağı inerken ve Fransız barınızın gerçekten güzel zemininde ölmeden önce yakaladım."

Gülümseme kayboldu; o cesur mavi gözler soğudu. "Evimde bir cinayet mi işlendi?"

"Kadınlar tuvaletindeyim. Duvarları yeniden boyamanız gerekecek."

"Yola çıkıyorum."

"Şekil açısından buraya gelmenize gerek olmadığını söyleyeceğim. Ama senin de neden olduğunu söylemene gerek yok. Buraya geldiğinde görüşürüz. Kusura bakma."

"Ben de öyle."

Kapattı.

Linkini cebine geri koyarken Peabody kapıyı açtı.

Kahverengi gözler odayı taradı. "Nereye düştüğünü biliyoruz."

"Var."

"Kalkanlar burada ve yerinde. İnsanların sakinleşmesine yardımcı oldu ama yukarıda çok fazla sinir var. Cesedi mi yoksa ifadeleri mi almamı istersiniz?"

"İfadeler, şimdilik. Droidlere onun standına yakın oturanları ayıklamalarını söyledim. Şunları al. Biriyle içki içiyordu. Erkek, melez, otuzlu yaşların sonunda, dalgalı kahverengi saçlı, mavi gözlü. Zengin-pahalı koyu gri takım elbise, ah... mavi gömlek, içinde biraz kırmızı olan mavi-gri desenli kravat. Pahalı görünümlü bileklik. Gümüş ya da beyaz altın."

"Ne kadar yakındınız?"

"Görünüşe göre yeterince yakın değildi ama ona yeterince bakabildim. Yüz ifadesinden pek de mutlu bir konuşma yapmıyorlarmış gibi görünüyordu."

"DB'nin kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Larında Mars, skandal kraliçesi. Bunu resmi olarak doğrulayacağım. Müdür şimdiye kadar refakatçinin adını öğrenmiş olmalı. İfadeleri al. Bunu alıp araştıracağım."

"Süpürücüler mi?"

"Evet, onları ve morg ekibini çağırın."

Eve etrafına son bir kez baktı ve çantayı poşete koymak için yürüdü. "Kanıt torbası için çok büyük, büyük bile olsa." Bu sorunu çözmek için içindekileri bir torbaya doldurdu, işaretledi ve mühürledi, çantayı başka bir torbaya doldurdu.

Hepsini toplayıp doğruca Emily'nin yanına gitti. "Kapaklı bir kutunuz var mı?"

"Ofisimde. Size bir tane getireyim. Teğmen, Bayan Mars'la içki içen adamın adı Fabio Bellami. İletişim bilgileri bende var. Okumanın bir kopyasını çıkardım."

Eve aldı. "Teşekkürler, çok yardımcı oldunuz." "Kutuyu getireyim."

Eve kağıdı cebine attı. Kurbanda biraz ilgi göstermenin zamanı geçmişti.

DeWinter beklediği tabureden kaydı.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Eve beyaz perdeye baktı. "Bunun adli antropologlara göre bir iş olduğunu sanmıyorum."

"Buradaydım. Ellerimde onun kanı vardı. Yardım edebilir miyim?"

Eve kuzey tarafında hâlâ bir araya toplanmış olan insanlara baktı. "Sterling hâlâ burada."

"Eşikle birlikte gitmesine izin verildi, ancak tam bir panik atak geçiren birine yardım etmek için kaldı - ve başka bir bayılma nöbeti. Bence çok iyi bir doktor olmalı. Ve bence kurbanda beş dakika daha erken ulaşabilseydik, onu kurtarabilirdik. Tabii ki bu tamamen varsayım."

"Varsayımlar faydalı olabilir." Bir kutu Seal-It uzattı. "Mühürle."

"Pardon, ne dedin?"

"Yardım etmek istiyorsan, mühürle. Çizmelerinde zaten biraz kan var."

DeWinter yere baktı. "Lanet olsun." Ama mühürledi.

Sonra Eve'le birlikte kalkanın arkasına geçti.

Eve çömeldi, çantasından Identi-pad'ini çıkardı ve kurbanın başparmağına bastırdı. "Kurbanın Mars, Larında, otuz yedi yaşında olduğu tespit edildi."

"Sanmıyorum," diye araya giren DeWinter, Eve'den soğuk bir bakış aldı. "Bunu kesinlikle doğrulayabilirim, ama benim görüşüme göre kurban kırk ila kırk beş yaşlarında."

"Not edildi. Kurbanın resmi kimlik bilgilerine göre yaşı otuz yedi. 265 Park Avenue, Penthouse 3'te ikamet ediyor. Bekar. Evlilik ya da birlikte yaşama kaydı yok. Çocuğu yok. Göstergeyi bana ver. TOD'u doğrulamam gerekiyor."

DeWinter kitte bunu ararken Eve kurbanda başka yaralanma olup olmadığını kontrol etti. "Tek yaralanma kolu gibi görünüyor. Doğrulamak için bana." DeWinter'ın uzattığı göstergeyi aldı. "TOD on sekiz kırk üç, bu da benim canlı kayıtlarımla uyuyor. Kurban sağ kolundaki brakiyal arterden yaralanmış. Yaranın görünümü, keskin bir aletin kolun malzemesini keserek ete girdiğini gösteriyor."

Eve arkasına yaslandı. "Banyodan buraya kadar gelmiş. Onu her kim kestiyse banyoda vurmuş. Dışarı çıktı, merdivenlerden indi, yukarı çıktı, başka bir koridordan aşağı indi, aşağı inmeden önce bara birkaç adım attı."

"Benim fikrimi almak ister misin?"

"Bu yüzden seni buraya aldım."

"İlk birkaç saniye değil, hatta Dr. Morris'in atardamardaki hasarla ilgili bulgularına bağlı olarak yarım dakikaya kadar bile kafasının karıştığını hissetmemiş olabilir. Ciddi anlamda kafası karışmadan, sersemlemeden önce tuvaletten çıkmış, hatta merdivenlere kadar gitmiş olması mümkün."

"Basamakların alt kısmında kan izleri daha yoğun ve duvarlarda da -muhtemelen eliyle yaptığı- bazı lekeler var."

"Kendini destekliyor. Belki kendini toparlıyor ya da basamaklarda emin olmadan-şaşkın bir şekilde duruyor. Sonra bir tür içgüdüsel süreçle yukarı doğru devam ediyor.

Beyni kansız kalmış.

onun kalbi."

"Siz, sağlık görevlileri, belki askerler, belki polisler dışında kaç kişi o noktaya gitmeyi düşünecek, hatta planlayacak? O atardamara? Elinizde keskin bir bıçak var, boğaza ya da kalbe yönelirsiniz ve onları oldukları yerde bırakırsınız. Bu şekilde gitmek için de daha fazla zamanınız olur."

"Soruyor musun yoksa sesli mi düşünüyorsun?" "İkisi de."

"Boğaz etkili," diye onayladı De Winter, "ama çok dağınık, özellikle de halka açık bir yerde. Kalp daha fazla hassasiyet gerektirir. Brakiyal uzun bir arterdir, bu yüzden hedefi arttırır. Bir santim daha aşağı mı, yoksa daha yukarı mı? Aynı sonucu alırsınız. Kalpte öyle değil."

"Anladım. Güzel, ben de katılıyorum."

"Kimin bilebileceğine gelince, ilginç bir araç var. Buna internet diyorlar."

"Evet, evet, herkes her şeyi öğrenebilir. Ama arıyor olmanız gerekir."

"Ama katilin aradığını düşünüyorsun." DeWinter tekrar Mars'a baktı. "Onun için."

"Büyük ihtimalle. Çantasını ve içinde nakit para ve kredi kartı olan cüzdanını bırakmış. Çalınmaya değer gibi görünen mücevherler takıyor. Zahmet etmemişler. Bu da cinayet sebebini ortadan kaldırıyor."

Eve ayağa kalktı. "Bakalım Morris'e ne diyecek. Peabody ifadeni alsın." "Benim mi?"

"Sen bir zekisin, DeWinter, yani evet. Hadi eksiksiz olalım. O zaman eve gitmelisin. Çocuğun muhtemelen nerede olduğunu merak ediyordur."

"Ona geç kalacağımı mesaj attım. Ve hayır, ona nedenini söylemedim." "Güzel. Git Peabody'ye açıkla ve eve git. Sen yaptın."

Onun için ve sonrasında elinden geleni yaptın. Kan izlerini takip ettim ve Sterling'e katılıyorum. Düşmeden önce ölmüştü. Beyni henüz mesajı almamıştı."

DeWinter, "Daha önce hiç birinin öldüğünü görmemiştim," diye itiraf etti. "Sahaya gidip kalıntıları incelemek ya da laboratuvardaki masamda kemiklerin olması çok farklı. Evet, eve gideceğim. Kızıma sarılmak istiyorum. Soruşturma hakkında beni bilgilendirir misiniz?"

"Bunu yapabilirim."

DeWinter perdenin dışına çıktıktan sonra Eve bir süre daha ölüleri inceledi.

Larinda Mars'ı yıllardır düşünmemişti ve o zamanlar onu düşündüğünde, hafif bir tiksinti ve küçümsemeden başka bir şey hissetmemişti.

Belli ki birileri çok daha fazlasını hissetmişti.

"Kimi kızdırdın Mars?"

Hâlâ kalkanlıydı, PPC'sini çıkardı ve Fabio Bellami'ye doğru koşmaya başladı.

Dışarı çıktı ve Roarke kalkanı ayırmak için ileri uzandığında neredeyse ona çarpıyordu.

"İyi zaman geçirdin. Bir dakika beklemenizi istiyorum."

Perdenin içinden aldığı kanıt torbalarını Emily'nin barın üzerine koyduğu kutuya taşıdı. Torbaları içine yerleştirdikten sonra çantasından emniyet bandını çıkardı, kutuyu mühürledi ve işaretledi.

"Larinda Mars," dedi Roarke.

"Evet." Etrafına baktı ve tanık sayısının yarıdan fazla azaldığını fark etti. Peabody, DeWinter'ın yanına oturdu. "Sizin için araştıracağım ama bu insanları dışarı çıkarmak istiyorum. Evinizi bir süreliğine kapatmak zorunda kalacağız."

"Anlaşıldı."

"McNab dış beslemeye sahip olmalı ve bunu gözden geçirmem gerekecek. İç besleme çok yardımcı olurdu."

"Müşteriler lüks bir barda kamera karşısında olmaktan hoşlanmıyor.

Ve biz burada cinayeti çok nadir görülen bir faaliyet olarak görüyoruz."

Sesi kırılmıştı, soğuktu. Bunun için onu suçlayamazdı.

"Ayrıca anlaşıldı. İfadeleri almayı bitirmem gerekiyor.

İfadeleri

Morg ekibi yolda, süpürgeciler de öyle. Bir süre daha dayanmanız gerekecek."

Morg ekibini ve süpürgecileri kendisi içeri aldı. Her iki grubu da yönetti. İşlerinin başına geçtiklerinde sandalyelerde ve kabinlerde sadece bir avuç insan kalmıştı, hepsi de personeldi.

Cesca'nın yanına oturdu.

"Sizi daha önce tanıyamadığım için özür dilerim," diye söze başladı Cesca.

"Neden? Bayan Mars'ın masasına oturmadınız ama onu tanıyor muydunuz?"

"Haftada birkaç kez gelir. Bazen daha fazla. O kabini seviyor, Kyle'ı seviyor. Genellikle onun sunucusudur."

"Onu aşağı inerken gördün mü?"

"Hayır. Kyle'ın kabini çevirip bardakları temizlediğini fark ettim. Oldukça meşguldük. Genelde beş buçuk ile yedi buçuk arasında oluruz, iş sonrası kalabalığı. Siz ve Dr. DeWinter fazla bir şey istemediniz ama benim masalarımın çoğu istedi, bu yüzden ben de, bilirsiniz, hoplayıp zıplıyordum."

"Fark ettim. Bayan Mars'ın aşağıdan geldiğini gördünüz mü? Yere yığılmadan önce?"

"Çarpışmayı duydum, hani cam kırılırken... ve ben de sizin gibi başımı çevirip baktım, onu gördüm, biri çığlık atıyordu ve siz koşuyordunuz. Gerçekten görmedim... Sanırım fark etmedim. Kan, o düşene ve sen onu tutana kadar. Bir an için midem bulandı. Hiç böyle kan görmemiştim. Sonra bir sürü insan çığlık atıyor ya da bağırıyordu ve benim kafam..." Parmaklarını mor saçlarının etrafında havada dolaştırdı. "Ben de başım dönmeyene kadar başımı dizlerimin arasına koydum. Kapının yanında durmamı falan söylemiştin. Yardımı oldu. Yapacak bir şeyim olması."

"İyi iş çıkardın. Burada Bayan Mars'ı gördün mü? bu gece birlikte olduğu adam?"

"Hiç sanmıyorum. Tanıdık gelmedi. Ve gerçekten soğuktu, bu yüzden hatırlarmışım gibi geliyor. Ama meşgul oluyorsun ve senin masan olmadığında..."

"Tamam. İletişim bilgileriniz burada kayıtlı, değil mi?"

"Elbette. Maaş bordrosu için ve program dışı gelmene ihtiyaç duyarlarsa diye tüm bunlara sahip olmak zorundalar."

"O zaman evine gidebilirsin. İşe ne zaman dönebileceğin konusunda birileri seninle irtibata geçecek."

"Sherry gidene kadar kalabilir miyim? O aşçılardan biri. Oda arkadaşımız. Eve yalnız gitmek istemiyorum. Kendimi gerçekten biraz bitkin hissediyorum."

"Tabii. Eve bırakmamı ister misin?"

"Sadece dört blok ötede oturuyoruz. Ama onu bekleyeceğim." "Sorun değil. Biraz su ister misin? Gazoz?" Cesca'nın gözleri doldu. "Seni beklemem gerekiyor."

"Dayanmışsın Cesca. İyi iş çıkardın."

"Bir kola fena olmazdı." Gözlerini sildi. "Tamam."

Eve uzaklaştı ve Roarke'a işaret etti. "Mor saçlı kızı görüyor musun? O Cesca, garsonlarınızdan biri. Sağlamdır. Ve bir kola içebilir."

"Ben hallederim."

Eve, Kyle'a doğru ilerledi. Onu tanımıştı, Mars'ın standında durduğunu görmüştü. Şimdi o bir başparmağını kemirirken yanında oturuyordu.

"Ben Teğmen Dallas."

"Evet, demiştin. Biliyorum. Ben Kyle'ım. Ben Kyle Spinder."

Morg ekibi sedyeyi siyah ceset torbasıyla birlikte getirdiğinde, sinir dolu gözlerini kaçırdı ve kapattı.

"Oh adamım, oh Tanrım, oh adamım." "Yavaş nefes al, al ve ver."

"Daha önce hiç kimseyi ölü görmemiştim. Hiç görmedim. Ekran dışında, videolarda, oyunlarda falan. Şeyler, üzgünüm."

"Tamam. Bu gece Bayan Mars ve Bay Bellami'ye hizmet ettiniz." "Kir Royale, bu onun içkisi. O maden suyuyla idare etti, Misket limonu. Havyarlı tost sipariş etti. Onda hiç yoktu."

"Bu gecedен önce birlikte oldular mı?"

"Onu hiç beklemedim. Onu hiç görmedim. Buraya çok gelir, insanlarla tanışır. Bana hep iyi davranır, bazen bana biraz para verir. Hesabı hiç ödemezdi. Hesabı ödeyen insanlarla tanışır ama bazen bana biraz para verirdi."

"Ne hakkında konuşuyorlardı?"

Şimdi acı çekmiş görünüyordu. "Müşterilerin konuştukları şeyler hakkında konuşmamam gerekiyor."

"Bu sefer farklı. Bu sefer bir cinayet soruşturması."

O gergin gözler kocaman açıldı. "Emin misiniz? Belki bir kaza geçirmiştir. Belki."

"Emin olmak benim işim. Şimdi, ne hakkında konuşuyorlardı?"

"Sanırım onun oyunu. Dürüst olmak gerekirse, duyduklarınız hakkında konuşmamanız gerektiği için bu konuya pek girmiyorum. Ama sanırım yapımcılığını üstlendiği oyun hakkında konuşuyorlardı. Ve bazı kızlar, belki de kaçaklarla ilgili bir şeyler. Karısı mı? Olabilir mi? Yanlarına gittiğimde konuşmayı kesiyorlardı, o yüzden pek bir şey duymadım. Sessiz kaldılar."

genellikle aşığıda tutar. O da öyle yaptı -bazen diğerk işi o kadar tutamaz ama o tuttu."

"Onları birlikte nasıl tanımlarsınız? Arkadaşıça mı?"

Şimdi başını salladı. "Sanırım pek arkadaş canlısı değil. Çok gülümsüyor ama... Söylemem gerekirse pek mutlu değildi. Kızgın, üzgün, sinirli, biraz da öfkeli görünüyordu. Sanırım belki biraz tartıştılar ama alttan aldılar."

"Kabinden ilk kim çıktı?"

"Geldi, bir tur daha isterler diye gözümü kabinden ayırmadım. Meşguldük ama gözümü ayırmadım ve onun kalkıp aşığıya indiğini gördüm. Genelde çıkmadan önce tuvalete gider yani. Sonra meşguldüm ve tekrar fark ettiğimde gitmişti. Taksimetreyi kontrol ettim, hesabı ödemişti, ben de masayı boşalttım."

"Yaklaşık ne kadar sürdü? Gittiğini fark edip masayı dağıttığınızda mı?"

"Pek emin değilim. O kadar uzun değil. Beş ya da on dakika sanırım. Muhtemelen beş dakika falan. Başka bir masamın parası ödendi, ben de onu götürdüm ve tepsiyi istasyona taşıırken Bent'e bir şey söylemek için döndüm -ah, barın arkasındaki Bentley'e- ve o... bana çarptı, beni savurdu ve dengemi sağladım, ama sonra onu ve kanı gördüm ve tepsiyi düşürdüm. Onu düşürdüm ve sonra her şey mahvoldu."

"Ondan önce başka birinin aşığıya indiğini ya da yukarı çıktığını fark ettiniz mi?"

"Yaptığımı sanmıyorum. İstasyonlarıma göz kulak olmaya çalışıyorum ve Bayan Mars dışında hiçbir müşterim bunu yapmadı. Benim var.

-Üzerimde onun kanı var. Gördün mü? Bana çarptığında, üzerime kan bulaştı."

"Evet, anlıyorum. Yapacağımız şey sana temiz bir gömlek almak ve onu da yanımıza almak."

"Onu ben öldürmedim." Yüzü bembeyaz oldu, yanaklarında kırmızı bayraklar belirdi. "Yemin ederim!"

"Ben öyle düşünmüyorum. Bence sen işini yapıyordun. Sana bir gömlek getireceğim, sonra gidebilirsin."

"Onu severdim. Bana hep iyi davranırdı." "Burada bekle."

Bir kez daha Roarke'a gitti. "Bu çocuğun temiz bir gömleğe ve üstünü değiştirecek bir yere ihtiyacı var. Üzerindeki kanıt olarak almam gerekiyor. Kurban ona çarpmış, üzerinde kan var. Biraz titriyor."

"Ben hallederim."

"Ve bir tane daha? Müdürünüze, on sekiz otuz ile on sekiz kırk bir arasında faturasını ödeyen herkesi dışarı çıkarmasını söyler misiniz?"

"Pekala."

Sadece polisler ve temizlikçiler kalana kadar barı temizlediler.

Eve minnettarlıkla Roarke'ın büyük boy beyaz bir fincan ve fincan tabağıyla getirdiği kahveyi aldı. "Teşekkürler."

Onunla birlikte düşüncelerini düzenlemek için oturdu. Roarke onun karşısına oturup bekledi.

"Araç mı getirdin?"

"Getirdim."

"Peabody ve McNab'e güvenir misin?"

"Güvenirdim."

"Peabody!"

"Efendim!" Peabody notları üzerinde çalışırken son kalan lattesini yudumladı.

"Sen ve McNab'ın o kutuyu merkeze götürüp giriş yapmanızı istiyorum. McNab'ın onun bağlantısını ve içindeki diğer elektronik aletleri gözden geçirmesini istiyorum. En kısa zamanda tam bir rapor istiyorum. Adres defterindeki ya da sahip olduğu her neyse, isimleri araştırmaya başlamanızı istiyorum. Bana bir kopyasını gönder. Roarke'ın arabasını alabilirsin. Nerede?" diye sordu ona.

"Ara sokakta, binanın arka tarafında." Şifreleri sıraladı.

"Benim yerime park edin. Roarke birini gönderip aldırabilir. McNab, kameralardan bir şey çıktı mı?"

"Arka kapıdan kimse girip çıkmadı." Boş boş kulak memesini ve ormandaki halkaları ovuşturdu. "İlgili zaman aralığında çok sayıda kişi ön kapıdan girip çıktı. Verilen eşkalden birlikte oturduğu adamı bulduğuma eminim. Sadece arkadan görülüyor ama 18:40'ta çıkmış gibi görünüyor. Sadece arkadan görülen diğer beş kişi de 18:38'de ayrılmış. Üç erkek, iki kadın, grup halinde görünüyorlar. İki kadın da 18:41'de ayrılmış."

"Bana bunun bir kopyasını ve tüm zekâ ifadelerini gönderin."

"Merkeze mi geliyorsun?" Peabody ona sordu.

"Hayır, içki içen arkadaşını ziyarete gideceğim, sonra da bunu bozmazsak evden çalışacağım. Sabah ilk durak Morg, Peabody. Aksini duymazsan benimle orada buluş."

"İşte kahvaltı. "Bütün yemekler, gümüş kaşıkla servis edilir."
"Ne?"

"Oh, onun sloganı - kurbanın. Larinda Mars'ın Kim Ne Yapıyor programı: 'Bütün yemekler, gümüş kaşıkla servis edilir.' O tür şeyleri izlediğimden değil," diye ekledi, biraz fazla dindarca. "Sadece bir şeyler duyuyorsunuz."

"Doğru. Git buradan. Bekle, sen ve McNab buraya nasıl bu kadar çabuk geldiniz? Ben sizi çağırmadan yaklaşık bir saat önce gitmiştiniz."

"McNab çıkana kadar Merkez'de kalıp bazı evrak işlerini hallettim. Asılı bir tane vardı. Sen beni etiketlediğinde biz de tam çıkıyorduk."

"Kullanışlı. Yardımın için minnettarım McNab."

"Dişi Gövde nereye giderse, ben de oraya giderim. Ben kullanıyorum."

"Nuh-uh." Peabody ayağa fırladı, onu arkadan kovaladı.

Eve Roarke'a, "Kapıları emniyete alıp kilitlemem gerekiyor," dedi. "Burada güzel bir yeriniz var -benim için biraz lüks ama güzel ve kaliteli personel. Yine güzel olacak."

Aşağıya, havuzdan merdivenlere doğru akan kan gölüne baktı.

"Larinda Mars hakkında çok ama çok az şey düşünmüştüm ve düşündüklerim de en iyi ihtimalle alaycıydı. Ama biri onun kanını benim zeminime döktü. Onun için adaleti bulacağınıza güveniyorum. Ben de kendi yerim ve burada çalışarak hayatını kazanan insanlar için adaleti sağlayacağım."

Tekrar etrafına bakındı, sonra Eve'in paltosunu aldı. "Hadi kapıyı kilitleyelim, sonra sen de benim doldurmadığım boşlukları doldurmaya başlayabilirsin."

Elini onun koluna koydu, sonra da yalnız oldukları için yanağına götürdü. "Kızgın olduğunu biliyorum."

"Kesinlikle haklıyım."

"Senin evinde oldu," dedi Eve, yüzünü sıkıca çerçeveleyerek. "Ve bu benim burnumun dibinde oldu. İnan bana ben de en az senin kadar kızgıyım. Adalet, evet, kurban için ilk ve son sırada gelir. Ama bu benim için de kişisel bir şey. Burnumun dibinde, lanet olsun."

O da kadının yüzünü çerçeveledi ve hafifçe gülümsedi. "İşte buradayız, hepimiz sinirliyiz ve muhtemelen bu ölü kadına hayattayken hak ettiğinden daha fazla ter dökeceğiz."

"Cinayet seviyeleri bu."

"Öyle." Onu hafifçe öptü, sonra kaşlarını onunkilere yasladı. "Evet, öyle. Bu yüzden ikimiz de iş bitene kadar yapılması gerekeni yapacağız."

3

Rüzgâr acımasızlıktan düpedüz acımasızlığa doğru hırliyordu. Orospu tokadında haşlanmış soya köpeklerinin, kavrulmuş kestanelerin ve soğuk insanlığın kokuları yayılıyordu.

Eve, arabasına doğru iki blok boyunca ilerlerken Roarke'a şimdilik çok az şey anlattı.

"Tuvaletten çıkabildiğine şaşırdım. Orada yarım litre ya da daha fazlasını kaybetmiş olmalı," dedi Roarke.

Hâlâ kızgın, diye düşündü Eve ve onu kim suçlayabilirdi ki? "Yardım eden doktor ve DeWinter aynı fikirdeydi: Mars bara girdiğinde büyük ölçüde ölmüştü. Merdivenlerde kan kaybından ölmüş. Saldırı anından itibaren ona en fazla on iki dakika vermişler ama o kan izini görmemişler. Ben bunun yarısı ya da daha azına bahse girerim. Ve yara..."

Arabaya ulaştıklarında, adresi saydı ve direksiyonu ona bıraktı.

"O kadar şiddetli değildi. Gözle görülür şekilde değil. Bir dilim." Bir parmağını pazularının üzerinde gezdirerek gösterdi. "Özellikle derin değil. Öldürmek için çok etkili bir yol. Ekonomik. Hızlı bir kesik, uzaklaş ve -anladığım kadarıyla- gerisini kalbi hallediyor, her atışta kanı dışarı pompalıyor."

PPC'sini çıkararak Roarke'a baktı. "Fabio Bellami hakkında ne biliyorsun, eğer bir şey biliyorsan?"

"Biraz. Onunla birkaç kez karşılaştım. Üçüncü ya da dördüncü nesil para. Uluslararası bankacılık, yayıncılık ve eğlence sektöründe bazı kolları var. Bellami'nin eğlence işleriyle ilgilendiğini sanıyorum. Öncelikle tiyatro. Gençliğinde bir serseri olarak ün yapmış olsa da evlendikten sonra durulmuş gibi görünüyor."

"'Wastrel' mi?"

Roarke bir omzunu kaldırdı. "Uyuyor. Vakıf fonunu çarçur etmek, dünya ve gezegen dışında kulüplere ve diğer zengin çocuk mekânlarına vızıldamak ve ödeme ve tazminat gerektirecek kadar sorun çıkarmak. Kadınlara düşküncü, genellikle aynı anda birkaç kadınla birlikte olurdu, bu yüzden hikayeler içki ve kaçaklarla birlikte giderdi."

"Mars'ın hikayesine benziyor."

"Olabilirdi ama dediğim gibi, o yaşam tarzını geride bıraktı. Çok beğenilen birkaç oyun sahneledi, hayır işleriyle uğraşıyor ve duyduklarım doğruysa iyi bir evliliği var gibi görünüyor."

"Yani, reform mu?"

Roarke ona içten bir gülümseme gönderdi. "En kötülerimizin bile başına gelir."

Dublinli bir sokak faresi ve çılgınca başarılı bir hırsız eskisiyle evlendiğinden beri reformu tartışamazdı. Ama alışkanlıkların kırılmasının zor olduğunu da biliyordu.

"Belki adamın ayağı kaydı ve kadın da rüzgâra kapıldı. Ya da belki sadece meyve suyu için ona baskı yapıyordu. Her iki durumda da adam bundan hoşlanmadı. Garsonları bu konuda açtı ve birkaç kez

Bellami onlara dikkat ettiğinde orada olmaktan mutlu görünmüyordu."

Arkasına yaslandı. "Ama o oradaydı. Zengin, başarılı, ıslah olmuş bir vahşi çocuk neden bir dedikodu muhabiriyle şık bir Fransız barında buluşur? Ve söz konusu dedikodu muhabiri, şehir merkezinin yukarısındaki Park Avenue'da yaşarken neden sık sık şehir merkezindeki söz konusu bara gider?"

"Üstün bir şarap listemiz var."

"Kir Royale'i tercih etti. Eminim onun evine ya da Kanal Yetmiş Beş'e çok daha yakın lüks barlar vardır. Muhtemelen onların sahibisinizdir."

"Belki bir ya da iki tane. Onlara da sık sık gitmiş olabilir. Karıştırıyor."

"Belki." Roarke park yeri ararken o da bunu düşündü. Bir yer bulduktan sonra dışarı çıktı ve Roarke kaldırımında ona katılana kadar etrafı inceledi. "Güzel mahalle."

"Bizimkinden çok uzakta değil." Onun elini tuttu. "Biliyorsun, gösterge kutusunda senin için yedek eldivenler var."

"Unutmuşum. Neden altı bin dolarlık botlar giyiyorum?"

Roarke kaşlarını kaldırarak aşağı baktı ve onları inceledi. "Ayaklarınızı hem pratik hem de şık bir şekilde korumak için."

"Bunu birkaç yüz dolara yapabilirim."

"Tartışılır. Bunların altı bin dolarlık botlar olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü DeWinter öyle olduğunu söyledi." Yürürlerken parmağını adamın koluna soktu. "Beni bu konuda uyardı ve ben de

iyi bir geri dönüş yapamadı. Tanrı aşkına, bu üç büyük bir bot."

"Matematiğinizin doğru olduğuna inanıyorum. Rahat olmalarını bekliyorum."

"Evet, rahatlar ama-"

"Ve tercih ettiğiniz gibi sağlam," diye yumuşak bir şekilde devam etti. "Gerekirse -ki çoğu zaman öyle olur- bir şüpheliyi bunlarla birkaç blok kovalayabileceğinizi düşünüyorum." Tuttuğu elini dudaklarına götürdü. "Polisim gününün büyük bir bölümünü bu sokaklarda yürüyerek ve kötü adamları kovalayarak geçiriyor. O ayakları çok severim ve iyi bir botun günlük takiplerinizde en az silahınız kadar önemli olduğunu düşünürüm."

"Altı bin dolar için altın kaplama olmaları gerekirdi," diye mırıldandı.

"Çok ağır," dedi kolayca. "Ve kesinlikle su toplarsın. İşte geldik."

Kazanamayacağı tartışmayı -en azından şimdilik- bir kenara bıraktı ve kıvrımlı beton kaplamasıyla taş binayı inceledi. Üç katlı, uzun, dar pencereli, koyu renkli, eskimiş ahşaptan süslü çift kapılı.

"Sence kaç yaşında?"

"19. yüzyılın sonları. Önce bir konut, sonra da bir bankaydı. Şehir Savaşları'ndan sağlam olarak kurtuldu ve bir süre için yüksek moda butiğine dönüştü, ancak sahipleri bakımını yapamadı."

"Senin mi?"

"Öyleydi. Birkaç yıl önce sattım."

"Bellami'ye mi sattın?"

"Daha doğrusu temsilcilerim burayı onun temsilcilerine sattı ve şimdi yine bir konut. İyi bakılmış gibi görünen bir yer. Bunu tatmin edici buluyorum."

"Eminim sen de iyi para kazanmışsındır."

Onun için çizdiği gülümseme saf günahla eşdeğerti. "Sevgilim, başka türlü karıma altı bin dolarlık botlar giydirmeye nasıl gücüm yeter?"

"Sen gerçekten komik bir adamsın."

"Senin kahkahaların için yaşıyorum." Kızın eli hâlâ adamın elindeyken, adam onu üç basamaklı merdivenden çift kapıya doğru çekti.

Tam kapsamlı kameralar da dahil olmak üzere birinci sınıf güvenlik.

Bir zile basıldığında, bilgisayar tarafından oluşturulan ses cevap verdi.

İyi akşamlar. Size nasıl yardımcı olabilirim?

"Teğmen Dallas, NYPSD." Eve rozetini kaldırdı. "Ve Roarke, uzman danışman, sivil. Fabio Bellami ile konuşmam gerek."

Bir dakika, lütfen, kimliğinizi doğrulayayım ...

Kimliğiniz doğrulandı. Lütfen uzman danışman, sivil Roarke için kimlik gösterin.

"Kapsamlı," diye yorumladı Eve, biraz sırtarak Roarke kimliğini çıkardı.

Teşekkür ederim. Bay Bellami bilgilendirilirken lütfen bekleyin.

"Bellami ile en son ne zaman konuştunuz?" Eve sordu.

"Bir yıl ya da daha fazla. Onu tanıdığımndan daha fazla şey biliyorum."

Kapıların sağ tarafı açıldı. Kadın ince siyah bir pantolon ve kazak giymişti. Düzgün bir kuyruk şeklinde geriye çekilmiş soluk sarı saçları, sessiz ve güzel yüzünü çerçevesiz bırakıyordu.

"Lütfen içeri gelin." Sesi belli belirsiz bir aksan taşıyordu. Belki İskandinav aksanıydı, diye düşündü Eve. "Bay ve Bayan Bellami oturma odasındalar. Paltolarınızı alabilir miyim?"

"Hayır, teşekkürler." Eve girişi taradı. Süslü kirişlere sahip yüksek tavanlar ve pas rengi demirle ışıltılı kristali birleştiren katmanlı bir avize. Bazı sanat eserleri - rüya gibi manzaralar - eski görünen ve koyu kırmızıya boyanmış birkaç sandalye, gökkuşağı çiçeklerinin döküldüğü farklı yüksekliklerde bir üçlü vazo tutan krem rengi bir masa.

Zengin, şık ve güvenli olduğunu söyledi.

Geniş bir tuğla kemerden geçerek altın tonlarında ahşap bir zemin üzerinde yürüdüler.

Bellami, yüksek arkalı, pırıltılı mavi bir aşk koltuğundaki yerinden kalktı. Eve, Du Vin'de giydiği takım elbise ve kravatın aynısını giydiğini fark etti.

"Roarke. Bir zevk ve bir sürpriz."

Eve, Roarke'ın elini sıkmak için yanından geçerken, bunun bir sürpriz olduğunu düşündü. Ama gözlerindeki endişe zevk aldığını göstermiyordu. "Ve Teğmen. Sizinle tanışmak çok güzel. DeAnna, Eve Dallas ve Roarke. Karım, DeAnna."

Kendini aşk koltuğundan kaldırmaya başladığında - Eve'in gözünde bir makaraya ve halata ihtiyacı vardı, çünkü o

inanılmaz derecede hamile olan Bellami ona bir parmak salladı. "Sen otur."

DeAnna güldü, koyu kahverengi gözleri mizahla parlıyordu, Eve, şu anki yuvarlaklığının bir kısmını, karnının hatırı sayılır bir dağda kamburlaşmasıyla aynı nedene borçlu olduğuna karar verdi.

"Kalkacağım, çünkü kendi başıma kalkmam muhtemelen on dakikamı alır. Lütfen oturun. Fabio, misafirlerimize içecek bir şeyler getir."

"Sorun değil," diye başladı Eve, ama Bellami'nin gözlerinde bir şey yakaladı. Bu bir yalvarış olabilirdi. "Aslında kahve harika olur."

"Ben hallederim."

DeAnna sarışına gülümsedi. "Teşekkürler, Lanie. Burada zayıf çayımla oturup kıskanabilirim."

"Ne zaman geliyorsun?" Roarke, Eve'i bir sandalyeye iterken sohbet eder gibi konuştu.

"Mart'ın yirmi biri."

Eve'in yüz ifadesi karşısında -şok olmuş olmalıydı- DeAnna tekrar güldü. Ses aynı anda hem gür hem de müzikal olmayı başarıyordu. "Ama bize birkaç hafta içinde hazır olmamız söylendi. Üçüzlerimiz olacak ve erken geliyorlar. Tanrı'ya şükür."

"İçeride üç kişi mi var?" Eve kendi söylediğini duydu, sonra hemen özür diledi. "Özür dilerim."

"Olma. Fabio ve ben öğrendiğimizde aynı tepkiyi verdik. Ve tüm kızlar. Zavallı Fabio. Etrafı sarılacak."

"Sabırsızlanıyorum."

Ciddiymiş gibi görünüyordu, diye düşündü Eve.

"Ortak bir tanıdığımız var," dedi DeAnna Eve'e. "Sizin için bir tanıdıktan daha fazlası, anladığım kadarıyla çok iyi arkadaşsınız. Mavis Freestone."

"Mavis'i tanıyor musun?"

"Biliyorum. Bundan önce..." Ellerini muazzam göbeğinin üzerinde gezdirdi. "O ve ben bir bağış toplama etkinliğinde birlikte sahne aldık. O muhteşem. Eşsiz ve muhteşem."

"Hepsi o kadar."

DeAnna'nın karnında gözle görülür bir şey -bir şeyler- hareket etti. Bu durumdan rahatsız olan Eve onun yüzüne odaklandı. Koyu renk gözlerinin altında yorgunluk gölgeleri ve zeytin rengi teninin altında bir solgunluk vardı.

Sarışın elinde kahve servisiyle içeri girdi. Bellami ondan almak için ayağa kalktı, ona mırıldandı. O da başını salladı.

"Doktorun emri," dedi Bellami, tepsiyi yere bırakarak.

"Oh, ama ben sadece burada oturuyorum."

"Hadi bakalım anne." Lanie onun yanına gitti, kolunu DeAnna'ya doladı ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Yatak istirahati yatak demektir. Bebekleriniz yorgun."

"Yorgun hissetmiyorlar." Elini tekrar onların üzerine koydu. "Özür dilerim," dedi Roarke ve Eve'e. "Yemek yediğim, uyuduğum ve paytak paytak yürüdüğüm bir aşamadayım. Ve şu anda pek paytak paytak yürüyemiyorum. Umarım yatağa gönderilmediğim zaman geri gelirsiniz."

"Sizinle tanışmak çok güzeldi." Roarke ayağa kalkarak onun elini tuttu. "İyi kal."

"Elimden geleni yapıyorum. İyi geceler."

Paytak paytak yürüyordu, Eve fark etti. Bu kadar yük varken kim yapmaz ki?

"Ani gibi göründüyse özür dilerim. Bazı komplikasyonlar yaşadı ve şu anda modifiye yatak istirahatinde. Ve doktor üzülmemesi ya da strese girmemesi gerektiğini açıkça belirtti."

Bir süre daha karısına baktıktan sonra kahveyi doldurdu. "Burada olduğunuza göre -ne iş yaptığının farkındayım, Teğmen- bir şeylerin çok yanlış olduğunu varsayıyorum. Ailemden birine ya da DeAnna'ya bir şey mi oldu?"

"Hayır. Sadece siyah iyi." Fincanı aldı, Roarke'a servis yapmasını ve tekrar oturmasını bekledi. "Bu akşam Larinda Mars ile bir şeyler içtiniz."

"Ben... Evet."

"Du Vin'den ne zaman ayrıldığınızı söyleyebilir misiniz?"

"Altı buçuk, yediye çeyrek kala, o civarlarda bir yerde. Sanırım saat yedi gibi evdeydim. Neden?"

"Bayan Mars ile ilişkiniz nedir?"

Yüzündeki her şey gerildi. "Bizim bir ilişkimiz yok."

"Yine de birlikte içki içerek neredeyse bir saat geçirdiniz."

İçeri girdiklerinde bir kenara koyduğu konyağı aldı. "Buna bir iş toplantısı da diyebilirsiniz."

"Ne tür bir iş?"

"Benim. Mars sorun çıkarmaya kararlıysa, avukatlarım onunla ilgilenir. Karımın üzülmesine izin vermeyeceğim. Eğer bir şikayette bulunmuş ya da bir suçlama yapmışsa, ben-"

"O öldü."

Eve bunu açıkça söyledi ve tepki vermesini bekledi.

"Onun ne yaptığı umurumda değil... Ne?" Şimdi yüzü sanki bir yumruk yemiş gibi gevşedi. "Ne dedin sen?"

"Larinda Mars öldü dedim."

Şaşkınlığını belli ederek öylece baktı. "Ama biz sadece..." Şaşkınlık şoka dönüştü. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Bardan çıktım. Hâlâ oradaydı. Biri beni çıkarken görmüş olmalı, güvenlik olmalı. Yedi civarında evdeydim, yedi on beş gibi. Ev güvenliği bunu gösterecektir. Lanie bunu doğrulayacaktır. Lütfen DeAnna'yı sorgulamayın. Lütfen onu üzmezin."

Koltuktan kalktı ve parmaklarını şakaklarına sürterek volta atmaya başladı. "Masadan kalktı -işimiz bitmişti ve kalktı-bardan değil. Alt kata indi. Sanırım tuvalete. Orada bir iki dakika daha oturdum, sonra hesabı ödedim ve çıktım. Hesabı ödedim, ceketimi aldım ve çıktım. Geri gelmemiştii. Doğruca eve geldim. Bir taksiye bindim. Eminim bunu kontrol edebilirsiniz.

"Ne zaman öldürüldü?"

"Öldürüldüğünü mü varsayıyorsunuz?"

"Öldüğünü söylemişsiniz. Siz Cinayet Masası'ndansınız. Evet, sanırım." Sesi kesildi, sonra hızla kemerli geçide doğru baktı. Uzun bir nefes aldı. "Bardan çıktığımda yaşıyordu."

"Barda saldırıya uğradı. Alt katta."

"Saldırıya mı uğradı?" Tekrar oturdu. "Hiç şaşırmadım. O bir akbaba, bir vampirdi. Tek kişi ben olamam."

"Tek kişi mi?"

"Ondan nefret eden. Onu çok az tanıyordum ve ondan nefret ediyordum. Saldırıya uğradıysa biri duymuş ya da görmüş olmalı. O ayağa kalktıktan sonra orada iki ya da üç dakikadan fazla oturmuş olamam. O kalktıktan tam beş dakika sonra barda olamazdım. Onu nasıl takip edebilirdim ve

Onu öldüresiye dövüp -ya da boynunu sıkıp- beş dakika içinde geri mi döneyim?"

Eve ona soğukkanlılıkla baktı. "Yapmak istediğin bu muydu? Ölene kadar dövmek ya da boynunu sıkmak mı?"

"Aklıma geldi," diye mırıldandı, sonra gözlerini kapadı. "Avukatlarımı çağırmalıyım. Daha iyi biliyorum ama-" Gözlerini tekrar açarak kemerli geçide doğru baktı. "Sana her şeyi açık açık anlatacağım. Sadece karımı bu işe karıştırmamanızı istiyorum. Birkaç hafta diyorlar. Ne kadar uzun olursa o kadar iyi, ama birkaç hafta içinde doğum sancısı çekerse kurtulmuş olacağız. Lütfen, o zamana ihtiyacımız var."

"Karınızla bu konuyu konuşmak için bir nedenim yok. Tabii Larinda Mars'ı öldürmediyseniz."

"Ben kimseyi öldürmedim. Hayatımda bazı aptalca, dikkatsiz, umursamaz şeyler yaptım ama hiç kimseyi öldürmedim. Bana şantaj yapıyordu."

"Ne için?"

"DeAnna ile tanışmadan önce, bu aptalca, dikkatsiz, umursamaz şeyleri rutin olarak yapıyordum. Bunları yapmaktan, insanları -özellikle de ailemi- şoke etmekten zevk alıyordum. Şımarık, hak sahibi." Başını iki yana salladı. "Eğer içiyorsam, sarhoş olmak için içiyordum. Eğer kullandıysam, mümkün olduğunca kafayı bulmak içindi. Her seferinde. Alkolik ya da bağımlı değildim. Yapabildiğim için maddeleri ve insanları kullandım. Hiçbir yere gitmiyordum ve olmak istediğim yer de orasıydı.

"Sonra DeAnna ile tanıştım. Bazı anlar vardır, hayatınızı değiştiren, kurtaran insanlar vardır. DeAnna benimkini değiştirdi. Benimkini kurtardı."

"Onunla tanıştığınızda Broadway'de parlak bir ışık olacaktı," diye hesapladı Roarke. "Yetenek ve umut dolu bir yıldız."

"Evet. Muhteşem, yetenekli, kutunun içinde parlayan bir ödül. Ben de bunlardan bir tane alacağım diye düşündüm."

Kendinden tiksindiğini göstermek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ona sahip olunmazdı, değil mi?"

DeAnna. Beni olduğum gibi gördü -dikkatsiz, duygusuz- ve beni başından savdı. Bu bir meydan okumaydı, ben de peşinden gittim. Onunla hiçbir yere varamadım," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Onu kutudaki parlak bir ödül olarak değil, bir bulmaca olarak görmeye başladım. Sonra da bir insan olarak. Ona ve kendime bir şeyler kanıtlamak istedim. Bir oyun buldum.

Bellami, "Eski bir arkadaşımın bir oyunu vardı ve kimsenin ona bakmasını sağlayamıyordu," diye açıkladı. "Ben baktım. DeAnna'dan da bakmasını istedim. O da baktı ve arkadaşım ile konuştu, onunla ve benimle görüştü. Çalıştık. Hayatımda ilk kez çalıştım, gerçekten. Ve bu bir keşifti. Bu işte iyiydim, gerçekten iyiydim ve bu işte iyi olmak hoşuma gidiyordu. Bazı çitleri onarmaya başladım. Bir hayat yaşamaya başladım. O oyunu sahneye koydum ve iyi iş çıkardı. Tiyatro dünyasını sarsmadı ama iyi iş çıkardı. Bir oyun daha çıkardım ve o da iyi gitti. Arkadaşım başka bir oyun yazdı, gerçekten iyi bir oyundu ve üzerinde çalışırken DeAnna'nın katkısını istedim, birbirimizi bulduk. O bana aşık oldu. Ben zaten ona aşıktım. Bir hayat kurduk, bir aile kuruyoruz. Ailemin, büyükanne ve büyükbabamın, kız kardeşimin güvenini ve saygısını tekrar kazanmama yardımcı oldu. Kendime olan saygımı kazanmama yardımcı oldu."

"Bunların hepsi geçmişte kaldı," dedi Eve. "Mars, karının, ailenin, aslında bakmak isteyen herkesin zaten bildiği şeyler hakkında sana nasıl şantaj yapabilir?"

"Birkaç ay önce - Aralık başında - DeAnna birkaç üniversite arkadaşıyla birlikte bir hafta sonu tatiline çıktı. Çok yorgundu, çok yıpranmıştı ve bu gezi - bir inziva, şehirden arabayla kısa bir mesafede bir sağlık merkezi - şiddetle tavsiye edildi. Doktoru da onayladı, hatta bize bunun ona çok iyi geleceğini söyledi. Gittiği gece, yeni oyun için düşündüğümüz bir şarkıcıyı görmek için şehir merkezine gittim. Biz -arkadaşım ve ben- onun seyirci önünde nasıl performans sergilediğini görmek istedik. Kulüpte buluştuk ve ilk setin yarısında etiketlendi. Kişi kendini Clinton Memorial'da hemşire olarak tanıttı ve annesinin hastalandığını söyledi. Acil bir durum değildi ama annesine bazı ilaçlar verilmişti ve annesini eve götürmesi için onunla iletişime geçmelerini istemişti. Korkunç migrenleri var ve bir tanesi tetiklenirse çok hastalanabiliyor. Gitmesi gerekiyordu ve ben de kalıp gösterinin geri kalanını izlemeye karar verdim, daha ciddi bir durum ortaya çıkarsa beni etiketlemesini söyledim.

"Onun şarkılarını dinlediğimi, onu izlediğimi hatırlıyorum- onu rolde hayal ediyordum. Kendimi kötü hissetmeye başladığımı hatırlıyorum. Otururken bile hafif başım dönüyordu, biraz midem bulanıyordu. Masanın üzerine para bıraktığımı hatırlıyorum çünkü dışarı çıkmak istiyordum.

"Bir sonraki hatırladığım, üst katta, kendi yatağında uyandığımdı. Şiddetli bir baş ağrısı, içki-ter kokusu, ağızımdaki tat. O sabahları çok iyi hatırlıyorum."

Duraklayarak ellerine baktı. "Bir brendi içmiştim
-Bir. Performansı değerlendirmek için kafamın rahat olmasını istedim. Ve nadiren iki kadehten fazla içerim. Kulüpten ayrıldığımı, eve gittiğimi ya da yattığımı hatırlamıyorum. Daha önce hiç kendimden geçmemiştim, hatta kötüye kullanılabilecek her şeyi kötüye kullandığımda bile. Kendime ya konyağın ya da daha önce yediğim hızlı yemeğin beni hasta ettiğini söyledim. Ama... üzerimde parfüm kokusu alabiliyordum - bayat parfüm, karımın değil. Görmezden geldim, ittim, yıkadım ve..."

"Uyuşturulduğunu düşünüyorsun."

"Biliyorum." Gözleri şimdi daha sertti, başını yukarı kaldırdı. "Şimdi kesinlikle biliyorum. Ama o zaman bile mi? O gün daha sonra arkadaşım ile konuştum ve çok öfkeliydi. Hastaneye gitmişti. Annesi oraya hiç gitmemişti. Hiçbir hemşire onunla iletişime geçmemişti. Annesinin evine gitmiş ve annesi iyiymiş. Birileri beni yalnız bırakmak istemişti. O zaman ikimiz de bunun iğrenç bir şaka olduğunu düşündük. Hatta bunun eskiden birlikte koştuğum kalabalıktan biri tarafından yapılmış olabileceğini bile düşündüm. Gülmek için yaptığımız bir şeydi."

"Peki ya şimdi?" Eve sordu.

"Mars'la buluşmayı kabul ettim, çünkü peşimi bırakmıyordu. Herkes bilmeden önce onun bildiklerini öğrenmek istediğimi ima etmeye başladı. Bu benim sektörümün bir gerçeği, onun gibilerle oynamak bir dereceye kadar yapılmak zorunda. Bu yüzden onunla barda buluştum. Nasıl tepki verdiğime, ne söylediğime dikkat etmem konusunda beni uyardı. "Burası kalabalık, değil mi?" dedi. Burada bir sürü insan var. Dedikodu yapacak bir sürü insan. Bana bir video gösterdi.

Elinde benim ve karımla paylaştığım yatakta iki kadının olduğu bir video vardı. Biz... karımın yatağındaydık."

Solgunlaştı ve gözlerini kapattı, sakinleşmek için mücadele ediyordu.

"Ben karımı asla sevmem. Bunu ona asla yapmam. Ben artık öyle biri değilim. Ona böyle bir şey olmadığını söyledim. Sahteydi. Bunun doğrulanabileceğini ve doğrulanacağını söyledi ve buna ek olarak, beni kulüpten çıkarken gören tanıkları vardı - ismi, tarihi, saati vardı - o iki kadınla birlikte. Sarhoş ve onları okşarken. Birlikte bir taksiye biniyorlardı."

"Peki ya evinizin güvenliği?"

"Sabah uyandığımda, kulüpten sonra kontrol ettim. Eve gittiğimde ne durumda olduğunu görmek istedim. Uzaktan kumandayla kapatılmıştı. Benim kodumla. Arkadaşım J.C.'nin o etiketi almasından sadece bir saat sonra. Bu gece Mars, DeAnna'nın çok hassas, çok kırılgan olduğunu bildiğini, bu korkunç dedikoduyla, sadakatsizliğimin bu korkunç kanıtıyla yüzleşmek zorunda kalmasının onun için ne kadar üzücü olacağını söyledi. Bir araya getirdiğim itibarımı da nasıl mahvedeceğini. Karım da dahil olmak üzere herkese hala bir kullanıcı, hala bir sahtekar olduğumu gösterecekti.

"Sonra döndü ve garsona gülümsedi. Ben bile Birbirlerine ne dediklerini duydum. Kafam gürültüyle doluydu. Masanın öbür ucuna uzanıp boynunu kırmak istedim. Bir dal gibi kırmak. Bana doğru eğildi, hâlâ gülümsüyordu ve kimsenin bilmesine gerek olmadığını söyledi. Sır saklamakta iyiydi.

-Arkadaşlar için."

Parmaklarını gözlerine bastırdı. "Üzgünüm, biraz suya ihtiyacım var."

"Neden ben getirmiyorum?" Roarke ayağa kalktı. "Mutfak mı?" Evin arka tarafını işaret etti ve başını salladı.

"Ne kadar istedi?"

Arkasına yaslandı, gözleri kapalıydı. "Arkadaşların birbirlerine iyilik yaptığını söylerdi. Bunu benim için yapacaktı ve ben de ona geri ödeyecektim. Sesimi yükseltmedim. İçimden çığlık atıyordum ama sesimi yükseltmedim. Bunu benim yapmadığımı söyledim. Bana tuzak kurmuştu. Orada oturdu, gülümsedi, içkisini yudumladı. Videonun yaptığımı kanıtlayacağını söyledi ve benim geçmişime sahip birinin bana tuzak kurduğuna kim inanırdı? Bu ay sekiz bin olacaktı. Bu kadar az olmasına şaşırmıştım, sonra açıkladı. Gelecek ay altı bin, sonraki ay yedi bin ve ödemeleri değiştirecektik. Bunu yazmak istemedim mi? Orada öylece oturdum. O..."

Roarke elinde uzun bir bardak içkiyle geri döndüğünde su, buzlu. "Teşekkürler. Teşekkürler. Tanrım." İçti, nefes aldı, içti. "Ona başka sırlar, iyi bilgiler verirsem, o ayki ödemeyi düşüreceğini söyledi. Seçim benim olacaktı: nakit ya da bilgi. Ve hiç kimse videoyu görmeyecek, hiç kimse bilmeyecekti. Karım benim aldatmacamdan mutlu bir şekilde habersiz olacaktı, tatlı küçük bebeklerimiz olacak ve eskisi gibi devam edecektik. Ödediğim sürece.

"Daha fazlası olduğunu biliyorum. Tartışmalar, dikkatlice tartışmalar. Hepsini hatırlayamıyorum. Bir oyunda oynayıp repliklerinizi unutmak gibi. Kanlı parasını alabileceğini ama ona asla bilgi vermeyeceğimi, bana çektirdiklerini başkasına çektirmeyeceğimi söyledim. Bu tutumun zaman içinde nasıl geliştiğine şaşıracağımı söyledi. Şimdilik onunla iki gün içinde buluşabilirim.

Aynı gün, aynı saatte, aynı yerde, nakitle. O zaman ayağa kalktı, gitmeden önce makyajını tazeleyeceğini ve çeki ödeyebileceğini söyledi. Yürüyüp gitti.

"Onu öldürmedim. Ona zarar vermek istedim ama... DeAnna'ya ne olurdu? Her şey ortaya çıkacak ve ikimizi de bir skandalın içine atacaktım. Onun mutlu olmaya, sakın olmaya ihtiyacı var. Bebekler. Üçüzlerimiz olacak. Kızlarım karımın içinde. O kaltağın canını yakmak için bile olsa onları riske atmam."

"Brakiyal arterin nerede?" Eve attı.

Kaşları birbirine yaklaştı. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum." "Anatomi hakkında çok şey biliyor musun?"

"Her şeyin nerede olduğunu az çok biliyorum. Açıkçası kadın üreme sistemi hakkında istediğimden çok daha fazla şey biliyorum. Atardamar mı? Kalp gibi mi?"

"Tam olarak değil. Karınızla konuşmayacağım ve bunu medyadan uzak tutmak için elimden geleni yapacağım."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Teşekkür ederim. Benden ne isterseniz yaparım."

"Seninle birlikte kulübe giden arkadaşının adını ve iletişim numarasını istiyorum. Mars'la yaptığınız her türlü iletişime ihtiyacım var. Muhtemelen sizinle tekrar konuşmam gerekecek ve işbirliğinizi bekliyorum."

"Alacaksın."

"Eğer bana yalan söylediyse, bunu öğreneceğim."

"Yapmadım. Karımı, kızlarımızı riske atamam." "Bu konuda sana inanıyorum."

* * *

Dışarı çıktıklarında Roarke kolunu Eve'e doladı. "Ona karşı bir şeyler hissettin, ben de öyle."

"Karısını sevdiğine inanıyorum ve Mars'ın onu hedef aldığını düşünüyorum."

-Zengin, kaybedecek çok şeyi olan eski çapkın, içkisine bir şey katmayı başarmış. Bu da onu takip ettiği, izlediği ve zamanını seçtiği anlamına geliyor. Karısı birkaç günlüğüne gitti, üçlü evlilik yatağında daha da kötü görünüyor."

"Onu öldürdüğüne inanmıyorsun."

"Bana kalırsa gafil avlandı. Hâlâ kendi değeri hakkında bazı şüpheleri var, özellikle de baygınlıktan uyandıktan sonra ve kadın tüm bunları hesaba kattı. O bara öldürme planıyla gitmedi ve ben -oldukça güçlü bir şekilde- katilin bunu yaptığını düşünüyorum. Ayrıca Bellami-karısını, ailesini, hayatını tehdit ederek- kanını akıtmaya devam etseydi, eninde sonunda ona zarar vereceğine inanıyorum."

"Ama bu gece ona zarar vermedi."

"Ama kanını akıttığı başka biri -belli ki bu onun iş planı- bu gece ona zarar verdi."

Eve başını salladı. "Bunu bir düşün. Sen benim kanımı akıtıyorsun, ben de senin kanını akıtıyorum, sürtük. Düpedüz şiirsel. Neden insanlar polise gelmiyor?"

"Dur da sayayım." Kız geri çekilince onu geri çekti. "Sizin bakış açınızı anlıyorum, Komiser, ama birinin bir polise gelip zimmetine para geçirdiğini, hile yaptığını, bir suçu ya da talihsizliği örtbas ettiğini itiraf etmesi zor bir adımdır. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, şantajcılar tam da bu davranışa güvenirler. Siz sadece bana ödeme yapın, ben de sırrınızı saklayayım."

"Ve asla durmazlar. Kanamayı asla durduramazsınız."

"Kesinlikle haklısın, ama bu işin ortasında olanlar
Bir şekilde olacağını umuyorum. Ödemeye gücü yetenler
mi? Kaybedebilecekleri başka şeylerle kıyaslandığında bu
sadece para."

"Ya da bilgi," diye ekledi. "Bahse girerim bolca kan
kaybetmiştir. Sansarın nakit akışını azaltır, sansarlığa devam
etmesini kolaylaştırır. Bu sadece dedikodu."

Arabanın içine düştü, başını arkaya yasladı. "Ya da iyilik,"
diye düşündü. "Bir kulüpte adamın birinin içkisine bir şey
katmak gibi. Bunu kendi başına yapma riskini almasına
imkân yok. Belki LC'leri kiralamıştır ama bu kolay.
Bellami'nin arkadaşı olması pek mümkün değil," diye
düşündü. "Hikayeyi kontrol edeceğiz, onu da kontrol
edeceğiz ama bir arkadaşın, kariyerini başlatmasına
yardımcı olan iki insanın hayatını mahvettiğini görmek zor."

"Arkadaşına da bir şeyler yapmış olabilir." "Evet, bunu
etrafta dolaştırıyorum, ama onun bir
Pislik herif, anlamıyorum. Tanrı aşkına, üçüzler."

Bir kez ürperdi.

"Onun evini görmem gerek. Park'ta."

"Yemeğe ihtiyacın var. Benim de öyle."

"Oh. Evet. Muhtemelen."

"Pizza yemek için duracağız, sonra da Park'a gideceğiz."

"Bu işe yarar."

4

Eve birkaç dilim ve bir t p Pepsi-görevde şarap yok-mükemmel yemek diye düşünürken, Roarke'a en başta yemek yemesini hatırlattı ı için puan borçlu olduğunu fark etti.

Ve bunu yemek için harcadığı kırk dakika kadar bir süre ona zihnindeki mevcut verileri yeniden düzenlemek için zaman verdi.

Yolcu koltuğuna bir kez daha otururken, "Kadınlar tuvaletindesin," diye söze ba ladı.

"O zaman umarım oradaki tüm kadınlar genç ve açık sa ıktır."

"Sapık." Havada bir parmak salladı. "Yeniden ba lat. Kadınlar tuvaletindeyim. Başka bir kadın içeri giriyor, tepki vermiyorum, zar zor fark ediyorum, yaptığım şeyi yapmaya devam ediyorum."

"Erkekler bunu, açık saçık giyinmi ken kendinizi ve diğer zıbınları tımar etmek olarak hayal ediyor. Klasik yastık kavgasının loo versiyonu."

"Sapık yorumumu tekrarlıyorum."

"Yanıldı ınızı söylemek zorundayım - sapık olmanız gerekmiyor, ama kurgunuzda yanılıyorsunuz. Eğer i erideyseniz, Teğmen, ve başka bir kadın içeri girerse, sadece fark etmekle kalmaz, aynı zamanda tamamen

O polis gözlerinizden tek bir bakışla onu en ince ayrıntısına kadar tarif edebilme yeteneğine sahipsiniz."

"Tamam, sivil bir kadın kadınlar tuvaletinde, başka bir kadın içeri giriyor. Bu konuda iki kere düşünmez. Bir erkek içeri girer, kadın tepki verir. Eğer içeride yalnız değilse ya da erkek utanıp geri çekilirse muhtemelen eğlenir. Bu yönde bir eğilimi varsa muhtemelen öfke, tehditkar görünüyorsa endişe veya korku. Ama tepki verir, fark eder ve tetiktedir."

"Yani kadın bir katilden mi yanasınız?"

"Şart değil. Bunlar genellemeler. Özellikle, Mars kadınlar tuvaletindeyken biri içeri girer. Bir kadınsa, tepki vermesi gerekmez - tabii söz konusu kadını tanımıyorsa. Erkek ise öyle ya da böyle tepki verir. Eğer erkeği tanıyorsa, muhtemelen eğlenmeye ya da ilgilenmeye yönelir. Eğer hedeflerinden biriye, ki bu rastgele bir katilin gelip rastgele bir kadını doğramasından çok daha mantıklı- ayrıca ifadelere göre barı düzenli olarak kullanıyormuş- başka türlü bir tepki verir. Belki eğlence, belki kızgınlık, belki de merak, söz konusu işarete karşı tutumuna bağlı olarak. Ama korkmuyor."

"Neden böyle bir sonuca vardınız?"

"Dudak boyası aynanın önündeki rafta. Çantasını kullanışlı kancaya asmış, dudak boyasını çıkarmış ve yere yığıldığında yeni sürmüş, o yüzden kullanmış. Adam içeri giriyor. Ya sürmeye devam ediyor ya da kapatıp rafa koyuyor. Çantasında biber gazı, panik düğmesi ve yasadışı bir bayıltıcı var, açık ve kolayca ulaşılabilir bir yerde, ama hiçbirine gitmiyor - çantası düzenliydi,

Bir silahı ya da savunmayı elinize aldığınızda karşılaşabileceğiniz gibi bir karmaşa yok. Ve dudaklarını yere koyuyor."

Eve kafasının içinde yeterince net görebiliyordu. Sarı saçları, pembe ten elbisesi ve ona uygun pembe dudakları.

"Doğrulamak için Morris'e ihtiyacım var, ama hem mantık hem de olay yerindeki değerlendirmem, katil onu kestiğinde yüzünün ona dönük olduğunu söylüyor. Dudak yapışkanını bıraktı, döndü. Şöyle yaptı: Peki, benim hedefim, yanlış bir dönüş mü yaptın? Eğer adam akıllıysa, kadına yaklaşır, keser ve ilk spreyden uzaklaşır. Belki orada birkaç saniye durur, belki de kadının yüzündeki şoku, elini yaranın üzerine vuruşunu, kanın pompalanışını tatlı tatlı hatırlar. Sonra da kaydeder. Hızlı olmak zorunda. Burası kalabalık ve başka biri daha gelebilir."

Roarke Park'tan şehir merkezine doğru ilerlerken kaşlarını çatı.

"O-ya da o

-Pek akıllıca değil. Asıl akıllıca olan, yanında kapıyı kapatacak bir şey getirmek, kadının içeride kan kaybından ölmesine izin vermek ve kendine daha fazla zaman tanımak olurdu. Ama her halükarda, katil kaçıyor - yukarı çıktığında rahat ve rahat davranıyor, hemen dışarı çıkıyor. Üzerinde kan varsa ceketinin düğmelerini ilikler - birkaç damla neredeyse kaçınılmazdır ve Bellami'de bir damla bile yoktur. Barda giydiği aynı takım elbise, gömlek ve kravat."

"Her halükarda ondan şüphelenmiyorsunuz."

"Hayır, ama bu da bir başka neden. Dakikalar, hepsi sadece birkaç dakika sürer. Kes, geri çekil, dışarı çık, yukarı, dışarı. Muhtemelen kısa bir süre sonra sendeleyerek dışarı çıktı, önce biraz panik, sonra kafa karışıklığı, zayıflık. Birkaç dakika sonra sendeleyerek bara girer. Bir dakika sonra ölmüş.

"Eğer katil kadınsa, onu tanımamış olabilir. Katil erkekse, tanımıştır. Olasılıkları araştıracağım ama ben böyle görüyorum."

Arabayı, sokak lambalarında altın rengi görünen uzun bir mızrak gibi binanın önüne çekti. Girişte, içe doğru derin bir kıvrım yapan camın içinde, altın süslemeli avcı yeşili kıyafetiyle bir kapıcı duruyordu.

Kapıcı-kadın, Eve düzeltti- onlar inerken bile arabaya doğru ilerledi. DLE'si kasıtlı ve aldatıcı bir şekilde çok fazla görünmüyordu ve sessiz bir alay bakışını kazandı.

"İyi akşamlar. Sakinlerimizden birini mi ziyaret ediyorsunuz?"

Eve rozetini kaldırdı. Kapıcı kadın çiçek mavisi gözlerini kırıştırarak uzun uzun baktı. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Komiser?"

"Larında Mars'ın birimine girmem gerekiyor."

"Bayan Mars'ın şu anda ikamet ettiğini sanmıyorum."

"Hayır ve şu anda morgda ikamet ettiği için de olmayacak."

Şimdi ve Ağız, boyalı a Yumuşak, muhafazakar nötr, açık düştü. "Özür dilerim, Bayan Mars'ın öldüğünü mü söylüyorsunuz?" "Morgda çalışmadığına ya da morgu ziyaret etmediğine göre, evet, öldüğünü söylüyorum. Ona ulaşmam gerek birimi."

"I..." Rüzgârın alıp götürdüğü bir nefesi dışarı akıttı, bir diğerini içine çekti. "Size bu konuda yardımcı olabilirim." DLE'ye acı dolu bir bakış daha attıysa da hiçbir şey söylemedi ve kavisli cam kapılara doğru ilerledi.

İçeride sıcak bir hava ve göz kamaştırıcı bir altın bolluğu vardı. Dikenli, ölümcül görünümlü bitkiler ve kanla boyanmış gibi kırmızı ve parlak çiçeklerle dolu altın vazolar, altın masalar, metalik altının yılan gibi kıvrımlarından oluşan merkezi bir avize. Güvenlik bankosu için daha fazla kan kırmızısı, altın mermerle kaplanmış.

Arkasındaki kadın, Roarke'ı görünce yuvarlak bir O'ya dönüşen kibar ve profesyonel bir gülümseme sundu.

"Bana bir saniye izin verin," dedi kapıcı, lobideki görevliye danışmaya giderken.

Lobi görevlisi ciyaklamaya yakın bir soluk aldı ve bir sürü soru sordu. Kapıcı sadece başını salladı, sonra Eve'e gelmesini işaret etti.

"Kimliğinizi taramamız ve doğrulamamız gerekecek, Teğmen."

Eve rozetini çıkarıp mini tarayıcıya uzattı. "Tamam.

Um." Görevli Eve'e gözlerini dikerek baktı. "Bizi temize çıkarmaya ne dersiniz?" Eve önerdi.

"Evet, tabii. Ama ... Bayan Mars gerçekten öldü mü?" "O gerçekten öldü."

"Tanrım."

"Çok ziyaretçisi var mıydı?"

"Aslında sakinlerimiz ya da onların misafirleri hakkında konuşmamamız gerekiyor."

"Polis soruşturması." Eve rozeti memurun iri gözlerinin önünde salladı.

"Sanırım vardı. Yani, biraz vardı, partileri falan vardı. Teslimatları. Bir sürü teslimat, değil mi Becca?"

"Çok var," diye onayladı kapıcı kadın. "Peki ya müdavimler?"

"Şey... Sanırım Mitch L. Day ile çıkıyordu. Second Cup on Seventy-Five'in sunucusu. Rüya gibi biri. Ama sanırım çoğunlukla partiler veriyor ve teslimatlar alıyordu."

"Burada hiç sorun yaşadı mı? Tartışmalar, kavgalar?"

Katip şimdi alt dudağını ısıırıyordu. "Şey... sanırım o ve Wilbur'ların pek iyi anlaştıklarını sanmıyorum. Çatı katları onunkinin karşısında. O ve Bayan Wilbur aynı anda lobiye gelseler bile konuşmazlar, hatta aynı asansöre binmezlerdi. Ve Bayan Mars, Wilbur'un çocuklarının huzursuzluk çıkardığı yönünde yönetime iki kez şikayette bulunmuş. Gerçekten öyle değiller ve birimler tamamen ses yalıtımlı."

"Onlar iyi çocuklar," diye araya girdi kapıcı kadın. "O yarım bir sürtük."

"Becca!"

Cevap olarak Becca omuz silkti. "Onun Roxie olduğunu biliyorsun."

Eve Becca'ya döndü. "Sadece yarısı mı?"

"Ölüler hakkında kötü şeyler söylemenin hoş olmadığını biliyorum ama polis soruşturması, değil mi?"

"Bu doğru."

Becca şapkasını düzeltti. "O barakuda gülümsemesini bol bol gösterdi ve tereyağı erimedi. Ama diğer sakinler ve misafirler hakkında dedikodu yapmam için beni pompalamaya çalıştı. Bunun için bana rüşvet vermeye çalıştı."

"Ne kadar?"

Becca'nın ağız alaycı bir ifadeyle çarpıldı. "Yayında kullanabileceği her şey için yüz papel. Eğer bundan özel bir şey çıkarabilirse iki katı. Onu geri çevirmemden hoşlanmadı-binamdaki insanların mahremiyetinden ödün vermeyeceğim. Ve onunkiyle de yapmazdım, ancak..."

"Polis soruşturması."

"Evet, o. Onu reddettikten sonra - Luke ve Gio'nun da reddettiğini biliyorum - gündüz vardiyasında kapılar - bana kazık attı. Bizden. Bir daha bahşış vermedi. Onu geri çevirdin, Rox."

"Yapmak zorundaydım." Lobi görevlisi yine dudağını ısırdı. "Sakinleri ağırlamanız gerekiyor ama bu kurallara aykırı. İşimi kaybedebilirim. Ayrıca, bilirsiniz, bu hiç hoş değil."

"İkinizden birini hiç tehdit etti mi?"

"Beni şikâyet etti." Becca'nın çenesi gerildi. "Bununla bir yere varamadı. Bu konuda müdürle konuşmak zorunda kaldım ama onun bir şikâyetine karşılık benim birkaç düzine asistan takdirim vardı. Ve müdüre rüşvetten bahsettim. Luke ve Gio beni destekledi. Roxie de."

Becca şimdi gülümsedi -kendisi de küçük bir barakuda gibi görünüyordu. "Sanırım müdür daha sonra Bayan Mars'la konuştu çünkü bana bir daha sorun çıkarmadı. Öldüğü için üzgünüm - bir insan yarım bir sürtük olduğu için ölmeyi hak etmez. Ama artık burada kalmayacağı için üzgün değilim."

"Tamam. İşbirliğiniz için minnettarım. Bizi temize çıkarırsanız." "Elbette, hemen. Onun bir kopyasını almak için giriş yapmalıyım. kaydır. Sadece bir dakika sürer."

"Benim bir ustam var," dedi Eve. Ve eğer ihtiyacım olursa bir B ve E ustası.

"Oh, tamam. Asansör üç sizi ana girişine götürecektir. Elli ikinci kat. Çatı katı."

"Anladım."

Roarke'la birlikte altın rengi bir asansöre doğru yürüdü.

"İlginç," dedi Roarke.

"Hiç de şaşırtıcı değil. Buranın sahibi siz değilsiniz."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Kapıcı kadın sizi tanımadı. Lobi görevlisi tanıdı ama sadece zengin ve soğuk olduğunuz için. Ayrıca o lobi gerçekten çok çirkin. Gerçekten çirkin bir lobiniz olmazdı."

"Kendinize olan güveninizi takdir ediyorum. Ben olsam çirkin demezdim, takıntılı derecede rüküş derdim."

"Hangisi olursa olsun. Mitchell Day'i arayıp onunla konuşmam gerekecek."

"Bu Mitch L., ilk L., Day." "Ciddi misin?"

Asansör kapıları açılırken Roarke başıyla onayladı. "Sabah geç saatlerde bir talk show sunuyor."

Eve şaşkınlıkla başını salladı. "İnsanlar neden diğer insanların oturup konuştuğu programları izler?"

"Sohbetlerden gerçekten keyif alanlar var. Bunun sizin için bir şok olduğunu biliyorum."

"Eğer ekrandan izliyorsanız, sohbet bile etmiyorsunuz demektir. Daha çok kulak misafiri oluyorsun." Efendisini çıkardı ve kaşlarını çatarak düşündü. "Huh. Tamam, anladım."

"Tabii ki biliyorsun."

"Saçaklar binaların kenarlarında bulunan şeyler değil mi? Onları nasıl düşürüyorsunuz ve bunun diğer insanların konuşmalarını dinlemekle ne ilgisi var?"

Bir şey anlamadı, ama ilgisini çekti. "Araştıracığımdan emin olabilirsiniz."

"Konuşmaların yapıldığı dil, çoğu zaman hiçbir anlam ifade etmiyor."

Ustasıyla giriş yaptı, kapıyı açtı. Zifiri karanlığa.

"Işıklar açık, dolu," diye emretti.

Soluk gül rengi halılarla kaplı geniş bir yaşam alanı ortaya çıktı. Mobilyalar, bol miktarda krom ve cam, gösterişli modern sanat eserleri, kanepeler yerine bir çift uzun, alçak jel bank ile keskin ve keskin bir şekilde modayım-şimdi-şimdi'ye çarptı.

Bir duvarda bir eğlence ekranı, diğerinde yerden tavana kadar uzanan raflar vardı. Raflarda Mars'ın düzinelerce fotoğrafı göze çarpıyordu. Çoğunda biriyle poz vermiş.

-Eve'in aslında bazı yüzleri tanıması, çoğunun olmasa da hepsinin ünlü ya da bir tür aydın olduğunu gösteriyordu.

Park Avenue'ye bakan pencerelerde halıyla aynı tonda ağır perdeler ve daha koyu bir tonda telaşlı, tüylü süslemeler yer alıyordu.

"Bunun gibi bir binanın pencerelerinde mahremiyet perdeleri olacaktır. O sadece bu perdeleri eklemekle kalmıyor, aynı zamanda kapalı tutuyor. Başkalarının mahremiyetinde delikler açarak geçimini sağlayan biri olarak kendi mahremiyetini korudu."

"Mahremiyet sınırlarının ne kadar kolay ihlal edilebileceğini bilirdi," diye yorumladı Roarke. "Burası eğlenmek için bir alan," diye devam etti gezinirken. "Ama kesinlikle dinlenmek için değil. Üst düzey, ultra çağdaş bir mobilya showroomu gibi zevkli ama sıcaklıktan ve kişilikten yoksun. Yine de, kötü kazanılmış olsun ya da olmasın, kazancını nasıl değerlendireceğini kesinlikle biliyordu."

Eve odayı taradı. "Nerede?"

"Şuradaki tabloyu al. Bu bir Scarboro -Orijinal. Yaklaşık iki yüz dolar eder." "Dolar mı?"

"Binlercesi."

"Bu mu?" Eve şaşkınlıkla daha da yaklaştı, mor ve mavinin sivri çizgilerinin üzerindeki ve etrafındaki kıızıl ve turuncu lekeleri inceledi. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Bella daha iyisini yapabilirdi."

"Sanat senin ondan ne anladığındır," dedi hafifçe. "Kesinlikle benim özel zevkim değil," diye ekledi onun yanında durmak için hareket ederken. "Gerçi benim zamanımda kesinlikle..." Bir an için yaka kayıt cihazının çalıştığını unuttuğu için kendisiyle eğlenerek sözlerine devam etti. "Ah, şey, geçmiş günler."

Ona bir bakış fırlattı, adamın geçmişte kendi payına düşenden daha fazla resim çaldığını çok iyi anlıyordu - lekeli ya da başka türlü.

"Rastladığınız elektronik eşyaları alın. Ben yatak odasını alacağım."

İki tane vardı, ancak biri şimdi büyük beyaz bir çalışma masası, sahibinin öldüğü deri kıyafet kadar pembe deriden cömert bir masa sandalyesi ile bir ofis olarak hizmet veriyordu.

Çok sayıda fotoğraf, bazı parlak ödüller ve her türden toz tutucu olduğunu belirtti.

Kaseler, şişeler, küçük standlar üzerinde parlak cam yumurta koleksiyonu, süslü küçük kutular.

Ofisi şimdilik Roarke'a bırakacaktı. Yatak odalarının, insanların güvenli, özel ve yasak olduğunu düşündükleri alanlar olarak hizmet etme eğiliminde olduğunu düşündü. Ve genellikle sırları barındırırdı.

Eve, yatakta hiç cimrilik yapmamış, diye düşündü. Beyaz, dolgulu yatak başlığı neredeyse tavana kadar yükseliyor, yanlardan içeri doğru kıvrılıyordu. Şeker pembesi yatağı kaplıyordu, bir dizi süslü, telaşlı yastıkla birlikte.

Yatağın ayakucunda bir jel bank, üzerinde daha renkli şişelerin dizili olduğu aynalı bir sandık. Süite bir göz attığında üç iyi arkadaşa yetecek büyüklükte uzun bir küvet, çoklu fıskiye büyük bir cam duş, tam açılmış gül şeklinde ve şelale musluklarla beslenen çift lavabolu uzun bir tezgah, bir kurutma tüpü gördü. Beyaz sürgülü kapıların ardında bir tuvalet ve bide dikkat çekmeden duruyordu.

Tezgahın üzerindeki duvara yayılan ayna, uzaktan kumanda veya sesli komutla bir görüntü ekranına dönüşüyor.

Küvetin üç tarafını çevreleyen çıkıntıda şeffaf cam kâseler içinde mumlar ve üç adet ince, süslü sürahi bulunuyordu.

Tezgâhın altındaki dolaplar güzellik ürünleri ve aletleriyle dolu çekmecelere açılıyordu.

Ona geri dönecekti.

Şimdilik yatağa geri döndü ve komodinin çekmecesini açtı. Biri tam boy, diğeri mini olmak üzere iki tablet çıkardı. Aradı, ikisinin de şifreli olduğunu gördü.

Roarke'ın onları almasına izin vermeye karar vererek, onları paketlemek yerine yatağın üzerine koydu ve yatağın uzak tarafına doğru ilerledi.

Çekmeceyi açtıktan sonra "Parti zamanı," diye anons etti. Seks oyuncakları, güçlendiriciler, losyonlar ve kayganlaştırıcılar çekmeceyi doldurdu.

İki uçlu bir vibratör çıkardı, hem sıcak hem de soğuk olduğunu fark etti. Kendi kendini yağlama özelliği ve üzerinde Ecstasy yazan bir kumandası vardı.

Merakla çevirdi, çeşitli yönlerde ve hızlarda dönerken yumrular ortaya çıktığında kaşları kalktı.

Roarke içeri girdi, sonra kapı pervazına yaslanıp sırtıttı. "İşte bir resim."

Vibratör hâlâ uğulduyor ve dönüyordu, başını çevirip baktı. "Üzerinde bir bağlantı noktası var. Sanırım VR için, böylece kendini yaparken programa bağlanabiliyorsun. Küçük, kompakt bir pakete çok şey sığdırıyor."

Kapattı ve bir kenara koydu.

"Buna ek olarak, çeşitli prezervatif paketlerimiz var - güvende kalın - meme kelepçeleri, horoz halkaları, birkaç jel vibratör, yağlayıcılar, kelepçeler, klasik top gagınız, kordon kısıtlamaları, falan filan, sertleşme hapları, straponlar ve Tavşan da dahil olmak üzere birkaç yasadışı."

"Aktif bir seks hayatı."

"Görünüşe göre yalnız ve arkadaşlarla. Tabletler orada, şifreli."

"Onlara bakacağım. Droidleri var; insan kopyaları ve birkaç küçük robot. Kopya öğleden beri uyku modunda, bu onun standart programı. Ayrıca seks için programlanmış, ki bu hiç de şaşırtıcı değil.

Adı Henri ve başka giysileri olsa da şu anda bir peştamal giyiyor."

"Ne gibi? Ormandaki adam gibi mi?" "Evet, orman adamı gibi."

"Her türlüşünü alır." Başını eğerek Roarke'ı uzun uzun inceledi.

"Beni bir peştamalin içinde hayal ediyorsun. Kendimi çok ucuz hissediyorum."

"Seninle ilgili ucuz bir şey yok, dostum. Koridorun karşısında bir ofisi var. Veri ve iletişim merkezi."

"Evet, gördüm ve ilgileneceğim. Mutfakta bir tableti var. Sosyal takvim gibi görünüyor. Partiler, açılışlar, prömiyerler, öğle ve akşam yemeği randevuları. Henri bunu güncel tutmanın programının bir parçası olduğunu söylüyor. Mutfaktaki 'link' de onun aracı. Bir göz atıldığında yemek şirketleriyle iletişim, rezervasyonlar, malzeme siparişi gibi şeyler görülebiliyor."

"Tamam. Ben yine de poşetleyeyim, EDD onları inceleyebilir."

"O zaman ben ofise bir göz atayım."

Eve dolabı almak için ayağa kalktı. Kocaman, tika basa dolu, bir makyaj odası ve ayrı bir ayakkabı dolabına sahip olan bu dolap ö y l e s i n e mükemmel bir düzene sahipti ki

Eve, Henri'nin bu işi de hallettiğine karar verdi.

Yerleşik çekmecelerde bol miktarda iç çamaşırı ve seksi iç çamaşırı ve sadece kemerler için bir bölüm.

Sadece kemerler. Hayret etti. Bir diğeri atkılar için. Kış sezonunun şapka ve eldivenleri için bir tane daha.

Gece giysileri, kamera önü giysileri, kokteyl giysileri, şık günlük giysiler, hepsi dolap bilgisayarında dikkatlice kataloglanmış ve neyin nerede giyildiği açıkça belirtilmişti.

Titizlikle ilerledi ve kasayı buldu.

"Şimdi belki bir şey bulduk."

Çömelerek onu inceledi ve çözüp çözemeyeceğini merak etti. Roarke ona öğretmeye başladığından beri bazı beceriler geliştirmiş ve bilemişti. Çok daha kısa sürede açabileceğine şüphe yoktu ama-

Sinyal bağlantısını çıkarırken kasayı incelemeye devam etti.

"Dallas."

"Peabody. McNab sonunda cüzdanındaki elektronik cihazlara ulaştı. Biraz yemek için durduk ama gerçek zaman berbat mı? Cidden korumalı. Hatta arıza korumalı."

"Ne buldun?"

"Herhangi bir etiketin kaydedilmesini engellemek için 'link'te bir sinyal bozucu vardı, bu yüzden onun üzerinde çalışması gerekiyor. PPC şifreli, ama biz orada çalışıyorduk. Anahtarın bizde olabileceğini düşünüyoruz. Dallas, insanlara şantaj yaptığını düşünüyoruz."

"Anlat."

"Evet, bu..." Ekranda Peabody'nin yüz ifadesi somurtmaya dönüştü. "Bunu zaten biliyor muydun?"

"Evet-Bellami doğruladı ve listenin alt sıralarında. Ama belli ki ilk ya da tek hedefi o değilmiş, o yüzden daha fazlasını öğrenelim."

"Üzerinde çalışıyoruz, ama şu ana kadar çözdüklerimiz bile mi? Kod adları ya da evcil hayvan isimleri gibi. Gerçek isimler değil. Elimizde bazı tarihler ve miktarlar var. İkisini de listelemiyor ama çalanlar bunlar."

"Alabildiğinizi alın, ne varsa bana gönderin. Mantıklı olan her şeyi yaptığınızı düşündüğünüzde defolun ve eve gidin."

bu gece için."

"Biraz suyumuz kaldı."

"Şu anda onun evindeyiz. Burada bir kasam var. Bakalım neleri kilitlemiş."

"Roarke kırıyor mu?"

Kızgınlık parıldadı. "O meşgul. Ben bununla ilgileniyorum." "Ama... tamam."

Eve daha da sinirlenerek telefonu kapattı ve kaşlarını çatarak kasaya baktı. "Bunun için aletlere ihtiyacın olacak," diye yorumladı Roarke.

Ona sert bir bakış gönderdi. "İnsanlara gizlice yaklaşmaya devam edersen, sersemletilebilirsin."

Onun yanına çömeldi ve yanağından öptü. "Silahını kullanmakla tehdit ettiğinde beni nasıl heyecanlandırıldığını biliyorsun."

Bunu görmezden geldi ve kasaya odaklandı. "Neden aletlere ihtiyacım olsun ki? Bağlantıma yüklediğin o uygulama bende var."

"Bu modelin mekanizması bundan biraz daha karmaşık."

"Parmak izini istediği için mi?"

"Bu bir. İstediklerini elde edemeyeceği şekilde çalıştırabilirim ve yine de açılır. Üç aşamalı bir sistem. Önce bir kod, bu sayısal ya da bir kelime, bir cümle olabilir. Ya da bir kombinasyon, ki bu tavsiye edilir. Sonra parmak izi, sonra başka bir kod. Nadiren ev kullanımı için olduğu için profesyonel düzeyde."

Tekrar kasaya baktı. "Senin mi?"

"Öyle, evet, bu yüzden etrafından dolaşabileceğim. Yine de bilseydim, uygun bir cihazım olurdu. Doğaçlama yapmam gerekecek, bu yüzden biraz zaman alacak."

Onu dürttü. "imdi kırdada ve bana biraz yer a."

Gururun ilerlemenin önüne geçmesine izin vermenin bir anlamı olmadığına karar verdi ve dolabı aramaya devam etmek için ayağa kalktı.

"On zilyon kıyafeti var ve bilgisayara göre hiçbir ŗeyi bir kereden fazla giymiyor. Normal kıyafetleri belki iki ya da üç kez. Gece kıyafetlerini bir kez, hepsini. Bu süslü elbiselerden bazıları üç yıldır onda, sadece bir kez giymiŗ. Neden onları saklıyor?"

Cevap vermedi; cevap vermesini beklemiyordu, mırıldanırken, kullandığı cihaz her neyse mırıldanırken olmazdı.

"Ayakkabıların çoğu hiç giyilmemiŗ. Bazıları bir kez giyilmiŗ. Birkaç aylık i amaŗırı var. Kimin 60 ift iç amaŗırı olur ki? Senin bile altmıŗ tane yok."

"Ah, iŗte buradasın güzelim."

"Ne?"

"ok güzel olmana rağmen sen değilsin." Geri çekildi, dolabın zemininde baĖdaŗ kurdu. "Artık açabilirsin."

"Zaman alacağını sylemiŗtin."

"Biraz, ve öyle de oldu."

Yanına oturdu, kapıyı açtı. "Whoa."

Fatura yığınları bütün bir bölümü dolduruyordu. Eve bir tanesini çıkardı. "Yüzlerce bin dolarlık paket. Orada olmalı..."

O hesaplamaya alıŗırken, Roarke elleriyle zulayı lt. "EĞer hepsi aynı sargıysa, yaklaŗık bir milyonunuz var demektir."

"Dolabındaki kasada bir milyon doları mı var?"

"Mükemmel bir kasa."

"Bunu on dakikadan kısa sürede kıran adam söylüyor." Başka bir yığından, başka bir bölümden deri bir mücevher kutusu çıkardı, elmasların parıltısı ve ateşiyle açtı. "Gerçek mi?" diye sordu Roarke'a.

Onu aldı ve ışığın altında inceledi. "Üzerimde büyüteç yok ama evet, oldukça gerçek. Mükemmel kesim ve renk. Yaklaşık ... on beş karat civarında. Nereden aldığına bağlı olarak elli bin diyebilirim."

Deri bir kutu çıkardı, elmas damla küpeler buldu.

"Oldukça güzel," dedi Roarke. "Sana çok yakışacak. Tahmin edebilirim Eve, ama buradaki miktara bakılırsa, saygın bir kuyumcuya gitmen daha iyi olur."

Yine de merakla başka bir bölümden daha büyük bir kutu çıkardı, zümrüt ve elmas manşete hayranlıkla baktı. "Bunda harika bir işçilik var. Eğer buradaki tüm parçalar şu ana kadar gördüğümüz kaliteye sahipse, nakit parası mücevherlerinin çok üzerinde demektir. Tekrar ediyorum, kadın nasıl yatırım yapılacağını biliyor."

Kadın elini uzattı. Adam kutuyu kapattı, kızın yanağını tekrar öptü ve kutuyu ona uzattı.

Ve kontrol etmek için tekrar açtığında sırttı.

"Her şeyi geri koy. Bütün bunları lanet arabamda taşımayacağım. Geri kilitle."

Kolye kutusunu, küpe kutusunu koydu.

Roarke omzuna dokundu ve elini açtı. Küpeler avucunda parlıyordu.

Gülmek istedi ama sadece gözlerini devirdi.

Sırtarak onları kızın uzattığı eline bıraktı. "Yeteneğimi kaybetmedim."

Küpeleri yerleştirirken, "Sana biraz dokunacağım," diye karşılık verdi.

"Buna güveniyorum. Bana bir dakika verin ve kasayı yeniden başlatayım."

"Yeniden başlatmak mı?"

"Kodlarınızı ve parmak izinizi alması için yeniden programlayacağım. Biraz daha zaman geçtikten sonra, onu naklettiğinizde hiç telaşlanmadan açabileceksiniz."

O çalışırken kadın da dolabı tamamladı.

"İlk kod?"

Rozet numarasını kullandı, ardından talimatları izledi ve sağ başparmağını pedin üzerine bastırdı.

"İkinci kod?"

"Yapışkan parmaklar."

Güldü, programladı. Kasayı kapattı. "Ve bitti."

"Ofis mi?"

"Görünüşe göre hepsi işle ilgili, yasal işleriyle ilgili. İş ve işle ilgili iletişimler, iş ve işle ilgili veriler - tamamlanmış ya da devam eden hikayeler, araştırmalar - ki bunlar sizi bir yere götürebilir sanırım. Kişisel mali durumu," diye devam etti, "bir milyon nakit para ya da bu tür mücevher alımları içermiyor. Kendi alanında yeterince başarılı olsa da, bunların hiçbirini, sanat eserlerini, mücevherleri, mobilyaları karşılayamaz. Buradaki kira bile biraz fazla."

O da aynı sonuca varınca Eve yavaşça başını salladı. "Bu da onun yan işinin çok daha iyi para kazandırdığını gösteriyor."

"Kesinlikle öyle diyebilirim."

"Tamam, geri kalanını da gözden geçirip herhangi bir gizli delik ya da ilgi çekici bir şey olup olmadığına bakalım. Ben kasayı ve elektronik eşyaları toplayana kadar burası bu kadar."

Birlikte ayağa kalktılar.

"Ve iki aylık iç çamaşırım yok." "Bunu duyduğuma sevindim."

"Bence gardırop, görülmek ya da fotoğraflanmak, belli bir kıyafetle bir etkinlik yapmak ve bir daha o kıyafetle fotoğraflanmak istememekle ilgili bir mesele."

"Dinliyordun."

"Her zaman. İki ya da üç yıldır giymediği şeyleri neden sakladığına gelince, sanırım bazı alanlarda biraz istifçi olduğunu tahmin edebiliriz."

"Kıyafetler, mücevherler, parayla, ama bilirsiniz işte, eşyalarla değil. İstifçiler genellikle eşyalara yönelir."

"Seçici bir istifçi mi?"

Eve omuz silkti. "Evet, belki."

Ama bunun onu sadece kendi hassasiyetleri yüzünden mi yoksa polis içgüdüleri yüzünden mi rahatsız ettiğini söyleyemiyordu.

5

Eve dönerken Eve, Peabody'ye gidip gelirken bir yandan da PPC'sindeki işlerle uğraşıyordu. Roarke kapıdan içeri girdiğinde kısa bir süre başını kaldırıp baktı, ağaçların ve arazinin kış manzarasının ve boş, karanlık gökyüzünün, evi haline gelen evdeki hayali taş yükselişini, kulelerin mızraklarını ve terasların yayılmasını nasıl ortaya çıkardığına dikkat etti.

Siyah-beyaz bir fotoğraf gibi, diye düşündü, başka bir dünyaya ait bir kalenin.

"İrlandalı mı?" diye merak etti. "Ne mi?"

"Ev. Bilirsiniz, tasarım. Turistlerin insanların nasıl yaşadığını görmek için gittikleri korunmuş yerlerden biri gibi ya da her yerde gördüğünüz eskiden var olan şeylerin kalıntıları gibi."

Yolda ilerlerken evi kendi kendine inceledi. "Eğitimim sırasında -ki bu Summerset sayesinde olacaktı- istesem de istemesem de hatırı sayılır bir tarih öğrendim. O senin kökenlerine inanan biri.

ve nereden geldiğiniz önemlidir. Bu, kendinizden ne yaratmayı seçtiğinizle bir tezat oluştursa bile."

Park etti, bir süre oturdu. "Beni yanına aldığımda zaten kitaplara karşı bir sevgim vardı. Dublin'de bir ara sokakta bulduğum Yeats'in o kopyasını, yaşlı adam alıp satmasın diye saklamıştım. Ya da sırf bana inat yakmasın diye. Kelimeler - onları bir kez çözdüğünüzde, dilinizde ya da kafanızda çıkardıkları ses - benim için bir mucizeydi. Bu yüzden, kurnaz bir tip olan Summerset, kitapları benim üzerimde kullandı."

"Nasıl?" diye sordu arabanın karşı taraflarından inerlerken.

"Kendine ait bir koleksiyonu vardı ve daha sonra bunları tartışabilmem koşuluyla bana erişim izni verildi. Dersler, her zaman, ama ben onları öyle görmedim, sadece sohbet olarak gördüm."

Ona doğru yürürken kış rüzgârı saçlarında dans ediyordu. "Ve yenilikler," diye ekledi, "yetişkinlerle konuşmak her zamanki alışkanlıklarımın bir parçası değildi. Beni kütüphane kavramıyla ve nasıl ödünç kitap alabileceğimle tanıştırdı. Arada sırada benim için bir kitap satın alırdı, bir tür ödül, çünkü onları çalmama izin verilmezdi."

Bunun üzerine içeri girdiler ve Summerset'in kendisini geniş fuayede, ayaklarının dibinde bir kedi yumruğu olan, siyahlar içinde bir sopa adam olarak buldular.

"Yani araba, para çalmak, yankesicilik yapmak onun için sorun değildi ama kitaplar yasak listesinde miydi?"

"İnsanın standartları olmalı," dedi Summerset. "Umarım bir çeşit yemek yemişsinizdir."

"Aldık, teşekkürler." Roarke paltosunu çıkardı, Eve kendi paltosunu tırabzanın üzerinden atarken Summerset paltosunu ondan aldı. Galahad üç çift bacağının arasından dolanmak için tırısila ilerledi.

"Standartlar mı? Bahse girerim çoğu insan rafa kaldırılmış bir kitap yerine cüzdanlarının içindekileri tercih eder."

Summerset o şekilde, bıçak gibi burnunun ucuyla baktı. "Kitaplar zihni ve ruhu besler. Biz-"

"Aç bir adamın elinden ekmeğini alma," diye bitirdi Roarke.

Summerset Roarke'a başıyla onay işareti yaptı. "İyi öğrenmişsin. Ama sonra, hem zihninin hem de ruhunun doymak bilmez bir iştaha sahip oldu. Vücudunun iştahı varsa, pasta da vardır. Bugün biraz boş vaktim ve Yeni Zelanda'dan gelen güzel bir sepet elmam vardı."

Turtaya karşı bir zaafı vardı; bu zaafı, yapabileceği her türlü iğnelemeyi gölgede bırakacak kadar fazlaydı.

Üstelik Summerset'in kış tatiline sadece birkaç gün kalmıştı.

Merdivenleri çıkmaya başladıklarında Roarke, "Turta için her zaman iştah vardır," dedi. "İyi geceler."

"Neden Yeni Zelanda?" Kedi yanlarına doğru koşarken Eve sordu. "Buradan elmalarımız var. Biz Büyük Elma'yız."

"Çünkü Şubat ayındayız ve o organik, doğal yollarla yetiştirilmiş tarımsal ürünleri ya da simülasyonları tercih eder."

"Yeni Zelanda'da Şubat ayındayız, değil mi?"

"Öyle, ama Güney Yarımküre'de, yani yaz mevsimindeyiz."

"Nasıl yaz olabilir?" Hayal kırıklığı her yanını sarmıştı. "Lanet olası Şubat ayındayız."

Roarke ondan çok memnun bir şekilde kolunu omuzlarına attı ve onu tanıyarak ofisine yöneldi. "Seni şaşırtan ve kızdıran zaman dilimlerinde olduğu gibi, her şey gezegenle, onun dönüşü ve yörüngesiyle ilgili sevgilim. Kuzey Yarımküre'de Şubat ayı kışa eşittir. Güney Yarımküre'de ise yaz. Bilimin temel yasalarını kendi sevimli mantığınıza göre değiştiremezsiniz."

"Bu çok aptalca ve insanların sürekli olarak berbat durumda olmasına şaşmamalı, çünkü kimse Şubat gibi temel bir şeye güvenemez. Zaten berbat durumda çünkü herkes Şubat'ın bir an önce bitmesini ve hayatımıza devam edebilmeyi istese de, her dört yılda bir küçük bir ödül gibi bir gün ekleyip daha az güne sahip olmakta ısrar ediyor."

Çok sevimli, diye düşündü tekrar ve gerçekten tartışılmaz bir mantık. "Buna kim karşı çıkabilir ki?"

"Ve her neyse-" Sözünü kesti.

Ofisine girdiğinde her şeyin değişmiş olduğunu görmek onu hâlâ biraz sarsıyordu. Daha iyisi için, diye düşündü, çok daha iyisi için. Ama yine de bir sarsıntı.

"Boş ver," diye karar verdi. "Bütün bunlar beni yolumdan saptırdı. Kitapların evle, tasarımla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Ah, evet, açıklayacağım. Öncelikle, kurulunuzu kurmak istediğinizi biliyorum ama sanırım biraz şarabı hak ettik."

Eve tahtasını çıkarırken, o da duvarın arkasındaki depodan bir şişe seçti.

"Kitaplar, tarih ve Summerset İrlanda tarihinin de dahil edilmesini sağladı. Büyük evlerin, kalelerin, şatoların, harabelerin resimleri, tasvirleri, fotoğrafları vs. Bir gün buna sahip olacağımı ve tam istediğim gibi inşa edeceğimi düşünürdüm. Büyük bir şehirde kuleleri, hazine odaları ve tasarlayabileceğim her türlü konforu olan büyük bir ev."

Gülümseyerek şarabı doldurdu. "Bazen, daha hayalperest ruh hallerinde, hendeklere ve asma köprülere de koşmuş olabilir."

Ona şarabı getirdi, kadehini onunkine dokundurdu. "Ama bu evin İrlandalı olup olmadığını sordunuz. Onu inşa etmeye başladığımda İrlanda'yı arkamda bırakmıştım ya da bıraktığımı sanıyordum. Oradaki hayatımın çoğu acımasız, hatta kanlı geçmişti. Orada hiçbir bağ hissetmiyordum, öyle sanıyordum. Yine de inşa ettiğim bu ev o kitaplardan, o hayallerden, o ihtiyaçlardan ve hırslardan kaynaklanıyor. İrlanda'dan geliyor, ben de öyle."

"Summerset haklıydı. Kimden ve nereden geldiğimiz önemli."

Onun sertleştiğini hissetti, gözlerinin dümdüz olduğunu gördü.

"Canavarlardan gelmiş olman önemli Eve. Önemli," diye devam etti, çenesini eliyle kavrayarak, "çünkü onlardan geldiğin için, kendini canavarları avlayan bir kadın haline getirmeyi seçtin. Benim seçimim kesinlikle intikam için değil, adalet için olurdu. Ben bir ev inşa ettim. Sen bir kahraman yarattın."

"Bir polis inşa ettim," diye düzeltti, tekrar rahatlayarak. "Biraz yardım aldım, tıpkı senin gibi. Ve intikam için bir soruşturma için bana saatlerini veremezsin. Eğer yapmazsak

Adalet konusunda her zaman aynı çizgide olsak da hakikat konusunda aynı çizgideyiz. Siz de hakikat için benimle birlikte çalışıyorsunuz."

Başparmağını çenesindeki sığ çukurun üzerinde gezdirirken gözleri onunkilerde sıcak kaldı. "Bir zamanlar bu benim seçimim olmazdı ama sonra seninle tanıştım, seni sevdim ve her şey değişti. Şubat ayında yaz gibi."

Bir başka gerçeği daha biliyordu ve bu ona dokunmuştu ama parmağını karnına soktu. "Bunu şiirsel hale getirmek nasıl berbat olduğunu değiştirmiyor."

"Ve yine de." Onu öptü. "Turtamız var."

"Bu bir bonus. Ama pastadan önce her şeyi ayarlamam gerekiyor."

"Ve işten aniden ayrıldığım için bazı konuları kontrol etmem gerekiyor. Bunu yaptıktan sonra, sen de yaparsın, en büyük dileğim

-elmalı turtadan sonra- parmaklarımı kurbanın mali bilgilerine daldırmak için."

"Bu dilekleri yerine getirmekten her zaman mutluluk duyarım."

"Kendi işim bitince gelip yardımcı ekip üzerinde çalışacağım."

Bitişikteki ofisine giderken şöminenin orta ateşte yanmasını emretti.

Bir sarsıntı daha. Ofisinde bir şömine vardı.

Zihinsel olarak ellerini birbirine sürterek, tekmeleyici komuta merkezlerinin en tepesine yöneldi.

Daha gelişmiş teknolojiyle hala biraz sorun yaşasa da, notlarından, kayıtlarından, resmi verilerden ihtiyaç duyduklarını üretmeyi başardı ve cinayet tahtasını, cinayet defterini dikkatlice inşa etti.

Ve arabada başladığı raporu tamamladı.

Kopyaları ortağına, amirine ve bir an düşündükten sonra Mira'ya gönderdi. Bu dava her ne kadar basit görünse de, departmanın psikiyatristinin ve en iyi profil uzmanının hazır bulunmasından asla zarar gelmezdi.

Roarke geri döndüğünde, masasının üzerinde botlarıyla oturmuş, hâlâ aynı kadeh şarabı yudumluyor, Mars'ın hayatının son anlarını duvardaki ekrandan izliyor, kedi ise komuta tezgahının bir kıvrımına boylu boyunca uzanıyordu.

Roarke ayağa kalktı, ellerini ceplerine soktu ve onun yaptığı gibi inceledi.

"Bir kez daha bak," dedi Roarke'a. "Katilin etrafta dolaştığına dair bir işaret arıyorum. Hedefinizin düşüşünü izleyerek büyük bir tatmin elde edebilirsiniz. Baktım ve atılmış bir silah bulamadım ama süpürgecilerin raporu henüz gelmedi. Bu yüzden gözden kaçırmış olabilirim."

"Pek olası değil."

"Olasılıksız imkansız değil. Bilgisayar, tekrar oynat, yarı hızda."

Roarke yerde birkaç bardağın kırıldığını, Eve'in görüştüğü garsonun tepsiyi dengelemeye çalışırken yalpaladığını ve daha fazla bardağın düştüğünü gördü.

Görüntü sarsıldı-Eve sığıyor, diye düşündü.

Akıntının ortasında kesilen bir kahkaha ve ilk çığlıkları duydu. Masadaki bir adam sandalyesini devirerek ayağa kalktı. Barda duran bir kadın göz ucuyla baktı, elindeki bardağı düşürdü ve geriye doğru savruldu.

Larinda Mars, sağ kolu kan içinde, uyurgezer adımlarıyla bara doğru yürümeye devam etti, gözbebekleri o kadar büyümüştü ki

gözleri kararmıştı. Eve ölmek üzere olan kadına doğru koşarken görüntü sallanıyordu.

Çevrede insanlar donup kaldı. Bazıları yere düştü, bazıları yardım etmek istercesine ilerlemeye başladı, diğerleri ise uzaklaştı.

Eve yaklaştıkça ekran Mars'la dolmaya başladı: koyu pembeye karşı akan kırmızı kan, ağız - evet, yeni boyanmış - gevşek, gözler zaten görmüyordu.

Sesler devam etti - panik, korku, kafa karışıklığı - Eve'in elleri ve kolları ekranda görünürken, Mars çökerken tutundu.

"Kimse göze çarpmıyor," dedi.

"Sen biliyorsun. Sen kayda girdiğinde bardaklar daha yere düşmemişti," diye belirtti. "Ona beş saniyenin altında ulaştın. Bu bir polis için bile mükemmel bir tepki süresi ve onu öldüren kişinin barda bu kadar hızlı tepki veren, kayıt cihazını çalıştıran bir polis olmasını beklemediğini söyleyebilirim."

Kaydın tekrar çalıştırılmasını emretti, onun yaptığını bildiği gibi seyircileri inceledi.

"Hayır, kayıt cihazının görüş alanında başka kimse göze çarpmıyor. Yine de katilin bara geri dönüp, birileri cesedi bulurken içmek için bir içki daha sipariş etmiş olması ya da kadının yaptığı şeyi yapıp tekrar yukarı çıkması mümkün. Ama eğer öyleyse, beklenen dışında herhangi bir tepki göstermemiştir. Ya da kayıta görünmüyordu."

"Anlaşıldı. Bilgisayar, daha önce belirtildiği gibi dış güvenlik beslemesini göster, Du Vin."

Teşekkür ederim.

Beş kişilik bir grubun ayrılışını izlerken Eve ona, "Burası benim yaslandığım yer," dedi. "Mars'ın bara geri dönerken garsona çarpmasına sadece iki dakika var. TOD'dan önce için altında. Yarın Morris'ten daha iyi rakamlar alacağım ama yardım eden doktor ve DeWinter, böyle bir yarayla tedavi olmadan belki dört ila on iki dakika yaşayabileceğini söylüyor. Yukarı çıkarken kaybettiği kan miktarına bakarak dört dakikaya yakın olduğunu düşünüyorum. Yani, TOD'den üç dakikadan az bir süre önce dışarı çıkıyor. Katile kesmesi, tepki vermesi, banyodan çıkması, üst kata çıkması ve çıkıp gitmesi için üç dakika verin."

"Sanırım zamanlamayı kendiniz yaptınız."

"Birkaç hızda," diye onayladı. "Bolca zaman var. Yeterli zamandan da fazla. Bu grup beni elimizdeki diğerlerinden daha çok etkiliyor çünkü dengesiz: üç erkek, iki kadın. Böyle bir aramada fazla dikkat çekmeden kaçmanın en iyi yolu nedir? Bir grup."

Roarke kaydı tekrar inceledi. "Olabilir, ama insanlar eşit olmayan sayılarda sosyalleşir ve bir grubun tam da onun - sanırım üçüncü erkeği düşünüyorsun- bu örtüyü istediği sırada ayrılması şanslı bir mola sayılır."

"Öğreneceğiz. Ben de buna bakıyorum. Daha yakın kesebilirdi. Kayda basmadan 18 saniye önce. Yalnız bırakmış. Kayıttan yetmiş üç saniye önce ayrılan iki kadın var. Morris'le konuşmak istiyorum ve bunların hepsiyle bar sekmelerinden kimliklerini tespit ettikten sonra kesinlikle konuşacağız, ama gruba tekrar bakın. Beşli."

Roarke kalçasını komuta merkezine yaslayıp tekrar izledi.

"Kadın en sağda," dedi Eve. "Kadının başı biraz erkeğin ikinci sağına dönük, erkek de kadınıninkine. Dişi ortada, erkek en solda, omuzları birbirine yakın. El ele tutuşuyorlar. Ortadaki dişi biraz öne eğilmiş, vücudu yine biraz sağına doğru dönmüş, sanki sağındaki ikilinin yaptıklarıyla ya da söyledikleriyle ilgileniyormuş gibi, solundaki erkek ise... işte! Başı geriye gidiyor, omuzları biraz sallanıyor. Sanki bir şeye gülüyormuş gibi."

"Pekala, evet, şimdi görüyorum. Ayrıca üçüncü adamın onların bir adım gerisinde olduğunu ve en azından bu arka görüş açısından diğer dördünün söyledikleriyle ilgilenmiyor gibi görüldüğünü de görüyorum."

"Dışarıdaki tek adam olabilir, geceyi bitirmeye hazır, başka bir şey düşünüyor olabilir. Pek çok şey olabilir, ama erkeklerin arasında şapka takan tek kişi o. Kayak kepini saçının üzerine çekmiş. Omuzları kambur, eldiven giymiş. Evet, evet, hava soğuk ama saç rengini alamazsın, ten rengini alamazsın. Kamera menzilinden çıkana kadar birkaç adım geriden onlarla birlikte sola doğru ilerliyor. Ona dönüp bakmazlar."

Tekrar oynatılmasını istedi ve dondurdu. "Yine de... bir dişi olabilir," diye düşündü. "Kamera açısından, yapısından, ceket tipinden erkek olduğu anlaşılıyor ama kadın da olabilir."

"Koyu renk pardösü, koyu renk kayak şapkası, takım elbiseye benzeyen pantolon - yine koyu renk ve iyi bir elbise ayakkabısı ya da yarım bot - daha erkeksi bir tarz."

"Kadın olabilir," diye tekrarladı Eve. "Erkek gibi görünüyor ama bu kasıtlı da olabilir. Ben bar hesaplarını inceleyeceğim. Sen de kurbanın mali kayıtlarıyla oynayabilirsin."

"Dilekler gerçek olur. Hadi bunun üstüne bir de turta yiyelim. Yoluma çıkıyorsun," dedi Roarke başını çevirip çift renkli gözlerini kırpıştıran ve hareket etmeye isteksiz görünen kediye.

Sorunu çözmek için Roarke onu kucağına alıp uyku koltuğuna taşıdı. Galahad yuvarlandı, gerindi, sonra da uyumak için kıvrıldı.

Roarke kravatını ve takım elbise ceketini çıkardığında, Eve tezgâhın üzerinde vanilyalı dondurmayla süslenmiş iki dilim sıcak elmalı turta duruyordu.

"Bu şeyi seviyorum." Komuta merkezinin mini AutoChef'inden bir fincan sade kahve çıkardı. "Bu şeye bayılıyorum. Bilgisayar, Du Vin tarafından sağlanan bin sekiz yüz ila bin sekiz kırk üç arasındaki faturaları listele. Saldırıdan çok önce hesabı demeyeceğiz, kanlar içinde geldikten sonra demiş olamaz, ama pencereyi biraz daha geniş tutacağız.

"Oh Tanrım!"

Roarke hızla ona baktı ve daha fazla turta atallarken bile gözlerinin mutlulukla kapandığını gördü. "Bu turta. Cidden, tatile çıkmadan önce ona bir tane daha yaptırmalısn. Bu konuda kesinlikle bir yedeğe ihtiyaımız var.  günü var - hayır, iki, çünkü bugün aslında bitti."

Bir lokma daha yedi, şimdi yavaşça, tadını çıkarması gerektiğini kendine hatırlatarak. "İki gün, değil mi?"

"Evet,  gün içinde gidiyorlar, geriye iki gün kalıyor."

"Onlar mı? Kim onlar?"

"Summerset ve Ivanna."

"Ne? Ne? Ne? Gidiyor mu? Tatile gidiyorlar. birlikte?"

"En azından Avustralya porsiyonu." Turtanın tadına baktı ve kabul etmek zorunda kaldı. Daha fazla olmalıydı.

"Ama... seks yapacaklar." Gerçekten de kafasındaki kanın çekildiğini hissedebiliyordu. "Seks yapacaklarını biliyorsun. Birbirleriyle. Neden bana söylemek zorundaydın ki? Pasta yerken neden bunu kafama sokmak zorundaydın?"

"Zamanlamayı sordunuz, ben de onayladım. Seks hakkında bir şey söylemedim."

"Geçmişte birlikte olduğu bir kadını götürdüğünü biliyordunuz ve seks yapacaklarını düşünmediniz mi?"

Seğirmeye başlayan gözüne parmaklarını vurdu.

Roarke bir an hiçbir şey söylemedi, sonra içini çekti. "Zihnimin belirsiz ve uzak bir köşesindeki olasılığı kabul ettim ama şu ana kadar aktif olarak gözümde canlandırmamıştım, bunun için teşekkürler."

Kaşlarını çatarak tabağına baktı. "Bu beni turtamdan soğutuyor."

"Hiçbir şey beni bu turtadan vazgeçiremez, Summerset seksi bile. Ama Tanrım."

"Bu konuda başka bir şey söyleme. Ben son derece ciddiyim." Cebinden deri bir şerit çıkardı, saçlarını geriye doğru kuyruk şeklinde bağladı.

Pasta ve kahvenin tuhaf düşünceleri ve görüntüleri yatıştırmasına izin veren Eve, bar fişlerini karıştırmaya başladı.

Belirlediği zaman dilimi içinde sadece bir nakit ödeme bulmuş ve yönetimin sağladığı ayrıntılı makbuz listesinde bu ödeme yer almıştır.

İki maden suyu, zaman damgasına göre ilki Mars içecek siparişini verdikten dört dakika sonra sipariş edildi.

Sadece su, diye düşündü. İnsanı ürkütecek kafein yok, tepki süresini yavaşlatacak alkol yok. İki su ve bir porsiyon baharatlı badem. İlgi çekmeden bir kişilik masa tutmaya yetecek kadar.

Aradı ve dört kişilik bir grup buldu. Sekiz içki, iki süslü meze -grup boyu. Kredi kartındaki ismi aradı.

Jonah R. Ongar

Onu çalıştırdı, arkasına yaslandı, parmaklarını tezgâha vurdu. Kimlik fotoğraflarının çıktısını aldıktan sonra ayağa kalktı ve bunları eklemek için panosuna doğru yürüdü.

"Bir şey mi buldun?" Roarke ona sordu.

"Dört kişiden ikisiydi ve dört kişilik bir gruptu. Dört çeşit içki, iki sipariş aynı. Bu masanın parasını ödedi, o yüzden konuşacağız. Ongar otuz iki yaşında, bekar, kayıtlarda evliliği yok, şu anda Cheyenne Case ile birlikte yaşıyor, otuz bir yaşında, melez - masadaki dört kişiden biri olduğuna bahse girerim. Şehir yönetiminde, satın alma bölümünde çalışıyor. Adam New York Times'ın hukuk ekibinden biri. İkisinin de önemli bir suçu yok. Kadın protestolarda birkaç kez tutuklanmış, adamın ise on yıllık bir sabıkası var ve bu sabıka yirmi birinci yaş gününde ortaya çıkmış. Şehir merkezinde, bardan yaklaşık altı blok ötede yaşıyorlar."

Eve oturdu, tahtasındaki yeni yüzleri inceledi. "Onlarla yarın konuşacağım. Ve bu adam elimde." Başka bir çıktı istedi. "Kredi makbuzuna göre tek başına çıkmış. Ayrıca birlikte içtiği adamın ifadesi de var. İş ortakları, içki içerken ortak bir projeyi tartışıyorlarmış. Zeki adam bir 'bağlantı etiketi' almak için geride kalmış.

Tam ayrılacakları sırada gelen bir haber. Ortağın başka bir buluşması vardı - Wit bunu belirtiyor - böylece yoluna devam etti. Wit etiketi aldı, kız kardeşinden kişisel bir etiket, bunu kolayca doğrulayacağız. Bana temiz göründüler ama kontrol edeceğiz."

Yine de onları panoya ekledi.

"Birlikte ayrılan iki kadın mı?"

"Mallie Baxter ödedi - her biri bir içki ve DeWinter'ın sevdiği kamışlardan aldı. Karışık ırktan bir kadın, yirmi altı yaşında, bir eski birlikteliği var, evliliği yok. Şehir merkezindeki bir butikte müdür yardımcısı. Sabıkası yok. Yine, temiz görünüyor, ama bir ortaklığımız olabilir. Biri barı korur, diğeri onu takip eder, işi yapar."

"Beş kişilik gruptaki üçüncü adam mı?"

"Nakit ödedi - belirlediğim zaman diliminde nakit ödeyen tek kişi. İki maden suyu ve biraz süslü kuruyemiş. İlk su siparişi Mars'ın içki siparişinden dakikalar sonra. Kayıt cihazımı çalıştırmadan altı dakika on iki saniye önce nakit ödeme yaptığı zaman damgasını aldım. İçkileri ona kimin servis ettiğini bilmeliyim, bir tarif almalıyım."

"Faturayı as."

Eve ekrana çağırdı.

Roarke ona, "Menü uygulaması üzerinden sipariş verdi ve ödeme yaptı; bu, bu işi yapmanın en akıllıca yolu," dedi. "Garsonlarla en az temas."

"Nereden biliyorsun?"

"Makbuzda bunun için bir kod var. Ve bölüm için de. Bana bir dakika verin."

Bilgisayarda bir şeyler yaptı, bir süre bekledi. "Bölüm burada ve programa göre bu gece Cesca Garlini vardı."

"Bizi bekledi. O da aynı bölümdeydi."

"Ekрана ver," diye emretti Roarke ve barın masa düzeni görüntülendi. "Neredeydiniz?"

Bir lazer işaretleyici kaptı. "Bu kabin. DeWinter içkisini çoktan masaya koymuştu, ben de sırtım kapıya dönük oturdum. Yer değiştirmeyi düşündüm -bu beni rahatsız ediyor- ama bir şey yapacağını düşündüm. Mars buradaydı, sırtı bana dönüktü. Ya da daha çok onun tarafındaydı. Üçüncü adam neredeydi?"

"İşte. İki üst üst. Bu arkanda."

Gözlerini kapadı, onu geri getirmeye çalıştı. İçeri girdi, o otomatik, içgüdüsel alan taramasını yaptı. "Bir sürü çiçeğiniz ve eğrelti otunuz var. Ve süslü şişeler. Kabinlerin yan tarafında üzerinde saksılar olan bir duvar. Onun üzerinden odayı göremedim. Birisi... sadece izlenim. Onu göremiyorum çünkü o lanet çiçeklerin arkasında."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde elini saçlarında gezdirdi. Tam oradaydı.

"Daha önce de oraya girmiş," diye devam etti. "Dikkat çekmeden onu izleyebileceği mükemmel yeri seçebilmek için daha önce de oraya girmiş olmalı. Bu onun en sevdiği masa. İçeri girdiğinde o kabinde oturur. Bunu biliyor olmalıydı. Daha az arzu edilen masalardan birini kapmış, öyle değil mi?"

"Daha sessiz," diye belirtti Roarke. "Daha özel."

"Çoğu insan bir barda aksiyon ve gürültü ister, tabii mahremiyet istemiyorlarsa. Yani mahremiyet içinse, genellikle iki kişilik bir masa olur. Ama solo... Bilemiyorum. Günün o saatinde daha kolay bir masa bulabileceğinizi söyleyebilirim. İşten hemen sonra insanlar stres atıyor. Büyük bir kalabalık, mutlu bir ortam var. Ama o daha sessiz, daha تنها bir yer ve yüksek bir tepe istiyor. Daha iyi bir görüş açısı."

Ayağa kalktı, volta attı. "Ama bu iyi. Daraltmak. Merdivenlere ulaşmak için birkaç metre arkamdan yürümek zorunda kaldığında bile o orospu çocuğunu görmemiş olabilirim, ama bu adam olacak. Ve onu kimin beklediğini biliyoruz."

Kız bağlantısına uzandığında Roarke içini çekti.

"Eve, saat gece yarısını geçti. O zavallı kızı şimdi etiketleyemezsin." "O daha genç. Muhtemelen hâlâ uyanıktır." Ama onun sessizliği

Bakışı ona bir küfür mırıldanmasını ve 'link'ini cebine geri koymasını sağladı. "Sabahleyin."

"Değerlendirmenizin bir ödülü olarak, size finansal konularda şu ana kadar elimde olanları anlatacağım."

"İyi olsa iyi olur."

"Bence beğeneceksiniz. Kendi adı altında sağlıklı bir portföyü var. Çok sağlam bir firma tarafından titizlikle yönetilen bazı muhafazakar hisse senetleri, tahviller ve yıllık gelirler. Sürpriz yok. Gelirine paralel olarak giderlerini karşılamaya yetecek kadar sıvı tutuyor. Tahmin edilebileceği gibi, bazı alanlarda biraz hoşgörölü. Salonlar, moda, eğlence. Yine de seyahat, hatırı sayılır bir gardırop, salon bakımları, eğlence ve benzerleri için Kanal Yetmiş Beş'i borçlandırmaya da dikkat ediyor. Tüm bunlar yine vergi amaçları için titizlikle listeleniyor."

"Şimdi bana meyve suyunu ver."

"Şimdiye kadar, ki uzun süredir bu işle uğraşmıyorum, iki hesap daha buldum. Onları gizlemek için oldukça iyi bir iş çıkarmış ve muhtemelen herhangi bir standart kontrolden geçeceklerdi. İlki Lorilie Saturn adı altında."

"Bu zekice olamayacak kadar aptalca."

"Olabilir, ama onun işine yaradı. Arjantin dışında - ki burası insanların ABD vergi avcılarına bildirilmesini istemedikleri hesaplar için iyi bir cennet. Şu anda üç milyondan biraz fazla tutuyor. Satın alımlar için bankamatik özelliğini kullanıyor - ki listelere bakılırsa bunlar sanat eserleri ve mücevherlere özel. Son üç yılda on milyondan fazla para girip çıkmış."

"Bu bozuk para değil."

"Her şey göreceli, değil mi? İkincisi Linda Venüs'ün altında, yani bu bizim devam ettirdiğimiz bir tema."

"Lanet olası bir güneş sistemi," diye mırıldandı Eve.

"Bu gezegen dışında, başka bir sığınak ve burayı sadece nakit para için kullanıyor. Giriş ve çıkış. New York'taki ya da başka herhangi bir yerdeki herhangi bir finansal kuruluşa gidebilir ve giriş çıkış on binin altında olduğu sürece rapor edilmiyor."

"Evet, evet, Bellami'ye verdiği miktarlar gibi.

Her zaman 10 bin doların altında."

"Aynen öyle. Diyelim ki sekiz bin dolar yatırdı, sonra bunu diğer gizli hesabına aktardı ya da bıraktı. Beş ya da altı bin nakit çekebilir ve ısıklık çalarak uzaklaşabilir. Bu hesapta çok daha fazla hareket var. Genellikle günlük para yatırma ve çekme ya da

Transferler. Şu anda bu hesapta altı milyon küsur para bulunuyor.

"Yasal hesabından," diye devam etti, "kirasını ve harçlarını, vergilerini ve gerçek gelirinin izin verdiği türden bir yaşam sürmek için olağan harcamalarını ödüyor. Ancak Venüs hesabından her ayın sonunda aynı miktarda çekilen bir başka aylık tutar daha var. Elli-iki yüz dolar."

"Başka bir yeri var. Başka bir yerin kirası ya da ipoteği."

"Ben olsam oraya yönelirdim. Ama nakit olarak çekildiği ve şu ana kadar başka bir yere aktarılıp aktarılmadığını ya da nereye aktarıldığını bulamadığım için emin olamıyoruz. Ve izini de süremeyiz."

"Neden başka bir yer istesin ki? Neden başka bir yer?" Eve volta atarken mırıldandı. "İstifçi. Sen de öyle demiştin. O biraz istifçi. Belki de diğer yer eşyaları içindir. Eğlenmek için evinde tutmadığı eşyalar."

Volta atmayı bıraktı, Mars'ın kimlik fotoğrafını incelerken ellerini kalçalarında birleştirdi.

"Evet, bu işe yarayabilir. Dolabınızın kıyafetlerle, kasanızın da nakit para ve mücevherlerle dolu olması başka bir şeydir. Kimse bunu görmez ya da biri kıyafetleri görürse sadece 'Vay be, ne kadar çok kıyafeti varmış' diye düşünür. Ama eviniz mobilya, sanat eseri ve diğer ıvır zıvırla doluysa, fark ederler.

"Konuşuyorlar, merak ediyorum."

Tekrar daire çizdi. "Orada işaretlerle buluşmazdı. Bu çok aptalca. Onlarla bir yere bağlı bir yerde karşılaşmak istemezsin.

Sen. Gösterişli evleri var, daha gösterişli evlere ihtiyacı yok. Sır saklayacak bir yere ihtiyacı var. Sırlar, bu onun olayı. İnsanların girmesine izin vermeyeceği bir yere ihtiyacı var.

"Onu bulacağız." Eve tekrar tahtaya döndü ve Larinda'nın parlak, mükemmel kimlik fotoğrafına baktı. "Onu bulacağız."

"Katilinin bunu bilmesi pek olası değil." Roarke bir konyak içmeyi tercih etti. "Ya da neden onu oradayken, cesedinin günlerce ya da daha uzun süre bulunamayacağı bir yerde öldürmenin bir yolunu bulmadı?"

"Eğer bunu bilseydi, biraz akılsaydı, oraya girmenin ve orada ona karşı kullanabileceği bir şey bulmanın bir yolunu bulurdu. Ama onu bulursak, onu kimin öldürdüğünü ortaya çıkaracak bir şey bulabiliriz." Gözlerini ovuşturdu. "Kira ya da ipotek olduğu sonucuna varmak için de henüz çok erken."

"Tüm bunları otomatige bağlarken biraz dinlenebiliriz. Muhtemelen sabaha kadar daha fazla veri elde edeceğiz. Onu bırakıp biraz uyumalısın."

Pişmesine izin vermekten çok, yere koymamayı düşündü.

6

Onlar yatak odasına doğru ilerlerken yemek pişmeye, en azından kaynamaya başladı.

"Dedikodu sadece hayatını kazanma yolu değildi, değil mi? Aynı zamanda onu ünlü çevrelere iten şeydi. Muhtemelen onu bir tür ünlü yapan da buydu. Ancak, onunla olan çok kısa etkileşimimden anladığım kadarıyla, bana öyle geliyor ki, kazmak - sadece parlak, parlak şeyleri örtmek değil - kiri ortaya çıkarmak onun asıl meselesiydi. Ve sadece profesyonel olarak değil. Sırları ortaya çıkarmaktan keyif alıyordu."

"Roarke, "Ve ona masanın altından ve üstünden ödeme yaptı," diye belirtti.

"Doğru."

Eve yatak odasına -yeniden yapılandırılmış, yeniden düzenlenmiş, yeniden dekore edilmiş yatak odasına- girerken küçük bir sarsıntı daha geçirdi. O büyük, özenli yatakla.

Genelde gösterişli şeylerden hoşlanmazdı ve bu yatağın, o devasa direklerin, Kelt sembolleriyle oyulmuş süslü baş ve ayak tahtalarının ona neden bu kadar çekici geldiğini anlayamıyordu.

Ama oldu.

Ceketini çıkarıp bir sandalyenin üzerine atarken zihni Mars'a geri döndü.

"Bu işte iyiydi, kişisel ve profesyonel olarak, masanın altından ve üstünden. Bunun için bağlantılar, alttan ve üstten yollar gerekir. Bir tür ağ."

"Buna katılıyorum." Roarke ayakkabılarını çıkarmak için otururken o da silah kayışını çözdü. "Nakit ya da iyilik olarak deyeceğiniz türden -muhtemelen her ikisi de. Hazırda bir yığın nakit bulundurmak için iyi bir neden ama bir milyon değil."

"Ve aynı zamanda iz olan kişiler. Bana biraz toprak bul, ben de seninkini yatağın altında saklayayım."

"Halı. Halının altında," diye dzelitti Roarke gülümseyerek, "ama aynı kavram."

"Bir sürü düşmanı var, yani standart önlemleri almayacak kadar aptal mıydı?" Eve debriyajının kayışını çözdü ve birincil silahının yanına yerleştirdi. "Eski: Eğer bana bir şey olursa, seninle ilgili elimdeki dosya -güvenli bir yerde- halka açıklanacak. Ancak bu çizgi sadece biri atlayana, baskıya daha fazla dayanamayana, masraflara katlanamayana, suçluluk duygusuyla başa ıkamayana kadar geçerlidir. Çatlayan bir işaret, yüksek olasılık ama tek olasılık değil," dedi Roarke ateşi yakarken.

Düşük bir alev kaynaması, altın bir sıcaklık dalgası.

"Sırrını ifşa ettiği biri. Bir kariyer, bir itibar, bir ilişki zarar gördü."

"Evet. Orada Nadine'i kullanmayı düşünüyorum. Bu konuya hakimdir ya da bir tane bulabilir. Birbirlerinden hoşlandıklarından da şüpheliyim."

"Bizim Nadine," dedi Roarke gömleğini çıkarırken, "standartları ve etiği olan bir muhabir. Hırs ve haber peşinde koşmak önemli unsurlar ama bu standartlar ve etik de öyle. Öğrendiklerimiz olmasa bile Mars'ın bunun tam tersi olduğunu söyleyebilirim."

"Aynı istasyonda çalışıyor olmaları da yardımcı oluyor. Nadine kiminle konuşacağını ve benim kiminle konuşmam gerektiğini bilecek. Yarınki listemde bu da var. Ama potansiyel katiller havuzu için başka olasılıklar da var."

"Ki bu zaten derin."

Eve alaycı bir eğlence sesi çıkardı. "Bu bir havuz değil, dostum. İşaret olmayı reddeden işaretler. Her seferinde hedefi vurmuş olamaz. Kimse o kadar iyi değildir, kimse o kadar şanslı değildir. Zamanın belli bir yüzdesini iskalamak zorundaydı ve bir ıska bile bir düşman yaratır. Iskalıyor, kazmaya devam ediyor ve işaret "Bu kadar saçmalık yeter kardeşim." diyor.

"Peki o zaman." Onun bir uyku tişörtü almasını izledi, o uzun, zayıf vücudu örtmenin utanç verici olduğunu düşündü. "Eğer böyle düşünüyorsan, sana benimle atış yapıp iskaladığını söylemeliyim."

Malzemenin aşağı süzülüşünü izlemeye devam etti. Sonra aniden çekti ve kafası dışarı fırladı.

"Ne? Ne? Ne? Seni sarsmaya mı çalıştı? Ne zaman? İsa."

"Yaklaşık üç yıl önce, düğünümüzden kısa bir süre önce." Kadın ona öylece bakakaldı. "Ve sen bana yeni mi söylüyorsun?"

"Sevgili Eve, sana çeşitli şekillerde beni haraca b a ğ l a m a y a , sağmaya, sömürmeye çalışan herkesi anlatsam

ya da üstü örtülü ya da açık tehditler savurur, başka pek bir şey konuşmazdık."

Ona rahat bir gülümseme gönderdi. "Bana işini yaptığın için seni şu ya da bu şekilde ödetmekle tehdit eden herkesten bahsediyor musun?"

Bunun farklı olduğunu iddia etmeye başladı ama aslında öyle olmadığını fark etti.

Hala.

"O öldü, öldürüldü. Ben birinciyim. Ve neredeyse başından beri bu konuda danışmanlık yapıyordun. Şimdi bana onun seni hedef aldığını mı söylüyorsun?"

"Şey, nişan alması zayıftı, bu yüzden tamamen ıskaladı ve bu yıllar önceydi. Açıkçası siz havuzu genişletene kadar bu konuda hiçbir şey düşünmemiştim."

"Ayrıntılara ihtiyacım var." Yatağın kenarına oturmak için eğildi. "Bunun herhangi bir şeyi tehlikeye atıp atmadığını görmem gerekiyor."

"Nasıl olur anlamıyorum ama..." Onun yanına oturdu. "Bir röportaj için uğraşıyordu, daha önce de birkaç kez zorlamıştı ama Caro'ya rastladı. Caro beni bu tür şeylerle rahatsız etmediği için çekişmenin ya da zorlamanın farkında bile olmadığını söyleyebilirim."

Eve onun keskin ve etkili yöneticisini düşündü. "Hayır, yapmaz. Bunu doğrulamam gerekebilir, sadece temelleri korumak için." "Sanırım Caro'nun bir yerlerde bununla ilgili bir dosyası vardır. Her halükarda, Mars sonunda Caro'yu atlattı ve ikimiz de katıldığımızda doğrudan bana yaklaştı..."

Hatırladığım kadarıyla Tanrım, bir etkinlik ya da başka bir şeydi. Yanımda değildin, ama görünmem gerekiyordu.

Ah, kütüphane," diye hatırladı. "The New York Şehir Kütüphanesi, bir bağış toplama etkinliği."

"Tamam, bu ne zaman ve nerede olduğu. Bana ne lazım?"

"Geri çekiyorum, ne de olsa o zamandan beri bunu düşünmemiştim.

Hatırladığım kadarıyla yanıma geldi, çok çekiciydi, biraz konuşabilir miyiz diye sordu. Düğünümüzle ilgili özel bir habere ihtiyacı olduğunu söyledi, bunu yılın olayı gibi bir şey olarak sundu, izleyicilerinin onlara ihtişamlı bir pencere açması için ona nasıl güvendiğini anlattı. Hatırladığım kadarıyla çeşitli planları hakkında epeyce gevezelik etti, bir çift röportajı, bireysel röportajlar, elbisenizle ilgili bir alay ve benzeri- Dürüst olmak gerekirse, Eve, hepsini hatırlamıyorum, çünkü ona istediğini vermeye niyetim yoktu ve sadece bunu söyledim."

"Tamam, anladım. Ama bana verebileceğin kadarını ver."

"Şey, hayır dediğimde cazibesini kaybetti, taktik değiştirdi ve bunu yeterince net hatırlıyorum. Bunu yılın olayı yapabileceğini söyledi, tüm cazibe ve baygınlık -ya da işleri rahatsız edici hale getirebilir."

Eve'in elini tuttu ve başparmağını alyansının etrafında gezdirdi. "Beni endişelendirmedim ama benim konumumdaki bir adamın izleyicilerinin bilmesini istemeyeceği çok şey olduğunu ve müstakbel gelinimin itibarının ve NYPSD'deki konumunun doğru kulağa söylenecek yanlış bir sözle zarar görebileceğinden emin olduğu için onu dinledim. Onun kamuoyunu etkileme gücünü anlamalıyım."

"Belirli bir şey yok mu?" Eve dürttü.

"Hiç de değil. Hiçbir şeyi yoktu ve ben blöf düydüğümde anlarım. Dedikoducuların takip edebileceği izler ya da ayak izleri bırakmadığım gerçeği de cabası. Beni endişelendirmedim. Beni çok sinirlendirdi. Ve her ne kadar onun bu işi bozmaya çalışacağını ima etmesini umursamasam da.

Senin için işleri yoluna koydum, orada da endişem yoktu. Bir aptalla nasıl başa çıkılacağını biliyorsun."

Eve rahatladı. "Ona Korkunç Roarke gibi davrandın."

Eve'in gözlerinin arasına hafifçe vurdu. "Oldukça hoş biriydim."

"Korkunç Roarke," diye tekrarladı Eve.

"İşini sevip sevmediğini sordum, o da kendini beğenmiş bir şekilde sevdiğini söyledi ve işinde çok iyi olduğunu ekledi. Ben de basitçe bir varsayımın ana hatlarını çizdim. Eğer bir hevesle Kanal Yetmiş Beş'i satın alırsam kendi kariyerine ne olacağını düşünüyordu?"

Eve yarım bir kahkaha attı. "Mükemmel."

"İlginç bir satın alma olur. Bunu yapacak kadar ilgilenirsem, mevcut sözleşmesini bozmak ve Bumfuck'taki üçüncü sınıf bir istasyonda yayıncılıkta bir gofer olarak iş bulma şansına sahip olacak şekilde kök salacak tohumlar ekmek ne kadar kolay olurdu?"

"Bumfuck' mı dedin?"

"Hatırladığım kadarıyla. Doğru kişi -ki pek çok kişi tanıyordum- kulağıma benim ya da müstakbel eşimin işine burnunu soktuğunu fısıldarsa ilgimin kesinlikle artacağını söyledim."

Onun ölümcül bir silah gibi kullanabildiği o acımasız, soğuk ve hoş ses tonuyla her şeyi söylediğini duyabiliyordu.

"Altına mı işedi?"

"Bir şey söyleyemem ama oldukça ani bir şekilde gitti. Bir süre kulaklarımı dört açtım ve o da etrafı kaşımamayı tercih etti. Böylece her şey sona erdi. Yaklaşık üç yıl önce tek ve kısa bir konuşma."

"Tamam, güzel. Whitney'e bunun özet bir versiyonunu vermem gerekecek ama ben herhangi bir uzlaşma ya da çıkar çatışması görmüyorum. Belirli bir tehditte bulunmadı ya da ödeme istemedi mi?"

"Hayır."

"O zaman o havuzu senin ayak parmağını bile sokabileceğin kadar geniş ve derin hale getirmek zor olurdu." Yine de onun göğsüne hafifçe vurdu. "Bana söylemeliydin - o zaman değilse bile şimdi."

"Az önce yaptım," diye belirtti. "Ve şantaj bir neden haline geldiğinde bile bunu düşünmedim, çünkü bunu hiçbir zaman şantaj olarak düşünmedim. Daha çok kabalık ve acınası bir gözdağı verme girişimi olarak gördüm."

"Kimse Korkunç Roarke'un gözünü korkutamaz." Bir bacağına onun üzerine doğru salladı.

Gözlerindeki ışıktan memnun olan adam, ellerini bacaklarından yukarı, ince gömleğin altına kaydırды. "Denemek ister misin?"

"Sen Korkunç Roarke olabilirsin. Ben de Bitch Cop olacağım."

"Biz neysek oyuz," dedi ve başının arkasından tutarak onu uzun, sahiplenici bir öpücük için kendine çekti.

"Beni korkutmuyorsun," diye mırıldandı. Ve dişlerini ekledi. "Bana haklarımı okumadınız."

Zaten boxer'ına kadar soyunduğu için onu bulmak, serbest bırakmak, kalçalarını kaldırmak ve tekrar indirerek onu içine almak kolaydı.

Sonuna kadar.

"Senin için hak yok, as." Kalçaları yavaşça, alaycı bir kaya gibi hareket ederken parmakları kadının omuzlarına gömüldü. "Sadece ağır işçilik."

"Peki ya seni titrettiğimde?"

Hâlâ hareket ediyor, hâlâ sallanıyordu, ona meydan okudu.
"Dene bakalım."

Gözleri onunkilerde, bir elini birleştikleri yere doğru kaydırды, parmaklarını bastırды ve oynattı ve sistemini soluk soluğa bir zirveye çıkardı.

Geriye doğru eğildi, çaresizdi, titremiyordu ama tekrar yere yuvarlanana kadar titriyordu, başı adamın omzuna düşmüştü.

"Zor," diye başardı.

"Polisimi nasıl idare edeceğimi biliyorum."

Dudakları adamın boğazına doğru kıvrıldı. "Suçlumu nasıl idare edeceğimi biliyorum."

"Asla hüküm giymedim."

Gülerek dudaklarını boğazından yukarı, çenesinin üzerinden geçirdi ve dudaklarını, o harika, mükemmel biçimli dudaklarını okşadı. Bu sırada kalçaları yavaştan durguna, tahrik ediciden işkenceye doğru hareket ediyordu.

Elleri kızın yanlarında -ince ve güçlü- ve göğüslerinde -yumuşak ve sıkı- gezindi. Kalbi avuçlarının altında atıyor; meme uçları başparmaklarının fırçası altında zirve yapıyordu.

Kadın tekrar geriye doğru eğildiğinde, yumuşak ve sert olanı ağzına aldı, kalbinin içinde attığını hissetti. Tadına bile baktı. Ve hâlâ kıpırdadı, kıpırdadı, kıpırdadı, ta ki kanı derisinin altına akana kadar.

Dünyası onun tadına, hissine, sıcaklığına, her şeyine indirgenene kadar.

Tekrar ona doğru aktı, su gibi pürüzsüzdü, yüzünü kavradı, geri çekilmeden önce onu bir öpücükle yok etmek üzereydi, gözlerine baktı.

"Benimle gel."

Hızlanıyorum, hızlanıyorum.

"Seninleyim, a ghrá."

Gözleri, derin altın havuzları. Kalçaları yorulmak bilmez, görkemli bir hareket içinde.

"Önce bırak." Nefesi kesildi; gözleri hiç dalgalanmadı.

"Önce bırak."

Zaten zayıf olan kontrolü elinden kayıp gitmiş, yıpranmış bir ip onu uçurumdan aşağı fırlatmıştı.

Düşerken onun alçak, kırık bir salıverilme çığlığı attığını duydu. Kız peşinden düşerken onu kendine doğru çekti.

Yumuşak, erimiş bir balmumu gibi gevşedi ve çıkardığı ses uzun, mırıltılı bir iç çekişti.

"Ben kazandım." Adam onu kalbine bastırarak arkasına yaslandığında tekrar iç çekti. "Kaltak Polis kazandı."

"Raundu kabul ediyorum. Ama rövanş talep ediyorum." "Seni tekrar yeneceğim."

Gözleri kapalı, bir eli sırtını okşarken gülümsedi. Uykuya daldığında kelimeleri bulanıklaşmaya meyilliydi.

Yatağın üzerinde uzunlamasına manevra yapmayı başardı ve kızı kendisine doğru kıvrılana kadar kaydırды. Kadın anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, o da tekrar sırtını okşadı.

"Şimdi endişelenme," diye fısıldadı. "Işıklar kapalı."

Karanlıkta kedinin yatağın üzerine indiğini, iki tur attığını ve sonra iri cüssesiyle Eve'in sırtına kıvrıldığını hissetti.

Endişelenecek bir şey yok, diye düşündü yine. Bu, bir erkeğin isteyebileceği kadar iyiydi.

Kediyi okşadı, sonra bir kolunu karısının üzerine attı ve uyudu.

* * *

Eve uyandığında kedi saf değiştirmiş ve Roarke'un kucağına yayılmıştı. Bir başka dünyayı fethetme günü için giyinmiş olan Roarke, oturma alanındaki yeni kanepede oturmuş kahve içiyor -mmm, kahve- PPC'si üzerinde çalışıyordu. Duvardaki ekranda günün hisse senetleri ve diğer gizemli finansal bilgiler sessiz bir kaydırma halinde hareket ediyordu.

Ayağa kalktı, beyni hâlâ bulanıktı, yatağın ayak ucunda atılmış uyku tişörtünü gördü. Sürünerek onu aldı.

"Sabahın ilk saatlerinde bir erkeği karşılamak için güzel bir manzara."

Homurdandı, gömleğini başının üzerinden sürükledi. "O bile."

Adamın kendisi için açık bıraktığı bara doğru tökezleyerek ilerledi, kahve programladı. İlk yudumdan sonra işlevini yerine getirebileceğine karar verdi.

"Bu sabah çantada kaç tane 'link konferansı var?'"

"Sadece iki tane." Kaşlarını kaldırıp şöyle bir baktı. "Sırt sırtaydılar, yani aslında bir."

Tekrar homurdandı ve duş almaya gitti. Sıcak su ona daha fazla hayat pompalarken, Eve gününün başlangıcını özetledi.

Arama sonuçlarını buradan kontrol edin. Tarlada, morgda ve Morris'te, sonra garson kızda -eşkal konusunda polis ressamına danışma potansiyeli. Brifing, Peabody ve McNab. Brifing, Komutan Whitney. Nadine ile bağlantı kurun.

Ve medyayla başa çıkmak için hazırlıklı olmalıydı. İçlerinden biri ölmüştü, çok zorlayacaklardı.

Çikolata kahvesi kaşmir bornozu için minnettar bir şekilde dışarı çıktı ve masanın üzerindeki iki kubbe kaplı tabağa baktı.

Yulaf ezmesi diye düşündü. Lanet olsun.

Yine de masaya bir demlik kahve koymuştu ve kadın bir saniye için hazırды.

Doldurdu, oturdu. "Yola çıkmadan önce arama sonuçlarını kontrol etmek istiyorum."

"Zaten var. Başka hesap yok. Şimdiye kadar sahip olduklarımıza bağlı hiçbir gayrimenkul yok. Başka bir seviyeye indim."

"Tamam."

Kubbeleri kaldırdığında, beklenen yulaf ezmesi yerine

"Waffle! Nasıl olur?"

"Sen kazandın."

"Sayı!" Hemen kendi şurubuna boğdu.

Galahad, kanepeden kovulmuş, Eve'in waffle'lara doğru bir komando sürünmesi olarak düşündüğü şeye başladı.

"Unut gitsin," dedi Roarke daha ona bakmadan.

"Hiçbir şey kazanmadın."

Sırt üstü yuvarlandı, sanki tavanı düşünüyormuş gibi tembelce kuyruğunu değiştirdi.

"Şansımız yaver gitti." Waffle yedi ve kendini şanslı hissetti. "Nasıl yani?"

"Mars sadece yukarı çıkmayı başarmakla kalmadı - gerçi bardaki bir mesanenin çok geçmeden boşaltılması gerekirdi. Ama yukarı çıkmayı başardı. Ve orada bir polis var. Soruşturma için birkaç şans, katil içinse kötü şans. Sadece onları bizim için çalıştırmalıyız."

Biraz daha waffle yedi. "Ayrıca, buranın sahibi sensin ve bu da başka bir şans çünkü müdürün zeki ve işinin ehli -Ve işbirlikçi. Ve personel de düzgün. Bir sonraki turda şansın garson kızdan yana olmasını umuyorum. Katilin robot resmini elde edebilirsek, bu işi güzelce bağlarız."

Bir sonraki waffle lokmasını inceledi. "Neden buna waffle makinesi diyorlar?"

Bir ısırık daha kesti. "Hamuru bastırıldığı için mi?"

"Ama öyle mi? Gerçekten öyle mi? Düz değiller ve ütülenin amacı da bu değil mi zaten? Kabarık ve içlerinde çukurlar var. Krep, adını anladım. Hamur, tavaya döküyorsun ve bir krep elde ediyorsun. Waffle nasıl bir isim - ne olduğundan emin olamadıkları için mi waffle demişler? Yoksa bir anlamı mı var?"

"Bu soru artık peşimi bırakmayacak."

"Ha." Isırığı yedi, adı ne olursa olsun, gayet iyi gittiğine karar verdi. "Nadine'le takılmam, insanlarla konuşmak için Yetmiş Beş'e gitmem gerekiyor. Bazen Trina orada oluyor. Tüm pisliği, yapışkanı ve boyasıyla etrafta dolanıyor."

Roarke onun dizine destekleyici bir vuruş yaptı. "Korkak olma, Teğmen."

Kaşlarını çatan Eve kahvaltısını bitirdi. "Pusuda bekliyor," diye tekrarladı. "Ve şu anda elli dolar vereceğim, eğer gizleniyorsa, saçıma bir şeyler yapmak isteyecek ve bu da başka şeyler yapmaya yol açacak. Bella'nın doğum günü partisine gittiğimizde bana sert bir bakış attı, bana o bakışı attığında anlıyorum. Gitmeden önce yüzüme biraz krem sürmeliyim. Yapmazsam anlar. Bilir işte. Tüyler ürpertici."

Ayağa kalkarak dolaba yöneldi.

Bunun onu her zaman sarsacağından korkuyordu. Tadilat alanı şişirmiş, genişletmiş, bilgisayar gibi eşyalar eklemişti.

Dolap görevlisine sert bir bakış attı.

Kıçına kıyafet giymek için aptal bir bilgisayar kullanırsa lanet olsun.

Kahverengi, diye karar verdi. Kahverengi cüppe iyiydi, yani kahverengi iyiydi.

Bir ceket aldı, pantolona ve pantolon bölgesine döndü, kahverengiye uzandı, durdu, birkaç seçenek daha uzandı. Sadece kahverengi değil, belki cübbe gibi daha koyu bir kahverengiydi, ama bacakların dış kısmında, cepler boyunca daha koyu bir deri çizgisi vardı.

Deriye karşı bir zaafı vardı.

Kahverengilerin yanına ne yakışır diye düşünmek istemedi ve beyaz bir kazak bulana kadar dolapları karıştırdı. Giyinmeye başlarken kar beyazı değil, ama o sabah yemek zorunda kalmadığı yulaf ezmesinin rengine benziyor diye düşündü.

Bu da onu kahverengi yaptı. Güzel, kolay kahverengi. Kemer, botlar, tamamdır.

Silah kayışını, kavrama parçasını, bağlarını ve üzerinde, kemerinde, ceplerinde taşıdığı her şeyi almak için dışarı çıktı.

Kavrama parçasını takarken Roarke'ın gözüne takıldı.

"Ne?" Bir yanı sızlanmak istiyordu. "Unut gitsin. Değişmeyeceğim."

"Tam tersine. Sadece çok profesyonel göründüğünüzü düşünüyordum."

Aynaya doğru baktı, normal göründüğünü düşündü. "Ve bu iyi mi?"

"Bu sensin, Teğmen."

"O zaman işe yarıyor. Ben çıkıyorum, yani-"

Eliyle kahvesini işaret etti. "Yüzünü tokatlamayı unutmuşsun."

"Tokatla beni... Oh, kahretsin."

Banyoya koştu ve yüz kremini çıkardı.

Taktım.

Bir iki saniye kendine baktı. O, eğitimli bir gözlemci ve kendi yüzünü çok iyi tanıyan biri olarak, en ufak bir fark göremedi.

Ama Trina bilirdi. Evet, ürkütücüydü.

Tekrar dışarı fırladı.

"Ofisimde on gibi olacağım, orayı bitireceğim, sonra sahadayım."

"Burada benim de görmem gereken bir iki şey var. Bu dava ve kaydettiğiniz ilerleme hakkında beni bilgilendirirseniz memnun olurum. Ne de olsa benim yerim."

"Ben yaparım."

Yanına gidip onu öptü. "Bilmek isteyeceğin bir şey öğrenirsem sana mesaj atarım."

Bir tane daha için onu geri çekti. "Polisime iyi bak." "O Kaltak Polis."

"Benim için değil - benim yararına olmadığı sürece." "Her zaman benim yararımadır."

7

Reklam zeplinleri, kış ortası indirimleri için bangır bangır bağırarak kışın solgun gökyüzünde ilerliyordu. Eve trafikte ilerlerken, sanki kimsenin alışveriş yapmaktan daha iyi bir işi yokmuş gibi düşündü.

Ve eğer kışlık montların maliyeti düşürülebilirse! Altmış Yüzde İndirim! Şubat ayında, mağazalar neden örneğin Ekim ayında bu ürünler için daha az ücret talep etmedi ve lanet olası envanteri taşımadı?

Sırf bazı insanlar bir çift bot için dört haneli rakamları gözden çıkarabiliyor diye mi? Eski argodan ödünç alırsak, bu saçmalıktı.

Ayağındaki botlara baktı ve kendi kendine bunu düşünmemesini söyledi. Kendisine, dolap perileri onları ortadan kaldırmadan önce bu botların muhtemelen epeyce yol kat edeceğini hatırlattı.

Ve yakalaması gereken bir katil vardı.

Şehir merkezine doğru ilerlerken çoklu görev yapmaya karar verdi ve Nadine'i etiketledi.

Suç dünyasının inatçı muhabiri, çok satan polisiye yazarı ve her yönüyle zeki bir kız olan Nadine Furst'ün saniyeler içinde ekrana gelmesi onu şaşırtmadı.

Kamera deęiřime hazır deęil, diye dūřundū Eve, sarı saçları daęınık ve ıslaktı.

"Seni duştan çıkarmak mı?"

"Neredeyse. Merkeze doğru gidiyorsanız, otuz dakika içinde orada olurum."

"Değilim. Sahadayım."

"Morg o zaman." Yūzū ıplak, gōzleri sert olan Nadine bařını salladı. "Larinda'ya bir ziyaret."

"Duymuřsundur diye dūřundūm."

"Elbette duydum." Konuřurken hareket etti. Eve, Nadine'in gōsteriřli yeni dairesindeki gōsteriřli yeni yatak odasının bulanık gōrūntūsūnū gōrdū. "Tıpkı olay olduęunda senin olay yerinde olduęunu duyduęum gibi-Roarke'ın barı. Bire bir gōrūřmeye ihtiyacım var ve buna bu sabah ihtiyacım var."

"Resmi bir gōrūřmeye ihtiyacım var," diye karşı ıktı Eve, "ve buna bu sabah ihtiyacım var."

Hareket durdu. "Benimle mi? Neden?"

Eve, Nadine'in řimdi kendi dolabı kadar būyūk ve daha da acımasızca dūzenlenmiř olan dolabında durduęunu fark etti.

"Bu konuya gōrūřme sırasında deęineceęim. Zaten karakola gelmem gerekiyor. Seninle orada konuřacaęım. Yaklařık iki saat sonra orada ol."

"Bunu bire bir istiyorum, Dallas. Larinda bir iş arkadaşıydı, bir iş arkadaşıydı. İstasyon zaten her şeyi biliyor ve ben hem ekranda hem de sahada en iyi suç muhabiriyim."

"Konuşacağız," diye tekrarladı Eve. "İki saat." Ve telefonu kapattı.

Eve, kızacaęını dūřundū. Ve bire bir için bastıracaktı. Eve zaten ona vermeyi planlıyordu ve

ki Nadine bunu alacağını zaten biliyordu.

Ancak soruşturma adımları önce geldi.

Morgun beyaz, yankılı tüneline ilerlerken birden fazla işle uğraşmaya devam etti.

Garson Cesca ekrana geldi, iri gözlü, mor saçları dağınıktı. "Um," dedi.

"Sizi bu kadar erken etiketlediğim için özür dilerim," diye başladı Eve. "Sizinle bir görüşme yapmam gerekiyor. Merkeze gelmeni istiyorum."

"İçine..." İri gözleri kocaman açılmıştı. "Başım belada mı? Ben bir şüpheli miyim?"

"İkisi de değil. Soruşturmamıza yardımcı olabilirsiniz. İhtiyacınız olursa ulaşımınızı ayarlayabilirim."

"Hayır, hayır, yapabilirim... Şimdi mi?"

"Bir saat içinde nasıl olur? Ana girişten gelerseniz, ilk güvenlik masasına gidin. Bana kadar gelmenizi sağlayacağım."

"Tamam. Tamam. Tamam. Ama... Bir arkadaşımı getirebilir miyim? Tek başıma gelmek istemiyorum. Sorun olur mu? Vay be." Saçlarını itip kaktı. "Çok gerginim."

"Kimi istersen getirebilirsin ve gergin olman için bir neden yok. Senin evine gelebilirim ama bu bana biraz zaman kazandırır. Minnettar olurum."

"Tamam. Tamam." Cesca yine mor saçlarını itti ve ikna olmuş görünmüyordu. "Katili hâlâ yakalayamadınız mı?"

"Üzerinde çalışıyorum. Bir saat," dedi Eve ve Morris'in tiyatrosunun kapısına ulaştığında telefonu kapattı.

Bugünün müziği, sert rock ritmi düşük. İnce, metalik kırmızı çizgili lacivert takım elbisesinin üzerinde şeffaf bir pelerin olan Morris, Larinda Mars'ın üzerinde duruyordu.

Saçları ilginç yüzünden geriye doğru kayarak aynı metalik kırmızı renkte ilmekli bir örgü oluşturdu. Kravatına da yansıyan kırmızı, Eve'e bugünkü gardırobunu seçerken kederin onu rahatsız etmediğini söylüyordu.

DeWinter, sadece DeWinter olarak, bunun için bazı puanlar kazandığını düşündü.

Larinda, göğsü açık, paslanmaz çelik levhanın üzerinde çırılçıplak yatıyordu.

Eğer ölümlerin alçakgönüllülükle ilgili endişeleri varsa, onlar için ayağa kalkınlar bunu karşılayamazdı.

"Dün gece onunla işimi bitiremedim." Morris laboratuvar bilgisayarındaki bir göstereyi inceledi. "Bir intihar anlaşması yaptım - ikisi de yasal bir demleme için yeterince yaşlı değil. Baxter ve Trueheart yakaladı," dedi çekmeceli duvarına doğru bakarak. "Tüm kanıtlar, onların kendilerini -Yasadışı maddelerin etkisiyle, mutluluğu ancak ölümden bulabilecek bir Romeo ve Juliet. Kararlarını dayandırdıkları şeyin bir romantizm değil, bir trajedi olduğunu anlamamış olmaları üzücü."

"Hiç anlamadım. Bir çift çocuk birbirlerine bakıp deli gibi aşık olduklarına karar verirken aileleri Coys ve McHats gibi."

"Hatfields ve McCoys," diye düzeltti Morris, koyu renkli egzotik gözlerindeki keder yerini eğlenceye bırakmıştı. "Ya da bu durumda Montague'ler ve Capulet'ler."

"Her neyse. Aptalca. Bu yüzden ikisi de öldü - eski 'seninle olamam, onun yerine ben öleceğim' şeklindeki kendi kendini sonlandırmalar."

Ellerini ceplerine soktu, çekmeceleri karıştırdı. "Ölümlerle yakından yüzleşmemiş insanların

hayatı ve içindeki tüm potansiyeli sona erdirir. Ve hayat berbat olsa bile, daha iyi olabilir. Her neyse, bu seferki kendi kendini sonlandırmadı."

"Hayır, kesinlikle. Brakiyal artere keskin, pürüzsüz bir bıçakla tek bir kesik. Bir neşter. Saldırı ya da savunma amaçlı başka bir yara yok."

"Açı. Yüz yüze mi?"

"Benim vardığım sonuç bu. Sadece bir saniye sürer." Tepsisinden bir neşter alıp bileğine vurdu. "Ve bitti."

"Olay yerindeki sağlık görevlileri, müdahale edilmeden kan kaybından ölmesi için gereken süre hakkında spekülasyon yaptı. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Bunu dün gece Garnet ile konuştum."

"Sen... tamam."

Neşteri yere bıraktı. "Benimle temasa geçti. Sizin de anlayacağınız gibi, tam orada olduğu ve başka bir doktorun ve sizin yardımınıza rağmen kurbanı kurtarmak için hiçbir şey yapamadığı için hem hayal kırıklığı hem de suçluluk hissetti."

"Mars o düştükten sonra on saniye bile dayanamadı." Ama Eve kesinlikle anladı.

"Garnet'e de açıkladığım gibi, ona daha erken ulaşmış olsaydınız bu durumu değiştiremezsiniz. Hem Garnet hem de ona yardım etmeye çalışan doktor daha yavaş bir sızıntı olacağını varsayıyor, hatta bunu umuyorlardı."

"Banyoyu, sıçramayı görmediler. Bir pint kaybetti -daha kapıdan çıkmadan."

"İlk fışkıрма ve püskürtme." Morris başını salladı. "O a n d a , bir ya da iki dakika içinde ölebilirdi ama-

Tersine, diyelim ki bir saldırı ya da kaza sonucu kolunuzu kestiniz."

"Yapmamayı tercih ederim."

"Seni kim suçlayabilir ki?" dedi Morris kolayca. "Ancak bu ampütasyonla birlikte brakiyal arteriniz kalp atışınızla birlikte fışkırıyor. Nabız ve fışkırtma. Neden ölmüyorsun? Uzuvları kopan pek çok kişi kurtulur -aslında çoğu- ve kopan uzuv mükemmel sonuçlarla yeniden takılabilir."

"Yine de benimkileri oldukları yerde tutmayı tercih ederim."

"Umut budur. Kopan bir uzvun yarattığı hakaretle kan damarları sıkışır ve kan kaybını tedaviye yetecek kadar yavaşlatır - eğer tedavi mümkün olursa. Bu vakada, biraz sıkıştırma vardı. Yardım bulabilmek için yürüyebildiği kadar yürümesine yetecek kadar."

"Ne kadar zaman?"

"Yaklaşık dört dakika, belki de beş dakika yaşadığını tahmin ediyorum. Ama yaklaşık doksan saniye içinde kurtarılma noktasını geçti. Kan kaybı çok fazlaydı, olay yerindeki kayıtlarınız da bunu doğruluyor. Bu noktadan sonra acil müdahale yapılmazsa, yürüyen bir ölü olacaktı."

Ve Morris gülümsedi. "Muhteşem, klasik bir ekran dizisi."

"Ne?"

"The Walking Dead. Hiç izledin mi?"

"Hayır."

"Zombi kıyameti, büyüleyici. Hoşuna giderdi. Ama Larinda'ya göre kopmuş bir el ona hayatta kalmak için daha küçük bir yara gibi görünen bir şeyden daha fazla şans verirdi."

"Dışarı çıkıp kapıyı otuz saniye kadar kapalı tutabilirdi. Gerçekten zahmet etmesine gerek kalmazdı," diye düşündü yüksek sesle. "Diyelim ki bir dakika içinde dışarı çıkıp merdivenleri çıkmayı başarsa bile, kimse bu paniğin içinden geçip- ne? Ne yapacak?"

"Her kalp atışıyla dışarı pompalanan kan akışını durdurmak için turnike uygulayın. Tıpkı senin ve doktorların denediği gibi. Ya da yarayı dağlayın. Kan nakli yapın."

"Otuz saniye içinde olmayacak. Ya da doksan."

Bilek ünitesine baktı, sonra kolunu kesiyormuş gibi yaptı.

"Ne yapacağım? O ilk fışkıрма. Sersemledim, sinirlendim.

Deri kıyafetime bak. Bu ne lan! Muhtemelen tökezleyip yarayı tuttum. Seni orospu çocuğu. Ama o dışarı çıktı, kapıyı kapatır."

"Zaten sersemlemişsin," dedi Morris ona. "Tepkileriniz sadece saniyeler içinde yavaşlıyor."

"Doğru, bu yüzden kapıya doğru sendeledim, başım dönüyordu, belki de gerçekten korkmak için hala çok kızgındım. Basamaklara doğru tökezliyorum - bir buçuk metre kadar. Altmış saniyeyi çoktan geçmiştim. Belki seslenmeyi denerim. Orası gürültülü ve ben güçsüzüm. Kendimi parmaklıklardan yukarı çekiyorum, başım döndüğü için bir elimi duvara dayıyorum. Belki yarayı tekrar kavrayıp kanamayı durdurmaya çalışıyorum ama durduramıyorum. On sekiz merdiveni çıktığımda, iki dakika sınırını geçmiş oluyorum. Hâlâ kapıya ulaşmam gerekiyor."

"Kan artık beyninizi beslemiyor."

"Artık düşünmüyorum," diye mırıldandı Eve. "Sadece kör, hayvani bir içgüdüyle ilerliyorum. Gerçekten, merdivenlerde öldüm. Zombi zamanı," dedi ve onu tekrar gülümsetti.

"Temel olarak."

"Bara girmeden önce en az üç dakika." Başıyla bilek ünitesini işaret etti. "Şüpheli TOD'dan iki dakika önce bardan ayrılmış, yani muhtemelen saldırıdan en fazla beş dakika sonra, muhtemelen dörde yakın. Merdivenlerden çıkıp barı geçmesi ve kapıdan çıkması gerekiyordu. Bunu planladığını ve zamanladığını söyleyebilirim. Şanslıydı, çünkü o sırada iki çift çıkıyordu, ama bu sadece bir bonus oldu."

Bara geri dönüp, hızlı bir New York temposuyla tuvaletten kapıya kadar bir tur daha zamanlama yapmak niyetindeydi. Sadece çivilemek için.

Ama şimdi Mars'a bakıyordu. "Sana kullanabileceğim başka bir şey söyledi mi?"

"Yararlı olup olmadığına siz karar vereceksiniz ama söyleyecek çok şeyi var. Size şunu söyleyebilirim ki, resmi verilerinde yaşı otuz yedi olarak görünse de, ben onun on yaş daha büyük olduğunu söyleyebilirim."

Eve kaşlarını çatı, ellerini ceplerine soktu. "DeWinter da aynı şeyi söyledi. Yine de pek çok insan yaşını gizlemenin bir yolunu buluyor. Ve o eğlence sektöründe."

"Evet, ancak..." Peabody aceleyle içeri girerken bunu bir an için unuttu.

"Saat daha sekiz!"

"Erken başladık," dedi Eve, ortağının görüş alanını açık sandığın birkaç santim üzerinde tuttuğunu fark ederek.

Döşeme. "Morris, kadının saldırıdan yaklaşık dört dakika sonra öldüğü sonucuna varıyor."

"Bu çok hızlı."

"Ve bana onun kimliğinde belirtilenden yaklaşık on yaş daha büyük olduğunu söyledi."

Peabody bakışlarını Mars'ın yüzüne indirdi. "Kırkklı yaşların ortası o zaman. Daha çok otuzlu yaşların ortalarında gibi görünüyor."

"Öyle de olmalı," diye onayladı Morris. "Hatırı sayılır bir çalışma yaptırmış. Yüzü ve vücudu. Ve evet, pek çok insan yaptırıyor," diye ekledi Eve yorum yapamadan. "Ama yüzünü tamamen yeniden inşa ettirenlerin sayısı o kadar fazla değil."

"Yeniden yapılanma." Şimdi Eve'in tüm dikkati ondaydı. "Nasıl anladın?"

"Olağanüstü çalışmalarda bile her zaman küçük işaretler vardır. Bazılarını da manipüle ederek hissedebiliyorum. Bilgisayar taraması doğruluyor. Çenesi, burnu, kaşları, hatta göz çukurları, elmacık kemikleri, hepsi yeniden yapılandırıldı."

"Peabody, büyük bir kaza geçirip geçirmediğini kontrol et."

"Vücudu," diye devam etti Morris. "Göğüs büyütme, popo kaldırmayı da içeren vücut şekillendirme, göbek germe - bu tedaviler ayarlama gerektirdiği için her ikisinde de düzenli. Kol şekillendirmenin yanı sıra baldır implantları."

"İmplantlar. Baldırlarına mı?"

"İyi bir kas tonusu görüntüsü vermek için. Kasıklarında kalıcı bir bikini kesiği tercih etti."

Peabody PPC'sini ararken "Bu acıtmış olmalı," diye mırıldandı.

"Ayrıca bacaklarındaki ve koltuk altlarındaki tüyleri kalıcı olarak aldırdı. Son zamanlarda dudaklarına dolgunlaştırma tedavisi uygulandı. Cilt yenileme. Yine düzenli olarak yaptırdığını söyleyebilirim ve bu tüm vücudu için geçerli, sadece yüzü için değil. Kısırlaştırma geçirmiş ve doğum yapmamış. Peki ya saçları? Kök sistemi boyası. Doğal bir sarışın değil ve bu rengi korumak için yılda iki kez tedavi görüyor."

"Bunu duymuştum." Peabody PPC'sini indirdi. "Dibe batmak için para ödemediğiniz sürece sadece büyük bir acı değil, aynı zamanda yaklaşık on bin dolara mal oluyor ve iki gün kalmayı gerektiriyor. Büyük kaza yok, Dallas. Büyük yaralanma yok, çocukluğuna geri dön."

"Bu yüzden yeni bir yüz seçti." Meraklanan Eve bir kez daha cesedin etrafında döndü. "Yeniden yapılanma için ne kadar zaman geçtiğini söyleyebilir misiniz?"

"Daha fazla test yapmam gerekecek."

"Peki bana daha önce nasıl görüldüğüne dair bir resim vermeyi de içerir mi?"

Morris şimdi kaşlarını çattı. "Bir dereceye kadar simülasyon yapabilirim. Marjları ve en yüksek olasılıkları hesaplıyorum. Bu-"

"Bekle. Daha iyi bir fikir." PPC'sini çıkardı. "DeWinter'a yeniden yapılanmadan, yaş farkından bahsettin mi?"

"Hayır, tabii ki yapmadım." Hafifçe aşağılanmış görünüyordu. "Sen birincil kişisin. Sonuçlarımı ve gözlemlerimi alırsın."

"Dürtmek istememiştim. Ben sadece- Adli antropoloji. Onunla birlikte çalışabilirsin, değil mi?"

"Ben... Tabii ki." Mars'a bakarken, o belli belirsiz kızgınlık yerini ilgiye bıraktı. Başını salladı. "Evet, çalışabiliriz"

Bu konuda. Bunu kendim düşünmeliydim."

"Onu etiketleyip neyin peşinde olduğumuzu ve nedenini söylemeye ne dersin?"

"Edeceğim ama nedenini merak ediyorum. Bir zamanlar nasıl görüldüğü neden bu kadar önemli?"

"Çünkü eğer tüm yüzünü değiştirdiyse, adını, bilgilerini de değiştirmiş olabilir ve oradaki her şey sahte. İnsanlar bir sebep olmadıkça başka birine dönüşmezler. Bu sebep onu kimin öldürdüğüyle ilgili olabilir."

"İşte bu yüzden sen cinayet polisisin, ben de ölü doktor. Garnet'ten soruşturma ekibine katılmasını isteyeceğim." Bir kez daha Mars'a baktı. "Konumuzu iliklerine kadar incelemesi gerekeceğinden şüpheleniyorum."

Peabody sessizce "İğrenç" dedi.

"Ben temizlerim. Listede yaşayan bir yakını yok. İzin isteyecek kimse yok. Gerçekte kim olduğunu bulalım. Teşekkürler, Morris. Kravatını beğendim," dedi dışarı çıkarken.

Herhangi bir moda hakkında yorum yapmasına şaşırmaktan çok hayret eden adam güldü. "Teşekkür ederim."

"Merkeze gidiyorum, bu da Jenkinson'ın boynuna bağladığı şey yüzünden gözlerimin yanacağı anlamına geliyor. Bu yüzden seninkini beğendiğimi söylemem gerektiğini düşündüm."

Peabody yetişmek için koştu. "McNab elektronik cihazlarda ilerleme kaydetti ve bu sabah yine iş başında. Beyninin dinlenmeye ihtiyacı vardı, onu biraz zorlamak zorunda kaldım. Son dört gündür, dün bozulana kadar neredeyse yirmi dört/yedi bir e-dava üzerinde çalışıyordu. Ne zaman

izgiye vuruyordu ve çizginin üzerinden kayıyordu. Biraz uvallamaya, biraz sağlam durmaya ihtiyaı vardı."

"Sorun değil."

"E-oyuncaklarının güvenliği için çok fazla para ödediğini söyledi. Ciddi bir izik. Bu tür meydan okumaları seviyor ve bazı katmanları soydu. Geri kalanını bugün çıkaracak."

Peabody yolcu koltuğuna oturdu. "Kahve alabilir miyim?"

Eve iki parmağını kaldırdı. Peabody gösterge panelini kullanarak bir sade, bir normal kahve programladı. Sade olanı Dallas'a verdi.

"Sanırım biraz yanmığ."

Eve şöyle bir baktı. "Ne?"

"McNab'in biraz yandığını dğnyorum. Neredeyse bir aydır öyle ya da böyle görevde. Callendar'a bir davada yardım etmek için atladı ve bizimkine de yardım etti. Santiago ondan bazı e-malzemeleri almasını istedi. Hayır demiyor, e-malzemeyi ve içi seviyor. Ama dürüst olmak gerekirse, sıska kıı bazılarını sürüklüyor. Hatta bazılarından daha fazla."

Peabody'nin kağları aralarına bir endiğe çizgisi çekerek atıldı. "Birkaç- gün izin almasını sağlamak istiyorum. Belki mini bir tatille onu şağırtabilirim. Bu içi kapattığımızda, benim de biraz izin almamda bir sakınca var mı?  gün?"

"Hayır. Sorun değil."

"Sağlam." Kararlı bir şekilde bağını sallayarak kahvesini içti. "Bunun için bağvuracağım ve Feeney ile konuğacağım. Sıcak bir yerde  günlük paketlerden birini karėılayacak kadar birikmiğ paramız var."

Eve'in aklına Peabody'nin daha önce McNab'in yandığı ya da yorulduğu konusunda hiçbir şey söylemediği, bu yönde tek bir endişe bile dile getirmediği geldi. Demek ki gerçekten endişelenmişti.

"Beş gün izin al. Sıcak bir işimiz olmadığı sürece Pazar günleri görevde değilsiniz. Cumartesileri de dönüşümlü. Cuma günü vardiyadan sonra ayrıl. Sürükleniyorsa, beş gün ona kendini toparlaması ve boşaltması için zaman verir. Ve hiçbiriniz üç günden fazla izin kullanmayacaksınız."

"Bunu yapabiliriz. Hafta sonu evde kalıp uyuyabilir, sonra da paketi yapabiliriz. Beş günlük bir paket gerçekten işi kızıştırır ama eğer biz-"

"Meksika'da hava sıcak."

Peabody güldü. "Evet, öyle ve güneşli, plajları var. Ama kıtalar arası bir paket de buna ekleniyor. Nereye bakacağınızı bilerseniz Bahamalar'da çok güzel pazarlıklar yapabilirsiniz. Ben araştırıyorum."

Eve parmaklarını direksiyona vurdu. "Meksika'nın batı kıyısındaki villayı kullanabilirsiniz. Roarke size gidiş geliş için bir servis ayarlayacak."

"Ne?" Bu beklenmedik hareket Peabody'nin neredeyse kahvesini dökmesine neden oluyordu. "Ciddi misin? Ama hayır, ben-"

"Önemli bir şey değil."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu büyük bir anlaşma." Peabody'nin sersemlemiş nefesi önce kesildi, sonra tekrar girdi. "Mongo mega anlaşması. Büyük, devasa bir minnettarlık, ama ben bedavaya balık avlamıyordum. Biraz birikmişimiz var."

"Balık tutmadığını biliyorum. Balıkçı yüzünü takmamıştın."

"Benim balık tutan bir yüzüm yok."

"Balıkçı bir yüzün var." Eve, büyük, masum köpek yavrusu gözleri ve utangaç, muzip bir gülümsemeyle onu taklit etmek için elinden geleni yaptı.

"Ben kesinlikle o suratı yapmam."

"Balık tutarken yaparsın. Ve sen o yüzü takmıyordun, yani takmıyordun. Endişeli yüzünü takıyordun. McNab yandıysa, yanıkların bir kısmı benim soruşturmalarım yüzündendir. Villayı, mekiği ve beş günü al." Eve, Central'ın garajına girdiğinde, Peabody öylece oturdu.

"Sarılmak seni rahatsız eder."

"Ellerini üzerimden çek," diye uyardı Eve.

"Seni kızdırmak istemediğim için çok minnettarım, her ne kadar içimden sana kocaman sarılısam da. Bir molaya ihtiyacı var, Dallas. Bunu asla kabul etmez ama bir molaya ihtiyacı var. Teşekkürlerin ultra'sına teşekkürler."

Eve, "Roarke'ın villası," dedi ama tam dışarı çıkmaya başlamıştı ki Peabody koluna bir el koydu.

"Teşekkürler."

"Bir şey değil."

Dışarı çıktılar ve asansöre yöneldiler. "Alçakgönüllülüğü ve minnettarlığı üzerimden attığımda dans etmeye başlayacağım. Meksika'da gösterişli bir villada beş gün."

"İçten dans et."

"Yapmak zorundayım çünkü bunu gerçekten yapmak da seni rahatsız eder ve çok fazla minnettarlık gerektirir." Asansöre adım attıklarında Peabody'nin yüzü bir sırtışla aydınlandı. "Tamam, işte gidiyor. İçimdeki boogie. Zihinsel olarak sana tekrar sarılıyorum."

"Bu sefer bir şey hissettin mi?"

"Sadece küçük bir tane. Sevgilerimle."

"Zihinsel olarak kışına tekmeyi basıyorum."

"Şu anda mı? Bu bile iyi hissettiriyor." Peabody kendini tutamayarak kalçalarını salladı. "O-lanet-lé!"

Asansör durdu, polislerle doldu, durdu, daha çok polisle doldu, Eve kaslarını zorlayarak indi ve kayma kollarına geçti.

"İç dans ve kış tekmelemeyi bitirdiysek, bir cinayet soruşturmasını tartışmak için biraz zaman ayırabiliriz."

"Patron sensin," dedi Peabody çılgın bir neşeyle. "Patronların en büyüğü."

"Doğru. Bu dergi patronunun bir garsonu var, Cesca. Yancy'yi onunla görüşmesi için etiketleyin. Gruptan ayrılan üçüncü erkeğin katilimiz olmaması için zamanlama çok iyi. Tam arkamda oturuyor," diye mırıldandı. "Orospu çocuğu, onu sırf bu hakareti için istiyorum. Garson kızla işimiz bittiğinde Yetmiş Beş'e gideceğiz. İnsanlarla konuşacağız, iş elektroniğini aldıracağız. Ve Nadine ile oturup konuşmak istiyorum. Mars'ın bazı saçmalıklarını bilmiyorsa, öğrenecektir. Medyanın bu olayla ilgilenmesini bekliyorum ve Whitney'e rapor vermem gerekecek, muhtemelen Kyung'la bir şeyler ayarlayacağım."

Kyung, medya irtibat görevlisi - ve bir pislik değil - geri hokkabazlık.

"Bir noktada laboratuara gidip DeWinter'a yüz rekonstrüksiyonu konusunda destek vermemiz gerekiyor."

Cinayet Masası'na saldırdı.

Jenkinson'ın kravatı konusunda kendini haklı bulması, öldürücü morun üzerinde kıvrılan idrar renginde sperm gibi görünen şeyin parıltısını azaltmadı.

Adam hem bağlantısını hem de bilgisayarını çalıştırırken, kadın herhangi bir yorum yapmaktan kaçındı. Bunun yerine Baxter'ın masasına geçti.

Baxter için sperm kravat yoktu; onunki griye karşı mor çizgiliydi ve şık gri takımını tamamlıyordu.

"Bir duble yakalayıp kapattığını duydum."

"Evet. Bebekler, patron, hiç büyümeyecek bir çift bebek."

"Çifte intihar konusunda sağlam mısın?"

"Evet." Bir nefes verdi. "Onu gizlice eve, odasına soktu. Bayılmasalar bile onları bayıltacak kadar sakinleştirici almışlar ve bayılmadan önce birbirlerinin kafalarına plastik torbalar geçirmişler. Uzandılar ve uzun bir uykuya daldılar."

"Not bırakmışlar." Çiçeği burnunda dedektif Trueheart masasından kalkıp konuştu. "Tüm niyetleri açıklanmış, Teğmen. Kimse hayattayken birlikte olmalarını istememiş, bu yüzden ölümden sonsuza dek birlikte olacaklarmış."

"Annesi onları bulmuş," diye devam etti Baxter. "Genelde her gece en az bir kez çocuğu kontrol ederdi, çünkü söz konusu çocuk gizlice dışarı çıkmaya ya da gizlice içeri girmeye başlamıştı. İyi aileler. Bir çift çocuk yanlış yola sapmış ve birbirlerinin içindeki kötülüğü ortaya çıkarmış."

"Dosyala, devam et." "Üzerinde çalışıyorum."

Yapabileceğin tek şey bu, diye düşündü Eve ve ofisine doğru yürüdü.

Peabody içeri girdiğinde tahtasını kurmaya yeni başlamıştı.

"Garson kız geldi. Bir arkadaşını getirmiş."

"Evet, ona yapabileceğini söyledim."

"Kurbanın masasında oturan oydu."

"Spinder, değil mi? Kyle. Daha da iyisi. Görüşme ayarlayalım. Neyin açık olduğunu bulalım."

Panosuna geri döndü ve iki garsonun da fotoğraflarını astı. Kahve içmek istedi ama Peabody'nin onay mesajını takiben dışarı çıktı ve Mülakat C'ye indi.

Cesca ve Kyle'ı masada el ele tutuşmuş halde buldu.

"Burası insanları sorguladığınız yer." Cesca'nın sesi fırtınada dala tutunmuş bir yaprak gibi titriyordu. "Başımın belada olmadığını söylemiştin."

"Değilsiniz," diye güvence verdi Eve. "Bu odadayız çünkü burası sessiz ve özel, hepsi bu."

"Belki de bir avukat tutmalıyız."

Eve konuşurken Kyle'a baktı. "Konuşabilirsin. Oda sizi rahatsız ediyorsa başka bir yerde de konuşabiliriz. İkinizden de şüphelenmek için bir nedenim yok ve eğer olsaydı sizinle birlikte konuşmazdım. Cesca'nın şüphelendiğimiz birini beklediğine inanıyoruz."

Şimdi Cesca bir ciyıklama sesi çıkardı ve boğazını sıktı. "Katile hizmet mi ettim?"

"Bu, takip ettiğimiz bir soruşturma hattı ve yardımınızı istiyoruz."

"Neden sana içecek bir şeyler getirmiyorum?" Peabody, Eve'in onun suları sakinleştiren sesi olarak tanıdığı bir sesle teklifte bulundu.

"Gazoz alabilir miyim? Tadı önemli değil. Ben hepsini severim." Cesca etrafına bakındı. "Burada katiller mi var?"

"Evet, ama şimdi değil. Kyle, içki?"

"Gazlı iyidir. En iyisi vişneli."

"Gidip getireyim."

Peabody dışarı çıktığında Eve oturdu. Tabletini bıraktı ve Du Vin'in kat planını getirdi. "Bu istasyon. On beşinci istasyon."

"On beş. Tanrım, çok meşguldük. Bir dakika düşünebilir miyim?" "Acele etme."

Cesca gözlerini kapadı ve parmağıyla havaya vurdu. "Bu siz ve Dr. DeWinter. Bunlar Doğu Washington'dan kız kıza gezmeye gelen üç bayan; gerçekten çok iyilerdi, birlikte çok eğleniyorlardı. Geveze. Bu Bay Hardy ve Bay Franks.

-Müdavimler ve bir blok ötede çalışıyorlar. Ve bu ... Tamam."

Gözlerini açtı. "Bir bekar, bir erkek, ama onu gerçekten görmedim."

"Senin görev yerin," diye hatırlattı Eve ona.

"Evet, ama dijital sipariş verdi, nakit ödedi. Başında bir şapka vardı. Saat şapkası gibi bir şey ve sürekli PPC'si üzerinde çalıştı. Maden suyu, birkaç tane ve biraz fındık. Onları yemedi."

"Kaç yaşındaydı?"

Cesca başını salladı. "Sanırım pek emin değilim. Meşguldük ve servis istemedi, hatta ona başka bir şey getirip getiremeyeceğimi sorduğumda beni elinin tersiyle itti."

"Ten rengi?"

"I..." Şimdi gözlerini sıkıca kapattı. "Beyaz ya da melez olabilirdi. Belki de. Özür dilerim. Böyle oturuyordu."

Yer değiştirdi, kamburlaştı, başını eğdi. "Sanırım paltosunu çıkarmadı. Sanırım. Müşteriler yalnız kalmak isterlerse onları yalnız bırakmak üzere eğitildik. İçki içerken biraz çalışmak için gelenler oluyor. Onun da öyle olduğunu sanıyordum."

Peabody bir içecek kutusu getirdi, iki gazoz koydu ve Eve'e bir tp Pepsi ikram etti.

"Peki ya sesi?"

"Bir şey söylediğini sanmıyorum. Evet, bir şey sylemediğinden eminim. Rahatsız edilmek istemediği için onunla iletişim kurmadım, değil mi? Yani Dr. DeWinter, Bay Hardy ya da Bay Franks gibi biriyle biraz sohbet eder, şakalaşırsınız. Cana yakın olursunuz. Onun gibi biri sizi çağırmadığı sürece onu yalnız bırakırsınız. Beni hiç çağırmadı."

Eve elindeki Pepsi tüpünü kırarken Peabody'ye baktı.

"Onu masadan kalkarken gördün mü?" Peabody sordu.

"Hayır. Sanırım yarım saat kırk dakika kadar orada kaldı, Belki. Gittiğini görünce geri döndüm ve parayı buldum. Hesabı istememişti, aslında istemesi gerekirdi ama hesabı karşılayacak kadar para ve yeterince bahşiş bırakmıştı. Ben de bir fatura oluşturdum ve parasını ödedim."

Parmaklarını birbirine geçirdi ve Eve'e bir kez daha geniş gözlerle baktı. "Yardımcı olmuyorum. Özür dilerim ama... Atkısı vardı, hatırlıyorum. Gri bir atkısı olduğunu hatırlıyorum, çünkü neden çıkarmadığını merak ettim, sıcaklamıyor muydu?"

"Keşke onu görmüş olsaydım," diye araya girdi Kyle. "Yani onu görmüş olabilirdim ama bilemezdim çünkü ne yaptığını bilmiyordum."

gibi görünüyordu. İçeride şapkaları, paltoları ve atkıları olan başka müşteriler de vardı. Hava gerçekten çok soğuktu."

Gazozuna daldı. "Bana karşı iyiydi. Bayan Mars."

Eve farklı açılar, farklı sorular denedi ama boş bir duvarla karşılaştı. O kadar boştu ki Yancy'yi içine çekmenin bir anlamı olmadığını gördü.

Gitmelerine izin verdi ve saati kontrol etti. "Komutanı bilgilendireceğim, sonra Nadine ile konuşmak istiyorum. Şüphelimizin birleştiği dört kişilik grupta hesabı ödeyen adama doğru dolanacağız."

"Daha iyi bakabilirlerdi."

Eve güvenlik görüntülerini zihninde yeniden canlandırdı; adamın birkaç adım geride durması, diğer dördünün birbirleriyle iletişim kurması.

"Buna güvenmeyeceğiz."

8

Eve, komutanından izin aldıktan sonra doğruca Whitney'nin ofisine gitti. Büyük bir masanın arkasında oturan iri bir adamdı ve hizmet ettiği şehir arkasındaki pencereden yükseliyordu.

Ona iyi hizmet ettiğini düşündü. Geldikleri kadar sağlamlardı. "Efendim."

"Teğmen. İlk raporunuza ekleyeceğiniz bir şey var mı?"

"Az önce bir tanıkla görüştük, şüphelinin oturduğunu düşündüğümüz masada görevli bir garson. Çıkmaz sokak gibi görünüyor, Komutan. Kadın istekli ve işbirlikçi ama adama iyi bakamamış. Otomatik menüyü kullanmış, temastan kaçınmış, gizleyici kıyafetler giymiş ve hesabı istemeden masaya bıraktığı nakit parayı ödemiş. Birkaç satır daha yazmam gerekiyor ve bunu bugün yapacağım. Şüpheli zamanlamaya uyuyor, zamanlama adli tabip tarafından da doğrulandı."

Tüm bunları resmi bir rapora dökebilirdi ve dökerdi de, ama sözlü olarak, özel olarak, tam bir açıklama ile yapmak istedi.

"Efendim, üç yıl önce C. J. Morse tarafından işlenen cinayetlerin soruşturulması sırasında Larinda Mars ile tanıştım ve konuştum. Morse hakkında bazı bilgiler sundu ve ben de bunun karşılığında Roarke'un o dönemde düzenlediği bir partiye katılmasına izin verdim.

-Kamera ya da mikrofon getirmemesi şartıyla."

Whitney parmaklarını birbirine vurarak dikleştirdi. "Bu konuşmada şu anki soruşturmanızı ilgilendiren ya da etkileyen bir şey var mıydı?"

"Hayır, efendim. Belli ki Morse'u sevmiyordu ve bana onun hakkında kişisel olarak zarar verici bilgiler vermekten çok mutluydu. Benimle ve Roarke'la bir röportaj yapmak istedi. O ana kadar isteklerini görmezden gelmiştim, sonrasında da öyle yapmaya devam ettim. Roarke da aynı şekilde davrandı, ancak bana Roarke'ın onunla konuşmamın ardından ilkbaharda bir bağış toplama etkinliğinde kendisini köşeye sıkıştırmaya çalıştığını söyledi."

Whitney ellerini indirdi, gözlerini onunkilerle aynı seviyede tuttu. "Peki bu geçerli mi?"

"Sadece Roarke'ın raporlarında bir tür medya tarzı şantaj ima etti. İşbirliği yapmazsa onun ve benim itibarımıza zarar verebilecek bilgileri ortaya çıkarmaya zorlanacağını söyledi. Kanıtlar kadının şantajın çeşitli biçimlerini kullandığını gösteriyor ve bu da cinayet için güçlü bir neden olarak duruyor."

Whitney arkasına yaslandı, ellerini tekrar birleştirdi, parmak uçları hafifçe onun geniş, karanlık yüzünün çenesine dokundu. "Roarke onun imalarına nasıl karşılık verdi?"

"Kanal Yetmiş Beş'i satın almayı ilginç bir yatırım olarak görebileceğini söyledi ve böylece

istihdam. Ve bir yayıncı kuruluş için hizmetli olarak başka bir iş bulmasının ne kadar zor olabileceğini öne sürdü. Bumfuck'ta."

Whitney'nin dudakları hafifçe kıpırdandı ama gözleri ayık ve sabit kaldı. "Mars ve Roarke ya da siz ve Mars arasında başka bir temas ya da iletişim olmadığını mı varsaymalıyım?"

"Öyle bir şey olmadığından emin olabilirsiniz efendim. Ancak, işaretleri ve potansiyel işaretler hakkında dosyalar tuttuğunu varsayarsak, ki ben öyle varsayıyorum, Roarke'ın ve benim adım bu dosyalarda olabilir."

"Benimki de olabilir, polis şefimiz de, belediye başkanımız da."

Onun yanıtı üzerine omuzlarındaki gerginlik azaldı. "Nadine Furst'le temasa geçtim, onunla ve Kanal Yetmiş Beş'teki diğer kişilerle konuşacağım. Mars'ın birlikte ya da çevresinde çalıştığı biri, verilerini nerede saklamış olabileceğine dair bazı bilgilere sahip olabilir. Dedektif McNab olay yerinde çantasından alınan elektronik cihazlarla çalışıyor, ben de dairesindekilerin getirilmesini ayarladım. Aynı şeyi Yetmiş Beş'tekiler için de yapacağım, ancak basın özgürlüğünü gerekçe gösterip arama izni talep edeceklerinden şüpheleniyorum."

Sadece başını salladı. "Arama iznini ayarlayacağım. Eminim ki Tahmin edersiniz ki medya bilgi almak için çok bastırıyor. Bu sadece kendilerinden biri ve bir tür küçük ünlü değil, aynı zamanda saldırıya uğradığında ve öldüğünde olay yerindeydiniz. Bu, tıklamalar, baytlar ve reytingler için yapılmış bir tuzak ve bunu ele almanız gerekecek. Kyung her an burada olabilir."

"Anladığım kadarıyla bu konunun ele alınması gerekiyor Komutan, ancak şu ana kadar Nadine ile temasa geçmem dışında herhangi bir görüşme ya da bilgi talebi almadım."

"Çünkü Kyung bu tür talep ve istekleri derhal ofisine iletti."

Eve, sadece bir pislik değil, aynı zamanda bir avantaj diye düşündü.

"Elimdeki ipuçlarını ve yönlendirmeleri mümkün olduğunca hızlı bir şekilde takip etmek ve daha fazla veri elde edene kadar medyaya konuşmaktan kaçınmak istiyorum. Eğer-"

Kyung içeri girince durdu.

"Teğmen. Komutanım."

"Kyung. Teğmen ayakta durmayı tercih ediyor ama siz oturabilirsiniz."

"Umarım bu teğmenin ya da sizin fazla vaktinizi almaz."

Eve, onun bir medya irtibat görevlisi gibi görüldüğünü, cilalı ve çekici, uzun boylu ve kayrak grisi takım elbisesi içinde yeterince seçkin olduğunu düşündü. Ama -en azından şu ana kadar- gerçek polislik işinin her zaman aç olan medyayı beslemekten daha öncelikli olduğunu anladığını kanıtlamıştı.

"Larinda Mars," diye devam etti, her zamanki gibi yumuşak bir sesle, "sosyal bilgi alanında tanınan bir isim ve yüzdü." Eve'in kıvrılmış dudağını fark ederek durakladı. "Buna dedikodu diyebilirsiniz, akranları ve iş arkadaşları, hatta izleyicileri bile diyebilir, ama bu konuda daha politik olmak bana düşüyor. Mükemmel reytingler elde ettiği için, işvereni onun hayatına, ölümüne ve bu soruşturmaya canlı yayında ve blogda hatırı sayılır bir zaman ayıracaktır. Diğer medya kuruluşları da aynısını yapacaktır. Siz de alanınızda tanınan bir isim ve yüz olduğunuz için, bu

sadece ilk çılgınlığa katkıda bulunmakla kalmayacak, aynı zamanda bu çılgınlığa ayak uyduracaktır. Akmasını istediğimiz verileri istediğimiz şekilde akıtmak için adınıza, yüzünüze ve varlığınıza ihtiyacımız olacak."

Bu durum onu çok sinirlendirmişti. Gerçeği söylediğini bilmek sinirini ya da saçmalığını azaltmıyordu. "Akıtmaya ne kadar çok zaman harcarsam, onu kimin öldürdüğünü bulmaya ve çılgınlığı durdurmaya o kadar az zaman harcıyorum."

"Bana güvenin, onu kimin öldürdüğünü bulduğunuzda, çılgınlık başka bir yola sapacaktır." Her zaman makul olan Kyung ellerini iki yana açtı. "Bu bir süre daha devam edecek. Sizin de onaylayacağınız bir açıklama yazıp dağıtabilirim. Ama mümkün olan en kısa sürede bir basın toplantısı düzenlemeniz gerekecek. En geç bu öğleden sonra."

"En kısa zamanda Yetmiş Beş'e gitmeliyim. İş arkadaşlarıyla, patronlarıyla, personeliyle konuşmalıyım. şantaj dosyalarını bir yerlerde saklıyordur ve bunlar karakolda olabilir."

"İddia edilen şantajın kamuoyuna açıklanmaması şimdilik en iyisi olacaktır." Kyung Whitney'e baktı ve başıyla onayladı.

"Tanrı aşkına, soruşturmayla ilgili detayları tartışmayacağım."

Kyung sadece başını eğdi. "Kesinlikle."

"Nadine Furst ile temasa geçtim ve onunla orada buluşacağım. Sula mücadelede çok iyi ve ben ne dersem onu tutacak."

Kyung bir kaşını kaldırdı. "Görüşmeyi kabul ettiniz mi?"

"Mars'ı kendi açılardan incelemesini sağlıyorum ve ona bire bir şans veriyorum."

"Bu sabah mı?" Kız cevap vermeden önce bir parmağını kaldırdı. "Bu her açıdan çok işe yarayabilir. Nadine'e -Yetmiş Beş'i temsil ettiği için- ilk ayrıcalığı verirsin. Ne de olsa Yetmiş Beş, Larında Mars'ın ailesini temsil ediyor. Nadine aynı zamanda havuz muhabiri olarak görev yapar ve bunu kabul eder, röportajın içeriğini diğer medyayla paylaşmayı kabul eder."

"Bunu kabul eder mi bilmiyorum."

"Onu ikna edeceksin," dedi Kyung eşit bir şekilde. "İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyor. İlk ayrıcalığı o alacak ve benim de katkımla neyin paylaşılacağını o kontrol edecek. Bu sabah için canavarı beslemiş olacaksın. Öğleden sonraki medya konferansı da şimdilik onu beslemeye devam edecek."

Gülümsedi. "Kazan-kazan."

Eve'e göre bu biraz sinsiceydi. Takdir etmek zorundaydı. Ayrıca, bu ona biraz daha fazla saha zamanı kazandırdı.

"Bunu gerçekleştireceğim."

"Eminim öğreneceksiniz. Teğmen, bilgi toplamak için şantaj yaptığı ortaya çıktığında - ki çıkacak - reytinglerini ve kendi şöhretini sağlayan bilgi? Meslektaşları ve iş arkadaşları ona sırt çevirecek. Ve bu da başka bir tür çılgınlık yaratacaktır."

"Neden öldüğü onu daha az öldürülmüş yapmaz. Onu öldüren kişinin kafesi daha az hak ettiği anlamına da gelmez. Akranlarının onun hakkında ne düşündüğü umurumda değil. Benim onun hakkında ne düşündüğüm de umurumda değil. Kimsenin onu öldürmeye hakkı yoktu."

Belli ki tatmin olmuş olan Kyung ona gülümsedi. "Kameralar ve mikrofonlarla dolu bir odada tam olarak bu tonda konuşacağını bilmek işimi bu kadar ilginç kılıyor."

"Yardım edebildiğime sevindim."

Güldü. "İfadeyi yazacağım, taslağı sana mesaj atacağım. Lütfen Nadine'e şartları kabul ettiğinizde benimle iletişime geçmesini söyleyin."

"Tamam." Whitney'e geri döndü. "Efendim?"

"Gidebilirsiniz, Teğmen. Arama izninizi alacağım ve Kyung ile medya konusunda koordinasyonu sağlayacağız. Beni haberdar edin."

Sonuçta Eve çıkarken çok daha kötüsü de olabilirdi diye düşündü. Peabody'ye onunla garajda buluşmasını söylemek için telsizini çıkarmaya başladı, sonra önce bir yere daha uğramaya karar verdi.

Elektronik Dedektifler Bölümü, kafeinli gençler tarafından üretilen bir Broadway müzikali gibi renk ve hareket saçıyordu.

Herkes zıpladı, salındı, kalça çarptı ve döndü - çoğu zaman aynı anda - ve hepsi Jenkinson'un kravat fetişini muhafazakâr bir seçim olarak gösteren kıyafetler giydi.

Neon çizgiler, parlayan puantiyeler, hareketli gömlekler ve çok sayıda çılgın desenli hava botu gördü.

Duyularına yapılan saldırıdan kaçmak için hızla Feeney'nin ofisine doğru ilerledi.

Bu tımarhanenin kaptanı ve onun eski ortağı, masasının kenarında oturmuş, kaşlarını çatarak duvardaki ekrana bakıyordu.

Belki ayak parmağı vurdu, ama eski kahverengi bir ayakkabının içinde vurdu.

Bu da buruşuk kahverengi takım elbisesi, sade ve güven verici derecede çirkin kahverengi kravatıyla uyumluydu. Belki tel tel, gümüş rengi kızıl saçları renk katıyordu ama yaşanmış bir yüzün üstünde duruyordu.

Bir polisin yüzü.

Sarkık basset tazı gözleri ona doğru kaydı. "Bir tanesinin ayaklarının dibine düştüğünü duydum, evlat."

"O yaptı."

"Karım buna üzülecek. Dedikodu programlarına bayılır. Onu suçlayamam," dedi omuz silkerek. "Soruşturmalar kanıtlarla yürütülür, kanıtlar da ipuçlarından gelir ve pek çok ipucu da doğrudan dedikodulardan gelir."

Hiç böyle düşünmemişti ama itiraz da edemezdi. İşte bu yüzden Feeney'den sekmek hiçbir zaman işe yaramıyordu, diye düşündü.

"Dedikoduyu insanları kendisine daha fazla dedikodu ve para vermeleri ya da sırlarını ifşa etmeleri için zorlamak için kullandı."

"Evet, McNab elektronik cihazlarından bazılarını çıkarmaya alışıyor."

"Aslında ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum."

"Buradaki işim bitince çocuğa yardım edeceğim. Dairesinin elektronik eşyaları geliyor. Stüdyo eşyalarını almaya mı gidiyorsun?"

"Evet, buradan. Ama seninle McNab hakkında konuşmak istiyordum."

Feeney, Bayan Feeney'nin eserlerinden biri olan sallantılı bir kâseye uzandı ve bir avuç şekerlenmiş badem aldı. Paylaşmaya davet edercesine kâseyi işaret etti ama Eve başını salladı.

Feeney, "Onu takıma alabilirsiniz," dedi. "O temiz."

"Peabody-" Tıpkı Feeney'nin karısı gibi polislerin de dedikoduyu ne kadar sevdiğini düşünerek kapıyı kapattı. "Peabody yanmış olduğunu söylüyor.

-Ve gerçekten endişelendiğini görebiliyordum."

Feeney kaşlarını çatarak çenesini ovuşturdu. "Haksız değil. Büyük, karmaşık bir iş üzerinde çalışıyordu ve az önce kapattı. Diğer çocuklardan birkaçına biraz zaman verdi." Kromozomları ne olursa olsun Feeney için hepsi çocuktı. "Kapattığı dava için onu takdirname ile ödüllendireceğim."

Feeney'nin badem şekeri dağıtır gibi takdirname dağıtmadığının tamamen farkında olan kadın biraz gülümsedi. "Aferin ona."

Feeney ona bir parmak salladı. "Dün işi bitirdikten sonra ona eve gidip uyumasını ve önümüzdeki kırk sekiz günü izinli geçirmesini söyledim."

"Benim yüzümden yapmadı. Onlar ayrılırken Peabody'yi içeri çektim."

"Uyumak yerine onunla birlikte geldi. Muhabbet kuşları," dedi başını üzgün bir şekilde sallayarak. "Çizmeyi indirebilirim, onu çıkarabilirim, kırk sekizi almasını emredebilirim."

"Eve gidip uyur muydu?"

"Tartıştırdı ve ben botu daha sert indirene kadar söylenirdi. Sonra da surat asardı."

O da aynı şekilde düşündüğü için başıyla onayladı. "Peabody bunu ortaya koyduktan sonra ona bir şey teklif ettim ve bunu önce seninle konuşmalıydım."

Bir badem daha patlattı. "Ne şeyi?"

"Bunu kapattıktan sonra -çünkü McNab kadar o da bu iş temizlenene kadar yerinden kıpırdamayacaktır- bir cumartesiye rotasyona tabi tutarak beş gün izin almalarını, pazar gününü normal izin olarak kullanmalarını ve sonraki üç günü de tatil günü olarak kullanmalarını söyledim. Roarke'un Meksika'daki villasına giden servislerden birine binebilirler. O senin, benim değil ve beş günlük bir izne hazır olmayabilir."

Feeney köprücük kemiğinin hemen üstünü kaşdı. "Gerçekten yandığını görmektense ona beşlik vermeyi tercih ederim ve sonunda onu bunun iki katı için dışarı iterim. Ya da kafası yerinde olmadığı için çuvallamasını. Bu iyi bir şey. Bunun için onu aklamakta bir sorun görmüyorum."

"Güzel, bu iyi. Peabody'nin ağzı sulandı. Onu bir süreliğine uzaklaştırma fikriyle gözleri parladı."

"Muhabbet kuşları," dedi tekrar, biraz daha fındık yerken. "Elinizdekilerle ilgili gelişmelerden beni haberdar edin, ben de onun programını ayarlayayım. O iyi bir çocuk. Muhabbet kuşu saçmalığı bir yana, Peabody ile birlikte çalışmaya başladığından beri daha iyi bir polis olduğunu, ayaklarının daha sağlam bastığını söylemeliyim."

"Gerçekten mi?"

"Onu sakinleştirdim. Ona bir merkez verdi."

McNab'ın gardırobunu, yüzüklerle dolu kulak memesini, zıplama şeklini düşündü. Sakinleşmek onun kullanacağı bir terim olmazdı.

Ama her şeye rağmen onun sağlam bir polis olduğu konusunda hemfikirdi. "Tamam. Gitmem gerek."

"Yine de ona yardım edeceğim." Feeney'nin bakışları asık suratla tekrar ekrana kaydı. "Bu kaltağı bitirdiğimde."

Yetmiş Beş'e giderken Eve yapılması gerekenleri sıraladı. "Peabody, şu Mitch L. Day karakterini araştır. Ona ulaşamadım."

"Hallediyorum."

Peabody bu iki kelimeyi söylerken Eve ona temkinli bir bakış attı. "Neyin var senin?"

"Sadece kendimi oldukça mag hissediyorum. Bol pantolonlar - aslında hiç bol değil ama yine de bol - ve Meksika'daki harika teklifiniz nedeniyle, bu gece eve dönerken bu dükkana uğrayıp gözüme kestirdiğim bu kıyafeti alacağım. Tamamen dökümlü ve kıvrımlı. Tam Meksika'ya göre."

"Vay canına. Bu şimdiye kadarki en iyi haber!"

Eve'in abartılı alaycılığı bile Peabody'nin ruh halini bozmadı. "Kayış olarak çok güzel küçük kurdeleleri var, McNab onları çekince vınnn, çırılçıplak kalıyorum."

Eve'in gözleri yarıldı. "Ve bu, bana borcunu böyle mi ödüyorsun?"

"Sana sarılmadım. Mitch L. Day -resmi adıyla Mitchell Edwin Dayton- otuz sekiz yaşında, Murray Hill adresinde. Bir kez boşanmış, çocuğu yok. Şu anda Sashay DuPris ile evli, otuz iki yaşında."

"Yani evli ve Mars'ta zıplıyordu."

"Güncellenmiş verilere göre DuPris, bir model-oh, onu gördüm- Yukarı Doğu Yakası'nda bir adreste ikamet ediyor. Resmi olarak ayrıldıkları yazmıyor. Dallas'ta yüksek modanın önemli isimlerinden. Ona dönersek, şu anki evliliğinden çocuğu yok. Seventy-Five'da çalışıyor, 2055'ten beri canlı yayında. S a b ı k a s ı yok. Bir sürü trafik ihlali var. Aslen

Minnesota. Çiftlik ocuğu. Ailesi -kırk beş yıllık evli- bir çiftlik sahibi ve işletiyor. İki kardeşi var.

"Daha fazlasını mı istiyorsun? Canlı yayın kişilikleri hakkında her zaman bir şeyler bulabilirim."

"Şimdilik bu kadar yeter," dedi Eve, Yetmiş Beş'in park kompleksine doğru ilerlerken.

Güvenlikle ilgilendi - otoparkta, kapıda - tüm insanların siyah kolluk taktığını not etti. Ve ziyaretçi lobisindeki ekranların hepsi Mars'ı çeşitli gösterişli etkinliklerde çeşitli gösterişli elbiseler ve kıyafetler giyerken gösteriyordu.

Eve bir sonraki güvenlik istasyonunda durdu ve operatörü aradı.

"Nadine Furst. Bizi bekliyor."

"Evet, Teğmen, zaten izinlisiniz. Bir refakatçiye ihtiyacınız var mı yoksa yolu hatırlıyor musunuz?"

"Hatırlıyorum."

Ayrıca haber odasına nasıl gittiğini ve Mars'la ilk kez nerede tanıştığını da hatırlıyordu.

Önce oraya nişan aldı. Orada ekranlar çeşitli dünya olaylarını, uzaktan kumanda yapan muhabirleri ve Mars'a adanmış bir ekranı gösteriyordu.

Ama eğer masayı doğru hatırlıyorsa -ki hatırladığından kesinlikle emindi- orada başka biri oturuyordu.

Adam gömlek kollarıyla oturuyordu, takım elbise ceketi sandalyesinin arkasına sarkıyordu. Keskin elmacık kemikleri gergin, koyu tenini neredeyse kesiyor, saçları ise abanozdan mükemmel bir takke oluşturunuyordu.

"NYPD." Eve rozetini kaldırdı. "Larında Mars'ın masasını arıyorum."

"Ofisinde olacaktı." Ayağa kalktı, elini uzattı. "Barry Hewitt, siyasi atak. Bu şartlar altında bile sizinle tanıştığım memnun oldum, Komiser. Bayan Mars'ın kendi ofisi var. Size göstermekten mutluluk duyarım ama Bebe'nin sizinle konuşmak isteyeceğini biliyorum."

"Bebe kim?"

Yavaşça gözlerini kırpıştırarak verdiği tepki, onun bilemeyeceği kadar şaşkın olduğunu gösteriyordu. "Bebe Hewitt mi? Çoğunluk sahibi ve yayın müdürü mü? Ve benim teyzem," diye ekledi yarım bir gülümsemeyle. "Şu anda bir sürü işle uğraştığını biliyorum ama seninle konuşmak isteyecektir. Sizi ofisine götürebilirim."

"Yolu göster." Eve, Peabody'yle birlikte Hewitt'in yanına giderken sıcak bakışları ve mırıltıları duymazdan geldi.

"Buradaki her muhabir sizinle özel bir röportaj yapmak için can atar."

"Eğer bunu yapsalardı, onları tutuklardım." "Ha!"

"Mars ne zaman kendi ofisine kavuştu?"

"Birkaç yıl önce. Bilardo oyunculuğundan yeni yükselmiştim. Politikaya atılmadan önce teyzem beni terbiye etmek istedi. Hâlâ çoğunlukla belediye meclisi ve küçük protestoları takip ediyorum ama ilerleme kaydediyorum."

"Mars'ı biliyor muydun?"

"Pek sayılmaz. Yani sosyalleşmek ya da çene çalmak için değil, değil mi? Burada düşük basamak ve farklı bir ritim. Aynı kanal, beni anlayın, ama bunlar farklı dünyalarda farklı merdivenlerde farklı basamaklar."

Onlara bir asansöre kadar eşlik etti ve bir kart çıkardı. "Bu avantajı alıyorum. Doğrudan Bebe'nin katına çıkabilirim. Beni Şef Tibble ile görüştürebileceğinizi sanmıyorum."

"Benim görevim değil, üzgünüm."

"Denemelisin." Alçak jel kanepeler, özel sandalyeler, daha fazla ekran ve üç mükemmel güzel insan tarafından yönetilen kavisli bir banko ile parlak, peluş bir resepsiyon alanına adım attı.

"Hey, Vi, Bayan Hewitt'e Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody'nin burada olduğunu söyler misin? Videoya bayıldım," dedi Peabody'ye.

"Ben de."

"Umarım Larinda'yı öldüreni yakalarsınız. Buraların demirbaşlarından biriydi."

Mükemmel güzellikteki Vi ayağa kalktı. "Sizi Bayan Vi'ye götüreceğim.

Hewitt."

"İyi şanslar," dedi Hewitt asansöre doğru yürürken.

Birkaç küçük ve önemli ofisin ötesindeki büyük ve önemli bir ofis yerine Vi onları çok büyük ve çok önemli görünen bir konferans salonuna götürdü.

Neşter gibi keskin elmacık kemikleri aileden gelen bir kadın, uzun, son derece cilalı kırmızı bir masanın başında oturuyordu. Siyah giymişti ve yine siyah olan saçları uzun, ince ensesinde düzgün bir şekilde toplanmıştı.

Masanın üzerinde bir sepet kek, bir tabak meyve ve oldukça iyi kahve kokan birkaç cezve duruyordu. Masanın etrafında beş kişi oturmuş, o siparişleri sıralarken tabletleriyle harıl harıl çalışıyorlardı.

"Başlayın. Sorunuz olursa Kit'le konuşun. Michael, öğleden önce o retrospektifi görmek istiyorum. Şimdi, odaya ihtiyacım var."

Beşi de ayağa kalktı, bazıları hâlâ tıkırdayıp duruyordu ve aceleyle dışarı çıktılar.

"Bebe Hewitt." Ayağa kalktı, topuklu ayakkabılarının içinde 1.80 boyundaydı, söğüt gibi inceydi ve buz mavisi keskin, değerlendirici gözleri vardı. "Sen bana gelmeseydin ben sana gelirdim. Lütfen oturun, kahve var."

"Başlamadan önce ortağımın Bayan Mars'ın ofisine girmesi gerekiyor. Elektronik cihazlarını Merkez'e götürmemiz gerekecek."

"Arama emri olmadan bunu karşılayamam."

"Arama emri çıkarılıyor."

"Güzel. Öyle olduğunda ve hukuk bunu doğruladığında, ihtiyacınız olanı alacaksınız. İnanın bana, soruşturmanızı hiçbir şekilde engellemek istemiyorum, ancak Larinda'nın haklarını ya da özgür medyanın haklarını ihlal edemem. Biraz daha kahveye ihtiyacım var."

Bir tencere çekti, doldurdu. "Sorumluluklarımız o kadar da farklı değil."

"Öyle değil mi?"

Bebe o soğuk mavi gözleriyle Eve'i inceledi. "İkimiz de halka hizmet ediyoruz. Ben burada yaptığımız işe inanıyorum. Yaptığınız işe saygı duyuyorum. Ve sizin -ve sizin de Dedektif- çok iyi bir ekran olduğunuzu takdir etmeyecek kadar aptal değilim."

Bir an gözlerini kapadı, içti. "Larinda'nın asistanı Ross Burkoff. Size yardımcı olacaktır. Ben de

Profesyonel işlerinin yanı sıra kişisel işlerinin de büyük bir kısmını hallettiğinden makul ölçüde eminim."

"Onunla konuşacağız. Mitch L. Day ile de konuşmam gerekiyor."

Bebe küçük bir ses çıkardı ve bu ses hızlı bir gülümsemeye son buldu. "Çok uzun sürmedi. Ofisi Larinda'nının tam karşısında."

Eve sırtışın ardındaki anlamı fark etti. "İşin içinde olduklarının farkındasın."

Şimdi Bebe'nin sırtışı derinleşti, ama içinde bir miktar kızgınlık da vardı. "Burası muhabir kaynıyor ve ben de uzun yıllar muhabirlik yaptım. Birkaç hafta önce Mitch'in karısı onu kapı dışarı edene kadar aralarındaki ilişki pek de gizli değildi."

"Karısı ne kadar kızgındı?"

"Sashay? Sinirlenmez; bu yüzünde çizgiler oluşmasına neden olabilir. Bir kenara atar ve yoluna devam eder. Larinda'yı, sizin güneşin üzerinde bir dakikalığına yuvarlanan bir bulutu önemsedığınız kadar önemsemedi. Gitmesini beklersin. Peki ya Mitch? O yontulmuş bir şarap kadehi gibiydi." Bebe omuzlarını kaldırdı. "Yontulduktan sonra bardağı saklamazsın, değil mi? Onu atar, başka bir tane alırsın."

"Mars başka kime yakındı?"

"Özellikle kimseye 'yakın' olduğunu bilmiyorum." "Ondan hoşlanmıyordun."

Bebe kahvesini yudumlarken biraz zaman geçirdi, Eve'in aklına bir şey getirmede ama önce düşüncelerini kelimelere döktü. "İşinde üstündü, inanılmaz bir bağlantı ağı vardı, coşkulu bir hayran kitlesi vardı ve nasıl

ve onları mutlu tuttu. Ekranda güçlü ve çekici bir duruşu vardı ve reytingleri mükemmeldi

-Ve büyüyor. Onu özleyeceğiz ve yerini doldurmak çok zor olacak. Ve hayır, ondan hoşlanmadım."

Bebe omuz silkti. "Ondan hoşlanmak zorunda değildim. Kişisel olarak sevmediğiniz pek çok insanla çalıştığınızı ve onların işlerine saygı duyduğunuzu tahmin edebiliyorum."

"Neden ondan hoşlanmadın?"

"Ekran dışında, kamera önünde, halktan uzakta bir piranaydı. İnsanlara, duygulara karşı dikkatsizdi. Kendini beğenmiş, taleplerle dolu biriydi; bunların çoğunu karşılıyordum çünkü gelir getiriyordu. Kendi şovunu, özel programlarını, telaşlı konaklama ve seyahat taleplerini hak ediyordu. Yetenekleri cezbeder ve izleyicilere istediklerini verirdi.

"Yükselen bir divaydı ve çoğu zaman başımın belasıydı ama evimde doldurulması zaman alacak bir boşluk bıraktı."

"Neden bana dün gece saat 18:40'ta nerede olduğunu söylemiyorsun?"

"Gerçekten mi?" Yeğenininki gibi hızlı bir şaşkınlık göz kırpmasından sonra Bebe içten bir kahkaha attı. "Altın kazlarımdan birini öldüremeyecek kadar zekiyim ama bir düşüneyim... İngilizcede saat kaç? Kafamda asla çevirisini yapamıyorum."

"Özür dilerim. Altı kırk."

"Bu çok kolay. Kocam, erkek kardeşim, eşi ve St. Thomas'tan gelen ailemle birlikte tiyatro öncesi akşam yemeği yiyorduk. Andre's'de saat altıda rezervasyonumuz vardı. Perde sekizdeydi. Larinda'yla ilgili mesajı aldım.

Perdeden hemen önce. Mazeretlerimin isimlerine ve bağlantılarına ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, sadece merak ettim. Sana mesajı kim gönderdi?"

Ağzını açtı, kapattı, düşünüyor gibiydi. "Muhabirlerimizden biri, metro muhabiri. Olay sırasında barda olan birinden bir ipucu almış. Size bu ismi vermeyecek, Komiser, ve bardan etiketlenen tek kişi de o değildi. Henüz lobiye ulaşmamıştım ki, diğer muhabirlerden başka fişlemeler gelmeye başladığında bağlantımı titreşimden geri aldım, tıpkı rakiplerime gelmeye başladıklarını bildiğim gibi."

"Tamam." Eve kendi sinyal bağlantısına baktı. "Bu arama emri. Peabody, Bayan Hewitt ve hukuk departmanı için iki kopya çıktı al."

"Hemen bakmalarını sağlayacağım."

"Güzel. O halde ortağım ofise ve bu soruşturmayla ilgili diğer her şeye erişim izni isteyecektir."

"Ofisini bizzat kilitledim - dün gece de öyle yaptım - kimsenin içeri girmediğinden, hiçbir şeyi rahatsız etmediğinden emin olmak için. Muhabirler," dedi Bebe tekrar. "Genç ve hevesli olsaydım, ne bulabileceğimi görmek için gizlice girebilirdim. Kimse içeri girmede. Ofisini her zaman kilitlerdi ve güvenlik taramasına göre dün akşam saat 17:10'dan beri kimse içeri girmemiş."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. Daha fazlasına ihtiyacımız olabilir." Eve ayağa kalktı. "Peabody, bu sende. Nadine Furst ile konuşacağım."

Şimdi Bebe'nin dudakları kıvrıldı. "Öyle olacağını umuyordum. Nadine ile olan ilişkinize saygı duyuyorum, tıpkı ona duyduğum gibi. Çok iyi olacağım

"Eğer seninle özel bir görüşme yapmazsa hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Eve omuz silkerek kapıya yöneldi ve durdu.

"Birinin Mars'ı öldürmesine o kadar da şaşırmadığınız izlenimini edindim."

"Hayatını bir eliyle şatafat ve ihtişamdan, diğer eliyle de küçük kirli sırlardan kazanıyordu."

"'Kirli küçük sırlar' mı?" Eve arkasını dönerek tekrarladı.

"Sağlıklı bir ekran yıldızının ilişkisini ya da yasadışı kullanımını, reşit olmayan yatak arkadaşlarının zevkini ifşa etmek. Parlak imaja zarar verebilirdi ve pisliği ortaya çıkardığında da verdi. İzleyicilerin ekrana yapışmasının nedeni de buydu; parlaklık ve pislik. İkonları ifşa ederken korkusuz olabiliyordu. Birilerinin şiddetle itiraz etmesi şaşırtıcı değil. Ne de olsa ikonların hayranları vardır ve hayran kelimesi fanatiğin kısaltmasıdır."

Eve giderken ilginç diye düşündü. Ve bir açı. Şantaj ona daha cazip geliyordu ama fanatik de kötü bir alternatif değildi.

9

Eve, Peabody'ye "Muhabiri -Metro muhabirini- al ve arama emrinin iptali için yasal işlemlerini bekle," dedi. "Mars'ın ofisinin kilitli olduğundan emin ol ve ofise bir mühür vur."

"Bunun üzerine."

Eve ile birlikte Nadine'in bölgesine doğru yola çıktılar.

Nadine sadece bir ofisi değerlendirmede. Üst düzey bir ekran muhabiri olarak, kendi en çok reyting alan haftalık programı, çok satan bir kitabı ve Oscar adayı bir filmi olan biri olarak, bir ofis, yöneticisi için başka bir ofis ve araştırma ve prodüksiyon ekipleri için bir dizi küp talep etti.

Eve, bu tür bir medya gücüne sahip bir arkadaşının -ve güvendiği birinin- olmasının zarar vermediğini inkar edemezdi.

Kulak bağı takan, bir el bilgisayarı taşıyan ve hızlı parmaklarıyla mini bir tablet üzerinde çalışan, keskin görünümlü, ufak tefek bir kızıl saçlı olan yöneticiye kadar geldi.

"Hey. Bekle." Kulak bağlantısına dokundu ve Eve'e işaret etmek için bir parmağını kaldırdı. "Nadine'in makyaja gitmesi gerekiyordu. Sete gitmeden önce yaklaşık yirmi saati var. Sana yolu gösterecek birini bulabilirim."

"Hatırlıyorum."

Eve, daha fazla ofisin, masalarla dolu, ekranlarla dolu açık bir alanın, başka bir küp yığınının yanından saptı. İnsanlar bir düzine yöne doğru koşuşturuyor, her adımda acele ediyor, birbirleriyle, 'link'lerle, kayıt cihazlarıyla durmadan konuşuyorlardı.

EDD'nin medya versiyonu (daha az tuhaf giyimli).

Koridorlar daraldı, kıyafetlerle dolu rafların, ayakkabılarla dolu rafların bulunduğu, birinin siyah bir takım elbise ceketinin üzerinde üflemeli bir vapor kullandığı bir alana doğru kıvrıldı.

Makyaja doğru yol aldı.

Uzun tezgâhın arkasındaki aynalı duvara yansıyan Nadine, yüksek arkalıklı döner sandalyede oturmuş, mavi pelerinini tamamen örtmüş, gözleri kapalı kendi kendine mırıldanıyordu.

Eve'in kızgınlığına - bunu biliyordu - ve hatırı sayılır Trina tedirgin bir şekilde Nadine'in önünde durdu ve fırçasını Nadine'in yanağında gezdirdi.

Trina, "Yo," dedi ve Eve'e bardağın içinde tedirginliği artıran kesik gözlü bir bakış attı.

Nadine'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Geç kaldın," diye tersledi. "Tanrım, gezinirken zamanın nasıl geçtiğini anlamamış olmalıyım.

Beşinci Cadde boyunca vitrinlere bakıyordum."

Belli ki hiç eğlenmemiş olan Nadine, "Gündemi ya da zaman çizelgesi olan tek kişi sen değilsin," diye hırladı.

"Morgda DB'si olan tek kişi benim."

"Yirmi dakikadan kısa bir süre içinde ekranda bu konu hakkında konuşuyor olmalıyım. O bire bire ihtiyacım var."

"Ve bilgiye ihtiyacım var. Sızlanarak zaman kaybetmek mi istiyorsun yoksa işe koyulmak mı?"

"Sızlanmayı ve diğerlerini kendine sakla," diye emretti Trina. "Dudaklarını yapmam lazım."

Nadine aynada Eve'e sertçe baktı ama Trina Nadine'in dudaklarını çizmek için bir çeşit kalem kullanırken sessiz kaldı.

Zaten orada olan bir şeyi neden çizmek zorundaydı ki? Eve merak etti. Bu kuralı kim koymuştu?

Trina çalışırken "Klimada güzel kahve var," dedi. Nadine'e "Koyu bir gül rengi seçiyorum," diye devam etti. "Mat. Bunun için büyük bir yumruk ya da telaş istemiyorsun, değil mi? Ciddi dudaklar, göz alıcı değil."

Trina üç farklı tüpten aldığı renkleri beyaz bir kare üzerinde karıştırırken Eve kahve aldı. Karıştırdığı rengi bir fırçayla uyguladı. Geri çekildi, başını öyle bir eğdi ki Eve, kızıla çalan siyah saçlarından oluşan yığılı kulenin neden başından aşağı dökülmediğini merak etti.

Başka bir karenin üzerine şeffaf bir şey sıktı, başka bir fırça kullandı ve dudak renginin üzerine boyadı.

Eve hiçbir fark göremedi.

Hızla çalışan Trina, başka bir fırçayı neredeyse görünmez bir pudra haline getirerek Nadine'in tüm yüzüne sürdü, bir şişe bir şey kaptı ve üzerine buhar gibi görünen bir şey sıktı.

"Kontrol et," dedi ve pelerini fırlatıp attı.

Nadine, ağırbaşlı ama şık siyah takım elbisesi içinde, camda kendini inceledi. "Trina, sen bir dahisin."

"Siktiğimin A'sı."

Nadine, "Kurulumu ofisimde yapabiliriz," diye söze başladı ama Eve sadece başını salladı.

"Önce rozet. Mars ile ilişkiniz neydi?"

"Oh, Tanrı aşkına."

"Bazı güverteleri temizlemem gerekiyor, Nadine. Sana istediğini vereceğim ama benim de ihtiyacım olan şeye ihtiyacım var." Trina'ya bir bakış fırlattı. "Burada olmak zorunda değilsin."

"Evet, biliyorum." Başka bir pelerini havaya kaldırdı. "Oturun, siz alacağınızı alırken ben de saçınızla ilgileneyim."

"Hayır."

Trina saçları ağırlaşmış başını tekrar eğdi. Kule sağlam duruyordu. "Ya burada ve şimdi yaparım ya da evine gelir ve sana tam bir tedavi uygulardım, ki gözleri olan herkes bunu kullanabileceğini görebilir."

Tıpkı Eve'in korktuğu gibi. "Çalışıyorum."

"Çalışıyorsun ve bu konuşmaktır ve kışının üzerinde oturarak konuşabilirsin."

"Otur, Tanrı aşkına." Nadine ellerini havaya kaldırdı. "Düzeltmek ve şekil vermek işkence değildir. Ve ikimizin de kaybedecek zamanı yok."

"Öyle diyorsun," diye mırıldandı Eve. "Sorular soracağım. Yüzünüzü boyayan kişinin cevaplarınızı duymasını istemeyebilirsiniz."

"Larında Mars hakkında mı?" Nadine'in homurdanması ciddi muhabir imajına uymuyordu. "Lütfen. Senden, Trina'dan ya da herhangi birinden saklayacak hiçbir şeyim yok." Bunu kanıtlamak için Nadine bir sandalye daha çekti. "Senin ihtiyacın olana ihtiyacın var, benim ihtiyacım olana ihtiyacım var. Otur ve Trina'ya ihtiyacı olanı ver, sonra sorun yok."

Eve bundan hoşlanmamıştı ama oturdu, çünkü Trina'nın evine zorla girme fikri -ki kesinlikle girecekti- çok daha kötüsüne eşitti.

Trina pelerini üzerine örttüğünde kendini hemen gülünç hissetti. "Mars'la ilişkiniz," diye tekrarladı Eve, Trina bir şişe alıp içindikileri saçlarına sıkmaya başladığında tereddüt etti. "O da ne? Neden? Kes şunu!"

"Bana mı soru sormak istiyorsun yoksa Nadine'e mi? Bu sadece su." Trina gözlerini devirdi, şu anda kırmızı uçlu kalın siyah kirpiklerle çerçevelenmiş kraliyet moru.

"Mars'la bir ilişkim yoktu," diye başladı Nadine. "Tamamen farklı alanlarda çalıştık. Onunla hiç çalışmadım ve aynı havuzdan su içmedik."

"Tam olarak doğru değil," diye düzeltti Eve, saçlarına olanları görmezden gelmeye çalışarak. "O bir dedikoducuydu; bu dedikoduların çoğu ünlüler ve eğlence havuzlarından geliyordu. Sen de o havuza kitap ve video ile katıldın. Ve sen de bir şeylerin peşindesin."

"Oscar."

"Neden Oscar? Neden Harold değil? Ya da Tod?"

"Bunun gerçek bir cevabı var ama diğer konuda haklı olduğun için onu atlayacağım." Nadine sandalyesini Eve'e doğru çevirdi. "Benim yararına olduğu için ve iyi bir asker olduğum için ona kitapla ve videoyla ilgili birkaç röportaj verdim. Kanal bunu istedi. Ama bu bir ilişki değil."

"Aynı etkinliklere, partilere katılmışsınızdır." "Evet. Pek sosyalleşmezdik. Ondan hoşlanmıyordum, eğer bu peşinde olduğun şey. O öldü ve üzgünüm ama artık onu nefes alırken sevdiğimden daha fazla sevmiyorum."

"Neden?" Şekil için, prosedür için sordu. Eve, Nadine'i nedenini anlayacak kadar iyi tanıyordu.

"Çünkü sinsiydi, el altından iş çeviriyordu -ki bunlar bir muhabirde olması gereken kusurlar değil- ama buna bir de sadakatsizliği, titrek ahlak anlayışını ve düpedüz adiliği ekleyin. Geçtiğimiz yıl iki stajyerini kovdu, ikisini de gözyaşları içinde gönderdi. Son asistanını kovdu ve başka bir iş bulma şansını yok etmek için onu kötülemek için elinden geleni yaptı."

"O isimlere ihtiyacım var."

"Cidden inanmıyorsun-"

"Onlara ihtiyacım var. Başka ne, başka kim?"

Sakinleşmek için bir dakika bekleyen Nadine yavaşça nefes aldı. "Adamlarımın peşine düştü - yöneticilerimin, araştırmacılarımın. Kurnazca ve pek de öyle olmayan bir şekilde, çünkü ona benim hakkımda bilgi vermediler. Ve sana ulaşmak için bana baskı yapmaya çalıştı."

Trina'yı unutan Eve, Nadine'le doğrudan yüzleşmek için sandalyede döndü. "Ne zaman? Nasıl?"

Aynanın önünde yüz yüze otururlarken, Nadine'in tilki yeşili gözleri Eve'inkilerle buluştu.

"İlk seferinde mi? Hayatımı kurtardıktan sonra, orada da ilk kez. Morse'un, o pisliğin beni öldürmesini engelledikten sonra. Bana lanet bir meyve sepeti getirdi, ilgili iş arkadaşını oynamaya çalıştı, o kadar kalın bir saçmalıktı ki içinde boğulabilirdi."

Trina çalışırken, "Saçmalıklarını biliyorsun," dedi ve Nadine'den hızlı bir gülümseme aldı.

"Kesinlikle öyle. İsteddiği şey bir yemektir ve buna bir noktaya kadar saygı duyabilirdim. Onun amacı için ben bir hikayeydim. Ama sen ve Roarke hakkında ayrıntılar istedi, size, evinize, özel hayatlarınıza daha fazla erişim istedi ve ben hayır dedim, benim aracılığım olmaz. O..."

Nadine parmaklarını havada yuvarladı. "Benim yaşadıklarımın ve o gece olanların hikâyesini hepimizi şaşırtacak şekilde değiştirebileceğini ima etti diyelim. Belki de hepimiz Morse'a tuzak kurduk, belki de onun yakalanmasını istemek için bir nedenin vardı. Ona siktir olup gitmesini söyledim. Bundan hoşlanmadı."

"Bana bundan bahsetmek hiç aklına gelmedi mi?"

Nadine Eve'e sert bir bakış fırlattı. "Ben kendi başımın çaresine bakarım."

"Tamam. Sana geri döndü mü?"

"Hayır, ben de omuz silktim. Ta ki kitap ve video anlaşmasına kadar. Tekrar zorladı, sertçe. Bana özel hayatımla ilgili magazin gazetelerinde çıkan bir avuç hikayeyi, senin ve benim birbirimize çaktığımıza dair spekülasyonları ya da-"

"Ne?" Eve, Trina'nın bir küfür mırıldanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde sarsıldı. "Sen ve ben mi?"

"Bu birkaç hafta boyunca dalgalandı." Nadine'in yüzündeki kızgınlık yerini katıksız bir mizaha bıraktı. "Hiç dikkat etmiyor musun?"

"Böyle saçmalıklara değil." Eve eğlenmesi mi yoksa utanması mı gerektiğinden pek emin değildi.

"Bazen Roarke sandviçi yapıyorsun," diye araya girdi Trina. "Nefis mmm-mmm."

Nadine mükemmel bakımlı başını geriye atarak güldü. "Bunun lezzetli potansiyelini tartışmak zor. Bu, tıklanmayı sağlayan, sonra da ölen en dipteki dedikodu Dallas. Magazin yemi. Bana ne demek istedi? O dibi besliyordu ve ben işbirliği yapmazsam bunu yapmaya devam edebilirdi."

Belki de hiç dikkat etmemişti ama Eve sistemi anladı. "Ona siktirip gitmesini söyledin."

"Ben daha iyisini yaptım. Bana Yetmiş Beş'in davranış kurallarını ihlal ettiğini, beni tehdit ettiğini, benden haraç almaya çalıştığını söylediği ve kendisini hem cezai hem de hukuki işlemlere açık hale getiren konuşmamızın kaydını dinlemesine izin verdim."

Nadine aniden sandalyeden kalktı. "Kiminle uğraştığını sanıyor bu kadın?" Hararetli soru, vurgulamak için geniş bir kol hareketiyle geldi. "Ona söyledim - ve kaydı devam ettirdim - eğer devam ederse, benim, senin, Roarke'un itibarını lekelemeye devam ettiğine dair en ufak bir fısıltı duyarsam, personelimden herhangi birini - ya da öğrendiğim başka birini - taciz etmeye ya da baskı yapmaya devam ederse, kaydı doğrudan en tepeye götüreceğimi söyledim. Ve eğer derhal işine son verilmezse, kanala bir seçenek sunacağım - ya o ya ben. Kimi seçeceklerini sanıyordu?"

"Neden o anda tepeye çıkmadınız?"

"Belki de yapmalıydım," diye itiraf etti Nadine. "Ondan hoşlanmadım. Ona saygı duymadığımdan da emindim. Ama... onun burada bir yeri vardı, Dallas. O Yetmiş Beş'in bir parçasıydı. Bana başka seçenek bırakmadığı sürece, istasyona seçim yaptırmak ya da onu intikamcı bir çılgınlığa sürüklemek istemedim. O geri adım attı, ben de atmak zorunda kalmadım."

"Kayıt hâlâ sende." "Tabii ki bende."

"Buna ihtiyacım olacak. Başka kimi itti, tehdit etti ya da istismar etmeye çalıştı?"

Nadine tekrar bir sandalyeye çöktü, bir elini kaldırdı ve ekrandaki görüntüsünü hatırlayana kadar neredeyse saçlarını karıştırıyordu.

"Bu sabah bire bir mi alıyorum?" "Sana ihtiyacın olanı vereceğimi söyledim."

"Tamam. Bekle." Nadine tekrar ayağa kalktı, 'link'ini çıkardı ve odadan çıktı.

"Ekрана çıkıp bir pislik hakkında güzel şeyler söylemesi gerekiyor," diye yorum yaptı Trina, hâlâ konuşuyordu. "Gerçi dünyada bir sürü pislik var ve çoğunun içinde muhtemelen güzel kısımlar da vardır. Güzel bir cildi vardı, ona iyi bakıyordu. Bu da söylenebilecek güzel bir şey."

Eve aynada Trina'yı görebilmek için tekrar dönmeye çalıştı ama Trina sandalyeyi yerine kilitledi. "Kıpırdama, ince ayar yapıyorum."

"Cildini nereden biliyorsun? Mars'tan mı?"

"Birkaç kez yüzünü ve saçını yaptım. Beni Nadine'den uzaklaştırmaya çalıştı. Sanki." Trina bu fikre burun kıvırdı ve kesip atmaya devam etti. "Kendi yerim var ve bu işi sevdiğim için yapıyorum. Çoğunlukla Nadine'e Now için çalışıyorum, tabii böyle büyük bir işimiz yoksa. Ve o tür işler için çalışmıyorum. Salona geliyor, o ayrı."

Eve ses tonundan dünyaları okudu. "Ne biliyorsun, Trina?"

Trina sandalyeyi bıraktı ve Eve'i aynaya bakması için çevirdi. "Güzel saçların olduğunu biliyorum ve onlara baktığım için bana teşekkür edebilirsin."

Eve açıkçası pek bir fark göremedi, bu da Trina'nın lehine bir durumdu. "Buraya oturduğunda ne ve kim hakkında konuştu?"

Trina'nın yakut kırmızısı dudakları -sol köşesinde üç minik yıldız vardı- yukarı kalktı. Ellerini sandalyenin üzerinde bir noktaya kaldırdı ve bir piramit gibi aşağı indirdi.

"O da ne?"

"Bu Sessizlik Konisi. Biri benim sandalyeme oturursa, işte o sandalyeye oturmuş olur." Trina'nın çenesi yukarı kalktı, taş gibi sağlam duruyordu. "Bu sandalyenin bütünlüğüdür."

"Cinayet, Sessizlik Konisi'ni buharlaştırır."

"Belki." Trina fırçalardan birini eline aldığı anda aynı dudaklar düşünceli bir şekilde büzüldü.

"O şeyi benden uzak tut."

"Ekрана çıkıyorsun. Nadine'in ciddi bir muhabir görüntüsü var. Sana biraz kış tekmeleme lazım."

"Ben bir kış tekmeleyiciyim."

"Bunu biliyorum, bunu biliyorsun." Trina fırçayı vurgulamak için kullanarak ucunu Eve'e doğrulttu. "Ben de herkesin bildiğinden nasıl emin olacağımı biliyorum. Sonra hoşuna gitmezse, çıkar. Ama C of S'i bozmamı istiyorsan, teşvike ihtiyacım var. C of S kutsal bir şeydir."

Fırçayı bıraktı, bir çekmece açtı ve küçük bir alet çıkardı. "Kaşlarının şekillendirilmesi gerekiyor. Benden bilgi koparmaya çalıştı, tıpkı şimdi senin yaptığın gibi, değil mi? Şeker zamanıydı ama, senin gibi sert değildi. Gülümsüyordu ve sadece biz kızlardı. Ona kimse hakkında bir şey söyleyemeyeceğimi söyledim, tıpkı benim de onun hakkında kimseye bir şey söyleyemediğim gibi."

Trina durakladı ve aynada Eve'in gözleriyle kendi mor gözlerini buluşturdu. Renkleri ne olursa olsun, bu gözler samimi duygular yansıtıyordu. "Mavis hakkında beni dürttü, Dallas, sanki Mavis hakkında kimseye bir şey vermemişim gibi. Kim ya da ne olursa olsun. Asla."

Şimdi o gözler ateş saçıyordu. Eve, Trina'nın lehine bir nokta daha olduğunu kabul etti. Bir arkadaşına olan mutlak sadakati.

Eve onu biraz yumuşatmak için, "Bunu biliyorum," dedi. "Tek bir sarsıntı olmadan biliyorum."

"Doğru. Tamam." Trina nefes verdi. "Mavis, Leonardo ve Bella'nın evde çekilmiş bir videosu için bana nasıl para ödeyeceğini söyledi. Bunun beni kızdırdığını görünce, onların izniyle demek istediğini söylemeye çalıştı. Ama yapmadı."

Dinleyen ve düşünen Eve, kaşlarındaki vızıltıya tahammül etti.

"Seni hiç tehdit etti mi, Trina? Bunu açıklığa kavuşturmam gerek."

"Hayır." Çalışmasını bir anlığına durduran Trina elini kalbinin üzerinde gezdirdi. "Ok tam orada, sağlam. Daha çok kız arkadaş gibi davranmaya çalıştı, anlıyor musun? Nadine'in beni yeterince takdir etmediğine dair küçük laflar etti. Bana burada Nadine'le çalışırken aldığımdan daha fazla para ödeyeceğini söyledi. Bir ya da iki kez seni de konuşmaya dahil etti, bir şey için saçını yaptığımı duymuş ve nasıl bir şey olduğunu merak etmiş."

Aleti yere bıraktı ve Eve'e baktı. "Sessizlik Konisi. Mutlak."

Soru yok, diye düşündü Eve. Kışındaki acı ne olursa olsun, hiçbir soru yok. "Minnettarım."

"Takdir edilsin ya da edilmesin, bu benim çizgim, anladın mı? Onu geçmem. Sonunda bunu anladı. Belki de benden rüşvet olarak almaya çalıştığı şeylerin hiçbirini kimseye söylemediğim içindir."

Eve, "Seni zorlamayı bıraktı," diye söze girdi.

"Evet. Ben buradayken hala gelirdi, her seferinde değil ama yeterince, onu p a r l a t m a m ı isterdi. Onu çalıştırırdı.

"Benimle konuşmak yerine bağlantı kurdu çünkü söyleyecek bir şeyim olmadığını anladı. Seni daha çok bir droid gibi düşünen insanlar da oluyor.

"Gözlerinizi kapatın. Ekranda harika olduğunu söyleyen gözlerdir. Onun biriyle konuştuğunu, randevu aldığını duyardım," diye devam etti Trina. "Ama bazen de 'İstediğimi al dediğimde orada olsun iyi olur, yoksa parasını ödersin' gibi bir ses tonu vardı."

"İsimler."

Trina tereddüt etti, sertçe iç çekti. "Sanırım biri Annie Knight'tı."

"Burada mı çalışıyor?"

"Tabii ki hayır. Şu anda olan hiçbir şeyi bilmiyor musun? Tanrım! Konuşma ekranının kraliçesi. Talk TV'yi neredeyse kendi elleriyle kurdu. On iki yıldır gece geç saatlerde en çok izlenen talk show. Belki daha fazla, kim bilir? Her neyse, sanırım onlardan biri o olabilir. Larinda'nın adını duyana kadar onu dinlemedim çünkü Knight at Night'ı çok severim. Tamam, gözlerini aç ve sabit dur."

Bir asayla Eve'in gözlerine yaklaştı. "O tuhaf şeylerden yok. Üzerindeki kırmızı gibi."

"Eğer kirpiklerinde renk kullansaydım, biraz yeşil
-"Üst raf viski gözlerini patlat, ama bu kış tekmelemek için, seksi olmak için değil. Bir diğerinin Wylee Stamford olduğunu biliyorum."

Eve'in bakışları değişti ve Trina اساسını geri çekip küfretti.

"Mets. Üçüncü kaleci. Geçen sezon üç-yedi-beş vuruş yaptı. Şu Wylee Stamford mu?"

Trina boyalı dudaklarını memnun bir sırıtışla birbirine bastırdı. "Sanırım bir şeyler hakkında bir şeyler biliyorsun. Şu Wylee'nin çok güzel bir kıcı var. Evet, onun söylediğini söylüyorum. Yılan tıslaması gibi bir sesi vardı. Çoğunlukla başka isimler kullanmadı. Ruh haline göre bal, tatlı yanak, sik kafalı gibi isimler kullanırdı. Hey, Peabody."

"Makyaj yapıyorsun!" Odaya iki adım kala Peabody aval aval baktı.

"İsteyerek değil."

"Saçını yaptırmışsın!"

"Ben yapmadım. O sadece-" Eve makas kesme taklidi yaptı. "Makyaj istiyorum!"

Bu ünlem doğrudan bir sızlanmaya dönüştü.

"Zamanım var. Neredeyse onunla işim bitti." Trina bir sandalyeye doğru parmağını salladı. "Oturun."

"Bu lanet kaplıcada bir gün değil. Durum," diye sordu Eve.

"Mars'ın ofisi tamamen güvenli. Arama emri hukuk bürosunda ve bana önümüzdeki on beş gün içinde çıkacağı söylendi. Muhabirin izini sürdüm, Mickey Bullion. Etiketin bardaki birinden geldiğini doğruladı ama kaynağın adını vermek istemiyor."

O konuşurken Peabody, Trina'nın Eve üzerindeki çalışmasını incelemek için biraz daha yaklaştı. Eve onu tekrar geri itti.

"Peabody hiç utanmadan, "Bir araştırma yapmak ve kardeşinin de bizim listemizde olduğunu öğrenmek zor olmadı," diye ekledi. Onunla konuştum -andy Bullion- ve biz onu serbest bıraktıktan sonra kardeşiyle temasa geçtiğini doğruladı. Çoğunlukla Bullion muhabirin

Haberi duyurmak için yeterince erken davranmadığına ve Yetmiş Beş'in atlatıldığına kızdı. Ortada bir şey olduğunu sanmıyorum, Dallas."

Trina bir eliyle Eve'in çenesini mengeneye aldı.

"Dudaklarımın yapış yapış olmasını istemiyorum."

"Gözleri dengeleyecek," diye ısrar etti Trina. "Beğenmezsen çıkacağını söyledim mi? Kapa çeneni bir dakika."

Peabody'nin omuzları bir tür kendini kucaklama şeklinde yukarı kalktı. "Oooh, paletindeki bu pembe dudağa bayıldım!"

"Bunu Nadine için karıştırdım. Sende de işe yarar. Sanırım bugün senin için doğal bir palet kullanacağız; ciddi ama cana yakın bir polis."

Eve'in çenesini sıkıca tutmasına rağmen, fırçaları değiştirdi, yanakların üzerinde bir şey kaydırды, başka bir şey kaydırды. Ve Eve, Trina'nın siyah-kırmızı-kırmızılı gözlerinden birine yumruk attığını hayal edene kadar başka bir şey daha.

"İşte." Eve'i aynaya çevirdi. "Kıç tekmeleyen, etrafta dolaşmaya vakti olmayan polis."

En kötüsüne hazırlıklı olan Eve kaşlarını çattı. Ama... belki dudakları birkaç ton daha derindi ama yine de onun ağzı gibi görünüyordu. Belki gözleri daha yoğun bakıyordu ama temelde, saçta olduğu gibi, pek bir fark göremiyordu.

"Tamam. Şu şeyi üzerimden çıkar ve bana kim ve başka ne olduğunu söyle."

"Onunla o kadar ilgilenmedim. Bakın, çoğunlukla herkes onun Mitch L. ile yattığını biliyordu. Kendi stilisti var ve ben o saatte burada değilim, bu yüzden adamı tanımıyorum. Yani Mitch L.'yi. Ama Mitch L.'nin daha önce stajyerlerinden

biriyle yattığını biliyorum. Monicka Poole. Bu ciddi bir olaydı.

Ama sonra Larinda'ya akmaya başladı ve stajyer baltayı yedi, o da benim salonumu kullanan arkadaşının omzunda ağladı ve bana anlattı. Bu da demek oluyor ki sana söyledim ve bir S kuralını daha ihlal ettim."

"Pek sayılmaz," dedi Peabody, Trina'nın kolunu şefkatle ovuşturarak. "Polise söylemek zorunda kaldığınızda Sessizlik Konisi'ni ihlal etmiyorsunuz."

"Bu doğru gelmiyor."

"Kan kaybından öldü,
Trina."

Eve, Peabody'nin Trina'ya çok fazla ayrıntı vermesine itiraz etme içgüdüsünü bastırdı.

"Her kimse, her ne yaptıysa, birisi onu öyle bir şekilde öldürmüş ki, yardım almaya çalışırken kan kaybından ölmüş. Belki sadece birkaç dakika sürmüştür ama muhtemelen ona saatler gibi gelmiştir."

"Kaltağın tekiydi," diye mırıldandı Trina. "Ama... Kahretsin, bunu söylemek zor - Mega C of S gibi... Gerçekten ciddi bir iş yaptırmıştı."

"Nereden biliyorsun?" Eve talep etti.

Trina o mor, siyah-kırmızı çerçeveli gözlerini devirdi. "Tanrım! Onun yüzünü belki bir düzine kez yaptım. Ellerimi ciddi bir iş görmüş birinin yüzüne sürdüğümde bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Tıpkı senin o serumu ya da nemlendiriciyi son birkaç ayda belki bir düzineden fazla sürmediğini bildiğim gibi."

Eve'e karanlık bir bakış attı. "Böyle devam edersen kendin için ciddi bir çalışma yapman gerekecek. Bay Frosty Extreme seni beceriyor ve sen temel kişisel bakımla uğraşamıyor musun? Esas zararın ne?"

"Başlama bana ve Mega C'yi merak etme.
S. Ciddi bir iş olduğunu zaten biliyorduk." Trina'nın
yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Sağlam
mı?"

"İşimi bilmediğimi mi sanıyorsun?" Eve karşı çıktı. Trina
sırıttı.

"Kıç tekmele. Bir şey söylemeliyim, içimi dökmeliyim. Bir
keresinde onun görünüşünü mahvetmeye başladım - bunu
yapmak kolay, sadece yanlış fondöten ya da renkleri
kullanıyorsunuz. Çünkü Mavis ve bebek hakkında bana
asılmaya çalışmıştı ve bu beni çok kızdırmıştı. Ama o zaman
bile yapamadım. Çok istememe rağmen profesyonel
gururuma yediremedim. Onu ışıkların altında bir vampir gibi
gösterebilirdim. Ve şimdi o öldü."

Eve, Peabody'nin konuşmak üzere olduğunu gördü ama
başını salladı. "Çok fazla mesleki gurura sahip olamazsın.
Eğer yapabilseydin, Mavis ve bebeğe ulaşmaya çalıştığını
bildiğim için bu soruşturmadan çekilebilirdim, çünkü bu beni
çok kızdırıyor. Ama yapmayacağım. Biz işimizi yapıyoruz."

Nadine aceleyle geri döndü. "Pekâlâ, benim programımı
örtbas etmek için dolgu malzemesi kullanıyorlar ve yaklaşan
teke tek programın reklamını yapıyorlar. Canlı bire bir."

"Ben kabul etmedim-"

"Canlı, ofisim. İyi görünüyorsun," diye ekledi. "Hey,
Peabody. Hadi gidelim. Bir kamera hazırlıyor."

"Çabuk olacak," diye uyardı Eve. "Etrafta dolaşmak için
zamanım yok suratımı takındım."

Trina'nın kahkahası üzerine Eve konuşmaya başladı.
"Peabody, on dakika, Mars'ın ofisi. Arama emriyle uğraşmayı
bitirmiş olsalar iyi olur."

"Beni on dakikada halledebilirsin, değil mi?" Eve, Peabody'nin dediğini duydu. "Babycakes, seni on dakikada bir yıldız yapabilirim."

"Medya konferansına yetişmem lazım." Nadine ofislerin önünden, koridorlardan ve açık alanlardan geçerek siyah topuklu ayakkabılarının üzerinde hızla ilerledi.

"Size verebileceğimi vereceğim. Özel ve diğerlerinden önde, ancak bazı bilgileri bir araya getirmeniz gerekiyor."

Sendeleyen siyah topuklar kayarak durdu. "Bir dakika bekle-"

"Buradaki şartları Kyung belirledi," diye araya girdi Eve. "Ve işe yarıyor. Ne kadar paylaşacağını kontrol ediyorsun ve bu avantajı elde ediyorsun. Bu da bugün yapılacak medya konferansı için bana zaman kazandırıyor. Nadine, havuza ne atacağına sen karar ver ve Kyung'la ince çizgiler üzerinde çalışabilirsin."

"Bazı çok ince çizgiler olacak."

Eve umursamaz bir tavırla, "Hallet," dedi ve ardından ikramiye turunu ekledi. "Ve sana daha fazlasını vereceğim, kayıt dışı, paylaşmak zorunda değilsin. Kazmaya başlamak isteyeceksin Nadine ve güvendiğin birkaç kişiye kürek vermek isteyeceksin."

"Pekâlâ." Nadine bir parmağını kaldırdı, artılarını ve eksilerini düşünürken dar bir daire çizdi. "Kyung'la konuştuktan sonra havuza biraz atacağım. Bunu hallederiz. Bana söyleyeceksin, şimdiden hissedebiliyorum, Larında birini çok ileri itti-bal almaya çalışırken yanlış ayıyı dürttü."

"Daha çok bir ayı sürüsü gibi."

"Ayıların sürüleri olduğunu sanmıyorum. Neleri var ki? Neden umurumda olsun ki?"

Nadine ofisine girdi, kameramanı bir direğin üzerindeki bir tür ışıkla oynadı, bir tür şemsiyeyi ayarladı. Nadine kapıyı kapattı. "Sen oradaki." Bir sandalyeyi işaret etti, sonra kameraman tripoda ikinci bir kamera yerleştirirken bir kulaklık taktı.

"Bunu stüdyoda yapmak istediler," dedi Nadine otururken, ikinci kameraya doğru eğilerek. "Ama bu konuda seninle tartışmak istemedim. Yapımcı biz konuşurken kameralar arasında geçiş yapacak, kabinde ve ekranda olduğu gibi. Sen her zamanki gibi benimle konuş.

Kameramana, "Net odak istiyorum, yumuşatıcı filtre istemiyorum," dedi. "Bu bir anma töreni değil, doğrudan haber. Sana barda ne olduğunu soracağım.

-Ne gördüyseniz, yaptınız. Birincil kişi olmanın yanı sıra tanık da oldunuz. Her zamanki şeyleri soracağım. İpuçları, şüpheliler, gelişmeler, ama ben görgü tanığı ile başlayacağım."

"Size her ayrıntıyı vermeyeceğim, devam eden süreçle ilgili olan ve onu tehlikeye atabilecek her şeyi vermeyeceğim."

"Anlaşıldı." Nadine bir parmağını kulaklığına koydu. "Bana atmak üzereler... Beş, dört..." Eve'e üç, iki, bir'i göstermek için elini kamera seviyesinin altında tuttu.

"Ben Nadine Furst. Yanımda, Larinda Mars'ın şok edici ve trajik ölümüyle ilgili olarak Kanal Yetmiş Beş'e özel bir röportaj vermeyi kabul eden Teğmen Eve Dallas var. Teğmen Dallas, Larinda saldırıya uğradığında şehir merkezindeki popüler bir bar olan Du Vin'de olduğunuzu teyit eder misiniz?"

"Yapabilirim. Görevde değildim, bir meslektaşımın buluşacaktım."

"Deneyimli bir araştırmacı ve bir tanık olarak bize neler olduğunu anlatır mısınız?"

Eve medyaya ne anlatmaya karar verdiğini açıkladı ve Nadine'in sorularını yanıtladı. Evet, kurbanın saldırıdan önce birlikte içki içtiği kişiyle görüşmüşlerdi. Hayır, o kişi şu anda şüpheli değildi. Soruşturma detaylarıyla ilgili her zamanki gibi at ve tut oyununu oynadılar. Ve katilin bilmesini istediği gibi, kurbanın hedefinin belli olduğuna ve bara kadar takip edilmiş olabileceğine inandıkları tohumunu ektiler.

"Olay yerinde bir NYPSP görevlisinin bulunması bize avantaj sağladı. Soruşturma derhal başladı ve mümkün olan tüm kaynaklarla devam edecek. şu anda size daha fazla bilgi veremem."

İşareti fark eden Nadine başını salladı. "Teşekkür ederim Teğmen, ailemizden birinin hayatına mal olan bu şiddet eyleminin sorumlusunun peşine düştüğünüz için Kanal Yetmiş Beş'teki herkesin size özel minnettarlığını ifade etmeme izin verin.

"Ve biz temiziz."

Nadine arkasına yaslandı. "Bunların çoğunun etrafında dans ettiniz." "Açık ve aktif. Kamerayı bırak."

"Sam, onları dışarı çıkarır mısın?"

Eve kulağına dokundu. Nadine gülümseyerek kulaklığını çıkardı. "Ve bu."

Eve yalnız kalana kadar sessizce oturdu.

"Bardaki tüm çalışanlarla grştğmz ve bu sabah iki kişiyle yeniden grştğmz paylaşabilirsiniz. Mars mdavimdi ve

Her zamanki garsonuyla iki kez konuştuk. Şu anda personelden herhangi birinden şüphelenmiyoruz."

"Tamam, güzel."

"Şimdi. Ben sana yeşil verene kadar kayıt dışı." "Anlaşıldı."

"Olduğunu söylediği kişi olmayabilir." "Bu anlaşılıyor."

"Önemli ölçüde yüz ve vücut çalışması yaptırdı."

Nadine neredeyse eğlenerek arkasına yaslandı. "Dallas, pek çok insan, özellikle de ekrandaki yetenekler yüz ve vücut bakımı yaptırıyor."

"Önemli. Değiştirici."

Nadine'in keskin yeşil gözleri kısıldı. "Yüzünü değiştirdiği gibi mi?"

"DeWinter olası bir yeniden yapılandırma üzerinde çalışıyor. Eğer bunu başarabilirse, Larinda Mars olmadan önce kim olduğunu bileceğiz ve belki de tanımlayabileceğiz."

"Bu ilginç. Yine de, yüzünü değiştirmek isteyen ilk kişi o olmazdı. Ve yine de..."

"Ve yine de. Evindeki kasada yaklaşık bir milyon nakit para var."

"Bir milyon mu?" Nadine'in omuzları dikleşti. "Nakit mi?"

"Ve bir o kadar da değerli mücevherler. Art Roarke da orada olduğunu söylüyor. Şimdiye kadar iki yeraltı hesabı. Her biri birkaç milyon."

"Nasıl oldu da-" Sözünü kesen Nadine elini kaldırdı. "Sadece bilgi almak, bağlantı kurmak, kariyerini geliştirmek için şantaj yapmadı. Doğrudan şantaj mı?"

Eve, her şeyi heceleme zorunda olmamanın kullanışlı olduğunu düşündü. "Uzun bir düşman listesi hazırlamış olacak ve

O listedekilerden bazıları tam burada, Yetmiş Beş'te olacak. Yani, güvendiğiniz insanlara kürek verin dediğimde, dolaylı olarak güvenin demek istiyorum. Katilin erkek olduğuna inanıyoruz ama bu şantaj yaptığı bir kadınla bağlantısı olmadığı anlamına gelmez. Ve sana güveniyorum Nadine, eğer burada, Yetmiş Beş'te biriyle ilgili bir şey bulursan bana söyleyeceksin."

"Beni sıkıyor," diye cevap verdi.

"Öldürmek, özellikle bu şekilde öldürmek - planlı, halka açık bir yerde öldürecek kadar havalı - belli bir zihniyet gerektirir. Bu zihniyete bir kez sahip olduğunuzda, tekrar sahip olmak daha kolaydır. Bir şey bulursanız bana söyleyin, yoksa sadece kendinizi değil, kürek kimin elindeyse onu da tehlikeye atarsınız."

"Lanet olsun." Nadine ayağa kalktı, buzdolabına doğru yürüdü ve bir su şişesi çıkardı. "Lanet olsun. Haklı olduğunu biliyorum ama bu bir çırpıda olacak bir şey değil Dallas. Larında umurumda bile değildi, ama 'ailemiz' dediğimde? Bu kesinlikle doğru. Buradaki pek çok insan benim için ailedir."

"Ve eğer içlerinden biri katilse, bunun bedelini ödemeli. O bir seçim yaptı." Eve ayağa kalktı. "Eğer kazı yapamayacağını düşünüyorsan ya da buradaki herhangi birinden seninle birlikte yapmasını isteyemiyorsan, bu senin seçimin. Bunu sana karşı kullanmayacağım."

"Çizgiyi aştıklarında polislerin peşine düştün -ki bu senin ailen-."

"Bu benim seçimimdi."

Başını sallayan Nadine sudan uzun, yavaş bir yudum aldı. Bir süre volta attı, tekrar yudumladı ve her şeyi tarttı.

"Ben varım," dedi kararlı bir şekilde. "Varım çünkü olmamak mümkün değil. Bana bazı kötü anlar yaşatabilir ama ben varım. Ve evet, eğer

Burada birine işaret eden bir şey bulun, her ne kadar rahatsız edici olsa da, size söyleyeceğim."

şişeyi indirerek bir nefes verdi. "Ondan nefret ettiğimi söyleyemem. Ondan nefret edecek kadar umursamadım ve belki de bu bir bakıma daha sert. Ama bunu yapmak için işimi ve işimle ilgili doğru olanı yapmayı çok önemsiyorum."

"Anladım. Altınıza dikkat edin."

Nadine şimdi gülümsüyordu. "Lezzetli genç Bruno'ya ne olduğunu merak ediyorum. Her neyse, altıma dikkat edeceğim."

"Güzel. Benim işim var." "Bu ikimizi de yapar."

10

Eve önce Mars'ın ofisiyle ilgilenmek niyetindeydi. Köşeyi döndüğünde Peabody'nin koridorda durup küçük bir el aynasında yeni boyanmış yüzüne hayran hayran baktığını gördü.

"Kaldır şu lanet şeyi."

Peabody yeni kızarmış ve kararmış kirpiklerini kırıpıştırdı. "Ama çok güzel görünüyorum."

"Trina'nın gözlerinden birini patlattıktan sonra ne kadar güzel görüldüğünü göreceğiz."

Peabody utanmadan tekrar vurdu. "Kapaklarda Baby Fawn ve kıvrımlarda bir miktar Mocha ile ince bir dokunuş yaptık. Ama Forest Shadows göz kalemini gerçekten çok sevdim." Peabody ayna cebinde kaybolmadan önce bir kez daha bakma riskini göze aldı. "Ayrıca, zamanımı akıllıca kullandım ve Trina bana Annie Knight'tan bahsettikten sonra, Knight'ın programını öğrenmek için Knight at Night'ta makyaj işleriyle uğraşan iş arkadaşını arattım. Bütün gün stüdyosunda ve ofisinde olması planlanıyor."

"Onu da listemize ekleyin." Eve mühürlü kapıya döndü. "Ve Wylee Stamford'un izini sürelim."

"Mars'ın işaretlerinden biri mi? Yine mi eğlence?"

Gerçekten afallayan Eve arkasını döndü. "Tanrım, Peabody, spor. Mets. Üçüncü kaleci. İkili oyunun kralı."

"Oh, evet, evet. Gerçekten sevimli poposu olan o. Aslında çoğunun poposu güzel. Üniformaları yüzünden olabilir."

"Biraz ölüyorum," diye homurdandı Eve, kapıyı tekrar açmaya başlarken.

"Bekleyin. Mitch L. Day bu tarafa doğru geliyor."

Eve şöyle bir baktı. O klasik altın çocuk yüzünü, göz kamaştırıcı gülümsemesiyle maksî otobüslerde görmüştü.

Ona bir kez ateş etti, sonra da Peabody'yle ona doğru yaklaşırken bir karartma düğmesi kadar etkili bir şekilde tonunu düşürdü.

"Hanımlar, üzgünüm ama Larinda ile randevunuz varsa..."

Eve sadece rozetini çıkardı.

Sönük gülümseme kayboldu. Işıklar söndü. "Anlıyorum. Sizi işinizle baş başa bırakayım."

"Siz de bu işin bir parçasısınız. Size bazı sorularımız var."

"Korkarım çok meşgulüm."

"Vay canına, ben de." Eve kendi gülümsemesini ekledi - vahşi bir gülümseme. "Yoğun programlarımızı her zaman koordine edebilir ve bu soruları yanıtlamak için Merkez'e gelmenizi ayarlayabiliriz."

"Ben sadece buna gerek görmüyorum-"

"Biliyorum ve rozetim de var. Merhumla olan zina ve cinsel ilişkiniz hakkında burada konuşabiliriz ya da bunu ofisinizde tartışabiliriz."

Dumanlı bir mavi-gri olan gözleri sertleşti ve en hafif kızarıklık -öfke ya da utanç- yanaklarına doğru yükseldi. "Madem ısrar ediyorsun."

"Olur öyle şeyler."

Döndü ve karşıdaki ofise doğru yürüdü.

Eve onun ekran kişiliklerinin fiziksel moduna uyduğunu düşünüyordu. Gözlerinden birkaç ton daha mavi olan ipeksi bir tişörtün üzerine koyu gri deri ceket giyerek lüks ve rahat bir görünüm sergileyen düzgün bir vücuda sahipti.

Dalgalı altın rengi bir yeleden oluşan saçları, keskin hatlara sahip bir yüzün etrafına dökülüyordu ve megawatt gücünde bir gülümsemeyle parladığında yanaklarına inen gamzelerin cazibesi de cabasıydı.

Bardan çıkan üçüncü adamın parametrelerine uyan bir yapı, diye hesapladı Eve. Ve koyu renk bir saat şapkası o yaldızlı yeleyi örtebilirdi.

Ofisinin kapısını kapattı - gerçi odada bir masa olmadığı için bu terim pek uymuyordu. Bunun yerine geniş siyah deri bir kanep, zebra çizgili uzun bir masa, devasa bir eğlence ekranı, eksiksiz bir bar ve tekerlekli giysi rafları ile üçlü bir boy aynası bulunan bir oyuk vardı. "Bugünkü şov için tampon çekimlerini yeni bitirdim," diye başladı, "ve otuz dakika içinde sette olmam gerekiyor, bu yüzden umarım bu uzun sürmez. Burada hepimiz zor bir gün geçiriyoruz. Tahmin edebileceğinizden eminim."

"Eminim öyledir. Larında Mars dün zor bir gün geçirdi."

Gözlerini başka tarafa çevirdi, sanki yontulmuş bakışlarını ve göz kamaştırıcı görüntüsünü sergileyen büyük çerçeveli bir posterini inceliyordu.

Gülümseyin. "Hâlâ anlayamıyorum ama bu benim görgüsüzlüğümün mazereti olamaz. Lütfen oturun. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Kendini ayarladı - gerçekten, Eve oturuş şekli için başka bir terim düşünemiyordu, bir ayağını dizinin üzerine çaprazladı, öne doğru eğildi.

"Bayan Mars'la ne zamandır cinsel ilişkiniz vardı?" "Bu kulağa çok ... klinik, çok dikkatsiz geliyor." Adamın yüzü Biraz sıkıntı, bir tutam keder, bir gemi dolusu ciddiyet.

Eve bunların hiçbirine güvenmiyordu.

"Larinda ve ben uzun zamandır arkadaşız." Vurgulama için ellerini kullandı, bakımlı parmaklarını kalçalarından kaldırdı, avuçlarını açarak yaydı. "Çok fazla ortak noktamız vardı, birbirimizin arkadaşlığından hoşlanıyorduk. Arkadaşlığımız daha da gelişti, ikimizin de beklemediği bir şeydi bu. Oradan da romantizme kaydık."

"İçine mi düştün? Bir buz parçası gibi mi?"

Geri çekilirken yüzündeki kızarıklık geri döndü. "Lütfen, memur bey-" "Teğmen. Teğmen Dallas."

"Benim Larinda'ya olan hislerim ve onun bana olan hisleri..." Şimdi bakışları Eve'in yüzünde keskinleşti. "Dallas mı? Icove Agenda'nın Dallas'ı mı? Marlo Durn'un Dallas'ı mı?"

"NYPD'nin Dallas'ı."

Gülümsemesi gamzeleriyle birlikte geri geldi, böylece tüm yüzü hayranlık dolu bir ilgiyle aydınlandı. "Oscar'lardan önce seni ve Marlo'yu Second Cup'a çıkarmak için kampanya yürütüyorum. Bütün bir saati ikinizin etrafında kurgulamayı çok isterim."

Eve öylece bakakaldı. "Şu anda ciddi misin?"

"Nadine'in bize katılacağına eminim. Harika bir gösteri olurdu."

"Belki Mars bunu programında anlatabilir, bilirsiniz işte, mezarın ötesinden."

"I-" Kendini tuttu ve başını hafifçe eğdi. "Özür dilerim. Bu benim dikkatsizliğim, düşüncesizliğim. Ben Second Cup'ı yaşıyor ve soluyorum ve her zaman sadık izleyicilerime ne getirebileceğime odaklanıyorum."

"Doğru. Karın senin kayman hakkında ne hissetti?"

"Sashay ve ben..." Eve'in kararına göre, adam yine sözünü kesti, bu bir alışkanlıktı. İçini çekti, uzun ve içten. "Bireysel kariyerlerimizin talepleri evliliğimize zarar verdi. Çoğu zaman kendi uğraşlarımız ve gündemlerimizle uğraşıyorduk. Bir evliliğin başarısız olmaya başlaması çok zordur ve korkarım ki evliliğimizi yürütmek için mücadele ederken bile uyumdan çok anlaşmazlık içindeydik. Ama... umutla başlayan bu evliliğin uzun süre devam edemeyeceği anlaşıldı. O zor zamanlarda Larinda'yla teselli bulduğumu itiraf etmeliyim. Zayıf olduğumu söyleyebilirsiniz, ama yine de

- "Yine o iç çekiş. "Biraz mutluluk buldum."

Eve, birileri tonlarca saçmalık küreklediğinde, çizmelerinizi çamurdan uzak tutmanın zor olduğunu düşündü. Ama çok tecrübeliydi ve ses tonunu sohbet havasında tuttu.

"Hâlâ başka biriyle evliyken bir iş arkadaşını becererek mutluluğu mu buldun?"

Gülümsemesi sadece solmadı. Tüm yüzü klasik bir şekilde iffetli bir hal aldı. "Bu kabalığı takdir etmiyorum. Larinda ile aramızda fiziksel olandan çok daha fazlası vardı."

"Peki ya Monicka Poole? Orada fiziksel olandan daha fazlası var mıydı?"

Yüzündeki kızarıklık arttı, bu kez gözlerinde bir parça korku parıldıyordu. "Korkarım bazı kötü bilgilere sahipsiniz. Monicka sevgimi ve cömertliğimi yanlış anlamış."

Durdu ve Eve hiçbir şey söylemeyip sessizliğin onu daha da derine çekmesine izin verince boğazını temizledi ve devam etti, "O genç, anlıyor musun? Etkilenebilir, hatta biraz... muhtaç," diye ekledi. "Yanlış yorumlaması bir şekilde anlaşılabilir ve nasıl olduğunu göremediğim için kısmi sorumluluk alıyorum... Ama üzülerek söylüyorum, kendini bana attığında, uygunsuz taleplerde ve tekliflerde bulunduğu anda, gitmesine izin vermek zorunda kaldım."

"Onunla cinsel bir ilişki yaşadığınızı inkar mı ediyorsunuz?"

"Kesinlikle." Adamın gözleri büyüdü ve Eve bu kadar kötü yalan söyleyen birini nadiren gördüğüne karar verdi. "Yetmiş Beş'in astlarla cinsel yakınlaşmalar konusunda çok net kuralları ve yönergeleri olmasının yanı sıra, benim de kendi etik kurallarım var. Benim dünyamda söylentiler çok yaygındır Teğmen, ama ben itibarımı ve davranışlarımı her zaman söylentilere karşı koyacağım."

Kendini öfkeyle kaplayabilir, diye düşündü Eve, ama bu ona pek uymuyordu. "Uh-huh. Dün akşam saat altıdan yediye kadar neredeydiniz?"

Başını kaldırdı ve saçlarını savurdu. "Larinda'yı öldürdüğümü ima etmeye cüret mi ediyorsun?"

Hayır, öfke ona uymuyordu ama bu korku dokunuşu işe yaradı. "Peabody, buna cesaret edebilir miyim?"

"Evet, efendim, kesinlikle yaparsınız."

"Öyle olsa bile, herhangi bir ima duymadım. Bir soru duydum. Tekrar edeyim mi?"

"Sanırım avukatımı arayacağım!"

"Siz devam edin." Eve ayağa kalktı. "Sizinle Merkez'de buluşabilir.

Peabody, Mülakat A'nın müsait olup olmadığına bak."

Öfkeye bir de keder eklenince Day elini kalbinin üzerine koydu. "Bir arkadaşımı kaybettiğimi anlıyor musun?"

"O zaman onun canını kimin aldığını araştıran soruşturmada işbirliği yapın."

"Evdeydim." Şimdi kollarını meydan okurcasına kavuşturarak arkasına yaslandı.

"Yalnız mı?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Tanrım. Bunu tekrarlamak ister misin?" Rozetini çıkardı ve adamın yüzüne on santim mesafede tuttu. "Bu benim işim. Dans etmeye devam edersen Day, baş şüphelimiz olacaksın. Poole hakkında zaten yalan söyledin ve bu seni kışından ısırma için geri gelebilir. Nerede olduğu, dün akşam 6-7 arası. Bana bir daha palavra sıkarsan, seni engelleme ve her türlü pislikten içeri tıklarım."

"Hayatımda hiç kimseye zarar vermedim! Beşten sekiz buçuğa kadar evdeydim. Larinda'yla buluşmaya gidiyordum. Divine'da saat dokuzda rezervasyonumuz vardı."

Sözcükler şimdi ağzından dökülüyordu ve daha fazla gerçeklik payı taşıyordu. "Bülten 'link'ime düştü. Tam bir şok içindeydim. Tam anlamıyla. Şoförüm bunu doğrulayacaktır. Tam bir sinir krizi geçirdim ve buraya, doğrudan istasyona geldim, bir hata ya da korkunç bir eşek şakası olduğunu umarak."

"Bu sekiz buçuktan sonrasını kapsıyor. Tekrar soruyorum, akşam altı ile yedi arasında evde yalnız mıydınız?"

"Ben... Ben bir toplantıdaydım."

"Ne ile?"

"Potansiyel bir
misafir." "İsim?"

"Eğer benim sözüme inanmayacaksan-"

"Cevap vermeyeceğim. Soruya cevap verin ya da Merkez'den avukatınızla iletişime geçebilirsiniz."

Bu kez sadece kızarmakla kalmadı, yanaklarında sert bir kırmızı leke oluştu. "Kariyerini ilerletmesine yardımcı olmak için daha fazla izleyicime tanıtmayı umduğum genç ve taze bir aktris."

"İsim."

Kolundaki görünmez tüyleri temizlemek için biraz zaman harcadı. "Scarlet Silk."

"İletişim bilgileri."

"Bunu araştırmam gerekecek."

"O zaman bunu yap. Bayan İpek'le birlikteydiniz," diye devam etti Eve not defterini çıkarırken, "altıdan yediye kadar?"

"Evet." İletişim bilgilerini sıraladı. "Şimdi, gösterime hazırlanmam gerekiyor. Bu çok üzücü oldu. Kendimi toparlamalı ve hazırlanmalıyım."

"Pekâlâ." Eve de onunla birlikte ayağa kalktı. "Bayan Mars hayatını sırlar, söylentiler ve imalarla kazanıyordu. Ona zarar vermek isteyen biriyle ilgili endişelerini sizinle paylaştı mı?"

"O korkusuzdu." Elini kalbinin üzerine koydu ve selam verir gibi yumruk yaptı.

"Kendi kanallarınızdan öğrendiğiniz herhangi bir sırrı, söylentiye veya imayı onunla paylaştınız mı?"

Titremeyi gördü, gözlerinin nasıl kesildiğini. "İzleyicilerim için samimi ve rahat bir program sunuyorum. Konuklarımla dostane ve saygılı bir ilişki sürdürüyorum."

"Soruya evet ya da hayır desem?"

"Kesinlikle hayır."

"Pekâlâ. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Eve dışarı çıktı, Mars'ın kapısına gitti ve mührü kesti.

"Peabody, porno ismi olan genç ve taze aktrisi ara."

"Çoktan hallettim."

İçeri girdiler. Mars, dairesi gibi çalışma alanını da tamamen karanlıkta tutuyordu. Eve ışıkları çağırdı.

Day'in alanından farklı olarak burada bir masa vardı, gösterişli, süslü ama küçük bir veri ve iletişim merkezi olan bir çalışma masası. Tavandan tabana kadar uzanan soluk altın rengi perdeler arkasındaki pencereleri kaplıyordu.

Süslü/rahat tarzdaki oturma alanında daha koyu altınlar ve parıldayan maviler kullanıldı.

Day'inki gibi onunkinde de tam donanımlı bir bar ve giyinme alanı vardı.

Eve konuşmaya başladı, ardından Nadine kapıya doğru adım attı.

"Bir şey mi lazım?" Eve ona sordu.

"Bu senin işini yapman." Nadine pervaza yaslandı. "Ben de benimkini yapıyorum. Eğer halkın bilmeye hakkı olmayan bir şey yapmak üzereysen, içeri girip kapıyı kapatabilirim ve tutulması gereken her şeyi tutabilirim. Aksi takdirde, bu havuza gidebilir."

"Tanrım." Eve onu görmezden gelmeyi tercih etti.

"Peabody, EDD'yi uyar, elektronik cihazlar etiketlenecek ve teslim alınıp nakledilmeyi bekliyor olacak."

"Çoktan yaptım. Scarlet Silk, tam üstüne bastın Dallas. Sanırım ona taze ve genç denebilir. Sanırım o olabilir

aktris olarak adlandırılıyor. İsmi de şu anki videografisini yansıtıyor. Son filmi Hard, Hot, and Hammered."

"Düşündüm. Onunla temasa geçin, mazeretini doğrulayın." "Mitch'in mi?"

Eve masadaki çekmecelerden birini açarak, "Bire bir görüşmen var, Nadine," diye hatırlattı ona.

Kullanılmamış not küpleri, şifreli bir tablet, birkaç kalem, birkaç küp yapışkan not. Eve notları havaya kaldırdı. "Bunları kullandı mı?"

Nadine omuz silkti. "Görüşmeni yaptın, Dallas."

Day'in ofisindeki saçmalık bataklığından çoktan bıkmış olan Eve, Day'in üzerine yürüdü. "Benimle taşak geçme."

"O zaman bana bunu yapan biri gibi davranma." Nadine içeri girip kapıyı kapattı. "Larinda bilgisayar ekranlarına, kapılara, hatta çalışanlarının alınlarına aptalca etiketler yapıştırmasıyla tanınırdı."

"Asası nerede?"

"Çoğunlukla küplerde, sağdaki alanda. Ne o ne de Mitch çalışanlarının üstlerine çıkmasını istemiyordu. Mitch, sanırım, sessiz zaman geçirmeyi sevdiği için. Larinda ise onların emrinde gidip gelmesinden hoşlanıyordu. Ve onları senin gibi bir tahta üzerinde kullandı."

"Ne tahtası?"

"Bu." Peabody renkli yapışkanlarla kaplı beyaz bir tahta açtı. "Sanırım buna onun vaka tahtası diyebiliriz."

Yapışkanların bazılarında isimler, bazılarında Eve'in motivasyon veya eylem olarak düşündüğü şeyler vardı: seks, dolar işaretleri, yasadışılar, tacizci, tecavüzcü. Bazıları da iyi hissettiriyor: nişanlı, hamile,

balayı, hayır işleri. Bazı notları oklarla birbirine bağlamış, bazılarının köşelerine de baş harflerini iliştirmişti.

"Onun işaretleri olamayacak kadar erişilebilir. Bunlar onun hedefleri olabilir ama profesyonel olarak. Bulaşmak için kazdığı insanlar. Yasadışı değil, bu onun işi. Ama isimleri sayalım, onları şüpheli pislik ya da suçla koordine edelim. Birileri onun etrafı karıştırdığını duymuş ve önce onu öldürmeye karar vermiş olabilir."

Eve giysi raflarına doğru yürüdü. "Bunlar ekran için mi?"

Nadine, "Ekranla asla aynı kıyafeti iki kez giymezdi," diye doğruladı. "Gardırop sağlar. Ve çoğu zaman giydikleriyle çekip giderdi - ki bu anlaşmanın bir parçası değil. İndirimli olarak satın alabilir ya da satıcıya iade etmek üzere rafa geri koyabilirsiniz - o da indirimli olarak satar - ya da istasyon doğrudan satın alır ve bir başkası kullanır."

Koleksiyon yapıyor, diye düşündü Eve. Bilgi, sır, insan, para, mücevher, kıyafet. İstifçi.

Koleksiyonlarını saklamak için başka bir yere ihtiyacı vardı. Ve kendi sırlarını.

Peabody sinyal veren 'link'ine baktı. "Scarlet Silk, beni geri etiketliyor. Bayan Silk," dedi ve konuşurken uzaklaştı.

"Porno yıldızı kim?"

Eve düşündü ve paylaşılarak daha fazlasını elde edebileceğine karar verdi. "Day'in söz konusu zaman için mazereti."

"Şaşırtıcı değil, gerçekten. Onu aile içinde tutuyoruz ama Mitch'in tam bir köpek olduğu çok iyi biliniyor. Mutlu, arkadaş canlısı bir köpek ama bir köpek. Larinda'nın ona tasma taktığını sanıyordum ama

Sanırım tasmayı oraya buraya kaydırmiş. Korunduğunu duyduğuma üzülmedim. Kimseyi öldüreceğini sanmıyorum. Bu onun yapısında yok."

"Onu seviyor musun? Röportajın büyük bir kısmını yalan söyleyerek ya da o anda hangi duygusu doğru görünüyorsa onu şişirerek geçirdi."

"Buna da şaşırmadım. Yine de ondan hoşlanıyorum. Her ne kadar onun bacaklara saldıracak bir köpek olduğunu anlasam da, benimkine saldırmayı denememesi gerektiğini de iyi biliyor."

"Mars'a insanlar hakkında bilgi verdi. Aksini söylüyor ama o da yalancı bir köpek."

Nadine iç çekti. "Ben de bundan korkuyordum ve bu çizgiyi aştı. Bunu duyduğuma üzüldüm."

"İpek onu korur-ha ha." Peabody geri adım attı. "Kadın hemen ortaya çıktı ve Day'in beş dakika önce kendisini aradığını, telaş içinde olduğunu, unutulmaz sahnelerinden birkaçını canlandırdıklarından bahsetmemesini istediğini ama bir sorun görmediğini söyledi. Her halükarda, Mars kan kaybından ölürken Day'in çıplak, kelepçeli ve çarkıfelek meyveli vücut jeliyle kaplı olduğunu doğruluyor."

"Kafamda o görüntüye ihtiyacım yoktu," dedi Nadine. "Gerçekten, gerçekten yoktu."

"Ve şaplak atılmasından hoşlanıyor." "Kes şunu," diye yalvardı Nadine.

Eve, "Elektronik cihazların ve panonun taşınmasını ayarlayın," dedi. "Ofise iyice bir göz atın. Ben onun personeliyle başlayacağım. Lanet olası medya konferansı için geri dönmem gerekiyor ama yolda Ongar'la konuşmayı da araya sıkıştıracağız."

Mars'ın personelinden çok gözyaşı döktü. Mars'ın talepkâr olduğu, sık sık küfür etmeye yaklaştığı açık olsa da, orada biraz sadakat kazanmıştı.

Peabody, Yetmiş Beş'ten ayrılırken, "Onların kraliçesi sayılırdı," dedi. "Belki her zaman iyiliksever değildi ama hepsi ona saygı duyardı. Onlara küçük hediyeler verirdi. Onları köle gibi çalıştırdı, ama işte bir parfüm ya da bu eşarp ya da Mars'ın bir etkinlikte hediye çantasında aldığı ve istemediği ya da beğenmediği her neyse. Hiçbirinin onun yan kuruluşunda olduğunu sanmıyorum."

"Hayır." Eve trafikte pazarlık yaptı. "Mars o hatta tek başına çalıştı. Paylaşmadı. İstemediği şeyleri tabii ki. Bıktığı şeyleri, belki. Sadakati sağlamak için ödülleri. Ama hobisi için tek başına çalışırdı."

Bir an düşüncelere daldı. Mitch L. Day bazı kutuları tıkladı -Silk-ha'yı gizlemesine aldırmadan, onun bir köpek, yalancı bir köpek olduğuna karar verdi. Ve ne yazık ki, yalancı bir korkak köpek.

Onu soğukkanlılıkla öldürürken görmek zor.

Olay yerini bir kez daha gözden geçirmek, Mars'ın elektronik cihazlarını çalıştırmak ve çalışma masasını kurcalamaya başlamak istiyordu. Gerçek bir iş. Ama Ongar'dan sonra -ofisine göre hastalık iznindeydi- medyayla uğraşmak zorundaydı.

Sanki bütün gün onlarla uğraşmış gibi hissediyordu.

Laboratuvara gidip bazı sonuçlar için DeWinter'ın canını sıkmayı çok istiyordu.

Mars için yeni bir yüz. Neden?

"Neden yüzünü değiştirdin?"

"Ben mi?" Peabody makyaj aynasını indirdi, kendini inceledi ve Trina'nın çalışmasına gülümsedi. "Paradan başka bir şeyim olmasaydı, peruk fikrini aklıma getirmeseydim, bazı özelliklerimi değıştirdim. Tüm yüzümü değil. Kendim gibi ama daha iyi görünmek istiyorum."

"Yüzünü değıştiriyorsun çünkü başka biri olmak istiyorsun," diye ısrar etti Eve. "Ya da başka biri olman gerektiğı için. Daha önce kim olduğı da bu işin içinde olabilir." Eve şöyle bir baktı. "Hangi özellikler?"

"Oh, çene çizgimin etrafına yaptırırdım, yumuşatırdım."

"Nesi varmış bunun?"

"Gerçekten kare."

"Bu güçlü. Ne tür bir polis yumuşak bir çene ister ki?"

"Sadece daha yumuşak bir çizgi. Daha belirgin elmacık kemiklerine de hayır demezdim. Belki burnu biraz inceltebilirim."

"Sorduğum için özür dilerim. Bunların hepsi aptalca. Eğer kendin gibi görünmek istiyorsan, yüzünü değıştirmelerine gerek yok."

"Çoğunlukla daha uzun olmak isterdim." Peabody rüyasına devam etti. "Birkaç santim daha uzun olabilseydim, sadece beni uzatsalardı, kığım daha küçük olurdu."

Eve gözlerini devirdiğinde Peabody omuz silkti. "Sen hiç farklı olmak istemedin mi?"

"Polis olmak istiyordum, bu yüzden çenemin şekli önemli değildi."

Dört dairesel bir kasaba evinin önünde kaldırım kenarında bir yer bulmanın şaşkınlığıyla arabayı durdurdu. Ongar ve Case doğu tarafını zemin seviyesinde tutuyordu.

Kapılarını parlak maviye boyamışlardı. Eve zili çaldı.

"İyi bir mahalle," diye gözlemledi. "Bara yürümek kolay."
İkinci kez çaldı. "Evde hasta mısınız?"

"Ofisinden söylediler."

Avuç içi plakası yok, diye not etti, iletişim güvenliği yok. Sağlam kilitler, standart bir kamera. Tekrar vızıldamayı düşündü ama kilitlerin takırdadığını duydu.

Ongar kapıyı güvenlik zincirinin uzunluğuna kadar çekti.

"Yardımcı olabilir miyim?" Adamın ağır ve bulanık gözleri rozetine odaklandı. Yüzü ölüm kadar solgundu. "Ne oldu-Cheyenne?"

Kapı tokatlanarak kapandı, saniyeler sonra zincirinden kurtulup açıldı. "Cheyenne, o-"

"Bildiğim kadarıyla o iyi. Buraya birlikte yaşamamız için gelmedik."

Biraz sarktı. "Az önce çıktı... Tanrım, saat kaç? Kendimde değilim." Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Bu da ne demek oluyor?"

"İçeri girebilir miyiz?"

"Evet, bana bunun ne hakkında olduğunu söyledikten sonra." "Dün gece Du Vin'de yaşanan bir olayla ilgili."

"Bar mı? Oradaydık. Hiç yoktu... Rozetinizi tekrar görebilir miyim? Hâlâ sersemim. Sayım için aşağıdaydım."

Rozeti uzattı, incelemesine izin verdi.

"Senin mi?" diye sordu Peabody ve işlemi tekrarladı.

"Tamam, içeri gel. Tanrım, dışarısı gerçekten çok soğuk.

Baksana,

Ben sadece oturacağım, tamam mı?"

Kısa bir fuayeden oturma alanına geçti ve krem üzerine kırmızı kıvrımlarla süslenmiş büyük bir kanepeye uzandı. "Pardon, otur, tamam mı? Bardan ne haber?"

"Sanırım hiç ekran izlemediniz, medya raporlarını kontrol etmediniz."

"Seni görebildiğim için şanslıyım."

"Solgun görünüyorsunuz Bay Ongar," dedi Peabody.

"Beni bu sabah iki gibi görmeliydin." Gülümseme çabası yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Dün gece yeni bir restoran denedik. Jamaica Joy'da deniz ürünleri karışımı sipariş etmeyin. Güven bana. Biraz gıda zehirlenmesi sanırım ve bir dokunuş bile yeterince kötü."

"Sana bir şey getireyim mi?" Peabody teklif etti. "Biraz su?"

"Hayır, bu- Aslında mutfakta biraz zencefilli gazoz var. Yardımcı oldu. Sakıncası yoksa."

"Sorun değil."

Peabody odadan çıkarken Eve Ongar'ın durumunu değerlendirdi. Solgun, iri gözlü, saçları her yere yapışmıştı. Hâlâ pijama sandığı şeyleri giyiyordu; pamuklu bir pantolon, uzun kollu bir tişört, kalın çoraplar. Ve üzerine kırmızı bir örtü çekmişti.

"Dün akşam bir kadın öldürüldü."

"Barda mı?" Kendini yukarı itmeye başladı, sonra tekrar geri çekildi. "Ani hareketler yok. Burası sorun çıkmasını bekleyeceğiniz türden bir yer değil."

"Eminim kurban da aynı şeyi düşünmüştür. Küçük bir grupta mı oradaydınız?"

"Evet, ama herhangi bir sorun yoktu." "Kiminleydin?"

"Nişanlım, Cheyenne Case; en iyi arkadaşım, Nick Patelli -Birlikte çalışıyoruz ve onun sevgilisi Sylvie MacGruder." "Sadece dördünüz mü?"

"Evet. Çifte randevu. Du Vin'de bir şeyler içtik, sonra Sylvie bu yeni mekânı denemek istedi. Bunu ona ödetmeliyim." Peabody elinde buz ve zencefilli gazoz dolu bir bardakla geri döndüğünde belli belirsiz gülümsedi. "Teşekkürler, gerçekten."

Gözlerini kapatarak yavaşça yudumladı. "Sakin ol, mide. Ayrıldığımızda her şey yolundaydı. Sanırım saat altı buçuk ya da altı kırk civarıydı. Jamaica Joy için rezervasyon yaptırmanıza gerek yok. Şu anda bunun nedenini kanıtlayabilirim."

"Siz gittiğinizde giden birini fark ettiniz mi?"

"Dikkat etmiyordum. İtalyanca için bastırıyordum ve şakalaşıyorduk çünkü ben hemen hemen her zaman İtalyanca için bastırırım."

"Tam arkanda bir adam var," diye sordu Eve.

"Dediğim gibi, ben ... Evet, evet, şimdi siz söyleyince anladım. Sanırım biz konuşurken dışarı çıkan bir adam vardı. Sanırım yolunu kapatıyordu. Biz tekrar hareket etmeden önce bir dakika beklemek zorunda kalmış olabilir."

"Herhangi bir açıklama var mı?"

"Onu gerçekten görmedim. Onu daha çok hissettim, tıpkı senin yaptığın gibi ve açıkçası sen zorlamasaydın hatırlamayacaktım. Belki bir anlığına göz ucuyla bakmışımdır. Yüzünü değil, sadece varlığını. Birini mi öldürdü? Barda mı?"

"Onu teşhis etmeyi ve onunla konuşmayı umuyoruz."

"Ama biz oradayken hiçbir şey olmadı ve biz gittiğimizde o da gitti, yani..."

"Siz ve partiniz ile bu kişi ayrılmadan dakikalar önce aşağıda bir kadın saldırıya uğradı."

"Vay anasını. Kahretsin." Tekrar doğruldu, bir eli karnına gitti. "Cheyenne ve Sylvie biz ayrılmadan on-on beş dakika önce aşağıdaymışlar. Tanrım."

"Onlarla ve Bay Patelli ile konuşmak isteyeceğiz."

"Elbette. Onları etiketlememi ister misiniz?"

"Onlarla irtibata geçeceğiz. Bu arada onlarla konuşursanız ve sizin ya da onların ekleyeceği bir şey olursa Merkez'den bana ulaşabilirsiniz. Peabody, bir kart bırak."

"Bay Ongar, sizin için yapabileceğimiz başka bir şey var mı?" Peabody kartı sehpanın üzerine koydu.

"Hayır, ama teşekkürler. Chey sadece birkaç saatliğine işe gidecek. Birazdan döner. Kendinizi dışarı atabilirsiniz, tamam mı, çünkü ben bir dakikalığına uzanacağım."

"Bağlantın nerede?" Eve ona sordu.

"Bağlantım mı? Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum."

"Mutfakta bir tane vardı. İyi düşünmüşsün," dedi Peabody Eve'e. "Ben alırım."

Eve ona, "Nişanlın dönmeden önce tıbbi yardıma ihtiyacın olursa ara," dedi.

"Tamam, ama aslında daha iyiyim. Sadece içim boşaldı."

Peabody 'link'le geri geldi, onu kolayca ulaşabileceğı bir yere koydu, sonra da tulumu daha güvenli bir şekilde üzerine çekti.

"Teşekkürler, gerçekten. Aklımıza bir şey gelirse sizinle irtibata geçeriz. O barı gerçekten seviyoruz."

Eve dışarı çıktı, nefes aldı. "Eh, bu zaten uzak bir ihtimaldi. Ben bu aptal medya konferansını yaparken sen de diğerleriyle iletişime geçebilirsin."

Peabody kocaman bir gülümseme sundu. "En azından bunun için gerçekten iyi görüneceksin."

"Bu elbette benim öncelikli endişem. Bin şu lanet arabaya."

11

Eve önce ofisine gitti, masasının üzerindeki yalıtımlı çantaya kaşlarını çatarak baktı. Temkinli bir şekilde çantayı kurcaladı, sonra da üstünü açtı.

Önce kokusu çarptı yüzüne. Et, biraz yağ, tuz.

Tek kullanımlık süslü bir tabağın içinde şişman bir hamburger ve büyük bir patates kızartması vardı. Tabağın kenarına Roarke'in garip bir şekilde sanatsal el yazısıyla tek kelimelik bir sipariş ilmeklenmişti:

Yemek

İlk olarak, bunu nasıl başardığını merak etti ve ikincisi, bir kızartma yerken, herhangi bir tür yiyeceğin boğa güvertesindeki yağmacılardan nasıl kurtulduğunu merak etti.

Her iki soru için de cevabın aynı olduğunu düşündü: Roarke Roarke'ti.

Kahve içmeye niyetlenmişti ama hamburger ve patates kızartması, ona göre soğuk bir tüp Pepsi gerektiriyordu. Muhtemelen hepsini mideye indirmek, tahtasını güncellemek ve kışını medya merkezine sürüklemekten önce beş dakika düşünmek için yeterli zamanı olduğunu düşündü.

Bir kızartma daha koyduktan sonra ceketini silkti ve AutoChef'e döndü.

"Hey, Dallas, az önce kontrol ettim..." Peabody durdu, bir tazı gibi havayı kokladı. "Kokuyu alıyorum- Aman Tanrım, bu bir hamburger mi? Bu bir hamburger. Ve patates kızartması."

Hiçbir şey söylemeden, görevini kabul ederek -ki bu görev hamburgerin tamamını ağzına tıkmak gibi ilkel bir içgüdü değildi- Eve cebindeki bıçağı çıkardı ve bıçağı çevirerek açtı.

Peabody'nin umut dolu gözleri Eve'in hamburgeri ikiye bölmesini izledi.

Eve, "Salya akıtmak yok," diye emretti ve Peabody'ye payını uzattı.

"Oh, adamım. Teşekkürler." Peabody ısırıldı, sonra bir sevgili gibi nazikçe okşanan bir kadın gibi mırıldandı. "Bu inek. Bu bir inekburger. İşte neşe ve coşku."

Eve kendi ısırığından sonra sadece "güzel" diye düşündü. Ve tahtasını güncellerken tek eliyle yemeye devam etti. "Akıllarla iletişime geçmek yerine neden burada hamburgerimin yarısını yiyorsun?"

Peabody hamburgerden aldığı küçük lokmayı yuttu; son lokması olması gerekiyordu. "Ongar'ın partisindeki üç kişiye de fişleme yaptım. McNab'den de bir tane aldım, bu yüzden. Ben de bir kızartma alabilir miyim?"

"Yarısı. Yarısından bir tane bile fazla değil."

"Pantolonum bol olduğu için yarısını yemeyeceğim ama bir çeyreklik yiyebilirim. Bir çeyreklik yiyebilirim." Bir tane seçti, ısırıldı, tekrar mırıldandı. "McNab evine ve cüzdanındaki elektronik cihazlara girdiklerini ve kalkanların ciddi olduğunu söyledi. Onlar için ciddi paralar ödendi," diye ekledi bir ısırık daha alıp mırıldandıktan sonra. "Şimdi de şifreleme üzerinde çalışıyorlar."

Eve arkasına baktı. "Şifrelenmiş verileri mi var?"

"Hepsi değil ama hatırı sayılır bir kısmı. Öncelik verdiği şeyin onun işaret listesi, muhtemelen ödemeler ve belki de iletişim bilgileri olduğunu düşünüyor. Roarke da şu anda orada, yardım ediyor."

"Yarım bir inek burgeri yediğimi düşündüm."

"Bir gün ben de senin yemekle olan sıradan ilişkini geliştirebilirim." Peabody yarım hamburgerinden geriye kalanlara bakarak içini çekti. "Ama sanmıyorum, çünkü bizim ömür boyu sürececek bir aşk ilişkimiz var."

Eve tahtası üzerinde çalışmaya devam etti. "Şu Monicka Poole denen stajyeri eleyelim. Akıl hastaları şüphelinin yüzünü görmedi ama hepsi erkeğe meyilli. Ama belki de bu kasıtlıydı. Etrafı araştırın, onu içeri almamız gerekip gerekmediğine karar verin."

Peabody bir lokma patates kızartması yerken, "Olur," dedi. "Belki de cinayet çok hızlı ve temiz olduğu için birileri onu kiralamıştır. Bir suikast için ödeme yapacak mali gücü olup olmadığına bakabilirim."

"Vurmak pek olası değil. Bir profesyonel, tek giriş ve çıkışı olan umumi bir tuvalete kendini sıkıştırmayacaktır. Ama bu ihtimali ortadan kaldırmalıyız. Aklını çalıştır. Barın planına tekrar bak, fiş listesini çıkar. Şüphelinin masasına göz ucuyla bakan müşterileri takip edin. Şansımız yaver gidebilir."

"Üzerinde. Hamburger için teşekkürler. Mega zaman."

Eve sadece başını salladı ve Peabody tekrar dışarı çıkarken masasının köşesine oturdu, güncellenmiş tahtasını incelerken boş boş patates kızartması kemirdi.

Mazeretler, diye düşündü. Day'inki gibi görünüşte sağlam olanlar bile

-Çoğu zaman kırılırdı. Ama onun çatlayacağına inanmıyordu. Eğer

kıçını örtmek isteseydi, bunu bir porno prensesi tarafından yağlanmaktan çok daha az aşağılayıcı bir şeyle yapardı.

Ayrıca, onu bir katil olarak görmüyordu - soğukkanlı, taş kalpli biri olarak değil. Kesinlikle yalancı bir köpek olarak değerlendiriyordu ama aynı zamanda onu zayıf bir kardeş olarak da görüyordu.

Fabio Bellami. Listesinde Day'den daha alt sıralardaydı. İfadesi, tepkisi, tavrı doğruydı. Ayrıca zamanlama da uymuyordu.

Bilinen iki işaret daha -eğer Trina'nın verdiği bilgi doğruysa, ki muhtemelen doğruydı.

Annie Knight, başarılı ekran kişiliği. Wylee Stamford, üstün atlet ve beyzbol yıldızı.

Mars onların hangi sırlarını ortaya çıkarmış ve saklamıştı?

Oturdu, reytingler ve beyzbol istatistiklerinin ötesinde onlar hakkında bir fikir edinmek için her ikisi üzerinde de bir çalışma başlatmayı düşünüyordu. Sonra hem masaüstü ünitesi hem de 'link'i sinyal verdi.

Kyung, her ikisini de not etti.

Teğmen, medya merkezinde size ihtiyaç var. K

"Evet, evet, evet."

Ama kalktı, dışarı çıktı.

Hem Whitney hem de Kyung onu bekledi. Kyung ona uzun uzun baktı, kaşlarını kaldırdı. Ve gülümsedi.

"Başlama yine."

"Sadece oldukça hazırlıklı göründüğünüzü söyleyebilirim, Teğmen. Ve Nadine'le bire bir konuşmanızın doğru tonu yakaladığını da eklemek isterim. Onları çoktan hazırladım ve komutan açılış konuşmasını yapacak. Doğrudan sorulara geçebilirsiniz. Sizin sorunuz var mı?"

"Hayır. Hadi şu işi halledelim."

Whitney resmi açıklamayı yapmak üzere kürsüye çıkarken o da muhabir sıralarını ve kameraları taradı.

"Baş soruşturmacı Teğmen Dallas soruları yanıtlayacak."

Adam geri adım attı, kadın öne çıktı ve yaylım ateşİ başladı.

Bağırışları duymazdan geldi, hiçbir şey söylemedi ve bu oyunu oynamadığını neden hiç öğrenmediklerini merak etti.

Birkaç sıra arkada bir el havaya kalktığında işaret etti.

"Larında Mars öldürüldüğünde eşinizin sahibi olduğu Du Vin adlı barda olduğunuz doğrulandı. Onunla konuştunuz mu, etkileşime geçtiniz mi?"

"Ben, olay yerindeki iki doktorla birlikte onun hayatını kurtarmaya çalıştım. Başarısız bir şekilde. Buna etkileşim de diyebilirsiniz."

"Özür dilerim, saldırıya uğramadan önce demek istemiştim." "Hayır."

"Ama onu tanıyordunuz. Şahsen."

"Onunla üç yıl önce başka bir soruşturma sırasında kısa bir süre tanıştım." Ve madem sordular. "O zaman Roarke'ın evindeki bir partiye davet edilmesini istedi ve davet edildi. O zamandan beri, Du Vin'de meydana gelen olaylara kadar onu ne gördüm ne de konuştum."

Bir el daha havaya kalktı - belki öğrenebilirler.

"Bu suçta tanıklık etmiş olmanız, birincil soruşturmacı olarak görevinizle bir çıkar çatışması oluşturmuyor mu?"

"Suça değil, sonucuna tanık oldum." İnce bir çizgi, diye düşündü Eve, ama bir çizgi. "Eğer suçta tanıklık etmiş olsaydım, suçun faili şu anda gözaltında olurdu. Ancak,

Olay yerinde bulunmam, dolayısıyla olay yerini ve tanıkları hızlı bir şekilde tespit edebilmem soruşturmada bir avantaj sağladı. Bayan Mars'ı öldüren kişinin başka türlüünü tercih edeceğini tahmin ediyorum."

"Orada bulunduğunuz için büyük olasılıkla katili gördüğünüzü söylemek doğru olur mu?"

Kendisine de aynı lanet soruyu sormuştu. "Kesin olarak söyleyemem. İyi büyüklükte bir bar, yayılan bir düzeni var ve o sırada neredeyse tam kapasiteydi."

Sorular devam etti, ipuçlarıyla, nedenlerle, cevaplayamadığı ve cevaplamadığı ya da sadece genel olarak cevapladığı ayrıntılarla ilgili birçok olağan saçmalık.

Sabrının tükenmeye başladığını hissettiğinde, konuyu kapattı.

"Bir açıklama yaparak sözlerimi bitireyim. Soruşturma çalışmaları tarafsız kalmalıdır. İşimin olağan akışı içinde, bu departmanda çalışan herkes gibi ben de ölümlerin başında durur ve onlar için elimden geleni yaparım. Bu vakada, bir ceset bulunduktan ya da bir suç ihbarı yapıldıktan sonra olay yerine gelmedim. Larında Mars'ın ölümünü izledim. Benimle birlikte olay yerine gelen iki sağlık görevlisi de tüm çabalarına rağmen onun ölümünü izlediler. O bardaki insanlar, iş günlerinden sonra bir arkadaşlarıyla bir şeyler içmek için oradaydılar ve onlara hizmet edenler, onun ölümünü izlediler. Soruşturma ekibindeki herkes gibi ben de onun için elimden geleni yapacağım."

O Basamaklı Geri, görmezden gelindi ve takip eden baraj .

Sorular. Kyung'a baktı ve başını salladı.

Ve elinden gelenin en iyisini yapmak için ayrıldı.

EDD'nin daha fazla ilerleme kaydettiğini umarak önce oraya yöneldi. Çılgınlığı atlatıp doğruca inek laboratuvarına

gitti.

Camın arkasından McNab'i gördü, sıska poposu taburesinde sallanıyordu, Feeney ile birlikte, saçları patlamaya hazır bir gürlükteydi, bu da onu çekiştirdiğini gösteriyordu. Ve Roarke, takım elbisesinin ceketini çıkarmış, kollarını sıvamış, saçlarını arkaya bağlamıştı.

Henüz bitmediği sonucuna vardı ama yine de içeri girdi.

Roarke dokunmatik ekranla oynamaya devam ederken, "Eğer ilk katmanda Cat's-Paw'a sahip olsaydık," dedi, "daha sonra Silahlı Savunma olabilirdi."

"Belki, belki." Feeney tekrar saçını çekti. "Bu sinsice. Zaten üzerinde çalışıyorum."

"Sıcak parlak bok!" McNab dar omuzlarını, uzun sarı saç kuyruğunun sırtında sallanmasına neden olacak kadar coşkuyla döndürdü. "Artık sürtüğün içindeyim."

"Aferin, lan." Göz ucuyla bakan Roarke Eve'i gördü. "İyi zamanlama, Teğmen. Adamımız az önce kurbanınızın başucu tabletine girmeyi başardı."

"Kişisel e'lerinde kullandığı kalkanlar, bloklar ve saçmalıklar yüzünden NSA'den fırlamış sanırsınız." McNab bir otomat fincanı kaptı, lıkır lıkır içti. "Ve her şeyi şifreledi - her lanet cihazda farklı kod kalıpları."

"Şunun üzerindeki ekrana yansıtabilir misin?" "Şimdi yapabilirim."

Bunu yaptıktan sonra Eve, üzerinde bir sürü renkli sembol bulunan mavi bir ekrana baktı.

"Kalkanların altındaki ilk katman," dedi McNab ona. "Standart simgeler. Hey, Killer Bees oynadı. Sıkı bir oyun. Her neyse, hepsini gözden geçirip kontrol edeceğiz, ama izin verin..."

Tablete bir şey yaptı. Anlaşılmaz inek kodlarıyla birlikte bir grup sembol daha kaymaya başladı.

"Tamam, belki bu."

Başka bir şey yaptı. Ekran dalgalandı, sonra gerçek kelimeler belirdi.

"Tamam, sadece takvimi. İzin ver-"

"Bekle. Dur." Eve onu durdurmak için kolunu dürttü ve ekrana yaklaştı.

"Geçen Ekim'den 8-12'ye kadar seyahat. Majestic Resort ve Spa, Cl."

"Kanarya Adaları," diye yanıtladı Roarke.

"Tamam. 8 Ekim'deki notu görüyor musun? Durante, iki yıldızla. Kişi, yer, şey? Ayın ilerleyen günlerinde, yirmi Ekim'de, yine Durante var, akşam altıda, Gino's -bar, restoran, potansiyel olarak bir kişi- üç yıldızla. Ve yirmi üçünde bir kez daha, saat beş buçukta, DV -bu Du Vin olacak- iki dolar işareti ve şu aptal gülen yüzlerden biriyle."

"Kişi," dedi Feeney. "Bir işaret."

"Evet, tatil köyüne belki biraz oylanmak, biraz ayar yaptırmak ve şu Durante'yi trollemek için gider. İnsanlar yıldızlarla değerlendiriyor, değil mi? Belki de bu bir derecelendirme sistemidir. Takip eden bir toplantıyla notunu yükseltiyor, sonra da dolar işaretleri. Durante ödüyor. Kasım'a taşın McNab. Ve evet. Aydan aya devam et."

"Durante var, her ay dolar işareti." McNab takvim sayfalarını karıştırdı. "Başka isimler de var. Durante, Ocak ayına kadar her ayın üçüncü ya da dördüncü haftası."

Eliyle işaret etti, sonra ellerini kalçalarında birleştirdi. "Bellami'yi dün gece, barda, yıldızlar için yakaladı - henüz dolar işareti yok, çünkü ilk ödemeyi yapmamıştı.

Ay boyunca randevular, yine Gino'nun yeri, yine DV. Bunu bana gönderin, tekrar eden isimleri araştıralım."

Başını salladı. "İyi iş, McNab."

"Teşekkürler. Henüz bitmedi."

"Beni haberdar edin. Sahadayım."

Ama yola çıkmadan önce Roarke'a bir bakış gönderdi.

Onu takip etti. "Özellikle yenilenmiş görüldüğünüze göre hamburgeri bulduğunuzu varsayıyorum."

"Evet, takdir ettim. Ayrıca, Trina'nın Mars'la ilgili bazı fikirleri vardı. Yüzümü kesip biçmesine ve yüzümle oynamasına izin vermek zorunda kaldım ama buna değecek."

"Yüzün benim için her zaman buna değer."

"Sap zamanı." Onu dürttü. "Her neyse, bir şey yaptım ve yapmadan önce sana danışmam gerektiğini fark ettim, ama şimdi bitti. Peabody ve McNab hakkında."

"Çıplak bir dörtlü içermediği sürece, muhtemelen sorun olmaz."

"Kafamın içine böyle şeyler sokmandan nefret ediyorum. Meksika'daki villa ve senin mekiklerinden biriyle ilgili. Bana onun yandığını söyledi ve ben de onun biraz boş görüldüğünü görebiliyordum."

Roarke kısaca arkasına baktı. "Fark ettim, evet. Gözlerinin etrafı biraz çukurlaşmış ve bizim lan kadar canlı değil."

Eve camın arkasından kendisi baktı, McNab'in omuzlarının, kalçalarının, ayaklarının çalışırken aynı anda sallanmasını izledi.

"Hala bir sürü zıplama var, ama ... Her neyse, Peabody bu iş bittikten sonra birkaç günlüğüne uzaklaşmaya çalışıyordu, ona biraz dinlenme zamanı vermek için."

Beş gün falan sürdü, sonra da düşünmeden villayı teklif ettim."

"Bunu düşünmek zorunda değilsiniz. Oradalar ve bu onlara kışa ve çalışmaya iyi bir ara verdirecektir."

"Evet, ama bu-" Seninkini söylemeden önce kendini tuttu, çünkü bu sadece onu kızdıracaktı. "Muhtemelen danıştığın Evlilik Kuralları'nda vardır."

"Çok iyi kurtarış, Teğmen." Parmağını kızın çenesindeki çukura doğru kaydırıldı. "Diyelim ki konsültasyon sadece teklif edilen şeyin belirli bir zaman diliminde müsait olduğundan emin olmak için yapılmalı. Ve şu anda boş olduğu için burası müsait."

"Tamam. Gitmem gerek." Bir adım uzaklaştı, durdu. "Biliyor muydun..." Kulak mesafesinde kimsenin olmadığından emin olmak için kontrol etti. "Bazı magazin gazetelerinde sen, Nadine ve ben ve üçlü seks hakkında saçmalıklar olduğunu biliyor muydun?"

"Bak şimdi kafama ne soktun." Gülümsedi, omuz silkti. "Bu magazin doğasında var sevgilim ve kolayca geçirilebilir. Eğer çok ileri giderlerse yasal yollardan halledilir ama seni rahatsız ederse daha sert bir tavır takınabilirler."

"Bu konuda endişelenmiyorum. İnsanların ortaya koyduğu ve diğerlerinin saçma sapan dondurma gibi kaptığı şeyler çok garip."

"Pek çok kişinin bu iyilikten hoşlanacağını düşünmek zor ama müstehcen dedikodulara duyulan iştah konusunda haksız değilsiniz."

"Müstehcen saçmalıklar o zaman. Bu sadece Mars'ın yaptığı bir şey olduğu için önemli - onun ek işinden biraz daha klas, ama aynı evrende. Yalan söyleyememesi dışında.

uydurdu," diye düşündü Eve. "Sadece bir şeyler uydurmuş olsaydı Yetmiş Beş'te kalamazdı. Ve gerçeklere ulaşmadıkça ödeme alamazdı.

Eve, "Her seferinde doğruyu bulacak değilsin," diye tahmin yürüttü. "Düşünecek bir şey var. Görüşürüz."

"Eğer geri dönmeyeceksen, bana haber ver. Aksi takdirde, seninle eve kadar otostop çekerim."

"Geri döneceğim," diye seslendi ve en yakın kayağa doğru adım attı.

Cinayet masasına girdiğinde, Peabody bir elinde masa linki, diğeriyle işaret etti. Doğruca ofisine yöneldi ve ceketini aldı. Döndüğünde, Santiago kapısına doğru adım attı.

"Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Tamam."

"Carmichael hastanede bir kadın ve genç kızıyla ilgileniyor. Doğu Village'da özel bir konutta DB, erkek, ihbarı aldık. Kadın ve çocuk tıbbi tedavi için götürülmüş. Kurbanın üzerinde mutfak bıçağından kaynaklanan yaklaşık yarım düzine delik var. Ev bıçağı."

"Delikleri nasıl açmış?"

"Kadına göre -çocuğa sakinleştirici verilmiş- hasta olduğu için okuldan eve gelen çocuğu kontrol etmek için işten eve erken dönmüş. Bu doğru. Eski sevgilisini mutfakta çocuğa tecavüz ederken bulmuş. Tecavüz kiti ve tıbbi muayene de doğruluyor ve çocuk oldukça iyi dövülmüş. Anne, bıçağı bloktan aldığını, bu sırada eski sevgilisinin ona saldırdığını, onu yere düşürdüğünü, kıyafetlerini parçaladığını ve ikisini de öldürmekle tehdit ettiğini söylüyor. Annenin söylediğine göre

ve tekrar çocuğa doğru gittiğinde - mutfak zemininde zar zor bilincinin yerinde olduğunu belirtiyor - onu bıçakladı. Yere düşene kadar bıçaklamaya devam etmiş."

"Kontrol edilmeyen ne?"

"Açılar, LT, hareketler. Çocuk -on beş yaşında- saldırıya uğramış, tecavüze uğramış, bu kesin. Annenin yüzünde, göğüslerinde ve boğazında yaralar var. Zanlının yüzünde ve boynunun arkasında elli kilo ağırlığında çizikler var, her iki kadının da tırnaklarının altında deri var ve bıçak yaralarının hepsi sırtta."

Bunu görebiliyordu ve dedektifinin nereye gittiğini anlayabiliyordu, ama her şeyi anlatmasına izin verdi.

"Açı, yerleştirme ve derinlik - adli tabibe doğrulatacağız - ama Dallas, onu bıçaklayan annesi değildi. O buna sadık, bir santim bile kıpırdamıyor. Ama cesetten, açılardan, annenin ve çocuğun giysilerindeki kan izlerinden anlayabilirsin."

Evet, bunu görebiliyordu. "Çocuk onu bıçakladı."

"Mecburdum patron. Kendisini sürüklemeye çalışan annenin peşinden gidiyor, bu sırada ensesini tırmalıyor. Çocuktan kurtuluyor, anneye vuruyor, onu yere düşürüp sırtından vuruyor, sonra da üzerine atlıyor. Çocuk ayağa kalkıyor, bıçağı alıyor ve onu durduruyor."

"Bunu annesine anlattınız mı?"

"Evet, söyledik, ama yerinden kıpırdamıyor ve onunla zaman geçirene kadar çocukla konuşmamıza izin vermeyecek. Kendisi olmadan çocukla konuşmamıza izin vermeyecek."

Bir nefes aldı ve çenesini ovuşturdu. "Bunun için onu suçlayamam. Teğmen, o kızın canına okudu, ona tecavüz etti,

Annenin gözünü karartmış, onu boğmuş. Geçmişini araştırdık, anne sağlam, on sekiz yıllık bir yayıncılık yöneticisi, sabıkası yok. Çocuk iyi bir öğrenci, sorunu yok. Babası -onlarla yaşamıyor- bir avukat ve emin olun onu fişlemiştir. Şu anda Charlotte'ta değil ama yolda olduğunu garanti edebilirim."

Ve kızlarını, travma geçirmiş, muhtemelen dehşete düşmüş kızlarını kuşatırlardı. Onları kim suçlayabilir ki?

"Mesele şu ki," diye devam etti Santiago, "yalan söylediğini kanıtlayacağız ve bu onlar için işleri daha da karmaşık hale getirecek. Ama o yerinden kıpırdamayacak. Carmichael ben dışarı çıkarken kadın kadına konuşmayı denedi, bunun açıkça nefsi müdafaa olduğunu söyledi, ama o hikayesine sadık kalıyor. Hiç sapmıyor."

"Peki ya kurban? Sabıkası var mı?"

"İki, ikisi de cinsel saldırı, iki kurban da suçunu geri almış. Geçen sonbaharda görüşmeye başladıklarını ve birkaç hafta önce ayrıldıklarını söylüyor. Daha önceki sabıkalardan haberi yokmuş ama adamın aşırı sahiplenici olduğunu ve kızının ona 'yanlışlıkla' göğüslerine ya da kıkırına birçok kez dokunduğunu söylediğini iddia ediyor. Bunun üzerine anne onu kovmuş, o da bu konuda şirretlik yapmış ama anne onun yoluna devam edeceğini düşünmüş."

Eve, "Babayla, yani Carmichael'la değil, seninle temasa geç," diye ekledi. "Erkek olsun, polis babaya, çocuğun yüksek menfaatlerini gözetiyor. O bir avukat. Ona her şeyi açık açık anlatın. Adli tabip onaylarsa, onaylarsa ve onaylarsa -ki öyle görünüyor

-Tüm adımları doğrulayın, hepsini savcılık ofisine, Reo'ya iletin, çünkü orada bir kadınla çalışalım. Avukattan avukata konuşacak, böylece sadece suçlama olmayacağından değil

getirilecek ama medyadan uzak tutulacak. Ebeveynlerinden biri ya da her ikisi olmadan çocukla kimse konuşmayacak."

"Baba. Evet, bu işe yarayabilir. Bunu zorlayacağım." "Ya Santiago? Önemli olduklarını görsünler. Çıkar polis yüzü ve görmelerine izin ver. Eğer toparlayamazsanız, bana haber verin."

"Tamam. Teşekkürler." Başladı, durakladı. "Çocuğun hastalık günü pijamalarını yırttı. Üstlerinde tavşanlar vardı. Kahrolası tavşanlar."

Eve uzun bir iç geçirdi ve bir anlığına gözlerini kapattı. O kızın hâlâ neyle yüzleşmek zorunda olduğunu çok iyi biliyordu. Sonra onu bir kenara bıraktı, ceketini giydi ve dışarı çıktı.

"Peabody, benimle gel."

"Ongar'ın partisinden üç kişiyle de konuştum. Sylvie MacGruder, arkalarından gelen adamın 1.80 boylarında olduğunu düşünüyor ve bu büyük bir ihtimal. Bunu Patteli'nin 1.80 boylarında olmasına ve adamın daha uzun olmasına dayandırıyor. Düşünüyor. Adam hakkında sadece hayal meyal bir izlenimi var ve Kafkasyalı olduğunu düşünüyor ve en iyi tahmini otuz ila altmış arasında olabilir, ama hiçbirisi için yemin etmez. Diğerleri onu fark etmemiş bile."

"Ama o yine erkeklere inanıyor?"

"Arkalarından yürüyen birini fark edip etmediğini sordum. Birkaç adım arkalarında bir adam olduğunu söyledi. Yani erkek olduğunu düşünüyor."

"Bu bize neredeyse hiçbir şey vermez. Bakalım DeWinter'da daha fazlası var mı? E-geek'ler getiriyor," diye ekledi ve Peabody'ye garaja doğru giderlerken bir özet geçti.

"Bu McNab'e biraz meyve suyu verir. Kanarya Adaları mı dedin?"

"Evet."

"Durante?" Peabody arabaya bindi. "Eminim bu Missy Lee Durante'dir. Kanarya Adaları'nda sonbahar tatili yaptığını okuduğumu hatırlıyorum. City Girl'de Elsie'yi oynuyor. Ekran dizisi," diye açıkladı Peabody. "Gerçekten çok popüler. Babası yeni bir işe girince Iowa'dan New York'a taşınan tatlı, saf bir genç kız."

"Genç mi?"

"Birini oynuyor. Sanırım şu anda dizide on altı yaşında ama ben daha çok on sekiz ya da on dokuz yaşında olduğundan eminim. Sağlıklı bir karakter, sağlıklı bir temsil."

"Mars'ın onun hakkında bulduğu her şeyin sağlıklı olmadığını tahmin ediyorum. Nerede yaşıyor?"

"New York'ta olduğuna eminim, diziyi burada çekiyorlar. Kendi araştırmamı yapabilirim. Ama 1.80 boyunda bir erkekle karıştırılmasına imkan yok. O küçük. Daha çok iki buçuk gibi."

"Onunla konuşacağız. Bu isimde rastgele birinin Mars'la aynı zamanda aynı yere gitmiş olması pek olası değil. Zengin ve ünlüleri avlıyor."

"Ve zengin ve ünlülerle röportaj yapacağız: Annie Knight, Wylee Stamford ve Missy Lee Durante. Ve evet, New York'ta yaşıyor," diye devam etti Peabody garajdan geçerken. "Onunla çalışmak istediğimizde nerede olacağını belirleyeceğim."

"Önce DeWinter." Eve direksiyonun arkasına yerleşti. "Potansiyel hedefler için en iyi zamanlamayı belirle ve üçünü de bulundukları yere götürelim ya da Merkez'de bir görüşme için bastıralım."

Eve yuvasından geri çekildi, çıkışa doğru döndü. "Ve genç aktrisin reşit olduğundan emin olun."

"Dur bakalım. On dokuz." Eve sokağa fırlarken Peabody emniyet kemerini sıkılaştırdı. "Çocuk hizmetleri temsilcisine gerek yok."

Eve trafikte manevra yaparken Peabody programlara erişmek için 'link ve PPC'sini çalıştırdı.

"Stamford kolay," diye duyurdu Peabody. "Bugün saat üçten beşe kadar Brooklyn'deki Sports World'de bir etkinlik düzenliyor. Knight'ı beş buçuğa kadar ofisinde-slash-stüdyosunda yakalayabiliriz."

"Gece geç saatlerde bir şey yaptığını söylediğini sanıyordum. Bu geç değil."

"Saat dört ila beş buçuk arasında kaydediliyor, daha sonra yayınlanıyor."

"Neden?"

"Çünkü... tam olarak bilmiyorum." "Boş ver."

"Henüz Durante'nin yerini tespit edemedim."

"Stamford, Knight, Durante, eğer çocuk daha erken ve daha yakın çıkmazsa."

Laboratuvarın kovanına girdiklerinde Eve doğruca merdivenlere yöneldi, iş istasyonlarını, küpleri, teknisyenlerin tuhaf ve inekçe işlerini yaptıkları cam çalışma alanlarını geçti.

DeWinter'ı, mikro gözlüklerin ardında kocaman kara gözleriyle, elinde bir kafatası tutarken buldu.

"Bu Mars mı?"

"Öyle." DeWinter bir tür ince gösterge seçti, kafatasını çevirdi, dar ışık huzmesini açtı. Ve dedi ki,

"Hmm."

"Bu ne anlama geliyor?" Eve talep etti.

"Üstün bir çalışması vardı. Yüzünü her kim ameliyat ettiyse bir sanatçıydı ve olağanüstü bir beceriye sahipti. Vücudunun da aynı şekilde çalıştığından şüpheleniyorum ama sadece üstünkörü bir çalışma yaptım."

"Bana bir yüz verebilecek misin?"

DeWinter, "Üzerinde çalışıyoruz," diye cevap verdi ve göstergeyi çeneye doğru eğdi. "Bu tür bir rekonstrüksiyonu yüzünde ciddi hasar olan kaza kurbanlarında görmüştüm. O vakalarda hasarı görebildiğiniz gibi onarım ya da değişiklikleri de görebiliyorsunuz, her ikisini de tarihlendirebiliyorsunuz."

"Bu durumda mı?"

"Önceden travma ya da hasar olduğuna dair bir belirti yok."

Bir ekrana döndü, büyütme istedi. Elindeki ve ekrandaki kafatasını inceledi. "Bu tam rekonstrüksiyon nadiren gösteriş şemsiyesi altına girer - bazıları kozmetik cerrahiye bağımlı hale gelebilir ve gelir. Ancak gördüğüm kadarıyla tüm çalışmalar aynı anda yapılmış. Daha sonra burada ve orada küçük çalışmalar, ayarlamalar olarak kabul edilebilir. Ama ilk çalışma - çene hattı, elmacık kemikleri, burun, gözler, alın? Hepsi yirmi ila yirmi beş yıl önce yapılmış. Bu aralığı daraltabilirim."

DeWinter geri döndü ve gözlüklerini indirdi. "Ben kalıntıların DNA yoluyla teşhis edildiği ve bu şekilde ölünün yüzünün değiştiği vakalar üzerinde çalışmıştır. Örneğin kanundan ya da bir rakipten kaçmak isteyen suçlular. Bağlantıları olan biri ve

Kimliklerini tamamen değiştirmek için gereken mali kaynak ve ihtiyaç."

"Ve DNA'sı Larında Mars'la eşleşiyor," dedi Eve. "Evet."

"Bu da demek oluyor ki ya yüzünü değiştirdi ama adını değiştirmede ya da köken kayıtlarını değiştirecek kadar çizik yedi. Bahse girerim ikincisidir. Sen bana bir yüz bul, ben de o köken kayıtlarını bulayım."

"Zaman alacak ama başaracağız." DeWinter, şeker pambesi laboratuvar önlüğünü sallayarak bir parmağını eğdi.

"Elsie'yi hatırlarsın."

Eve siyah pantolon üzerine beyaz önlük giymiş kadına baktı. "Elbette."

"Biraz kilo verdim." Elsie Kendrick sırtarak Eve'in hatırladığı devasa bebek tmseğini okşadı.

"İkizler, değil mi?" Peabody sordu.

"Doğru. Her çeşitten birer tane. Amber Grace ve Austen Dean."

"Harika isimler," dedi Peabody, Eve konuşmayı tekrar iş konusuna çekmeden önce. "Hepiniz nasılsınız?"

"Hepimiz mag yapıyoruz. Bir alana bir bedava satışımız sayesinde babam ve ben uzun aile iznini paylaşıyoruz, her ikimiz de yarı zamanlı çalışıyoruz. Ayrıca, ikimiz de evde biraz çalışabiliyoruz, bu yüzden oldukça sorunsuz. Eğer uykusuzluğu saymazsanız."

Tekrar güldü ve birkaç şvaleyı işaret etti. "Muhteşem bebeklerimi ve büyüleyici çalışmalarımı düşündüğümde ben de öyle düşünmüyorum."

Eve ilk şövaleyi ve Mars'ın yüzünün eskizlerini inceledi. Düz, sağ ve sol profiller, hatta başın arkası.

İkincisinde çizgiler, eğriler, oklar ve sayılar vardı.

"Ölçüler ve açılar üzerinde çalışıyorum." Elsie ekranlardan oluşan bir duvara döndü. "Vücut tipi, öncesi ve sonrası, hızlı ve kolay olacak. Örneğin Dr. Morris göğüslerdeki dolguyu kaldırıyor, bana ağırlığı veriyor. Yükseltmeyi ölçüyor ve ben de orijinalleri yeniden oluşturabiliyorum. Aynı şeyi baldırlar için de yapabilirim, dolgudan. Ve oradaki popo emme işini ve bir kaldırmayı yaklaşık olarak yapabilirim. Olasılıklara göre hareket ediyorum ve elimizde bu vücut şekli ve tipi var."

Ekrana yine oklar ve rakamlar geldi, ama bir kadın formunun tam uzunlukta bir çalışması.

"Alttan ağır, değil mi?"

"Ah," diye yorumladı Peabody ve pantolonunun hâlâ bol olup olmadığını kontrol etti.

"Biraz hippie tarafında," diye kabul etti Elsie, "daha küçük göğüslerini düşünürsek. Uylukların daha kalın - orada da em ve sıkıştır. Kas implantları-bi'ler ve tri'ler- bu yüzden önceki görüntüde daha az kas tonusu var. Dr. Morris ve et ve kas teknisyenimiz danıştı - bu yüzden burada gerçekten yeni başlıyoruz - ve deneğin çeşitli vücut şekillendirme tedavilerinden önce daha fazla kilo, daha az kas taşıdığı konusunda hemfikir ve Dr. DeWinter'a danışarak, ölüm anında deneğin yaşının kırk ila kırk beş arasında olduğunu tahmin ediyor."

"Bazı dişleri çekilmiş ve yerine implantlar," diye ekledi DeWinter. "Geri kalanı kapaklı. Ve yine, bir

üstün bir iş. Harvo doğrulayacaktır ama bizim görüşümüze göre Morris'in de belirttiği gibi, o da acı verici ve pahalı bir saç değişimi geçirdi. Bir tür kalıcı renk değişimi."

Harvo saç ve lif kraliçesi olduğu için Eve bu alanda bilinebilecek her şeyi yakında öğrenmeyi umuyordu.

"Vücuda yaptığınızı yüze yapmanız ne kadar sürer?"

"Daha uzun. Çok sayıda hassas ölçüm ve test yapmamız gerekiyor." DeWinter elini Elsie'nin omzuna koydu. "Ama bunu yapabilecek biri varsa o da Elsie'dir."

"Dev bir yapboz gibi olacak. Yapbozlara bayılırım." Ellerini kalçalarına dayayan Elsie gözlerini ikinci şövaleye dikti. "Çenesinin daha yuvarlak, daha geniş, alnının daha geniş olacağından neredeyse emin olduğumu söyleyebilirim. Büyük olasılıkla burnu da aynı şekilde. Daha geniş. Gözlerini değiştirmeden önce kahverengi olduğunu tespit ettik, yani büyük olasılıkla kahverengi saçlı. Harvo biraz sihir yapıp bize daha fazlasını söyleyebilir."

"O kadar da güzel olmayacak." DeWinter kaşlarını kaldırarak Peabody'ye baktı.

"Sadece-eğer gerçekten güzel olsaydı, her şeyi değiştirmesi daha zor olurdu. Hoşuna giden bir özelliği olurdu. Gözleri ya da ağzı, herhangi bir şey."

DeWinter, "Bu tamamen bilim dışı, ama mantıklı," diye izin verdi.

"Muhteşem ya da çocukları korkutacak kadar çirkin olması umurumda değil," dedi Eve. "Sadece bulabildiğin zaman bir yüze ihtiyacım var. Güncellemeyi takdir ediyorum," dedi Elsie'ye. "Bu bana şimdilik bir fikir veriyor."

Dışarı çıkarken Peabody, "Bebeklerin bir resmini görebilir miyim?" diye sordu.

"Şaka mı yapıyorsun?"

Peabody'nin ilk "Awwwww" demesiyle Eve dışarı çıktı. DeWinter, "O en iyisi," diye söze başladı.

"Hatırlıyorum. Sığınak'taki kimliği belirsiz kızlar üzerinde iyi ve sağlam bir çalışma yapmıştı."

"Başka birini görevlendirebilirdim ve daha hızlı sonuç alabilirdiniz, bu da fazlasıyla yeterli olurdu. Ama Elsie ile, biraz daha uzun sürse de, fotoğrafa yakın bir şey elde edeceksiniz."

"Bekleyeceğim. Mars'ın tüm bu işleri yaptırmak için ne kadar ödediğini düşünüyorsunuz?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum, ama sadece yüz çalışması için kesinlikle yüz binlerce."

"Sadece gösteriş için değil," diye düşündü Eve. "Kimse o kadar kibirli değildir." "Kibir ve ego Dr. Mira'nın alanından daha çok

DeWinter, "Ama kesinlikle büyük bir gösteriş için para ödemiş deneklerin kemikleri üzerinde çalıştım" diye yorumladı.

"Sadece değil," dedi Eve tekrar. "Onun gerçek yüzünde bir sır var. Onun da kendi sırları vardı. Peabody, hemen! Ya da lanet Brooklyn'e yürü."

12

Kıçını yeterince hızlı hareket ettirdiği ve Brooklyn'e yürümek zorunda kalmadığı için Peabody yol süresini Wylee Stamford hakkında bilgi toplamak için kullandı.

"Stamford Brooklyn'in yerlisi. Otuz üç yıllık evli olan anne ve babası Brooklyn Heights'ta yaşıyor. Aslen San Juan'lı olan anne, buraya çalışma vizesiyle çocuk bakıcısı olarak gelmiş ve o sırada şehir bakım işçisi olarak çalışan babayla evlenmiş. Anne şimdi bir kreş ve anaokulu olan Your Kids'in sahibi ve işletmecisi. A sınıfı bir derecelendirmeye sahip, yani gerçekten iyi bir yer," diye ekliyor Peabody. "Baba bir ev tamir ve bakım şirketinin sahibi ve işletmecisi. İlginçtir ki kız kardeşlerden biri anneye, diğeri de babayla birlikte kendi işlerinde çalışıyor."

Peabody, Eve geçerken kaydırmaya devam etti. Brooklyn köprüsü. "Muhtemelen zaten bildiğiniz pek çok beyzbol istatistiği. 55'te yılın çaylağı olması, çeşitli MVP ödülleri ve Altın Eldiven gibi. Bla-bla. Ama özel hayatında evlilik ya da beraberlik yok. Hâlâ Brooklyn'de yaşıyor ve ailesiyle aynı sokakta oturuyor. Çocukluğundan beri en iyi arkadaşı kişisel menajeri. Dört yıldır

Stamford Aile Vakfı'nı kurdu. Ana misyonu, spor kampı, burslar, bağışlanan ekipman, mentorluk, ulaşım gibi imkanlardan yoksun gençleri sporla tanıştırmak.

"Her yıl çocuk gruplarının sadece bir iç saha maçına katılmalarını değil, diğer oyuncularla tanışmalarını da sağlıyor. Bu çok hoş. Kulağa hoş geliyor."

"Kulağa hoş gelen ve bir tanrı gibi sahaya çıkabilen insanlar yine de öldürebilir. Sağlam aile bağları," diye devam etti Eve. "Sadakat -eski dostlarını korur- geri verir. Ama orada bir şey Mars için bir bayrak gönderdi ve o da bunu kullandı."

"Onun hakkında çok fazla bilgi var, çok sayıda makale, özellik, biyografi. Köklerine değer veren, çalışkan, orta sınıf bir aileden gelen bir spor fenomeni olarak karşımıza çıkıyor. Skandalı yok, sinirli davranışları yok. NYU'ya burslu olarak gitmiş, Violets için oynamış... bu bir top takımı için biraz hanım evladı bir isim değil mi?"

"Takım renkleri."

"Tamam." Ama Peabody zihinsel olarak gözlerini devirdi. "Notlarını korudu - dekan listesi değil, ama saygın bir üç nokta üçten daha fazlası. Lisede de akademik olarak fena sayılmazdı," dedi geri kaydırarak. "Bu düşük-orta-üç ortalamayı tüm yol boyunca korudu ... Whoops, oldukça büyük bir düşüş - bakalım - yedinci sınıfta ve sekizinci sınıfta. Orada zar zor geçtim. Ergenlik çok kötü olabiliyor sanırım."

Eve'in zihninde bir bayrak yükseldi, yüksek ve parlak. "O döneme ait ıslahevi ve tıbbi kayıtlarını kontrol edin."

"Gerçekten mi? On iki yaşındaydı."

"Eğer Mars'ta pislik arıyorsanız ve bu tutarsızlığı görüyorsanız, ne yaparsınız?"

"Daha derine inerim."

Peabody kazarken Eve park yeri aradı ve bir arsada karar kıldı. Dışarı çıktıklarında hala kazıyorlardı, Peabody başını salladı.

"Herhangi bir ıslahevi etiketi ya da ... Bekle, bir şey bulamıyorum. Acil bakım ziyareti, kayıtlar mühürlendi."

"Sadece bir tane mi?"

"Tek görebildiğim bu. Yani başka sakatlıkları ve tedavileri de var - açıkça sporla ilgili - ama bu mühürlü."

"Takipleri araştırın, tıbbi faturalar için ebeveynlerin mali durumlarını kontrol edin. Daha sonra," dedi Eve, Sports World'ün bir blok uzunluğundaki sayfasını incelerken.

Sürgülü cam kapıdan içeri girdiler.

Eğer spor yapıyorsanız -ya da yapıyormuş gibi davranıyorsanız- ihtiyacınız olan her şeyi burada bulabileceğinizi düşünüyordu. Aydınlık ve açık olan perakende bölümü, spor dallarına göre cömert bölümlere ayrılmıştı: futbol, arena topu, beyzbol, basketbol, futbol, hokey, lakros ve daha fazlası. Ekranlarda dünyanın herhangi bir yerinde devam etmekte olan maçlar ya da daha önce oynanmış maçların özetleri gösteriliyordu.

Ve hepsi büyük, geniş bir kubbenin altında, bir arena gibi.

Personel ısınma kıyafetleri ve yüksek topuklu makaralar giyiyordu, böylece gerektiğinde tekerlekleri çevirip zeminin üzerinden geçebiliyorlardı.

Eve bir tanesini fermuarından yakaladı. "Wylee Stamford'u nerede bulabilirim?"

"Güneyde üçüncü katta. Eğer gösteri için geldiyseniz, saat dörtte ve bilete ihtiyacınız olacak.

Ücretsizler, ancak ana masada kayıt yaptırmanız gerekiyor ve çok hızlı tükeniyorlar."

"Tamam, teşekkürler."

Onun süzölmeye devam etmesine izin verdi, ana masadan uzaklaştı ve geniş, açık merdivenlere yöneldi.

Daha perakende olan ikinci katta spor kıyafetleri - formalar, yan saha ceketleri, yoga malzemeleri, koşu malzemeleri, raflar ve raflar dolusu şort ve pantolonlar, ayakkabılar, kramponlar, patenler - bulunuyordu.

Yoluna devam etti, uzun bir merdiven daha çıktı.

İnsanlar kapalı bir yeşil alanda vuruşlarını veya salınımlarını çalıştılar. Diğerleri boks bölümünde ağır veya hızlı torbalarla çalıştı. Yarı sahada dostça bir pikap maçına benzeyen bir oyun oynandı.

Cam bir duvarın arkasından oldukça iyi bir kata yapan bir dövüş sanatları sınıfı gördü.

Ve güney tarafında Stamford, kalabalık bir hayran kitlesi için beyzbol kartları, toplar, posterler, şapkalar ve eldivenler imzaladı.

Çılgınca kıvrılmış siyah saçlarını yüksek, kısa bir kuyruk şeklinde toplamış, granitten oyulmuş yüzünde rahat, neşeli bir gülümseme vardı. Siyah şalvar ve ince, bembeyaz kazağıyla iri yarı vücudu iyice ortaya çıkmıştı.

Eve onun sahada gerçek bir sanatçı, kalede ise bir sihirbaz olduğunu düşündüğü için biraz çekindiğini itiraf edebilirdi. Ama çekilsin ya da çekilmesin, o şu anda bir şüpheliydi.

Etrafına hızlı ve pratik bir bakış atarak güvenliği seçti ve iri yapılı, şüpheli bakışlı adama doğru yöneldi.

Kendini eğdi, rozetini avucunun içine aldı ve yukarı kaldırdı. "Teğmen Dallas, NYPSD. Bay Dallas ile konuşmam gerekiyor.

Stamford." "Ne hakkında?"

"Bu konuyu onunla konuşacağız."

Kaşlarını çatı ve başıyla kalabalığın diğer tarafında duran bir kadına işaret etti. Kadın oraya doğru ilerledi ve iki güvenlik görevlisi hızlı, mırıltılı bir konuşma yaptı.

Kadın Eve'e sert bir bakış attıktan sonra başka bir adama yöneldi. Güvenlik değil, diye düşündü Eve. Çok zayıf, çok iyi giyimli.

Adamdan bir bakış daha, bir kaş çatma daha aldı. Sonra yüzünü hoş bir ifadeyle temizledi ve yanına gitti.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, memur beyler?"

"Teğmen, Dedektif," diye düzeltti Eve. "Bay Stamford ile konuşmamız gerekiyor."

"Ben Brian O'Keefe." Hoş bir gülümsemeye birlikte elini uzattı. "Wylee'nin menajeri. Gördüğünüz gibi şu sıralar oldukça meşgul."

"Bekleyeceğiz."

"Bunun ne hakkında olduğu konusunda bana biraz fikir verebilirseniz, yardımcı olabilirim. Wylee'nin programı bugün gerçekten çok sıkışık." "Bizimle burada konuşmak için zaman ayırabilir ya da sıkışık programını Polis Merkezi'nde bir görüşmeyi de içerecek şekilde ayarlayabilir. Belki de ona hangisini tercih edeceğini sormalısınız."

Gülümsemesi titredi ve kayboldu. "Eğer bir sorun varsa-"

"Bunun bir sorun a işaret ettiğini düşünmüyor musun?" Eve dokundu

onu Rozet. "İşte veya Merkez. Basit veya karmaşık. Seçin."

"Birazdan on dakikalık bir molası olacak." "Tamam."

"Jed, neden bu memurlara soyunma odasına kadar eşlik etmiyorsun? Bu etkinlik için kapatıldı," dedi O'Keefe Eve'e, "ve özel olmalı. Wylee burada kalırsa gelmeye devam edecekler."

"Elbette, Bri." İri adam yolu gösterdi.

"Wylee için uzun zamandır mı çalışıyorsun?" Eve ona sordu.

"Bir süre." Üç vuruş kafesinin arkasına geçti, bir kapıya kartını okuttu. "Onu neden rahatsız etmeniz gerektiğini anlamıyorum."

"Bu benim işim. Bundan önce seninki neydi? Linebacker?"

Ağzı hafifçe kıvrıldı. "Semipro. Dizimi fena halde incittim, o kadar. Wylee beni işe aldı."

"Aynı mahalle, değil mi?"

Brooklyn'in sesini duyamıyorsanız, kulaklarınızı kontrol ettirmeniz gerekir.

"Evet. Ben, Bri ve Wylee, geri dönüyoruz. Siz burada bekleyebilirsiniz."

Dışarı çıktı, kapıyı kapattı.

Odanın iki duvarında paslanmaz çelik dolaplar, üç lavabo, bir çift tuvalet kabini ve bir çift alçak bank vardı.

Eve, Peabody'ye, "Şu tıbbi verilere bir bak," dedi ve Brian O'Keefe hakkında bir araştırma yapmak için kendi el bilgisayarını çıkardı.

Evlilik yok, birlikte yaşama yok, kayıtlarda çocuk yok. Carnegie Mellon'da okudu, bilgisayar bilimi ve muhasebe alanlarında çift anadal yaptı.

İnek, Eve karar verdi.

Ve inek üniversiteden hemen sonra bilişim sektöründe bir işe girmiş, sonra da spor yıldızını yönetmek için işi bırakmıştı.

Eve, Peabody nefesinin altında küfredinceye kadar O'Keefe'nin hayatını didik didik etti.

"Bunu bir el bilgisayarından çıkaramam Dallas. Veriler çok eski. Muhtemelen zaten çekemezdim. Bir e-adam gerekecek. McNab'a gönderebilirim."

Eve ona devam etmesini söylemeye başladı ama McNab'ın zaten çok çalıştığını hatırladı. "Roarke'a gönder."

"Gerçekten mi? Sorun değil mi?"

"Birinin kişisel işlerine burnunu sokmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktur."

Sonra başını kaldırdı, Wylee Stamford içeri girerken ayağa kalktı.

Bunu yaparken gülümsedi ve elini uzattı. "Beklettiğim için özür dilerim."

Belki de bir lazer tüfeğinin akışı gibi bir topu üçüncüden birinciye kanatlandırabilen eli sıkarken başka bir çekiş hissetti.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz,

Bay Stamford." "Wylee, tamam mı?

Teğmen, özür dilerim." "Dallas ve

Dedektif Peabody."

"Pekala." Bankın üzerine oturdu. "New York'un en iyilerinden birkaçına nasıl yardım edebilirim?"

"Sizinle Larinda Mars hakkında konuşmamız gerekiyor." "Ben... Kim?"

Eve gördüm iki şeyler Aynı anda. O yapmamıştı. bu ismi duymaya hazırды ve yalan söyleyecekti.

"Larinda Mars ile ilişkiniz nasıldı?"

"Onun kim olduğunu bildiğimden emin değilim," diye söze başladı, O'Keefe içeri girince rahatlamış görünüyordu.

"Özür dilerim. Biraz takıldım." Karşısındaki bankın üzerine çöktü.

Eve onu dışarı atmayı düşündü, sonra bire iki almaya karar verdi.

"Larinda Mars," diye tekrarladı Eve. "Dedikodu muhabiri, Kanal Yetmiş Beş. Dün öldürüldü. Belki duymuşsunuzdur."

Stamford cevap vermeden önce O'Keefe, "Evet," dedi. "Bir barda ya da restoranda saldırıya uğramasıyla ilgili bir şey mi?"

"Bu doğru. Neden her biriniz bana dün akşam altı ile yedi arasında nerede olduğunuzu söylemiyorsunuz?"

"Pardon?" O'Keefe bunu hızlı bir kahkahayla söyledi. "Ciddi misin sen?"

"Cinayet bana her zaman ciddi gelmiştir. Önce sen." Stamford'a döndü. "Altı ila yedi."

"Gretchen'la temasa geçeceğim," diye araya girdi O'Keefe. "Wylee'nin avukatı."

"Siz gidin. Biz bekleyebiliriz."

"Hayır. Sadece hayır." Wylee bir elini havada salladı. "Çok basit. Ailemin evindeydim. Ya da saat altı gibi oraya doğru yürüyordum. Ondan sonra da babamla bira içiyor olurdum. Yedi gibi yemek yedik. Hayır, bekle. Geç kalmıştım. Bay Aaron köpeğini gezdiriyordu ve beni yakaladı. Çok konuşur. Muhtemelen saat yirmi civarına kadar eve varamadım. Tam olarak emin değilim."

"Bay Aaron komşunuz mu?"

"Evet, babamdan iki kapı aşağıda oturuyor."

"Pekâlâ. Bunu doğrulayacağız. Bay O'Keefe?"

"Saat altıda evdeydim. Bir etkinliğe gitmediğimiz ya da dışarıda bir toplantım olmadığı sürece evde çalışıyorum. Saat altıya kadar evdeydim."

Yedi gibi. Bir randevum vardı ve onunla buluşmak için saat yedi gibi ayrıldım."

"O mu?"

O'Keefe bir nefes verdi ve Stamford'a bir bakış attı. "Gretchen Johannsen."

"Gretchen? Sen ve Gretch mi? Bu yeni bir haber."

O'Keefe, Stamford'un sırtışı karşısında biraz renk değiştirerek omuz silkti. "Sadece bir nevi... suları test ediyoruz."

"On yaşımdan beri aynı havuzda yüzüyorsun. Gretchen eski mahalle çetesinden biri," diye devam etti Stamford, sonra durdu ve rahat gülümsemesini kaybetti. "Özür dilerim. Önemli bir şey değil."

"Neyin ne olduğunu asla bilemezsin," diye karşı çıktı Eve. "Ne zaman Bayan

Mars sizinle ilk teması kurdu mu?"

"Kimden ya da neden bahsettiğinizi gerçekten bilmiyorum."

Eve doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Bay Stamford-Wylee, topu eldivenin radarlıymış gibi tutmana ve sopadaki gücüne -ve beynine- hayranım. Benim bakış açıma göre oyununuza dürüstlük katıyorsunuz, bu yüzden size biraz yer vereceğim. Mars'ın sana şantaj yapmasına izin vermenle aynı sebepten dolayı bana yalan söylediğini varsayacağım."

"Yapamazsın-"

"Sessiz ol," diye tersledi O'Keefe, "yoksa oda çok daha küçülür. Elektronik cihazları elimizde. Kurban listesinde senin de adın var. İfşa etmesini engellemek için para ödeyeceğin bir şeyi kullanarak seni kurban yaptı. Belki ödemekten bıktınız, belki de çok fazla para istedi."

Belki de kendini kaybettin. Belki de ödeme yapmak yerine öldürmeye karar verdiniz."

"Ailemdeydim."

"Pek çok insan sana hayran. Bazıları senin için adam öldürebilir. Buradaki eski arkadaşın gibi. Ya da Jed. Belki Gretchen."

Wylee'nin gözleri sertleşti, yüzü cilalı taşa döndü. "Arkadaşlarımı bu işe karıştıрма."

Sadakat, diye düşündü Eve ve onu kullanmaya devam etti. "O zaman bana yalan söylemeyi bırak yoksa başka seçeneğim kalmayacak. Bana gerçeği söylemeni istiyorum. Gerçeği ne kadar hızlı ve ayrıntılı anlatırsan, bunları bu odanın dışında tartışma ya da arkadaşlarını, aileni bu konuya dahil etme şansım o kadar azalır."

"Ailemin bilmesini istemiyorum."

"Wylee-"

"Hayır, Bri, yeter. Bu kadar yeter." Bir an dirseklerini kalçalarına dayadı, yüzünü sertçe ovaladı. "Onun listelerinde, lanet dosyalarında ne bulunduğunu bilmelerini istemiyorum."

"O zaman bana anlatın, ben de mahremiyetinizi korumak için elimden gelen her şeyi yapayım. Gerçek olduğu sürece."

"Öldüğü için üzgün değilim. Gerçek bu." Ayağa kalktı, bankların arasındaki dar alanda volta attı. "Birkaç yıl önce bir spor ziyafetinde yanıma geldi. Bana kartını verdi, arkasında bir isim ve özel numarası vardı. İsim, numara ve onunla iletişime geçmem için bir emir."

"Hangi isim?"

Gözlerini kapattı. "Koca Rod. Kalkıp bir konuşma yapmam gerekiyordu. Kendimi hasta hissediyordum ama kalkıp bir konuşma yapmalıydım."

Bütün o çocuklar... Ben bir çocuktum. Sadece bir çocuktum."

Ve onun gözlerindeki bakıştan, ses tonundan anladı. İçindeki çocuk, onun içindeki çocuğu tanıyordu.

"Bana tam adını ver."

"Rod C. Keith. Benim kahramanım." Kelimeyi neredeyse tükürüyordu. "Benim akıl hocam. Mahallenin çocuklarının koruyucu meleği - o zamanlar insanlar ona böyle derdi. Yakalamaca oynayacak, basket atacak, uzun mesafe koşacak birine ihtiyacınız olduğunda Koca Rod'a güvenebilirdiniz. Gençlik merkezinde saatlerce takılabilirdiniz. Hayallerinizi dinler, iyi notlar almanız için sizi zorlar ve vuruş duruşunuzu keskinleştirirdi."

"Başladığında kaç yaşındaydın?"

Şimdi perili olan gözleri onunkilerle buluştu. "On iki. Belki daha önce başladı, sadece ince şeyler. Ona güveniyordum. Onu seviyordum. Ailem ona güvendi. Onu sevdiler."

Durdu, yavaşça nefes alıp verdi.

"Tabii ki gidip Big Rod ile maçı ekrandan izleyebilirsin. Big Rod'la yakalamakta bir sorun yok. Onun yerinde sadece ikimiz olduğumuzda kendimi özel hissederim."

Wylee gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında, dolapların olduğu duvara kör bir şekilde baktı.

"Birasından biraz içebileceğimi ve kimseye söylemeyeceğimizi söylediğinde kendimi büyümüş hissettim. İlk seferden önce bana yarım bira verdi. Başım dönüyordu, anlamıyordum ve o Big Rod'du. Bunun bir geçiş töreni olduğunu söyledi. Ve sonra, hasta olduğumda, onun bir numarası olduğumu söyledi. Onun bir numarası ve eğer bir şey söylersem, bir hiç olacağımı. Bir şey söylersem, kimse bana inanmazdı. Bir şey söylersem kız kardeşlerimden birinin başına kötü bir şey gelebilirdi. Ve..."

Tekrar oturdu, ellerini dizlerinin arasında sallandırdı. "Yaptığı şey ve başka bir numara bulana kadar neredeyse bir yıl boyunca yapmasına izin verdiğim şey hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ailene söylemedin."

"Hayır. Utanıyordum ve korkuyordum. Onlara hiç söylemedim. Şimdi de söylemek istemiyorum." Eve'e bakmak için başını kaldırdı ve elleri yumruk oldu.

"Her şey bitti. O öldü. Onu ben öldürmedim ama biri öldürdü. Onu gençlik merkezinden birkaç blok ötede bir ara sokakta dövülerek öldürülmüş halde buldular. Kahramanca bir cenaze töreni yapıldı, orospu çocuğu. O zamana kadar terapi görüyordum. Önce aileme cehennemi yaşattım. Bira çalmak, sokaktan kaçak mal almak. Fırsat buldukça geceleri evden gizlice kaçıyordum ama onun ellerini üzerimde hissetmekten kaçamıyordum, bu yüzden Bay Aaron'un evine girdim."

Sesi çatallaştığında Eve ona biraz zaman tanıdı. "Komşunuz," diye sordu.

"Evet. Viskisi vardı. Onun viskisini ve aldığım hapları aldım ve içebildiğim kadar viskiyle birlikte hepsini içtim. Sadece bitirmek, yapmak istediğim buydu. Sadece durdurmak."

Gözlerini kapadı, nefes verdi.

"On üç yaşındaydım ve sadece her şeyi durdurmak istiyordum. Ama bu konuda çok akıllı değildim ve bir kerede çok fazla aldım, hepsini tekrar kustum."

Duraklayarak parmaklarını gözlerine bastırdı ve indirdi. "Ailem beni duydu, ne yapmaya çalıştığımı fark etti. Beni kliniğe götürdüler. Annemin yüzünü hala görebiliyorum, hala

dua ettiğini duydum. Beni terapiye gitmeye zorladılar. Başta istemedim ve karşı koydum ama beni zorladılar."

"Senin arkanı kolladılar, Wyl," diye yatıştırdı O'Keefe. "Her zaman arkanı kolladılar."

"Evet, yaptılar ve bu beni o zamanlar çok kızdırmıştı. Ama... Dr. Preston. Sanırım hayatımı kurtardı ve ona gitmemi sağlayarak hayatımı kurtardı. Onlara Big Rod'dan hiç bahsetmedi çünkü sonunda ona söyleyecek kadar yıkılmaya yaklaştığımda, ona söz verdirdim. Güvenimi kıramayacağını ve kırmayacağını söyledi."

Wylee boğazını temizledi. "İyileşmeye başladım. Her şeyi söyledikten sonra, Dr. Preston dinledikten sonra, konuştuktan sonra, haftalar geçtikçe iyileşmeye başladım."

"Mars'ın bunu nasıl öğrendiğini bilmiyorum çünkü Dr. Preston ona söylemezdi. Bana asıldıktan sonra ona gittim ve o da bana polise gitmemi söyledi."

"İyi bir tavsiye," diye yorumladı Eve.

"Evet, biliyordum, kafamın içinde onun haklı olduğunu biliyordum, ama yapamadım, yapamadım işte. Nasıl bildiğini bilmiyorum ama yeterince biliyordu. Yeterince şeyi bir araya getirdi, hatta insanların Big Rod'u öldürdüğümü düşünmelerini sağlayabileceğini ima etti. Kariyerimi bitirebilir, ailemi utandırabilir, vakıfla yaptığımız işi yok edebilirdi. Tabii sırrımı saklaması için ona para vermediysem."

"Ne kadar?"

"Tutarlı değildi ve o kadar da çok değildi. Ayda altı ya da sekiz bin. Bir iş gideri gibi. Aklımdan çıkardım."

"Nakit olarak."

"Her zaman," diye onayladı. "Kasabaya her geldiğimde teslim etmemi istedi ama ben yapmadım. Parayı al ya da alma, en azından buna cesaretim vardı. Ya ben gönderirdim ya da Brian gönderirdi."

Eve'in dikkati O'Keefe'ye kaydı. "Anlaşmayı ve bunun nedenini biliyor muydunuz?"

"Evet. Biz gençken Wylee bana Big Rod'dan bahsetmişti. Big Rod öldükten sonra, Wylee iyileştikten sonra. Sonunda bana anlattı."

"Seni hiç taciz etmedi mi?"

"Onun tipi değildim. Vücudumda atletik bir kemik bile yoktu. Sıska, cılız, zeki. Kanatları altına aldığı tüm çocukları kıskanırdım. Ta ki beni fark etmediği için şanslı olduğumu anlayana kadar. Wylee'ye olanları para için kullanmasından nefret ediyordum ama bu onu öldürmeye değmezdi. Çünkü yanılıyorsun," dedi Wylee'ye. "Her zaman yanılmıştın ve bu Dr. Preston'ın seni inandıramadığı bir şeydi. O zaman ortaya çıksaydı, o zamandan beri, şimdi? Kimse senden utanmazdı. Kimse seni suçlamazdı. Ve pek çok insan benim yaptığımı yapardı."

Wylee'nin elini tutarken O'Keefe'nin sesini duygusallık sarstı. omuz. "Gençlik merkezinde onun adının yazılı olduğu o lanet plakete tüküreceklerdi. Ve o kaltak ait olduğu hücreye girerdi. Ya da ait olduğu yere. Öldüğüne de üzülmiyorum ama bir kafeste yaşadığını düşünmeyi tercih ederim. Bu sadece benim düşüncem."

Peabody, "Sen iyi bir arkadaşsın," diye ekledi.

"Mazeretlerinizi doğrulayacağım." Eve ayağa kalktı. "İkinizden birinin burada tuttuğunuz bir aracı var mı?"

"Evet, garajda tuttuğum bir kamyonum var. Brian'ın arazi aracı var."

"Kamyonla gidelim. Dedektif Peabody'ye eşkalini verin; marka, renk, yıl. Mazeretleri doğrulayacağız, bu genel tanıma sahip bir aracın o zaman diliminde Manhattan'da bir olaya karışıp karışmadığını kontrol edeceğiz."

"Teşekkür ederim. Bunun için teşekkür ederim." Peabody'ye kamyonla ilgili bilgileri verdi ve elini Eve'e uzattı. "Sanırım onu kimin öldürdüğünü bulmanızı umduğumu söylemeliyim, ama bulamazsanız üzüleceğimi sanmıyorum."

"Arkadaşını dinlemelisin. O ölmeyi hak etmedi. Bir hücrede oturmayı hak ediyordu. Aşağılanmayı ve kilit altında tutulmayı. Mahremiyetin senin hakkın," dedi Wylee'ye. "On iki ya da on üç yaşındaki bir çocuk, güvendiği bir yetişkin ilişkisini hastalıklı ve bencil bir hale getirdiğinde korkup utanır ve ne yapacağını bilemez. Arkasında güçlü bir ailesi ve sağlam arkadaşları olan, top sahasında bir mucize olan yetişkin bir adam, ne zaman polise gideceğini bilecek kadar mantıklı olmalıdır."

"Evet. Evet. Evet. Sanırım içinde hala o çocuktan bir parça var. Orada."

"Seni duyuyorum."

Arabaya doğru yürürlerken Eve Peabody'ye baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Belki öfkesine yenik düşüp Mars'ın suratına yumruk attığını görebilirim. Ama soğukkanlı bir cinayet planladığını, işlediğini ya da işlemek için komplo kurduğunu düşünemiyorum."

"Katılıyorum. Ona boyun eğdi ve boyun eğmeye de devam edecekti çünkü bir yanı hâlâ başına gelenlerden dolayı utanç ve suçluluk duyuyor. Bildiğimiz kadarıyla, bu noktada Mars markalarının karşılayabileceğinden fazlasını talep etmeyecek kadar kurnazdı. En azından Wylee için riske girmek ya da savaşmaktansa ödemek daha iyiydi."

"Öyle mi? Özür dilerim," dedi Peabody hemen. "Sormamalıydım, hatta bu konuyu açmamalıydım."

Eve arabaya ulaşana kadar bekledi, sonra sürücü kapısında durup tavandan Peabody'ye baktı. "Bu geçerli. Aynı durum değil ama yeterince yakın. Bana ne olduğunu hatırlamam, koruyucu blokları aşacak kadar güçlü olmam uzun zamanımı aldı. Başıma gelenlerden ve bunların olmasını engellemek için yaptıklarımın duyduğum suçluluk ve utancı atlatmam ise daha uzun zaman aldı."

Arabaya bindi, direksiyonun arkasına yerleşti, bir an daha düşündü. "Onun beni kurban etmesine izin veremezdim, vermezdim. Ve Roarke'ın içgüdüleri beni korumak için ne olursa olsun, o bunun arkasında dururdu. Benim için. Bana hayatta kalma arzusu veren rozetti; onu elde etme amacı, onu koruma çalışması. Hayatta kalmak ve Roarke'un hayatıma girmesine izin verecek kadar açık olmak. Rozete, ona, sana, yanımda duracağını bildiğim herkese ihanet etmek mi? Kendime ihanet ederek mi?"

Soru değil, diye düşündü Eve. Bir seçenek değil.

"Bunu yapamazdım. O rozetle yapabileceğim son şey bu olsa bile bir kafeste cezasını çekmesini sağlardım."

"Başınıza gelenler ya da bunları durdurmak için yaptıklarınız için kimse rozetinizi almaz."

Eve başını sallayarak otoparktan çıkmaya başladı. "Richard Troy'u ben öldürdüm. Baba katilliğinin çirkin bir yüzüğü var."

"Baba katiliymiş, hadi oradan. Sekiz yaşında bir kız çocuğu, yıllar süren istismarın ardından ensest pedofil bir canavara karşı kendini savunuyor," diye düzeltti Peabody ısırarak. "Herhangi birinin -herkesin- bunun için rozetini isteyeceğini düşünmekten vazgeçmelisin. Buna hakları olduğunu düşünmeyi bırakmalısın."

Faturalandırma için lot tarayıcısının etiketini okumasını beklerken Eve, ortağının sert profiline bir bakış attı.

"Sanırım haklısın. Oraya ulaşmak için biraz daha çalışmak gerekebilir."

Eve arabayı otoparktan çıkardı. "Ama bu geçerli. Birisi Wylee Stamford'un canavarını öldürdü ve belki de bunu yapan kişi şantajcısını da öldürdü. Big Rod'un dava dosyasını alalım."

Hala öfkeli olan Peabody bir şeyler gevelemeye başladı, sonra kaşlarını çatı. "Birileri hâlâ onu koruyor. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Bu yüzden benim rozetimde Teğmen yazıyor, seninkinde ise değil."

Kaşlarını çatarak gülümsedi. "Şimdilik," dedi ve Eve'den kolay bir kahkaha aldı. "Yolculuk için biraz kahveye ne dersin?"

"Evet." Eve'in omuzları gevşedi. "Biraz kahveye ne dersin? O'Keefe'ye ve mazeretine bakacağız. Sadakat ikisinin de derinliklerinde var. Onun bir kafeste çömelmesi gerektiğini söylediğini duydum ve bu doğruymuş gibi geldi. Ama biz

iyi bak. Sen Mars'ın hangi işaretlerini programladıktan sonra bir sonraki viraja gireceğiz."

"Bunun üzerine."

13

City Girl West Village'da bazı dış mekan sahneleri çekiyordu. Eve'in tahmin ettiği hayranları ve sadece izlemekten hoşlananlar kameralarıyla barikatların arkasında toplandı. Sivil paparazziler, bir fotoğraf ya da kısa video ödülü için acı soğuşa göğüs geriyorlardı.

Missy Lee Durante, modaya uygun mor paltosunun üzerine pembe-beyaz puantiyeli bir sırt çantası geçirmiş, pembe çizmelerinin üzerinde gözyaşları içinde koştururken, kim bilir nerelerden toplanmış figüranlar kaldırımda koşuşturuyordu.

Rengârenk atkısı kurdeleler gibi uçuştu; şapkasındaki ponponlar çılgınca zıpladı. Küçük bir avlu kapısının mandalıyla oynadı, kapıyı kırıp içeri girdi, sonra da düzenli bir tuğla konağın kapısına doğru koştu.

Peabody, "Bahse girerim o Tad denen pislik onu terk etmiştir," diye mırıldandı. "Ne?"

"Sadece neden ağladığını düşünüyorum. Tad, lisede futbol oynayan bir oyun kurucu, her ne kadar alttan alta bok çuvalı gibi görünse de. Ödevlerini yapsın diye onunla oynuyordu ama..."

Peabody, Eve onu soğukkanlı bir bakışla süzdüğünde sözlerini yarıda kesti.

"Her neyse."

Biri "Kes" diye bağırdı. Ardından insan sürüsü etrafta dolaşmaya başladı. Birkaçı Missy Lee'nin yanına koştu, yüzüyle, kışlık şapkasının altındaki uçuşan sarı saçlarıyla, paltosunun çizgileriyle uğraşmaya başladı.

NYPSD barikatları kaldırımı tam bir blok boyunca kapattı. Eve rozet takarak ilerlemek zorunda kaldı. Ekip, ekipman, ekip ve ekipman için güvenlik daha fazla barikat oluşturdu. İnsanlar Missy Lee'nin ağlayabilmesi için makyajını onarıırken Eve rozetini tekrar gösterdi.

"NYPSD. Missy Lee Durante ile konuşmamız gerekiyor."

"Şu anda biraz meşgul." Kulaklıklı adam Eve'e kocaman, dişlek bir gülümseme verdi. "Bu sahneyi çektikten sonra hızlı bir merhaba ayarlamaya çalışabilirim. Şehirli Kız NYPSD'ye minnettar."

"Hızlı bir merhabanın peşinde değilim. Bu resmi bir polis işi."

Şimdi gözlerini devirdi. "Evet, bunu çok duyuyoruz. Bakın, başka bir çekim için hazırlanıyoruz, bu yüzden gerçekten bir dakikalığına geri çekilmenizi istiyorum-"

"Engelleme suçundan tutuklanmak ister misiniz?" "Hey, işbirliği yapmaya çalışıyorum. Sadece-"

Şimdi biri bağırdı, "Ve aksiyon!" Dişlek Grin elini kaldırdı ve Eve'e sırtını döndü. Peabody Eve'in kolunu tuttu, başını şiddetle salladı.

Aynı yayalar aynı koşuşturmaya başlarken, "Bir dakika bekleyebilir," diye fısıldadı.

Missy Lee gözyaşları içinde kaldırımından aşağı uçtu. Kapının mandalıyla uğraştı ve kapıyı açmaya çalışırken bu kez boğuk bir hıçkırık tutturdu. Kameralar onu takip etti, koşuşunu ve kapıdan geçişini yakalamak için aç yaptı.

Eve, kameralar aynı sahneyi önden, yandan kaydetmek için yeniden dolanırken, insanlar tekrar akın ederken sabır bulmakta zorlandı.

Birisi yıldıza, savaş botları giymiş tombul bir kadına danışırken buharı tüten bir fincan getirdi.

"Şimdi," dedi Eve Dişlek Sırtış'a, "yoksa barikatları kaldırtırım."

"Bunu yapamazsın!"

Rozeti onun yüzüne doğru itti. "Bunu okuyabilir misin?"

Yüzü korkudan çok kızgınlığı yansıtıyordu ve ona doğru uzattığı parmağı da öyle. "Sen sadece burada bekle!"

Eve "Saçmalık" diye düşündü ve öfkeyle mürettebatın ve ekipmanın arasından geçerken onu takip etti.

"Clarice, arkada bir polis var-"

"Ben buradayım. Teğmen Dallas, NYPSPD. Ortağım ve benim Bayan Durante ile konuşmamız gerekiyor. Hemen."

"Clarice Jenner, yönetmen, önemli ve çok duygusal bir sahnenin çekiminin ortasındayız. Bayan Durante rahatsız edilmemeli."

"Sorun değil, Clarice. Beş tane alabilir miyim?" Gözyaşları hâlâ yüzünde kuruyan Missy Lee gülümsedi ve elini Clarice'in koluna sürdü. "Sadece beş tane."

Clarice Eve'e sert ve öfkeli bir bakış fırlattı. "Geri çekilin. Beş dakika ara."

Missy Lee, güzel yüzündeki gülümsemeyi koruyarak herkes uzaklaşana kadar elindeki fincandan bir yudum aldı. "Ben de sizi ya da rozeti olan birini bekliyordum. Bunu burada konuşamam ve bunu bir hayran anı gibi gösterirseniz gerçekten minnettar olurum. Pek çok insan bana ve bu programa güveniyor."

"O zaman neden bunu açıklığa kavuşturmuyoruz?"

"Üzerine yazacak bir şeyiniz var mı?"

Eve'in bakışı üzerine Peabody kartlarından birini çıkardı. Missy Lee onu aldı ve ceketinin cebinden küçük bir kalem çıkardı. "Bir adres ve saat yazıyorum. Seninle orada buluşuruz," diye devam etti gülümsemesi hâlâ ışıldayarak. "Avukatımı da getireceğim. Buna hakkım var."

"Öylesiniz. Bunu size vereceğim, Bayan Durante. Ama söylediğiniz zaman söylediğiniz yerde olmazsanız, bu değişir. Bir hayran anı gibi görünmeyecek."

"Orada olacağım. Bunu açıklığa kavuşturmak istiyorum. Sadece sessizce halletmek istiyorum." Kışın ısırdığı yaz mavisi gözleri Eve'inkilerle doğrudan buluştu. "İkinizin de kim olduğunu biliyorum. Eğer kitap ve video saçmalık değilse, size güvenebileceğimi anladım. Ama işe geri dönmezsem fazla mesaiye kalacağız ve yapımcılar çılgık atacak."

Elini uzattı, Eve'in elini sıktı, Peabody'ninkini sıktı.

"Ah, bu Tad, değil mi?"

Missy Lee hızlı ve bulaşıcı bir şekilde güldü. "Evet. Beni terk etti, hem de büyük bir aşağılamayla."

"O bir pislik."

"Gerçekten de öyle. Gitmem gerek."

Eve onun saç ve yüz temizleyicilerine doğru yürümesine izin verdi ve Peabody ile birlikte Clarice ve Toothy Grin'in ikiz bakışları altında mürettebat arasında ilerledi.

Eve, Peabody'ye "Karttaki adresi kontrol et," dedi. "Ne olduğunu, nerede olduğunu, orada kimin yaşadığını ya da çalıştığını."

Peabody durduğunda barikatın sonuna varmışlardı. "Bu Tad!" Mutlak şok yüzünü kapladı.

"Hayali hıyar mı?"

"Bu Tad," diye tekrarladı Peabody. "Tad'i oynayan Marshall Poster. Burası onun yeri, Yukarı Batı."

Eve kartı aldı ve cebine soktu. "Bunu eve giderken alacağım. Sonra Knight'a gideriz. Tad-crap- Poster'i arabada çalıştırabilirsin."

"Neden bizimle onun evinde buluşmak istesin ki? O tam bir pislik."

"Kurgusal, Peabody. Gerçekte bir pislik olabilir, bu yüzden onu çalıştıracaksınız."

"Geç saatlere kadar onun ödevlerini yapıyor, o ise arkasından gülüyor ve o küçük sürtük Jade Potts ile geziyor."

"Peabody." Eve arabaya tırmandı. "Bunu aşman gerekecek."

"On beş yaşındayken böyle bir adama aşık olmuştum." Peabody PPC'sini çıkardı. "Bunu asla atlatamazsın."

Eve, Knight'ın Midtown'daki stüdyosuna giderken Peabody'yi bekletti.

Küçük bir park kâbusundan sonra, yaya geçidine doluşan kalabalığa katıldılar. Turistler çantalarını

Hediyelik eşyalar ya da fotoğraf çekmek, patencileri izlemek için parmaklıkların üzerinden sarkmak.

Ve sokak hırsızları için birincil hedef teşkil ediyor.

Zamana kızsı da, Eve birine çelme taktı, ortağı evde video çekmekle meşgul olduğu için muhtemel babanın arka cebinden cüzdanı düzgünce alırken, o bebek iticilerden birinin aptalca asılı bıraktığı çantayı kaldırdıktan saniyeler sonra onu yayılmaya gönderdi.

"Tutun onu," diye emretti Eve. "Birkaç dövüş droidi çağırın."

Peabody yere düşen hırsızın sırtına hızla bir çizme geçirirken, Eve masum bir tavırla yürüyen ortağının peşinden hızla yürüdü.

İki kol mesafesi ötede, Eve vücut dilinin değiştiğini, alarma geçtiğini gördü. İletişim, diye düşündü ve hırsız koşmaya başlayınca lanet okudu.

Hırsız yayaları ezip geçerken Eve, "Hızlı, çok hızlı," diye düşündü. Eve, sırt üstü yere düşen bir adamın üzerinden atlarken yine hızlı diye düşündü.

Ama Eve daha hızlıydı.

Bir hamle yapmayı düşündü ve hırsızı ceketinin yakasından yakalamayı tercih etti. Hırsız neredeyse dönüp kurtulacak kadar hızlı ve çevikti ama Eve onu kendi paltosuna dolayarak etrafında döndürdü.

Kız - on altı yaşından fazla olamazdı.

-Eve'e sert bir bakış attı. Sonra gözleri yaşlarla ve korkuyla doldu.

"Yardım edin! Yardım edin! Canımı yakıyor."

"Hey, bayan-" İlk iyiliksever öne doğru itti.

"NYPDSD."

"Yalan söylüyor! Beni kaçırmaya çalışıyor!"

Samaritan demir çenesini sıkılaştırdı. "Onu bırakmak isteyeceksin."

Ve kalabalığın içeri girmesiyle Eve'in kolunu tuttu.

"Özür dilerim," dedi Eve, kasıklarına sert bir darbe indirip onu yere sermeden önce. "NYPDSD! Ben polisim."

"Yardım edin! Oh, lütfen, biri bana yardım etsin!"

Genç hırsız çığlık atıp kıvranırken Eve ona "İyisin," dedi. "Ben daha iyiyim."

Rozetini çıkarmayı ve havada tutmayı başardı. Güzel, minyon bir genci tartaklarken bunun ona arkadaş kazandırdığını düşünmüyordu ama çoğu geri çekildi.

Çocuğu dizlerinin üzerine çöktürüp bağlarını çözdükten sonra kızın paltosunu açarak içindeki ganimet ceplerini ortaya çıkardı.

Ve içlerindeki bilek üniteleri ve cüzdanlar.

Hâlâ hırıltılı soluyan Yardımsever, Eve'in kanıt olarak uzattığı bilek ünitelerinden birine baktı.

"Ben... O benim!" Kendi çıplak bileğine, Eve'in elindekine ve şimdi meydan okuyan bir sırtış takınan kıza baktı.

"Talepte bulunmak için Polis Merkezine gelmeniz gerekiyor efendim. Rahatsızlık için özür dilerim. Ve diziniz için."

Gözlerini dikip bakmaya devam etti. "Bilek ünitemi çaldı." Kız omuz silkti. "Yemek yemem lazım, değil mi?"

"Kendine bir iş bul" diye hırlayacak kadar uzun süre gözlerini dikip bakmayı bıraktı.

Birkaç ritim droidi yaklaşırken Eve kızı ayağa kaldırdı, ters çevirdi ve kısa emirler verdi. Sarma

Peabody'ye dönerken, itiş kakış sırasında kızın kafasını çarptığı çenesini ovuşturdu.

Eve, "Hatırlat da gelecekte bu bölgeden uzak durayım," dedi.

"Kızı fark etmedim. Çocuğu senden birkaç saniye sonra fark ettim ama sen peşinden gidene kadar kızı fark etmedim. Bu yüzden rozetinde Teğmen yazıyor. Kulak telsizi vardı."

"Evet, o da. Kaygan. Sadece yeterince kaygan değil."

Peabody hızlı bir nefes alarak, "Bu eğlenceliydi," dedi. "Geleceğimizi haber vermek için Knight'ın ofisini aradım. Bu kez resepsiyon görevlisi Knight'ın müsait olmadığını, toplantılarda olduğunu söyledi."

"Bunu göreceğiz," dedi Eve ve yürümeye devam etti.

"Mesele şu ki, daha önce konuştuğum kişiyle aynı kişi, ama bu sefer telaşlı ve çekingen görünüyordu, sanki geri adım atması için emir almış gibiydi."

"İlginç. Daha sert karşılık vereceğiz."

"Sanırım bu da eğlenceli olacak."

Knight Productions'ın yüce seviyesine ulaşmak için birkaç bina güvenliği seviyesini aştılar - ve iki tur atladılar.

Annie Knight'ın ofisleri elli birinci kata yayılmıştı ve Eve'e ev gibi bir verimlilik hissi veriyordu.

Merkezi lobisi yumuşak, dinlendirici renkler, derin minderli kanepeler ve sandalyelerle döşenmişti ve serinletici ve eğlence programlarıyla donatılmıştı. Bol miktarda yeşillik ve neşeli çiçekler vardı.

Resepsiyon bankosu yumuşak bir kavis oluşturuyordu, daha yumuşak, yatıştırıcı renklere sahip insanlar tarafından yönetiliyordu ve arkasında büyük bir

Annie Knight'ın hadi konuşalım gülümsemeli portresi.

Peabody, "Ortadaki," deyince Eve ortadaki resepsiyon görevlisini hedef aldı.

Rozetini avucunun içine alarak, rahat koltuklarda ve sandalyelerde bekleyenlerin görmemesi için rozetini ve vücudunu eğerek ihtiyatlı bir şekilde başlamaya karar verdi.

"NYPD. Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody."

Kadın Peabody'ye bir bakış fırlattı ve bakışını kaçırdı. "Bina güvenliği geleceğiniz konusunda bizi bilgilendirdi."

"Peki bina güvenliğine bizi oyalaması için bilgi verdiniz mi?"

"Hayır! Hayır, hanımefendi. Ben... ama daha önce de açıkladığım gibi, Bayan Knight müsait değil. Sizin için haftanın ilerleyen günleri için bir randevu almaktan memnuniyet duyarım."

"Şu anda Polis Merkezi'nde Bayan Knight için bir tane yapmama ne dersiniz?"

Ellerini kaldırırken yüzünü saf bir endişe kapladı. "Gerçekten bir toplantıda. Ve elli üç dakika içinde tamponlar için sette olması gerekiyor."

"Şunu deneyin. Bayan Knight'a burada olduğumuzu ve onunla şimdi görüşürsek işimizi elli üç dakikadan kısa sürede tamamlayabileceğimizi bildirin. Aksi takdirde..."

"Dinle." Kadın Eve'e doğru eğildi, sesini alçalttı. "Dedektif Peabody'ye programı verdiğim için asistanı zaten bana yükledi ve Annie'nin -Bayan Knight'ın- rahatsız edilmemesi konusunda kesin emir aldım. Ben işimi yapmaya çalışıyorum."

"Ben kendiminkini yapacağım. PA için endişelenmeme izin ver. Bayan'a söyle.

Knight biz buradayız."

"Ben... Dinle," diye tekrarladı, "sadece asistanıyla bağlantı kurmama izin ver, burada olduğunu ve ısrar ettiğini açıkla. Bayan Knight'a karşı biraz korumacıdır ve bu bana biraz koruma sağlar. Onunla konuşabilirsin. Tamam mı?"

"Tamam. Senin adın ne?"

"Melissa Forenski."

"Melissa, söz konusu asistana Bayan Knight'la bugün burada ya da Merkez'de konuşacağımı bildir. Kolay ya da zor, kendi seçimi."

"Bir dakikaya ihtiyacım var." Etrafında döndü, kulaklığına dokundu, bir sürü fısıltı çıkardı. Ve geri döndüğünde biraz hasta görünüyordu. "Size Bay Hyatt'ın ofisine kadar eşlik edeceğim. Kişisel asistanı."

"Yeterince iyi. Sen işini yaptın Melissa ve sonunda bana o kadar kızacak ki, bunun için sana vurmayacak."

"Umut edebiliriz."

Bir çift cam kapıdan geçerek büyük, önemli görünümlü ofislerden oluşan açık bir alana doğru ilerledi. Ve bir dönemeçten diğerine geçti.

Hyatt koyu kahverengi pantolonun üzerine lacivert bir kazak giymişti. Saçları güçlü, ham kemikli bir yüzün üzerinde koyu renkli, sık kırpılmış bir başlık oluşturuyordu. Samimi bir şekilde gülümsemesine rağmen gözleri soğuk, sert bir maviydi.

"Teşekkürler Melissa, görev yerine geri dönebilirsin."

Hızlıca gitti.

"Komiser, Dedektif, sizin için ne yapabilirim?"

Ofiste uzun bir kanepa, iki yüksek arkalıklı ziyaretçi koltuğu ve çalışma masası olmasına rağmen oturmalarını

istemedi.

"Patronunuzla konuşmak için burada olduğumuzu zaten biliyorsunuz. Bayan Knight'a beklediğimizi bildirebilirsiniz."

"Size defalarca söylendiği gibi, Bayan Knight'ın bir toplantıda olduğunu ve gösterisinden önce bir tanıtım spotu için hazırlanması gerektiğini düşünüyorum. Kendisini rahatsız edemem ama size yardımcı olmaya çalışacağım."

Eve bakışlarını soğuk ve düz bir şekilde onun yüzünde tuttu. "Peabody, Bayan Knight'ın bir cinayet soruşturması kapsamında sorgulanmak üzere Merkez'e gelmesini gerektirecek evrakları hazırlamaya başla."

"Sadece bir dakika!"

"Zaten sana bundan fazlasını verdim. Zaman doldu."

"Bayan Knight'ın avukatlarıyla ve amirinizle temasa geçeceğim." "Devam et. Peabody."

"Evet, efendim."

Hyatt masasına doğru yürüdü ve 'link'ini kaptı. "Bana hemen Turnbill'i bağlayın, sonra da belediye başkanıyla temasa geçin."

"Ooh, belediye başkanı." Eve sıırttı. "Ürperdim. Hey, Peabody, belki Kanal Yetmiş Beş Annie Knight'ın gözaltına alındığını ve muhtemelen polis soruşturmasını engellemekten tutuklandığını bildirmekle ilgilenir."

"Eğer cesaret edersen- Bob? Ofisimde Annie'yi gözaltına almakla tehdit eden iki polis memuru var. Evet, ben de öyle dedim."

Kapının pervazına hızla vurulunca Hyatt'ın gözleri parladı. İletimi kesti, ancak konuşmadan, saçları kıvırcık topuzlu, yıpranmış kızaklar, deri pantolon ve bol bir kazak giyen kadın parmağını havada döndürdü.

"Böldüğüm için özür dilerim. Boş olduğunuzda beş dakikaya ihtiyacım var."

"Bayan Knight?" Eve söyledi.

"Evet, özür dilerim." Saçlarını itti. "Antrenmandan hemen sonra bir toplantım vardı, temizlenmeye fırsatım olmadı."

"Sorun değil." Eve rozetini çıkardı. "Teğmen Dallas, NYPSD ve Dedektif Peabody. Sizinle konuşmamız gerekiyor."

Hyatt, "Bob Turnbull ile zaten konuştum," diye söze başladı.

"Bill, sakın ol. Bu da ne demek oluyor?" Sonra bir elini kaldırdı ve kalbinin üzerinde yumruk yaptı. "Oh. Oh, anlıyorum. Anlıyorum. Her şey yolunda Bill."

"Annie, bunu benim halletmeme izin vermelisin," diye ısrar etti. "Ben hallederim. Neden ofisime gitmiyoruz?"

"Annie, Bob'u yirmi dakika içinde buraya getirebilirim. Bu insanlarla kesinlikle konuşmak zorunda değilsin."

"Sorun yok dedim, Bill." Döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. Biraz titreyen bir sesle, "Şiddetli bir korumacıdır," dedi. "Ve avukatlarımdan biri olan Bob'la görüşmek için ısrar edecek. Üzgünüm," diye ekledi cebindeki linki çıkararak.

Birkaç saniye dinledi. "Bob, sorun yok. Bill aşırı tepki verdi. Hayır, sorun değil, lütfen yapma. Sana haber veririm."

Bağlantıyı değiştirdi. "Avukatım. Korkarım Bill ona kelepçelenerek götürülmek üzere olduğum izlenimini vermiş."

"Geleceğimizden haberiniz var mıydı, Bayan Knight?" "Hayır." İçini çekti.

"Peabody ona, "Gelişimize hazırlıklı olmanız için ofisinizle temasa geçtik," dedi.

"Son derece korumacı," diye tekrarladı ve onlara köşedeki geniş ofisi işaret etti.

Altmışlı yaşlarının ortasında, melez, tuzlu biberli sakallı ve Knicks sweatshirt'ü giyen bir adam, koyu kırmızı bir sandalyede oturmuş, iyi kahve kokan bir şey içiyor ve bir PPC üzerinde çalışıyordu.

"Çok çabuk oldu," dedi, sonra başını kaldırıp Eve ve Peabody'yi gördü. Hatırı sayılır bir çekicilikle gülümsedi. "Merhaba."

"Bic, bunlar Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody. Ortağım, Terrance Bicford."

"Herkes Bic." Ayağa kalktı, el sıkışmak için bir adım attı. Sonra Knight'a baktı ve "Pekâlâ." dedi.

"Evet. Hadi oturalım." Geniş pencerelerin arasına yerleştirilmiş etkileyici siyah lake masanın arkasına geçmedi ama Bic'inkinin yanındaki sandalyeye oturdu.

"Size kahve ya da çay getireyim mi?" Bic teklif etti.

Eve, Knight'ın sinirleri geren, Bicford'un destekleyici ve yatıştırıcı tavrıyla başhekimlik ofisinin topyekûn savaş alanından gelen farklı titreşimleri tartarak, onlara sakinleşmeleri için biraz zaman vermeyi tercih etti.

"Teşekkürler, kahve, sade. Ortağım normal kahve içer."

"Annie?"

"Meyve suyumdan biraz kullanabilirim. Protein içeceği," diye açıkladı. "Onlarla yaşıyorum. Gerginim. Bunu dışarı çıkaracağım. Ben hiç gergin değilimdir," dedi Bic onun yanından geçerken ve içecek merkezine doğru ilerlemeden önce omzuna bir elini sürerken. "Ama ben gerginim."

"Olmak için bir sebebin var mı?"

Knight doğrudan ve koyu kahverengi gözlerini Eve'e dikti. "Evet, biliyorum. Ayrıca hemen açıklayayım, ben zaten

Sonumuz buraya varırsa diye avukatıma danıştım. İki dakika içinde sanal olarak ya da yarım saat içinde şahsen burada olabilir."

"Bir avukata ihtiyaç duymak için nedeniniz var mı?" "Bilmiyorum. Bic de bir avukat."

İçkileri servis ederken, "Birkaç yıldır pratik yapmadım," diye ekledi.

"Ama yine de onun varlığı ve tavsiyeleri beni rahatlatıyor."

"Bir avukatınız olduğu için bu görüşmeyi kaydedeceğim ve size haklarınızı okuyacağım." Eve, gözden geçirilmiş Miranda'yı okudu. "Haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anladınız mı, Bayan Knight?"

"Evet. Ve bir açıklama yapacağım. Burada olduğunuza göre, Larinda Mars'ın son bir buçuk yıldır benden zorla para aldığını öğrendiğiniz açık."

"Yirmi bir ay," diye düzeltti Bic sessizce.

"Yirmi bir ay. Avukatımın tavsiyelerine bir ölçüde karşı çıkarak sizinle işbirliği yapmak niyetindeyim. Bic değil." Knight uzanıp onun elini tuttu. "Bic bu konuda benimle."

"Her zaman."

"Soracağım... Sizin ününüzü biliyorum. Sadece dikkat etmiyorum, aynı zamanda mükemmel araştırmacılarım var. İşbirliği yaparak size kendi itibarıma zarar verebilecek bilgiler vereceğim. Bu, en kötü ihtimalle, beni mahvedebilir."

"Asla olmaz." Bic onun elini sıktı.

"Bic insan doğasına benden daha iyi bakıyor. Sizden kayıtlara geçmesi için söz istiyorum."

Paylaştığım bilgiler gizli tutulacak ve bana karşı herhangi bir yasal işlem yapılması gerekirse, hazırlanmam için bana yirmi dört saat vereceksiniz."

"Larinda Mars'ı siz mi öldürdünüz ya da cinayetinde komplo mu kurdunuz?" "Hayır. Hayır, yapmadım."

"Bir suç mu işlediniz?"

Dudakları bir kez titredi, sonra sertleşti. "Buna siz karar vereceksiniz ve eğer benim tutuklanmam gerektiğine karar vererseniz, o yirmi dört saate ihtiyacım var. Kaçmaya niyetim yok, Komiser. Öyle ya da böyle, çok uzun zamandır kaçıyorum. Bu şartları kabul ediyor musunuz?"

"Pasaportunuzu teslim etmeniz, bu süre boyunca hesaplarınızın dondurulmasını kabul etmeniz ve bu süre boyunca gözetim altında olacağınızı anlamanız koşuluyla size yirmi dört saat vereceğim."

Knight yarım bir kahkaha attı ve Bic'e baktı. "Sen söyledin." "Sakin ol bebeğim. Her şey yoluna girecek."

"Artık geri dönüş yok," dedi Knight Eve'e. "Ben varım."

"Dün akşam altıdan yediye kadar nerede olduğunuzla başlayalım."

"Gösteriyi dört buçukta bitirdik. Yarım saat kadar iyi niyet gösterisinde bulundum - fotoğraf çektirdim, imza dağıttım. Sonra üstümü değiştirdim ve Bic'le eve gittik. Saat altıda evde olurduk. Bir şeyler içtik. Biraz gevşemek ve baharda yapacağımız özel bir program için bazı fikirler üzerinde çalışmak niyetindeydim. Gösteriyi Mayıs ayında bir haftalığına Avrupa'ya götüreceğiz. Ama Bic ve ben bir tartışmaya girdik-" Bic keskin ve kaba bir homurtu çıkarınca durakladı. "Pekala, Larinda hakkında çok hararetli bir tartışma."

"Buna kavga denir, Annie. Ödeme zamanı geliyor ya da gelmek üzereydi," diye devam etti. "Artık durma zamanının geldiğini hissettim."

"Şantajdan haberin var mıydı?" Eve Bic'e sordu.

"Evet, tabii ki. Annie'nin ödeme kararına katılmadım ama... buna izin verdim çünkü ifşa olma fikri onu çok üzdü. Ama gerçek şu ki, Annie bunu durdurana kadar asla durmayacaktı. Ve daha da kötüleşecekti. Bir süre tartıştık."

"Muazzam bir tartışma. Benim duruşum her zaman paranın önemli olmadığı yönündeydi. Daha fazlasını istiyordu, diğer insanlar hakkında bilgi istiyordu ama bu benim geçemeyeceğim bir çizgiydi. Ve para önemli değildi. Bunu kendime tekrarlayıp durdum. Her ay. Ama bunun parayla ilgili olmadığını biliyordum. Bic'in haklı olduğunu biliyordum ve bu beni daha da kızdırıyordu."

Bic'e pişmanlık dolu bir bakış gönderdi. "Sana korkunç şeyler söyledim. Sana karşı sınırı aştım. Yaptım," dedi Bic başını sallarken. "Bunu yaptığımı memnunum çünkü bunu yaptığım da ne yaptığımı, bana ne yapılmasına izin verdiğimi, para konusunda gerçekten ne hissettiğimin bir önemi olmadığını fark ettim."

Soluk altın rengi içkisinden yavaşça yudumlarken durakladı.

"Bic'le savaşmayı bıraktım, kendimle savaşmayı bıraktım. Ben itilip kakılan biri değilim, Komiser, ama itilip kakılmama izin veriyordum. Bunu da durdurmaya karar verdim. Bir sonraki ödeme yerine ona bir mesaj gönderecektim. Daha fazla değil. Yapmam gerekeni yapmam için bana bir hafta verecekti. Avukatım Bob'u aradım ve gelmesini istedim. Ona her şeyi anlattım. Her şeyi özümsemek için bir gün ayırmamızı ve kendisinin bazı çalışmalara başlamasını tavsiye etti."

"Annie ve ben nihayet sakinleşmeye başladığımızda haberleri duyduk. Cinayeti duyduk."

"Planlar değişti." Annie bir elini kaldırdı. "Ve işte buradayız." "Mars'la en son ne zaman temas kurdunuz?"

"Yaklaşık bir hafta önce. Ödemeden iki hafta önce ya mesaj atıyor ya da e-posta gönderiyordu. Ya da elini kolunu sallayarak stüdyoya geliyordu," diye ekledi Knight, bir anlık öfkeyle. "Ondan hiçbir 'bağlantı etiketi' almazdım. Sanki arkadaşmışız gibi bana sohbet havasında bir mesaj gönderirdi. İçinde bir numara olurdu. Mesela: 'Partide sekiz bin kişi olmalıydı' ya da 'Bu ayakkabılarla yedi bin mil yürümüş gibi hissediyorum' gibi. Her zaman yedi ila dokuz bin arasında. Böylece ödemeyi kolayca haklı çıkarabiliyordum. Bu ay tam dokuz bin olacaktı."

"Ödemeyi ona nasıl ulaştıracaksın?"

"Onunla buluşmazdım - ki istediği de buydu. Arkadaş gibi birlikte bir şeyler içerken görünmemizi. Hayır, benden bunu istemedi. Bana gönderdiği mesajlarda rutin olarak belirli bir gün, saat ve yerde buluşmayı önerirdi. Du Vin, öldürüldüğü yer, ya da Gino's, şehir dışında. Bir ya da iki kez, Russian Tea Room'da. Teslimat için bir kurye ayarlardım. Farklı şirketler kullandım."

"Teslimatların kayıtları sizde var mı?"

"Elimde her şeyin kaydı var. E-postaları ve mesajları, kişisel 'link'imdeki v-mailleri. Bu olay başladığından beri üç kez bağlantı değiştirdim ama o her seferinde yenisini çıkardı."

Knight durakladı, tekrar içti. "İşinde iyiydi, ekranda bir yolu vardı. Bunu yapmak zorunda değildi."

sadece paraydı. Anlıyor musunuz? O sevdi beni sıkıyor."

"Evet, bunu anlıyorum."

"Bir dosyam var ve size her şeyin bir kopyasını vereceğim. Burada olacağımı hep biliyordum. Ölmüş olacağını değil, ama tüm bunlar hakkında polisle konuşuyor olacağımı. Her ne kadar aksini iddia etmeye çalışsam da, Bic'in başından beri haklı olduğunu biliyordum."

"Üzerinde ne vardı?"

"Tamam." Annie bir an gözlerini kapadı. "Tamam. Annem bir fahişeydi. Kayıtlardaki annem değil, her zaman annem olacak kadın değil. Teknik olarak o benim teyzem. Ama ona annem ve kız kardeşine de Carly diyeceğim. Ben daha iki haftalıkken annem beni yanına aldı, kendi çocuğu yaptı ve Carly beni ona bıraktı. Annem sadece yirmi iki yaşındaydı, üniversiteyi bitirmiş, memleketi Missouri'de anaokulu öğretmenliği işine yeni başlamıştı. Tüm bunları yıllar sonra öğrendim. Beni kendi çocuğu gibi yetiştirmiş, önemli olan her şeyi bana vermişti. Beni korumak için St. Louis'e taşınmış, orada bir işe girmişti. Arkadaşlarından, ailesinden uzaklaştı. Büyükanнем ve büyükbabam iyi insanlardı. Carly ... neyse oydu."

Yer değiştirdi ve Bic'in elini tekrar tuttu. "On üç yaşımıdayken, Carly ortaya çıktı. Her şey ortaya çıktı ve bu kadın, bu keş, bu fahişe, beni sadece hamile olduğunu fark edemeyecek kadar aptal olduğu ve fark ettiğinde de hamileliğini sonlandırmaktan korktuğu için doğurmuştu. Ve büyükanнемle büyükbabamın beni ondan satın alacağını hesaplamış. Bu konuda haklıydı, bunu da öğrendim. Ona 10 dolar vermişler.

Beni tekrar götürüp bir çukura atmakla tehdit ettiğinde bin dolar.

"On üç yaşındaydım ve hayatımla ilgili her şeyin bir yalan olduğunu öğrendim. Çok kızgındım, şok olmuştum, çok gençtim, tek görebildiğim buydu. Annemi, gerçek annemi, Carly'yi değil, kucaklamak yerine onu reddettim, ona saldırdım ve o bana açıklama yapmaya, beni ikna etmeye çalışırken, Carly'nin istediği parayı toparlamak için çabalarken kendimi odama kilitledim. Daha sonra gizlice dışarı çıktım ve Carly'nin ona bıraktığı adrese gittim. Annemin asla ama asla gitmeme izin vermeyeceği bir yere. Sokakta fahişelik yapıyordu. Ruhsatı yoktu, anlıyorsunuz ya - bu ruhsat almadan önceydi- ve hizmet ettiği müşteriler zaten ruhsatlarla ilgilenmiyordu. Esrarkeşler, fahişeler ve torbacılar, en kötülerinden bir demleme ve ben de tam içine girdim."

Knight yüzüne dökülen saçlarını hızlı ve sabırsız bir hareketle geriye doğru salladı.

"Kafası iyiydi. Çok korunaklı olduğum için bunu tam olarak anladığımdan emin değilim. Cevapları alacaktım, gerçeği öğrenecektim. Hayatımın her günü bana yalan söyleyen kadından değil, ondan. Tanrım, on üç."

Durakladı, tekrar içti, şimdi daha yavaş, düşünceli. "Çok sinirli, her şeyi bilen bir çağ olabiliyor. Hem vahşi hem de kırılgan. Bana güldü, kolunu bana doladı ve tıpkı onun gibi ne kadar küstah olduğumu söyledi. Bir adam geldi, onun da kafası iyiydi ve ona iki tek için yüz dolar ödeyeceğini söyledi. Ne demek istediğini anlamamıştım bile. "İki katı yakışıklı." dedi. Tam olarak bu kelimeleri hatırlıyorum. Kolunu bana dolamıştı, çok sıkıydı ve ben hala anlatmasını istiyordum.

Etrafımdaki dünyayı göremeyecek kadar kendi dünyama gömülmüştüm. Beni ara sokağa çektiler. Çığlık bile atmadım, beni duvara itip yere çarpana kadar ne olduğunu anlamadım. Karşı koymaya çalıştım ve onun güldüğünü duyabiliyordum. 'Şimdi o kadar sert değil, yakışıklı, bırak onu ısıtayım. Tanrım, bırak onu ısıtayım.'

Körü körüne elini uzattı ve Bic onun elini iki eliyle birden kavradı.

"Her şey yolunda. Sen iyisin."

"Ona vurdu," diye devam etti Knight, "sırtına tokat attı. Kızın burnu kanamaya başladı ve kız da ona vurdu. Adamın bıçağı vardı, bıçağı sallıyordu ve birbirlerine küfrediyorlardı. Çok yüksek, sadece yüksek uçuyordu. Bıçağı sallıyordu ve elimi biraz kesti. Korku, öfke ve şokla bıçağı ondan aldım ve onu bıçakladım. Boğazından. Boğazından olduğunu biliyorum. Kan fışkırıyordu ve o yine gülüyordu. Bıçağı düşürdüm ve ona döndüğünde kaçtım. O kısım bulanık. Koşmak, tekrar otobüse binmek, geri dönmek, eve koşmak. Anneme söyledim, her şeyi anlattım. Gideli bir saat bile olmamıştı."

Knight derin bir nefes aldı. "Bir ömür sadece bir saat sürebilir. Kıyafetlerimi poşetledi. Polise giderdik. Yaralanmadığımdan emin oldu, yaralanmamıştım. Sadece birkaç sıyrık ve çürük, elimde de küçük bir kesik vardı. Bütün gece bana sarıldı, bebek gibi salladı. Sabah polise gideceğimizi ve endişelenmememi söyledi. Ama sabah, bir ara sokakta ölü bulunan bir adam ve bir kadınla ilgili bir medya raporu vardı. İkisinde de birden fazla bıçak yarası vardı. Fotoğrafları gösterdiler, kimlik fotoğraflarını. Carly ve adam."

Şimdi Knight'ın gözleri parlıyordu. "Gerçek, mutlak gerçek? Onu ben mi öldürdüm yoksa o mu öldürdü bilmiyorum. Bıçağını sapladığım yerden kan kaybından ölmeden önce onu öldürüp öldürmediğini de bilmiyorum. Medya, kavga ettiklerini, ikisinin de kafasının iyi olduğunu ve yaralarına yenik düştüklerini söyledi. Annem üzerimdeki kıyafetleri yaktı. Ölünün ölüyü gömmesine izin vereceğimizi ve polise gitmenin bana yaşatacağı şeyleri yaşatmaya gerek olmadığını söyledi. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Bunun benim suçum olmadığını söyledi. Beni ilk andan beri sevdiğini ama bana karşı dürüst olmadığını, dolayısıyla bunun kendi hatası olduğunu söyledi."

Koyu ve ıslak gözleri Eve'inkilerle buluştu, yalvardı.

"Ama bu onun hatası değildi ve korkmuş ve öfkeli bir çocuğu suçlayamam. Carly'nin hatasıydı. Carly Ellison ve onun hatası, Wayne Sarvino. Eve geri taşındık ve her şeyi arkamızda bıraktık. Ben on altı yaşındayken annem Abe Knight'la evlendi ve ikimiz de onun soyadını aldık. Ona her şeyi anlattı, hepsini. Bana iyi bir hayat verdiler, iyi bir hayat kurdular. Bir erkek ve bir kız kardeşim var. Onlar da kendi aileleri olan iyi insanlar. Larinda tüm bunları ifşa etmekle tehdit ettiğinde, bedelini ödedim. Annemin benden sakladığı gibi ben de onlardan sakladım. Bu hafta sonu eve gidip onlara anlatacaktım ve St. Louis'deki polisle konuşacaktım. O silahı Larinda'nın elinden alacaktım."

Eve hiçbir şey söylemedi, Knight bitirene kadar her şeyi akışına bıraktı.

"Nasıl öğrendi?"

"Bana hiç söylemedi, söylemezdi. Sadece çok zeki kuşları olduğunu ve cıvılamayı sevdiklerini söyledi. Annem kayıt yaptırdı.

Doğumum -evde yapılan bir doğum- annesi o, babası bilinmiyor. Ama biri gerçekten araştırmak isteseydi, Carly Ellison'la olan bağlantımızı bulmak zor olmazdı - annem St. Louis'e taşındığında soyadını annesinin kızlık soyadıyla değiştirmiş. Ama araştırıp Carly'yi, sonra nasıl öldüğünü, annemle benim nerede yaşadığımızı bulmak da zor olmazdı."

"Pekâlâ." Eve ayağa kalktı.

"Beni tutuklayacak mısınız?"

"St. Louis ile konuşacağım, gerçekleri, kanıtları ve iki ölümle ilgili soruşturma adımlarını gözden geçireceğim. Dosyalarınızı ve söz konusu geceye ait ev güvenlik kayıtlarınızın bir kopyasını istiyorum. Tüm bunları inceleyip değerlendirdikten sonra bir tutuklama yapılması gerektiğine karar verirsek, yirmi dört saatinizi alacaksınız."

"Pekala."

"Bu hikayeyi başka kim biliyor?"

"Hiç kimse. Bob Turnbill, dün gece itibariyle. Yoksa annem, babam, büyükannem ve büyükbabam." "Gasp olayını başka kim biliyordu?"

"Kimseye söylemedim. Aileme söylemedim. Sadece Bic'e ve şimdi de Bob'a." "Özel asistanın mı?"

"Bill mi? Hayır. Sadık ve korumacı -belki de aşırı- ve her yönüyle müthiş biri ama hayır. Bu kişisel bir mesele."

"Tamam. Dosyaya ve beslemeye ihtiyacımız var."

"İkisi de evde. Yirmi dakika içinde sette olmam gerekiyor."

"Ben giderim. Onları ben alırım," dedi Bic ona.

"Her zaman arkamı kolladım." Onun elini kavradı ve dudaklarını elinin üzerine bastırdı.

"Her zaman olacak."

"Üniformalı bir memurun sizi evinizde karşılamasını ve nakletmesini ayarlayacağız. İşbirliğiniz için teşekkür ederiz. Kayıt dışı."

Bir an durdu, sonra içgüdülerine göre hareket etti. "Bana doğruyu söylediyse, göze çarpan ayrıntıları atlamadıysan ya da açılırları saptırmadıysan, kimse seni bir saldırıya karşı kendini savunduğun için tutuklamayacak ya da yargılamayacak ya da küçük çocuğunu ek travmadan koruyan kadını tutuklamayacak ya da yargılamayacak."

Gözleri dolduğunda Knight titreyerek ayağa kalktı ve elini uzattı. "Teşekkür ederim."

"Eğer bir şeyi atladıysan, şimdi tam zamanı."

"Her şeye sahipsin. Bic'i dinlemiş olsaydım -ki yakın zamanda bunun sonunu duymayacağım- sana ya da senin gibi birine yirmi bir ay önce gelirdim."

Eve, "Bir dahaki sefere Bic'i dinle," diye önerdi.

14

Peabody'nin de dediği gibi, eğlenceli olabileceği için Eve bunu yapmaya karar verdi ve Hyatt'ın ofisine geri döndü.

Masasından kalktı, her gzeneğinde öfke vardı ve kulağındaki 'link'e bir fiske vurdu.

"Bayan Knight adına Şikayette bulunmak istiyorum."

"Tamam, o zaman kendi adınıza bir tane ekleyebilirsiniz. Dün akşam saat altıdan yediye kadar nerede olduğunuzu bana bildirmiŐtiniz."

Summerset'in bunu çok daha iyi yaptığını düşünmesine neden olacak bir Şekilde burnunun ucuna baktı. "Size bir Şey söylemek zorunda değilim."

"Belki de Şu avukatı tekrar aramalısın, bakalım ne diyecek." Onu kışkırtmak isteyen Eve masasına doğru bir adım daha attı.

Ve onun geri adım atmasını izlemenin memnuniyetini yaşadı. "İkinizi de binadan çıkaracağım."

Dişlerini gösterdi. "Dene bakalım. Peabody, not al, Bay Hyatt söz konusu zaman zarfında nerede olduğunu doğrulayamıyor."

"Not edildi."

"Cehenneme kadar yolun var," dedi. "Saat yediye biraz geçene kadar buradaydım, ofisimdeydim. Eğer benim vergilerimle yaptığınız işi nasıl yapacağınızı bilseydiniz, bu ofis ve stüdyoların kayıtlarını kontrol ederek bunu kolayca tespit edebilirdiniz. Kimlikle giriş çıkış yapılması zorunludur. Şimdi çık dışarı."

"Patronunuzdan sonra bir saatten fazla kaldığınız oluyor mu?"

"Ben işimi yapıyorum. Yapılması gerekeni yapıyorum. Ve sana hesap vermem."

"Yalan söylüyorsan söyleyeceksin," dedi Eve kolayca. Kadın oradan ayrılırken, adamın birinden avukatını aramasını istediğini duydu.

Biraz eğleneliydi.

Aşağı indikten sonra Eve yaya bölgesinin etrafındaki uzun yolu kullandı.

"Bill Hyatt'a daha yakından bakalım. Ondan hoşlanmıyorum." "Memnuniyetle. Ben de ondan hoşlanmadım. Onu ve Bic'i severdim." "Sevdiğin insanlar yine de katil piçler olabilir."

"Ama siz öyle düşünmüyorsunuz, bu ikisi değil."

"Sanmıyorum," diye doğruladı Eve, "ama onların hikayelerini kontrol edeceğim. Knight'ın geçmişi hakkında ne kadar bilgi var?"

"Missouri'li kız, bekâr annesi tarafından büyütülmüş, öğretmen. Sanırım memleketlerine geri döndüklerini biliyordum. Ve eğer onun ya da program hakkında bir şey biliyorsanız, ailesiyle sıkı fıkı olduğunu anlarsınız- üvey babasını babası olarak görür. Yayıncılığa St. Louis'de başladığını ve yükseldiğini biliyorum. Otuz yaşına geldiğinde oldukça başarılı olmuş, New York'ta bir sabah talk-show grubunun parçası olarak iş bulmuş ve bu popülariteyi kendi

popülaritesine dönüştürmüş. O

Orada bir ikon. Uzun zamandır Bic'te çalıştığını biliyorum. Ne kadar süredir olduğunu bulmak kolay ama uzun süredir."

"Ona da bir göz atacağız. Kendini adanmış biri. Aptalca bir şey yapabilecek kadar sadık. Bana göre değil, ama bu çizgiyi çekeceğiz."

Bir sürü ip var, diye düşündü ve onları çekmenin zamanı geldi.

* * *

Ofisine dönen Eve, yönetim kurulunu güncelledi ve Terrance Bicford'u araştırdı.

New York doğumlu, Columbia'dan hukuk diploması var. Başarılı bir firmada ortaklığa kadar yükselmiş. Emlak hukuku, finans hukuku. Knight'tan önce bir evlilik ve boşanma. Bir çocuk.

-Kızı, o da başarılı bir avukat.

Knight'la on dokuz yıl birlikte çalışmış. Onun vakfının ve şirketinin yönetim kurulunda yer aldı.

Eve, Şövalye dünyasında çok para olduğunu fark etti. Ama yine de, birlikte olduklarında onun da kendine ait çok güzel bir yığını vardı.

Mesele para değildi, diye düşündü. Sırlarla ilgiliydi. Kahve hazırlamak için kalktı, oturdu, elinde kahve, botlarını giydi ve zihninin dolaşmasına izin verdi.

Bir noktada, Mars için de önemli olan para değildi. Paraya sahip olmak, onu almak ve daha fazlası için madencilik yapmaktı.

Zayıf noktaları bulmak ve ödeme gücü olan insanları sömürmek için bir tür ilkel içgüdüye sahipti.

Bu sırların ve güvenlik açıklarının ortaya çıkmasındansa kim para öder?

Zenginlere, zenginlere ve gerçekten zengin olanlara vur, diye düşündü Eve. Ayda birkaç bin hiçbir şey ifade etmiyordu. İmaj mı? Paha biçilemez.

Yanlış hesaplamıştı. Ya bir hedefi çok sert ve uzun süre emmiş, ifşa olma riskini almaktansa öldürecek birini vurmuştu. Ya da imajının altında, ödemeleri karşılayamayacak birine.

Koruma. Kendini savunan bir çocuk, çocuğunu koruyan bir anne, sevdiği kadını korumaya çalışan bir adam.

Başka bir model. İşaretler sadece kendilerini değil, sevdiklerini de koruyor. Sevdikleri de onları koruyor.

Mars'ın Roarke'la denediği de bu değil miydi? Başka bir yanlış hesaplama. Muhtemelen başkalarını da yapmıştı. Ve belki de o diğerlerinden biri Roarke gibi onu terslemişti. Ama aynı zamanda onu susturmaya da karar vermişti.

Botlarını tekrar yere bırakarak St. Louis.

Bu zaman aldı ve bir yere yaklaşmadan önce St. Louis Cinayet Masası'ndaki meslektaşına ulaşması gerekti.

"Kırk yıldan daha uzun bir süre öncesine ait bir John/Prossy davasının dosyasını çıkarmamızı istiyorsunuz."

"Kırk yıldan fazla olduğunu anlıyorum, Komiser, ama ölü hala ölü. Ve buradaki açık bir davayla bağlantısı olabilir."

Karşısındaki ona ekşi bir bakış attı ve kıvrılmış bir dudak ekledi. "Peki bu nasıl?"

"Dosyayı görene kadar bilemem. Soruşturma memurlarıyla konuşabilirsem-"

"Kırk yıl," diye tekrarladı. "Soruşturmayı yürüten memurların hâlâ hayatta olup olmadığını bile söyleyemem, Tanrı aşkına."

"Bunu kontrol edersen çok memnun olurum" - seni tembel sik kafalı - "bunu kontrol edersen çok memnun olurum. Her zaman müsaitim." Whitney kartını kullanmaktan nefret etse de, oyalanacak havada değildi. "Konuyu hızlandıracaksa, komutanımın sizinkiyle temasa geçmesini sağlayabilirim, Teğmen."

"Burada da açık davalarımız var. New York City olmayabiliriz ama burada da polisler işlerini yapıyor."

"Ve bir polis olarak, bu dava dosyasını incelemem ve mümkünse müfettişlerden biriyle konuşmam gerekiyor. Bir kez daha söylüyorum, şüpheliler Carly Ellison ve Wayne Sarvino'ydu."

"Seni ilk seferinde duydum. Zamanı geldiğinde halledeceğiz."

"Şahsen benimle mi yoksa sadece New York polisleriyle mi bir sorunun var?"

"New York polislerinin bana zıplamamı söylemesi ve ne kadar yükseğe zıplayacağımı söylememi beklemesiyle ilgili bir sorunun var."

"Eğer o dosyayı iki saat içinde alamazsam, sadece komutanınızla değil, IAB'nizle de resmi bir şikâyetle bulunacağımı söylediğimde benden daha az hoşlanacaksınız."

"Şimdi, buraya bak-"

"Bana o dosyayı vermen senin için sorun değil, ama benimle taşak geçmeye devam edersen o dosyadan bir ısırik alırım. Bir şey daha var mı? Bu iletişim, kendi dava dosyam için SOP olduğu gibi kaydedildi. Dallas dışarı."

İletişimi kesti. "Pislik."

"Dikkat çekici bir şekilde işbirliği yapmıyor gibiydi."

Sandalyesinde dönerek Roarke'ın kapı pervazına yaslandığı yere geldi. "Tembelin teki. Evrak işleriyle uğraşmak istemiyor ve New York'u sevmiyor gibi görünüyor."

"Kadın rütbesinden hoşlanmıyor," diye düzeltti

Roarke. "Hadi ama."

"Benim görüşüm." Roarke omuz silkti ve masasının köşesine oturmak için adım attı. "Ve genç kadın rütbeli - genç, kadın New York rütbeli- bu tip için pastayı süslüyor."

"Sadece onu daha büyük bir pislik yapar." "Öyle, değil mi?"

"Dava dosyalarını aldığım sürece ne kadar büyük bir pislik olduğu umurumda değil. E-dünyada ilerleme var mı?"

"Önemli. Feeney size verileri ve bir rapor gönderiyor. Elimizde daha fazla isim ve miktar var ama başka yerlerde de defterleri var. Evde, hatta işte bile yanında tuttuğu şeyler kabataslak. Bana göre daha çok bir tür cep rehberi."

"Yani bir yerlerde başka bir yeri olduğuna geri döndük."

"Ve ben onun isimlerinde böyle bir yer bulamadım. alternatif hesaplar veya bunların varyasyonları için kullanılır. Henüz." Başını eğdi. "Bununla eğleniyorsun."

"Neden y a p m a y a y ı m ki? Güzel bir bulmaca, değil mi? Cesetlerin yığılmayacağı anlaşıldığına göre, aciliyet azalıyor."

Eve tahtaya geri döndü. "O cesetleri asla bilemezsiniz."

"Tekrar öldüreceğini düşünmek için bir nedeniniz var mı? Ne amaçla?"

"Sebebi yok, ama bir kez öldürdüğünüzde, amaç bulanıklaşabilir. Hey, bu iyi gitti! Ve şimdi düşünüyorum da, ev sahibim, komşum, kardeşim, eski karım beni gerçekten kızdırıyor."

"Alaycı bir ruhunuz var, Teğmen. Seni sevmemin sayısız nedeninden sadece biri. Ve şimdi."

Ayağa kalktı, kapıya gitti ve kapattı. "Ne oldu?"

"Ne ne?"

"Tüm bunların altında seni rahatsız eden ne?"

"Burnumun dibinde gerçekleşen bir davada neredeyse yirmi dördüm var. Ve rüzgarı arkamda hissetmiyorum."

"Her şeyin altında," diye tekrarladı eliyle çenesini kavrayarak. "Bunu görebiliyorum."

Her zaman yapabilir, diye düşündü ve omuz silkerek dar penceresine doğru uzaklaştı. "Kötülük insanların çok fazla kullandığı ya da diğer insanların çok kolay kullandığını söylediği kelimelerden biri. Ama gerçek şu ki, kötülüğün pek çok derecesi var. Sade, basit kötülük. Polisler bunun hemen hemen her türünü görür. Yapabildiğiniz zaman, tıpkı küçük saçmalıkları ortadan kaldırdığınız gibi, onları da ortadan kaldırırsınız. Peabody ve benim bugün yakaladığımız bir çift sokak hırsızı gibi."

"Bu da çenendeki morluğu açıklıyor."

"Kafa popo." Eve dalgınca başını ovuşturdu. "Tarzını en azından yarı yarıya takdir etmek zorundaydım. Kötü değil, ama potansiyel her zaman

Orada, duruma bağlı olarak. Kötölüğe dönüőebilirdin. Ben de öyle. Potansiyel orada," dedi ona tekrar bakmak için yer deęiőtirirken.

"Olabilir. Soğukkanlılıkla payıma düşeni yapmış olsam da, içinizdeki polisin anlayabileceği ve asla onaylamayacağı eylemlerden payıma düşenden fazlasını yaptım. Ve yine de, senden önce ve sonra kendime baktım ve senden önce ne kadar kaybolmuş olsam da, geçemeyeceğim ve geçmeyeceğim çizgiler olduğunu fark ettim. Ya siz, Teğmen?"

Kız onu incelerken o da kızı inceledi. "Sen mi? Senin çizgilerin her zaman benimkilerden daha yakın ve derin olmuştur. İçinde kötölük var, sana tapmamın sayısız nedenlerinden biri de bu. Ama kötölük potansiyelin -ki bunun hepimizin içinde olduğuna katılıyorum- sadece insanları değil, o şekilsiz adalet hedefini korumaya ve ona hizmet etmeye olan mutlak bağlılığınla çok ama çok daha ağır basıyor."

"Kendimi senden önce ve sonra aynı netlikte görebiliyorum. Ve kendimi şu anda yaptığım işi yaparken görebiliyorum. Bununla." Tahtayı işaret etti. "Ve hissettiklerimi hissetmeme izin vermiyorum. Ne kendime ne de başkasına itiraf ediyorum."

İşte buradaydı, diye düşündü Roarke, her şeyin altında yatan şey. "Ne hissediyorsun?"

"Şu kötölük dereceleri. Mars mı? O da terazide. Zili çalmıyor ama o da terazide. Küçük çocukları öldürmedi, tecavüz etmedi ya da dövmedi. Bir yabancıyı tekmelemek için karnını deőmedi. Daha kötülerini de gördüm. Daha kötülerini de gördük."

Şimdi ona dokunmalıydı, sadece bir elini sırtından aşağı kaydırmalıydı.

"Ve sen bu ölçekte Mars'tan daha yüksek bir yerde ölü olarak duruyorsun. Seni rahatsız eden ne?"

"Kurbanları, çünkü hepsi öyle. İzler diyoruz - bu daha kolay bir kelime ve hatta suçun bir kısmını onlara yüklüyor. Evet, bir kısmı onların suçu, çünkü onlar bir seçim yaptılar. Ama onlar hala onun kurbanları. Bazıları eve çok yakın, ama o kadar bile değil."

"Ne kadar yakın?"

Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Annie Knight. Onun kim olduğunu biliyorsun."

"İstiyorum."

"On üç yaşındayken annesi sandığı iyi ve sevgi dolu kadının teyzesi, annesinin de keş bir fahişe olduğunu öğrendi. Bu yüzden çocuk aptalca bir şey yaptı, keş fahişeyle yüzleşmek için kaçtı ve sonunda fahişenin işbirliğiyle kendisine tecavüz etmeye çalışan bir keşi bıçakladı."

Hiçbir şey söylemeden odayı geçti, yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu nazikçe öptü.

"Benim gibi değil. Ona bir yumruk attı ve kaçtı. Kaçacak bir annesi vardı -çünkü teyzesi onun annesiydi. Ve St. Louis'deki şerefsizin dava dosyası beni farklı bir yöne götürmezse, onu sandığı gibi öldürmedi. O ve fahişe birbirlerinde birkaç delik açmışlar. Ama o bunu yanında taşıdı ve bunu anlıyorum. Çocuğunu hasta ruhlu eski sevgilisinin tecavüzünden korumaya çalışan başka bir annemiz var ve çocuk sonunda onu öldürüyor. Santiago ve Carmichael bunu yakaladı. Bu olayda şimdiye kadar çoğunlukla sevdiklerini korumaya çalışan insanlar var.

kendilerinden çok, belki de daha fazla. Mars'ın becerisi buydu."

"Karanlık sırları olan ve bunu ödeyebilecek insanların kokusunu alırdı." "Seninle olduğu gibi bazı özlemleri vardı, ama bence o,

Evet, koklamak iyi bir kelime. En azından aramaya nereden başlayacağına dair bir hissi vardı. Belki bir çeşit hassasiyeti vardı, belki kim olduğu bunu tespit etmemize yardımcı olur. Önce kokladı, sonra avlandı. En azından bir vakada, potansiyel bir hedefin içkisine ilaç koyup onu sıkıştırmak için tuzak kurmuş. Bu muhtemelen hobisine yardım ettiği ilk sefer değildi. İş mi, zevk mi, yoksa karışım mı? Mira'yla konuşup onun fikrini almalıyım."

"Çünkü kurbanı ne kadar anlarsanız, katili de o kadar anlayabilirsiniz."

"Genellikle." Bilgisayarı gelen bir mesajı işaret etti. "Feeney'nin raporu," dedi bir bakış attıktan sonra. "Mükemmel."

"Sizi yalnız bırakayım."

"Saat yedide başka bir markayla görüşmem var, eve yakın bir yerde - bu sefer gerçek evimizi kastediyorum."

"Bekleyeceğim ve seninle geleceğim. Bu arada çalışacak bir yer bulurum."

"Nerede saklanıyorsun?"

"Burada ve orada." Masasına geri oturduğunda başının üstünden öptü. "Gitmeye hazır olduğunuzda beni etiketleyin."

"Will- Kahretsin, bekle. Seninle geleceğim. Peabody ve McNab'i serbest bırakmak istiyorum."

"Şimdi kim annelik yapıyor?"

Hafifçe aşağılanmış bir şekilde kaşlarını çattı. "Ben bir teğmenim. Ekibim yanmışsa, benim işime yaramazlar."

Dışarı çıktı ve Peabody'nin masasına gitti. "Hyatt'tan haberin var mı?"

"Yeni bitirdim. Hey," dedi Roarke'a. "Siz itiyor musunuz?"

"Yaptık, ya da neredeyse yaptık."

Eve, Peabody'ye "Verileri bana gönder," dedi, "sonra da McNab'i serbest bırak. St. Louis'deki dava dosyaları yakında elime ulaşacak." Yoksa bunun bedeli ağır olacaktı. "Orada daha yakından bakılması gereken bir şey olursa sana haber veririm."

"Sağlam. Devam ettim ve- Bir dakikan var mı?"

Eve, "Ben burada duruyorum," diye işaret etti.

Roarke, "Sizi polis muhabbetinizle baş başa bırakayım," dedi ve Jenkinson ile göz yakan kravatının yanına gitti.

"Knight'ın ailesi üzerinde hızlı bir araştırma yaptım. Temiz ve normal çıktılar. Orada burada birkaç küçük pürüz var. Onlara daha yakından bakabilirdim ama bir yere varacağını sanmıyorum. Ve seyahatleri kontrol ettim, çünkü bazen ailenizin bir şeyler bildiğini düşünmezsiniz, ama bilirler. Hiçbiri dün ya da aylardır New York'ta değildi."

"İyi düşünmüşsün. Şimdilik hiçbirinin üzerini çizmiyoruz. Diğer işaretlere de bu açıdan bakacağız. Biri kendini ya da başkalarını koruyan birini koruyordu. Hyatt'la ilgili verileri bana kopyala ve git."

Ofisine dönmek için arkasını döndüğünde Jenkinson'ın, kravatının ve Roarke'ın gitmiş olduğunu gördü.

Masasına dönüp Feeney'nin verilerini okudu. Birkaçını gerçekten tanıdığı on beş isim daha. Birkaç spor figürü, mahkemede bir ya da iki kez karşı karşıya geldiği bir savunma avukatı, bir aktör olabileceğini düşündüğü bir başka kişi.

Ödenen miktarları taradı.

"Sende daha fazlası vardı. Listende daha fazlası var," diye mırıldandı Eve kendi kendine. "Evindeki kasada bir milyon dolar mı var? Artı o gömülü hesaplar, sanat eserleri ve mücevherler. Bir yerlerde daha uzun bir listeniz vardır."

Elindeki isimler üzerinde çalışmaya başladığında, 'link'i sinyal verdi. Neredeyse görmezden gelecekti ama belki de Nadine'in kesintiye geçecek bir şeyi olduğuna karar verdi.

Eve, "Elinde bilgi yoksa benimle konuşma," dedi.

"Ben iyiyim, sen nasılsın?" "Yolunu kesmek üzereyim."

"Onun yerine benim evime gelmeye ne dersin? Merkeze gelebilirim ama eve yeni geldim ve burada kalmak istiyorum. Sen hâlâ istesin."

"Benim için yolculuğa geçecek bir şeyiniz var mı?" "Olabilir."

"O zaman dökül."

"Dallas, büyük bir kadeh şarap istiyorum ve bunu 'link'te yapmak istemiyorum."

"İyi. Yola çıkıyorum."

Nadine'in sözünü kesti ve Roarke'u bir mesajla etiketledi.

Nadine'e uğramam lazım, şimdi gidiyorum. Kusura bakma.

Ceketini alırken bile cevap verdi.

Garajda buluşuruz.

İlgili tüm dosya ve verilerin kendi birimine aktarılmasını emretti ve bir dosya çantasını daha fazlasıyla doldurdu. Ve cinayet tahtasına son bir kez bakarak yola koyuldu.

Asık suratlı bir Trueheart'a rastladı ve nadiren asık suratlı olmayı başardığı için durdu.

"Sorun mu var, Dedektif?"

"Pislik herif bir video oyunu yüzünden öz kız kardeşini öldürdü. Babasının golf sopalarından biriyle kafatasını kırdı çünkü onun skorunu geçti ve bunun hakkında böbürlendi. Ailesi kış gezisine çıktı, sorumluluğu ona bıraktı. On yedi yaşında ve sorumlu o mu? On günlüğüne mi? Şimdi de on beş yaşındaki kız kardeşi bir Çapulcu oyunu yüzünden öldü."

"Kutuda mı?"

"Baxter, bir APA ve çocuk hizmetleri ile. Bir dakikalığına dışarı çıkmam gerekiyordu."

İki yanında yumruk haline getirdiği elleri, sesindeki öfkeyi ve iğrenmeyi yansıtıyordu.

"Etrafta dans edip güldüğü için bok kafalı olduğunu, hile yaptığını söyleyip duruyor. Bu yüzden onu susturdu."

"Ebeveynler mi?"

"Aptal bir adadan dönüyorlar. Kim bir çift genci on gün boyunca tek başına bırakır ki LT? Ne tür insanlar bunu yapar?"

Daha kötü durumda olan ve sokaklarda yaşayan gençlerin sayısından bahsetmedi. Trueheart ona kaldırım uyuyan detayından gelmişti. O zaten biliyordu. "Hangi APA?"

"Fruinski."

"Yetişkin statüsü için bastıracak. Muhtemelen alacak. İçeri girmeden önce yürüyün. Bağla, yaz, sonra da git

Baxter ile bir bira."

"Bir randevum
var."

Polislerin polislere ihtiyacı olduğu zamanlar vardı. "Önce
Baxter'la bir bira iç."

İç çekti ve suratı biraz soldu. "Evet, iyi fikir.
Teşekkürler, Teğmen."

Kendisini götürebileceğı yere kadar süzölmeyi tercih etti.
Yürüyüp gider, diye düşündü. Silkindi. Baxter konuşmasına
yardım edecekti. Ve yarın, bir sonrakiyle uğraşmak üzere
işinin başına dönecekti.

Trueheart başka türlüğü için fazla iyi bir polisti.

Mecbur kaldığında, bir asansöre sıkışarak bindi ve yolun
geri kalanını garajdaki kendi katına kadar sürdü.

Roarke, Noel'de ona verdiği sihirli paltosuyla arabasına
yaslanmış bekliyordu; hâlâ PPC'si üzerinde çalışıyordu.

"Telefon kapandı," dedi.

"Sorun değil. Sen sür, ben burada bir işi bitiriyorum."

Adam çalışırken ve kadın trafikte manevra yaparken
sessizliğini korudu. Adam el cihazını cebine geri koyduğunda
göz ucuyla baktı.

"Bir şey satın almak mı?"

"Nevada'da sırf bu amaçla satın aldığım bir mülkü yüklü
bir kâr karşılığında sattım."

"Neden Nevada'da satmak için bir şey satın aldınız?"

Polis olmayan küçük bir konuşma yapmak istiyor gibi
görünüyordu.

-O da mecbur kaldı. "Çünkü piyasa değerinin çok altında
satılıyordu, güncellenirse önemli bir potansiyeli vardı ve

Biraz hayal gücü ve parayla, özellikle de konumu göz önüne alındığında dönüştürülebilir. Bu hayal gücü ve parayla, bu düzenli kârı cebimize koyar ve değeri bilinmemiş başka bir mülk ararız."

"Nevada'da küçümsenen mülkleri nereden biliyorsunuz?"

"Onları başka her yerde tanıdığım gibi." Ona gülümsedi. "Onların kokusunu aldığımı söyleyebiliriz."

"Peki ya ben sana neden Nebraska'da değeri bilinmemiş bir mülk satın almıyorsun desem... Tuhaf bir yer düşünmek zorundayım. Nebraska'da?"

"Özellikle Nebraska neden tuhaf?"

"Özellikle değil. Garip çünkü orası dışarıda." Belli belirsiz bir işaretle New York'u kastetmediğini biliyordu.

"Tabii ki. Nebraska olsun. Şehir mi kırsal mı?"

"Şehir mi? Orada şehirler olduğundan emin misin?" "Bundan oldukça eminim, evet."

"Gerçek şehirler," diye belirtti. "Sadece birkaç sokak etrafında toplanmış birkaç bina değil."

"Gerçek şehirler, sevgilim. Mississippi'nin batısında bile gerçek şehirler var."

Düşündü. "Kırsal kesim. Şehirden daha zor olmalı." "Kırsal Nebraska. Mülkü bulduğumda, senin isim."

"Bekle bir dakika."

"Senin meydan okuman, senin adın. Gömleğini kaybedebilirim."

"Benim bir sürü gömleğim var," diye karşı çıktı. "Sen sadece almaya devam et."

Arabasını Nadine'in gösterişli yeni binasının ziyaretçi park yerine sürdü. Tarayıcı plakasını okudu, bir seviye ve yuva gösterdi.

"Görünüşe göre Nadine bir şey saklamış."

Park ettikten sonra köşedeki asansörlerden birine doğru yürüdüler ve içeri girdiler.

"Roarke ve Dallas, Nadine Furst için," dedi Roarke.

**Doğrudan Bayan Furst'ün çatı katına çıkıyorsunuz.
Ziyaretinizin tadını çıkarın.**

"Bir şeyden zevk almamız neden umurunda olsun ki?" Roarke ona gülümsedi. "Bu sadece kibarlık."

"Bilgisayarlar kibar olmak zorunda değil. Verimli. Bir makineden tek istediğim bu."

Etkili olduğunu kanıtladı, onları yukarı gönderdi, eğdi ve neredeyse hiç hareket hissettirmeden tekrar yukarı çıkardı.

"Bu binayı satılıkken mi satın aldınız?" Kendini beğenmiş bir şekilde sırıttı. "Ve sonra biraz."

"Ama sen satmadın."

"Bazı şeyleri saklıyorsun." Sessiz, geniş koridora adım attıklarında onun elini tuttu. "Bu binayı seviyorum ve Nadine burayı seçtiği için mutluyum."

"Ona çok yakışıyor."

Nadine'in iyi güvenli, üç katlı çatı katının ziline bastı.

Evde giydiği dar siyah pantolonu ve süveteriyle Nadine, giriş fuayesine açılan çift kapıyı açtı.

"Bir koyup iki alıyorum." Gülümseyerek Roarke'ı öpmek için yaklaştı. "Dairede yaptıklarımın daha fazlasını gösterebildiğim için mutluyum."

"Giriş çok güzel," dedi Roarke, duvar nişlerindeki renkli şişeleri, çiçekli bitkileri, uyumlu aşk koltuklarını incelerken.

"Burada yaşamayı her geçen gün daha çok seviyorum." Eve'i görmezden gelen Nadine, Roarke'ın elini tutarak onu oturma alanına çekti. "Hâlâ parçaları bulmaya çalışıyorum - eğlencenin yarısı bu- ama burası zaten evim."

"Eve haklı. Sana yakışıyor."

Cesur renkler, güçlü sanat eserleri, Eve'in gözünde muhtemelen sanatsal bir şekilde kanepelerin üzerinde bir araya getirilmiş milyonlarca süslü yastık.

"Nedir o?" Eve işaret etti.

"Bu bir masa. Bu bir ejderha masası. Mavi camdan bir ejderha. Ona neden aşık oldum bilmiyorum ama oldum."

"Büyüleyici." Roarke yanına gitti, kıvrımlı gövdesine, mavinin parıldayan tonlarına hayran kaldı. "Daum?"

"Evet!"

"Madem aptalca olduğunu düşünüyorsun, neden satın aldın?"

"Daum," diye düzeltti Roarke gülerek Eve. "Muhteşem bir işçilik."

"İlginç sanat eserleri ve mobilyalar bulmaktan keyif alıyorum. Bundan bu kadar keyif alacağımı hiç tahmin etmezdim. Ve hala, her şey gerçekten bununla ilgili."

Camdan pencereyi ve arkasında parıldayan şehir ışıklarını işaret etti.

En azından Eve bunu takdir edebilirdi. Zamanı olduğunda.

"Saat 7'de şehir dışında olacağım, ne varsa ver."

"O zaman ben şarap içerken senin de bir kadeh şarap içmeye vaktin var."

"Görevdeyim."

"Ben değilim," diye ekledi Roarke, "ve bir tane isterim." "Oturun. Bir dakika."

Uzaklaştı. Eve yemek odasını hatırladı; kocaman kırmızı bir masa. Ve mutfak-şık ve dolu.

Roarke oturdu; Eve volta attı.

"Yakında bir parti vereceğini tahmin ediyorum," diye yorum yaptı. "Artık evini nasıl doldurduğunu gördüğüme göre, yeni eve taşınma hediyesini nerede bulabileceğime dair bir fikrim var."

Başka bir parti, başka bir hediye düşüncesi Eve'in gözlerini tavana dikmesine neden oldu. Hiç, ama hiç bitmedi.

Nadine, içinde iki kadeh şarap bulunan bir tepsiyle geri geldi. Büyük bir fincan kahve de yanlarında durduğu için Eve şikâyet edemedi.

Roarke kadehini Nadine'inkiyle tokuşturdu ve İrlandaca bir şeyler söyledi.

"Sanırım bu iyi bir şey?"

"Gevşekçe, 'eve hoş geldin'."

"Teşekkürler." Nadine oturdu, yudumladı. "İkinci bardağım. Çok uzun sürdü. Stüdyoda ve ekranda Larinda'dan, soruşturmadan, senden bahsederek çok zaman harcamak zorunda kaldım," diye ekledi kadehini Eve'e doğru kaldırarak. "Ve onunla ilgili bazı üzücü panel tartışmalarına katıldım. Ama araştırmaya en iyi ekibimi koydum, elimden geldiğince kendim de araştırdım."

"Ve?"

"Geçmişine zaten baktınız. Orta Batı'da üniversiteyi bitirir bitirmez hevesli genç bir muhabir olarak New York'a nasıl geldiğini, Behind the Stars'da stajyer olarak işe girdiğini, sahada nasıl çalıştığını

atandı, daha sonra ekran süresi ve sonunda kendi şovuyla Seventy-Five'e geçti."

"Sahte olacak," dedi Eve, "en azından New York bölümüne kadar."

"Hiç şaşırmazdım. Üniversite kayıtlarının hepsi kontrol edildi. Ama kesinlikle kimse onu hatırlamıyor. İzini sürüp konuşabildiğimiz tek bir öğrenci, öğretmen ya da yönetici bile hatırlamıyor. Bazıları bir şeyler uydurmuş, belirsiz şeyler ve belli ki ekranda biraz zaman geçirmek için uydurmuşlar. Orada bir şeylerin ters gittiğini biliyordum."

Nadine başını salladı, biraz daha şarap yudumladı. "Ama o kendi işini yaptı, ben de benimkini. Verileri, o ve on sekiz yaşındayken trajik bir şekilde ölen ailesinin çok fazla yer değiştirdiğini söylüyor. Ve hala kimse onu ya da onları hatırlamıyor. Net olarak değil. Ama çoğunlukla, her şey çok mükemmel."

"Kesinlikle," diye onayladı Eve. "Göçebe bir çocukluk, tam reşit olduğunda ebeveynlerinin ölümü, olağanüstü bir öğrenci - üniversiteye kadar evde eğitim görmüş. Kardeşi yok, hiçbir aile bağı yok. Kesinlikle mükemmel ve bozulmamış bir sicil. Kayıtlarda hiçbir tıbbi sorun yok, New York'a gelmeden önce hiçbir cezai ya da hukuki sorunu yok ve o zamandan beri birkaç kez dava edilmiş. Birlikte yaşadığı kimse yok, bağlantıları yok. Sadece saf ve temiz bir kız, sınıfının ilk yüzde onu içinde mezun olduğu üniversiteden New York'a geliyor."

"Kimsenin hatırlamadığı."

"Henüz o kadar ileri gitmemiştim," dedi Eve. "O yüzden teşekkürler. Bu gece bana birkaç saat kazandırdı. Ama çoğunlukla bu pek yeni bir şey değil."

"Bunu dene." Nadine arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı. "Sana Larinda'nın işaretlerinden bir tane daha aldım."

"İsim?"

"Phoebe Michaelson."

Feeney'nin listesinde yok, diye düşündü Eve zihninde listeyi gözden geçirirken. "O ünlü biri mi?"

"Pek sayılmaz. Larinda'nın asistanının asistanı." "Aile parası mı?"

"Hayır."

"Bilgiye erişim o zaman."

"Bingo. Açıklamama izin verin. Ekibimi bir araya topladım, onlara işin düşük seviyede olduğunu söyledim, onlara çıplak kemikler verdim. İçlerinden biri bana özel olarak geldi. Phoebe'yi Larinda ile birkaç kez yerel bir barda gördüğünü söyledi. Birbirlerine sokulmuşlar, Phoebe gözyaşlarına boğulmuş. Bir keresinde de Larinda dışarı çıkarken kadınlar tuvaletine girmiş. Phoebe hala içeride, bir kabinde ağlıyormuş. Phoebe'den hiçbir şey öğrenemedi ama gözlerini ve kulaklarını açık tutacak kadar zeki ve meraklıydı. Çoğunlukla bir ilişki yaşadıklarını düşündü, ama bu şekilde oynamadı. Phoebe'nin mesai saatinden sonra Larinda'nın ofisine girdiğini görüyordu. Ve işin kötüsü: Phoebe bilgi işlemiden terfi etmişti. O bir e-geek."

"Kazmak istediğinizde, e-kürek mükemmel bir araçtır."

"Phoebe'yi ofisime çektim, ona birkaç soru sormaya başladım. İki dakika içinde çözüldü. Ben iyiyim," dedi Nadine, "ama o kadar da iyi değilim. Kırılmaya hazırdı. Dehşete kapıldı, Dallas, dehşete kapıldı."

"Mars'ın üzerinde ne vardı?"

"Ona kendiniz sorabilirsiniz. Beş dakika içinde burada olacak. Gerisini ondan duymanızın daha iyi olacağını düşünüyorum ve tutuklama için baskı yapmayacağınıza güveniyorum. Yetmiş Beş'ten istifa edecek, yoksa Bebe'ye söylemek zorunda kalacağım ve kovulacak. Bundan kaçış yok. Ama o bir suçlu değil. O başka bir kurban."

Nadine'in ev bilgisayar sessiz bir ping sesi çıkardı.

Ziyaretçiniz Phoebe Michaelson ana lobiye gelmiştir.

"Temizleyin onu. Biraz erken geldi."

15

Nadine bir kolunu beline dolayarak onu odaya götürürken Phoebe Michaelson titriyordu. Ağlamaktan şişmiş ve kızarmış kahverengi gözleri, hayalet gibi solgun yüzüne hâkimdi.

Eve'e, sanki Eve rutin olarak küçük köpek yavrularını köprüden akan bir nehre atıyormuş gibi baktı.

Eğer Eve klasik bir kurban resmi yaratabilseydi, Phoebe'nin yüzüne sahip olurdu.

"Phoebe, bunlar Teğmen Dallas ve Roarke. Bana anlattıklarını onlara da anlatmalısın. Sorularına cevap vermeli ve doğruyu söylemelisin."

"Biliyorum." Sesinde küçük bir fare gıcirtısı vardı. "Bir kadeh şaraba ne dersin?"

"Ben... Ben..."

Ben yapabilir miyim?"

"Elbette. Ben sadece-"

Ama Phoebe, sanki köprüden yavru köpeklerle birlikte o kaynayan nehre atılıyormuş gibi Nadine'in eline yapıştı ve korkuyla Eve'e baktı.

"Bunu neden anlamıyorum?" Roarke ayağa kalktı. Odadan çıkmadan önce, "Kimse sana zarar vermek için burada değil,

Phoebe," dedi.

Gözyaşları Phoebe'nin yanaklarına döküldü. Nadine onu bir kanepeye doğru yönlendirdi ve yanına oturdu.

"Bunu kaydedeceğim," diye başladı Eve, "ve size haklarınızı okuyacağım." Phoebe'nin kesik kesik soluması üzerine Eve bir nefes verdi. "Bu bir prosedür ve seni korumak için. Nadine gerçeği söyleme konusunda haklı. Bu bize ve sana yardımcı olacak. Sessiz kalma hakkına sahipsin," diye söze başladı.

Roarke tekrar içeri girip bardağı Phoebe'nin iki eline tutuşturduğunda sözlerini bitirdi.

"Haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anlıyor musunuz?"

"Evet." Phoebe şarabından derin bir yudum aldı. Tekrar konuştuğunda, fare gıcirtısı gitmişti. Şimdi umutsuzluk vardı. "Bir avukatı hak etmiyorum."

"Bu hak etmekle ilgili değil. Bu senin hakkın."

"Ben istemiyorum. Sadece bu işi bitirmek istiyorum. Bunun yanlış olduğunu biliyordum, biliyordum ama başka ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden yaptım ve özür dilerim. Çok ama çok üzgünüm."

"Neyin yanlış olduğunu biliyor muydun?"

"İnsanların kişisel bilgilerini hacklemek. Yazışmalarına ve özel verilerine. Onları siber takip etmek."

"Neden yaptın?"

"Yapmak zorunda olduğumu söyledi. Bayan Mars."

"Seni zorladı mı?" Eve hafifçe konuştu. "Boğazına bir silah mı dayadı?"

Nadine Eve'e sert bir bakış fırlatırken Phoebe,

"Sayılır," dedi. "Silah neydi?"

"Tamam." Phoebe tekrar içti, iki uzun nefes aldı. "Babam Larson K. Derick."

Eve bir şey anlamadı ama Roarke hemen üzerine atladı.
"Siyah Şapkalı Derick?"

Phoebe başını salladı, şarabına baktı. İçine koca bir gözyaşı döküldü.

"Olağanüstü siyah şapkalı hacker," diye açıkladı Roarke. "Yirmi beş yıl kadar önce, hatırı sayılır becerilerini finansal hesapları boşaltmak için kullandı, kısaca Wall Street'in altını üstüne getirdi. Orada işi bittiğinde kendi ülkesini satın alıp emekli olabileceken, siyasete yöneldi diyebiliriz. Üzgünüm," diye ekledi Roarke Phoebe'ye, "bu senin için zor bir durum."

"Ona söylersen daha kolay olur."

"Pekâlâ. Bir çeşit fanatik oldu."

"Delirdi," diye fısıldadı Phoebe. "O bir teröristti." "Evet. Hükümet tesislerine girip, onları açığa çıkardı ya da alıkoydu.

son derece hassas bilgileri fidye olarak aldı. Doğu Washington'da bir yangın satışı başlattı - bu şehri kapatmanın e-talk'ı. İletişim, kamu hizmetleri. Bunu kışın ortasında yapmayı seçti."

"İnsanlar öldü," diye devam etti Phoebe. "Trafik kazalarında. Bazıları soğuktan öldü çünkü ısı yoktu, binalara ısı sokmanın bir yolu yoktu. Yağmalama, insanların paniklemesi ve birbirlerine zarar vermesi."

"Bunu biliyorum," dedi Eve. "Bu konuda bir şeyler biliyorum."

"Başkan, başkan yardımcısı ve ailelerinin idam edilmesini talep etti. Tüm hükümetin yozlaşmış olduğuna ve yerle bir edilmesi gerektiğine inanmaya başlamıştı," diye açıkladı Roarke. "Halkın ayaklanacağına ve yeni bir devlet kuracağına inanıyordu."

saf bir toplum. Liderlerin olmadığı ya da onlara ihtiyaç duyulmayan bir ütopya."

"Onu yakaladılar, durdurdular ama insanlar öldü. O benim babamdı."

Eve, "Ve kimse kötü şöhretli bir hackerın kızına e-iş vermeyecekti," diye sözlerini tamamladı.

"Herhangi bir iş, muhtemelen. Onu yakaladıklarında sadece iki yaşındaymışım ve annem ben doğduktan hemen sonra onu terk etmiş çünkü delirmeye başlamış. Pentagon'a girip kim olduğunu söylediğinde bizi tecrit altına aldılar. Annemi ve beni kilit altına aldılar ve günlerce sorguladılar. Onlara bildiği her şeyi anlattı ama iki yıldır onunla birlikte değildi. Yine de anlattıklarının bir kısmı onu bulmalarına, durdurmalarına yardımcı oldu. Bizi tanık koruma programına aldılar. Yeni isimler, yeni bir yer, yeni her şey. Annemin e-iş yapmasına izin verilmiyordu ama ben sadece iki yaşındaydım. Kimse yapamayacağımı söylemedi. Ve bu işte iyiyim. Hiç bilgisayar korsanlığı yapmadım, yemin ederim."

"Tamam. Ama Larında öğrendi."

Phoebe bir damla gözyaşını sildi. "Öğrendi. İş başvurumda tam olarak yalan söylemedim. Bize verilen bilgileri verdim. Ama o öğrendi. Beni ofisine çağırdı. Bilgisayar konusunda yardıma ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm ama bana bildiğini ve beni ve annemi mahvedeceğini söyledi. İnsanlar gerçekte kim olduğumuzu öğrendiklerinde bize düşman olacaktı ve o da herkesin bilmesini sağlayacaktı. Biz sadece sıradan insanlarız, Teğmen Dallas, ama hayatım boyunca birilerinin eskiden kim olduğumuzu öğrenmesinden korktuk. Ve o öğrendi."

"Senden ne yapmanı istedi?"

"İlk başta küçük şeylerdi, Valerie Race'in iletişimini hacklemek gibi, böylece Bayan Mars onun kiminle konuştuğunu ve nerede olmayı planladığını görebiliyordu. Seyahatini. İstemedim ama bana annemin iş yerindeki bir fotoğrafını gösterdi. New Jersey'de bir peyzajcı için çalışıyor. Korktum ve yaptım. Hayatımda daha önce hiç hacklemedim, yemin ederim. Ama yaptım ve bana söylediğinde tekrar tekrar yaptım. Bana bunu yaptırmaması için ona yalvardım. Beni terfi ettirdi, asistan yaptı. Ve bana yaptığım her şeyin kaydını tuttuğunu gösterdi ve Bayan Hewitt'e bunları kendi başıma yaptığımı inanacaklarını, babamın kızı olduğum için buna inanacaklarını söyledi. O-"

Phoebe sözünü kesti, biraz daha şarap içti. "O bana kesmemi söyledi sistemlerinize."

Roarke sadece gülümsedi. "Benim mi?"

"Senin her şeye girebileceğimi söyledi ama kişisel bilgilerin çok önemliydi. Eğer buna ulaşırsam, belki, sadece belki beni serbest bırakabilirdi. Ama yapamadım. Yani, denedim. Gerçekten denedim ama başaramadım. Ona söylediğimde çok kızdı, deliye döndü ve beni tokatladı."

"Bunun için özür dilerim."

"Ne yaptığınızı bilen başka biri var mıydı?" Eve ona sordu.

"Hayır. Bayan Furst olayı çözdü. Bulduğunuza sevindim," dedi Nadine'e. "Çıktığına sevindim. Yetmiş Beş'ten ayrılmam gerektiğini biliyorum. Bayan Mars'tan önce orada çalışmayı gerçekten seviyordum... O zamandan beri korkunç. Hapse girmezsem eve gideceğim, annemle birlikte çalışacağım bir iş bulacağım. Eğer hapse girmezsem."

"Onu sen mi öldürdün?"

"Ben- Tanrım-oh, hayır." Yüzü gözyaşı çizgilerinin altında kemik gibi bembeyaz oldu. "Hayır, hayır. Yemin ederim."

"Kimin yaptığını biliyor musun?"

"Hayır. Onu kimin öldürdüğünü bilmiyorum. Ama... öldüğünü duyduğumda çok sevindim. Gerçek de bu. Sevindim ve sonra sevindiğim için içim bulandı."

"Dün gece altı ile yedi arasında neredeydin?"

"Altıya kadar çalışmam gerekiyordu, belki biraz daha geç olabilir. Eve gitmeye hazırlanıyordum ve Dory yeni erkek arkadaşından bir mesaj aldı. Bir mesajla ondan ayrılmış ve bu çok kaba bir davranış. Üzgündü, ben de bir süre onunla kaldım. Dory iyi biri. Birlikte dışarı çıktık. Sanırım saat altı buçuktu. Sadece eve gitmek istedi. Metroya bindim ve Çin lokantasından paket servis almak için durdum. Yaşadığım yerden sadece birkaç blok ötede. Kimseyi nasıl öldüreceğimi bilmiyorum."

"O zaman hapse girmeyeceksin," dedi Eve hızlıca. "Yap Hacklediğiniz kişilerin isimlerinin bir kaydı var mı?"

"Hepsini hatırlıyorum. Birine kötü bir şey yaptığınızda unutmazsınız."

"O isimlere ihtiyacım olacak."

Eve onları kaydettikten sonra Nadine Phoebe'nin omzunu sıvazladı. "Artık bitti ve Teğmen Dallas bundan sonrasında ilgilenecek. Seni eve götürmek için aşağıda bekleyen bir arabam var."

"Oh, Bayan Furst, bunu yapmak zorunda değilsiniz. Metroya binebilirim."

"Arabayı sen alıyorsun. Aşağı in, kapıcıya adını ver. O senin için arabayı getirtir. Yarın Yetmiş Beş'e haber vereceksin ve eğer bir iş için referansa ihtiyacın olursa benim adımı verebilirsin."

"Yaptığım şeyden utanıyorum."

"Boğazında bir silah vardı." Eve yine hızlıca konuştu. "Bir dahaki sefere? Bir polis çağır."

"Keşke yapsaydım. Babamın yaptıklarından sonra bile polisler bize iyi davrandı. Polise gitmem gerektiğini bilmeliydim."

Nadine onu kapıya kadar götürdü ve geri döndüğünde uzun bir iç geçirdi. "Keşke onu ekibime alabilseydim. Bence acımasızca dürüst ve çalışkan biri. Ama yapamam ve evde çalı dikse daha iyi olur. Bir stajyer almalıyım." Nadine şarabını eline aldı ve süzdü. "Genç, zeki ve öğrenmek isteyen biri. Akıl hocalığı yapabileceğim ve öğretebileceğim biri."

"Ciddi misin?"

Nadine Eve'e omuz silkti. "Evet. Bir çırak. Sanırım bir çırak sahibi olmak hoşuma giderdi."

"İşinde iyisin."

Nadine bardağını kaldırdı. "Hepimiz öyleyiz."

"Birini tanıyor olabilirim. Genç ve zeki biri. Ukala, ama bu bir artı olabilir. Muhtemelen öğrenmeye istekli olacaktır."

"Gerçekten mi?"

Kim?" "Sana
haber veririm."

* * *

"Siyah Şapka Derick," dedi Roarke Eve'le birlikte garaja doğru giderken.

"Bana ona hayran olduğunu söylemeyecek misin?"

"Şimdi, gençliğimde bir zamanlar kesinlikle bir kahramandı, fonları şeker damlaları gibi toplar ve sistemi tuş vuruşları ve vizyonla bollox ederdi. Hiç şüphe yok ki ölümcül bir şekilde kan kaybediyordu, ancak tam bir akıl hastası oldu ve trajik olan da bu."

Eve bir an durdu, kaşları çatılmıştı. "Ne? Bu hangi dil?"

"Pardon, o gençliğe zihinsel ve dilsel bir yolculuk. Diyorum ki o çok zekiydi ama bununla delirdi. Zekâsına hayranlık duyabilirim ama sonunda onunla yaptığı ve dönüştüğü şeyin bir trajedi olduğunu hissediyorum."

"Tamam."

"Onun kızı için üzülyorsun, ben de öyle. İki kez kurban edildi, bir kez babasının yaptıkları yüzünden, sonra da kurnaz bir kadın tarafından."

"Mars'ın onun kim olduğunu bulmak için biraz çalışması gerekti. Onu -Mars'ı- Phoebe'yi hedef olarak seçerken görebiliyorum. Yumuşak görünüyor, gözünü korkutmak kolay ve belli ki e-becerileri var. Kokusunu aldım," dedi Eve garajdan geçerlerken.

"Sonra biraz arka plan, onu bekar bir annenin tek çocuğu olarak buluyor. Bunu biraz zorluyor. Babası nerede, babası kim?" Bu kez direksiyona Roarke geçti. "Ama sahte cephenin altına girip Siyah Şapkalı Derick'i çıkarmak biraz beceri ister."

"Anlaştık. Sırada Missy Lee Durante var." Ona adresi verdi. "Kendi sahte paravanını çok başarılı bir şekilde yaratmayı başardıysa, bu ona biraz beceri, biraz

içgüdüleri. Birkaç nokta bulur, onları birleştirmeye başlar ve daha fazlasını bulur."

"O -yine Mars- kendi e-küreğini kendisi yapabilmeliydi."

"Başka birini parmağının altına almak daha eğlenceliydi. Ve bu ona bir günah keçisi verdi. Phoebe'yi ekibine aldı, ondan bilgi aldı. Güneye kayan bir şey olursa, Phoebe'yi kamyonun altına atıyor."

"Otobüs," diye düzeltti Roarke dalgınca. "Ve eğer Phoebe Mars'ın ona şantaj yaptığını iddia eder, babası hakkında bilgi verirse, daha da boku yer. Tekrar ediyorum, bunun ölümcül olduğunu söylemek zorundasınız."

"Bu İrlandaca'da akıllı demek mi?"

"Hem de çok. Hüzünlü bir hikayesi olan hüzünlü bir kız. Bütün gün hüzünlü hikayeler dinledin. Yorgun görülmene şaşmamalı."

"Ve bir tanesi bile polise ya da karakol a mirine gitmiyor. Bunun olasılığı nedir?"

Hayal kırıklığını duydu, sempati duydu. "Mars'ın ilk oku atmadan önce hedeflerini iyi tanıdığını söyleyebilirim."

"Sana nişan aldı."

"Pek sayılmaz, hayır. Oku sadaktan çıkardı diyebiliriz, ama çentik atmadı. Ve bunu yapmayacak kadar da akıllıydı."

"Geri çekildiği ya da ıskaladığı başka zamanlar da olmuştur. Ve zemin hazırlamakla meşgul olduğu başka zamanlar da olacaktır."

"Kayıtları başka bir yerde tuttuğundan emin olmamın bir nedeni de bu."

Kabul ettiği için Eve, DeWinter'ı ne kadar zorlayabileceğini merak etti. O yüze ihtiyacı vardı. Mars'ın gerçek yüzüne.

"Sahte bir kimlikle bazı gerçekleri örmek akıllıca," diye tahmin yürüttü. "Belki Orta Batı'da bir üniversiteye gitmiştir ya da çocukken çok fazla yer değiştirmiştir." "Yeraltı hesapları gezegenleri kullanıyordu, belki de bu bir modeldir. Ne var, Merkür, Venüs, Jüpiter."

"Uranüs her zaman popülerdir."

"Bu çok ezik bir erkek şeyi."

"Ne yazık ki doğru. Satürn, Neptün," diye ekledi Roarke, "ve oradaki duruşunuza bağlı olarak Plüton. Onun yaşında, bir gezegenle -ya da belki bir ayla ya da önemli bir yıldızla-bağlantısı olan ve Midwest'teki bir üniversiteye gitmiş bir kadının adını bulmaya çalışmak... neredeyse sonsuza kadar sürebilir."

"Ölümcül kanaman olması gerekiyordu."

Onu takdir eden adam güldü. "Şimdi beni en azından onunla oynamaya zorluyorsun, bu da seni kurnaz yapıyor."

"Gerçekten

zeki mi?" "Çok

sinsi."

"Ben alırım," dedi adam ağırbaşlı eski bir binanın önünde durduğunda.

Kırmızı tuğlaları bozulmadan yükseliyor, pencereleri uzun ve perdeli. Köşesinde sessizce duruyordu, geniş cam giriş kapıları insansızdı.

Ta ki DLE'yi kaldırımda durdurana kadar.

Kapıcı süssüz siyahlar giymiş, kare biçimli, ağırbaşlı yüzünün üzerinde bir şapka vardı.

Roarke arabadan inerken, kapıcı başını salladı ve "Efendim, size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

Eve rozetini çıkarıp herhangi bir talepte bulunamadan Roarke yumuşak bir sesle konuştu. "Missy Lee Durante'yi görmeye geldik. Bizi bekliyorlar."

"Tabii ki."

Kapıyı açmak için geri adım attığında Eve, kapıcının cebinden çıkardığı bir not defterini dikkatle kontrol ettiğini fark etti.

Lobi, siyah damarlı beyaz mermer zemin ve yumuşak gri duvarlardan oluşan geniş, iyi aydınlatılmış bir alanla dış cephe kadar ağırbaşlı ve abartısızdı.

Lobi güvenliği de süssüz siyah giymiş, şapkasızdı. "Bay Roarke ve Teğmen Dallas üç beş üç için." "Elbette."

Güvenlik masadan ayrılıp onları üç kişilik bir odaya götürdü.

Asansörlerden birine bindi. "Üç beş üç," dedi. "Ziyaretinizin tadını çıkarın."

Kapılar sessizce kapandı.

"Sizin binanız olduğundan bahsetmemiştiniz."

"Arabayı çekene kadar fark etmemiştim. Her mülkün adresini kafamda taşıyorum."

"Nadine'inkinden çok daha farklı."

"Canlı bir şehir için çeşitliliğin şart olduğunu düşünüyorum. Burası yirminci yüzyılın başlarına ait ve Urbanlar döneminde bazı çirkin darbeler almış olsa da sağlam bir şekilde ayakta kalmayı başarmış. İç mekânın büyük bir kısmı orijinaldir ve kurtarılamayan ya da korunamayan kısımlar değiştirilmiştir."

"Ne zamandır sende?"

"Yaklaşık altı yıl sanırım. Yedi de olabilir." Arabanın etrafına, duvarlardaki ince parlaklığa baktı. "Personel buranın bakımını iyi yapıyor."

Araba, sağ ve sol koridorları ikiye bölen, şeffaf bir vazo içinde beyaz güller bulunan uzun, parlak bir masanın bulunduğu merkezi bir alana açıldı. Sola, köşedeki birime gittiler ve zile bastılar.

Eve, cevap veren adamın yasal bir bira alabileceğini biliyordu, çünkü Missy Lee'yi incelerken onun verilerini taramıştı. Ama uzun, dağınık sarı saçları, cesur yeşil gözlerle vurgulanan sevimli çocuk yüzüyle on altı yaşlarında görünüyordu.

"Selam," dedi elini uzatarak. "Ben Marshall, tanıştığımıza memnun oldum. Videoya bayıldım, kitabı da okumalıyım. İçeri gelsene."

Kapıyı açarak mobilyaların, dekorların, renklerin ve özensizliğin bir karışımından oluşan bir yaşam alanına girdi. Alanın çoğunu, manzarayı ve dairenin geri kalanını çıkarırsa, New York'taki ilk dairesinden pek de farklı değildi.

Çiçek desenli pantolon ve uzun mavi bir kazak giymiş olan Missy Lee, siyah saçları gümüş kanatlarla dokunmuş takım elbiseli bir adamın yanında, topaklı bir kanepede oturuyordu.

O bir avukata benziyordu, diye düşündü Eve, diğerleri ise birkaç çekici gence benziyordu.

"Bira var," dedi Marshall. "Şarap var." "O böcek suyuna şarap diyemezsin, Marsh."

Missy Lee'ye sırtıttı. "O kadar da kötü değil. Neyse, benim evim falan." Bu sözlerin ardından, sandalyenin arkasından, sürtündükçe hafifçe sallanan bir palto aldı. Paltosunu giydi, ardından kulakları kapatan bir şapka taktı ve boynuna kocaman bir fular doladı.

"Cha."

"Teşekkürler, Marsh."

"Hey," dedi ve ona bir öpücük vermek için yanına yaklaştı. "Etiketle beni," diye ekledi ve dışarı çıktı.

"Bira iyi," diye başladı Missy. "Şarap kötü." "Biz iyiyiz," dedi Eve ona.

"Burası Marshall'ın yeri."

"Bu Poster," dedi Eve. "Dizinizde Tad karakterini canlandırıyor."

"Evet. Şef pislik, aslında çok tatlı biri. City Girl onun ilk çıkışıydı ve gördüğünüz gibi..." Eliyle işaret etti. "Etkileyici bir geçmişli olan, iyi ve güvenli bir bina olan bu yere kendini ikna etmiş olsa da, mobilyalarını hala bit pazarlarından ya da sokaktan alıyor."

Kapıya doğru baktı. "Bu toplantıyı burada yapmamıza izin verdi ve nedenini sormadan gitti, çünkü o böyle bir adam."

Bir nefes verdi. "Zamanımın yaklaşık yarısını burada geçiriyorum ve ilişkimizi gizli tutuyoruz. Oyuncu kadrosunun geri kalanı bile henüz bilmiyor."

"Mars yaptı mı?"

"Söyleyemem, muhtemelen söylememiştir yoksa bu konuyu açardı. Kendini tutuyor olabilir ama bunun bir önemi olmazdı. Hayranlar Marsh ile aramızda bir şey olduğunu öğrendiğinde yer yerinden oynamayacak."

"Bilmiyordu," dedi Eve. "Kırmak ona bir sivri uç verirdi. Buna karşı koyamazdı."

"Biliyor musun, haklısın. Sanırım istediğini elde ettikten sonra beni takip etmesinin bir önemi kalmadı. Her neyse, Marshall'a tamamen güveniyorum ve belki bir gün ona ne

Sana anlatacağım. Ama şu anda bu kişisel bir aile meselesi. Bu benim avukatım, Anson Gregory."

Gregory ayağa kalktı, önce Eve'e, sonra da Roarke'a elini uzattı. "Bayan Durante beni durumdan haberdar etti. Elbette onun çıkarlarını korumak için buradayım."

"Özür dilerim." Missy Lee ayağa kalktı. "Paltolarınızı alayım ve lütfen oturun. Kahve yok çünkü ikimiz de içmiyoruz ama muhtemelen bir şeyler bulabilirim."

"Biz iyiyiz," diye tekrarladı Eve ve ceketini Marshall'inkinin olduğu yere attı. "Bunu kaydedeceğim ve size haklarınızı okuyacağım."

Gregory başıyla onayladı ve hem o hem de Missy Lee tekrar oturdular.

"Haklarınızı ve yükümlölüklerinizi anlıyor musunuz?" Eve sözlerini bitirdiğinde sordu.

"Evet, var. Öncelikle şunu söyleyeyim, eğer burada size söylediğim herhangi bir şey ortaya çıkarsa, halka açıklanırsa, sizi ve NYPSPD'yi dava edeceğim, hem de çok sert bir şekilde dava edeceğim. Bu beni bir yere götürmeyebilir ama gerçekten tatsız olmasını sağlarım."

Gregory ayaklarının dibindeki evrak çantasını kaldırdı, kucağına koydu ve açtı. "Gizlilik anlaşmaları hazırladım," diye söze başladı.

Eve basitçe, "Hayır. Ne ben ne de NYPSPD'nin sivil danışmanı böyle bir belgeyi imzalamayacağız. Ancak müvekkilinizi resmi sorgulama için Merkez'e gelmeye zorlayabiliriz. Ya da bunu burada yapabiliriz, soruşturma gereklilikleri ya da cezai suçlamalar söz konusu olmadıkça söylenen hiçbir şeyin kamuya açıklanmayacağına dair söz verebiliriz."

"Denemeye değerdı." Missy Lee, Gregory cevap vermeden önce elını onun koluna koydu. "Bunu yapmaya hazırım, tıpkı gerekirse onları dava etmeye hazır olduğum gibi. O yüzden."

"Bana dün gece altı ile yedi arasında nerede olduğunu söyleyerek başlayabilirsin."

"Altıya kadar çekim yaptık, belki altı-on beşe kadar. Stüdyoda. Sonra saklandım ve buraya geldim. Bina güvenliğini inceleyip ne zaman geldiğimi görebilirsiniz. Kısa bir peruk ve siyah bir palto giyiyor olacağım. İlişkimizi gizli tutuyoruz," dedi tekrar. "Kapıcılar ve lobi görevlileri biliyor ama onlar da dedikodunun işlerine yaramayacağını biliyorlar. Ayrıca, bu konuda çok soğuk davranıyorlar. Marshall benden yaklaşık on beş dakika sonra geldi. Birlikte gelip gitmiyoruz. Yolda bir pizza aldı, yemek yedik, birkaç satır koştuk ve ... şeyler," dedi hızlı bir gülümsemeye. "On buçuğa kadar kaldım. Nöbetçi olduğumuzda genelde gece kalmam. Eve gittim."

"İşten buraya nasıl geldin?"

"Yapım bana bir şoför verdi. Beni buradan birkaç blok ötede bir restorana bırakmasını istedim ve akşam yemeği için ailemle buluşacağımı söyledim. Sonra bir kapı aralığından içeri girdim, peruğumu taktım ve yolun geri kalanını yürüdüm."

Durdu ve gürültülü bir kahkaha attı. "Ve biliyorsun, kendimi duyunca tüm bu saçmalıklar hakkında gerçekten aptal gibi hissetmeye başladım. Marshall'la bu konuyu konuşacağım."

"Kanarya Adaları mı?"

Missy Lee'nin gözleri büyüdü. "Ve, vay canına, belki de abartılmış kadar iyisin. Evet, bir aile tatili. İşte orada beni yakaladı. İlk başta şöyle düşündüm: Lanet olsun, tek istediğim biraz güneş ve sörfken dedikodu kraliçesi peşimi bırakmayacak. Ama akıllıca hareket, biraz işbirliği yap, onlara biraz yem ver ve seni rahat bıraksınlar. Ama o hiçbir şeyin peşinde değildi."

"Üzerinde ne vardı?"

"Şahsen ben mi? Hiçbir şey. Ailem mi? Bir sürü şey. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Gerçekten berbat bir şarap içeceğim. Bana bir saniye ver."

Missy Lee odadan çıktığında Gregory oturduğu yerde kıpırdandı. "Missy Lee iyi bir genç kadın, çalışkan bir aktris. Geçmişini araştırdıysanız, ki eminim araştırmışsınızdır, hiçbir zaman başını belaya sokmadığını, sadece hayranlarına değil topluma da katkı sağladığını biliyorsunuzdur."

"Mars ona yaklaştığında sana söyledi mi?"

Tereddüt etti. "Koşullar ve Missy Lee'nin kararı göz önüne alındığında, size hayır, yapmadı diyebileceğimi hissediyorum. Bundan üzüntü duyuyorum, çünkü öyle olsaydı koşullar çok daha farklı olurdu."

Missy Lee, üzerinde sarı renk yazan birkaç yüksük dolusu beyaz şarap bulunan bir meyve suyu bardağıyla geri geldi.

"Kötü," dedi, oturdu ve yüzünü buruşturarak bir yudum aldı. "Tamam. Neredeyse tüm hayatım boyunca aktörlük yaptım. İlk işim, bir gündüz dizisinde uzun süredir acı çeken bir karakterin bebeğini oynamaktı. Modellik, çocuk oyunculuğu ve benzeri işler yaptım. Annem de babam da destekledi. Hepimiz bir profesyonele ihtiyacım olduğuna karar verene kadar babam beni idare etti."

bağlı. Ama o hâlâ kariyerimin büyük bir parçası. Annem değil. O çevresel."

Küçük bir yudum daha ve irkildi. "Annemin, diyelim ki, yasadışı bir maddeyle sorunu var. Rehabilitasyona başladıktan sonra uzun bir süre boyunca hiç tökezlemedi. Sonra tökezliyor. Şu anda ve yaklaşık iki yıldır iyi durumda. Bu böyle sürmeyecek. Bunu kabul ediyorum. Onu kabul ediyorum. Hatta onu seviyorum. O benim annem."

Duraklayarak bir yudum daha aldı ve yüzünü buruşturdu. "Ne zaman yeniden başlasa, babam kesinlikle bunun son kez olduğuna ve bir daha asla tökezlemeyeceğine inanıyor. Belki o da buna inanıyordur. Ama mesele şu ki: Onu sadece sevmiyor, ona tapıyor, hem de körü körüne. Bize dediği gibi kızlarına tapıyor. Neye mal olursa olsun, ki çok pahalıya mal oldu, onun sorununu gizli tuttuk. Sadece mali açıdan değil, her açıdan."

"Mars bunu öğrendi ve ifşa etmekle tehdit etti."

"Bu, evet, ve daha fazlası. Daha fazlasını saklaması için ona para ödedim çünkü bir yanım, annemin sorunu ortaya çıkarsa, öyle ya da böyle döngünün sona ermesine yardımcı olabileceğini merak ediyor. Babamın iyiliği için para ödemiş olabilirim ama emin değilim."

"Kimin hatırı o zaman?"

Missy Lee bir an gözlerini kapadı, sonra açtı. Açık ve net. "On dört yıl önce annem kötü bir şekilde tökezledi. Birkaç ay ayrı kalacak kadar kötü. O zamanlar, dedikodularda ve sekmelerde gerçek bir sıçrama yapacak kadar büyük bir isim değildim. New York'ta yaşıyorduk.

O zaman Los Angeles'taydım ve annem onu besleyen sümüklüböceklerle kaçtı. O kadar kötüydü ki hesaplarından birini boşalttı ve benim eğitimim için açılan hesaba girdi,

kazancımdan. Daha sonra, geri döndüğünde, tekrar temiz ve düzgün olduğunda, bize Güney Denizi Adası'nda alem yaptıklarını söyledi. Adada zıplamışlar, kafayı bulmuşlar ve onun parasıyla yaşamışlar. Ta ki para azalana ve kız biraz daha düzleşene ve adam onu dövmeye başlayana kadar. O da koşarak eve geldi ve babam onu geri aldı."

Omuz silkti, Eve'e alıştığını gösterdi.

-Ve ailesinin davranışlarını küçümsüyor.

"Birkaç hafta sonra, bir başka rehabilitasyon turunu kabul ettikten hemen sonra hamile olduğunu fark etti."

"Tedarikçinin bebeği mi?" Missy Lee sustuğunda Eve sordu.

Omuz silkerek tekrar yudumladı. "Belki, muhtemelen, ama kesin değil, çünkü ailem onun dönüşünü tamamlamıştı. Babam bebeğin kendisinden olduğu konusunda çok kararlıydı, babalık testi yaptırmayı bile reddetti. Annem de annem olduğu için bunu sorun etmedi. O zamanlar bunların hiçbirini bilmiyordum ya da tam olarak anlamamıştım ama çocuklar bir şeyler öğrenir. Çocuklar bir şeyleri çözer."

Missy Lee kaşlarını çatarak hâlâ kadehinde duran bir yüksük dolusu şaraba baktı ve bir iki an için -sadece bir iki an için- sesi genç ve hüzünlüydü.

"Ondan sonra iyi bir dönem geçirdik. Hamileliği boyunca temiz kaldı, sağlıklı beslendi, sağlıklı kaldı. Muhtemelen hepimiz güneş gibi parlıyorduk. Ben oldukça istikrarlı çalışıyordum - işi her zaman sevdim - babam hala beni yönetiyordu. Annem ev işlerini yapıyor, dekorasyon yapıyor, partiler veriyor, evi çekip çeviriyordu. Ve bu Jenny üç yaşına gelene kadar sürdü. Sadece küçük bir

Bu sefer tökezledi, sadece hızlı bir ayarlama. Başka bir esneme, başka bir tökezleme. Blah-blah."

Hüznün tüm izleri serin ve düz bir havada kuruyup gitti.

"Neredeyse üç yıldır temiz, o yüzden aldığında iyi. İyi olan Jenny'dir. Yıldız, parlaklık, her şey. Annemi elimden geldiğince çok seviyorum. Jenny'nin bir dakika bile üzülmemesi ya da utanmaması için onu hiç düşünmeden kurtların önüne atabilirim. O benim kardeşim, o benim neşem. O benim dünyam."

"Kardeşini korumak için Mars'a para ödedin."

"Benim ailem. Önce Jenny, ilk, son ve her zaman. Sonra babam ama o büyük bir çocuk. Onu kurtların önüne atardım ama önce ikinci ya da üçüncü kez düşünürdüm. Jenny'yi mi? Onu güvende ve mutlu tutmak için ne gerekiyorsa yaparım. Jenny tatlı, karmaşık olmayan, sevgi dolu bir çocuk. İçi de dışı da çok güzel. Zeki, komik, nazik."

Yüzünde hızlı ve çekici bir gülümseme belirdi. "Ergenliğe girdiğinde kafası birkaç kez döndü, beş dakika kadar ağladı ve çığlık attı, sonra bitti. Onu dünyadaki her şeyden ya da herkesten daha çok seviyorum."

Şimdi titrek bir nefes aldı. "Gerektiğinde sert bir kaltak olabilirim ve senin de olman gereken zamanlar var. Kendimi ve ailemi parazitlerden, asalaklardan ve sülüklerden nasıl koruyacağımı biliyorum. Oyunu nasıl oynayacağımı biliyorum. Bu sülüğü öldürmek, ki Mars da buydu, aklıma gelmedi. Sanırım beynim bu şekilde çalışmıyor. Eğer çalışsaydı, bunu nasıl yapacağımı bulmaya çalışırdım."

"Missy Lee."

Neredeyse hoşgörüyle Gregory'nin kolunu okşadı. "Burada dürüst davranıyorum ve bu bana çok doğru geliyor. Bana baktığı zaman başka bir sert kaltağı tanıyorum, bu yüzden sert kışla sert kışla konuşuyorum. Anladın mı beni?"

"Biliyorum," dedi Eve ve basit bir saygı hissetti.

"Bir yolunu bulmaya çalışabilirdim ama yapmadım. Ödedim. Bu sadece para ve daha fazlasını da kazanabilirim. Hayatım boyunca kazandım ve kazanmaya da devam edeceğim. Parayı ödediğim sürece, halka açılmak için bir nedeni yoktu. Ondan nefret ettim -nefret bunun için zayıf bir kelime- ama ben oldukça zekiyim. Kahretsin."

Eliyle bardağı ve içindeki sarı şarabı işaret etti. "Dürüst olacağım, bu yüzden gerçekten çok zeki olduğumu söyleyeceğim. Eğer beynim o lanet sülüğü koparıp atmaya ve onu ezerek öldürmeye çalışsaydı, muhtemelen ölüsü daha tehlikeli olurdu. Sen buradasın ve ben bunu konuşuyorum çünkü o öldü."

Eve cevap vermese de düşündü: Evet, sen akıllısın ve haklısın.

"Öldü," diye devam etti Missy Lee, "biri onun kirli verilerini bulacak ve sonra, şey. Bum.

"Jenny benim kız kardeşim. DNA'sı hariç her yönden babamın kızı. Babam onu seviyor, o da babamı seviyor. Başka birinden gelmiş olabileceğini öğrenmek onun kalbini kırar. Annemin birlikte olduğu o pislik gibi birinden. Bununla yüzleşmek zorunda kalmayacağından emin olmak için ödeme yapmak mı? Bir şey değil."

"Ona nasıl ödeme yaptın?"

"Nakit. Miktarı o belirlerdi. Yedi, sekiz, dokuz bin, bilmiyorum, ruh haline göre belki. Ben de

Onunla şehir merkezindeki bir bistroda buluşurduk ya da ikimiz de bir etkinliğe katılıyorsak o geceki etkinliğe getirmemi söylerdi. Onun koklandığı bara hiç gitmedim. Yasal değil." Kadehini kaldırdı, gülümsedi. "Henüz içki satın alamıyorum ve içki içmek imaj için kötü. Her neyse, ben vahşi bir çocuk değilim. Ben çalışan bir aktörüm ve öyle kalmaya niyetliyim."

Bardağı yere bıraktı ve doğrudan Eve'in gözlerinin içine baktı. "Kız kardeşimle uğraşma."

"Öyle bir niyetim yok. Baban ödeme yaptığını biliyor muydu?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Bir çocuğun maskaralıklarını dinleyen bir yetişkin gibi rahat bir kahkaha attı. "Asla olmaz. Kendi paramdan, kendi hayatımdan ve kendi seçimlerimden ben sorumluyum. Onu seviyorum, tamam, ama zayıf noktaları var. Zayıf noktaların varsa Larinda Mars gibi biriyle başa çıkamazsın. Anneme söylerdi -kendini durduramazdı- ve o da bunu yeni bir tedarikçi bulmak için bahane olarak kullanırdı."

Missy Lee parmağıyla havada daireler çizdi. "Ve dönüp duruyoruz."

"Kimseye söylemedin."

"Neredeyse bir yıldır Marsh'la birlikteyim. Nasıl sır tutulacağını biliyorum."

"Onunla özel bir yerde buluşmanızı hiç istedi mi? Onun evinde ya da başka bir yerde?"

"Hayır." Dudakları düşünceli bir şekilde büzüldü. "Tuhaf, değil mi? Her zaman halka açık bir yer. Belki de bu şekilde biraz aşağılayıcı olduğunu bilerek kaçtı. Ya da belki de benim onu yumruklamamı engellediğini düşündü. Sadece ben değil," dedi Missy Lee. "Sadece ben değildim, değil mi?"

Eve ayağa kalktı. "Ben de nasıl sır tutulacağını biliyorum."

"Bu mükemmel bir cevap." Missy Lee ayağa kalktı ve elini uzattı. "Sana güveniyorum. Kime güvenebileceğimi bulma konusunda oldukça iyiyim ve henüz yanmadım." Şimdi de Roarke'a elini uzattı. "Sana güveniyorum."

"Kız kardeşinin seni çok sevdiğini tahmin ediyorum," dedi Roarke. "Seviyor. Ve onu asla hayal kırıklığına uğratmayacağım."

16

Lobiye inerken Eve PPC'sini çıkardı. Roarke, "Ondan Őüphelenmiyorsun," dedi.

"Sanırım para onun için önemli değildi, tıpkı markaların çoğu için önemli olmayacağı gibi. Tehdit, mahremiyetin ihlali zaman geçtikçe daha önemli hale gelecekti. Ama zaman geçtikçe, kız kardeşiyle oturup konuşacağını dŐŐŐnŐyorum. Birkaç yıl sonra Mars'a bunu yapmamasını söyleyecekti."

O konuşurken Eve el bilgisayarındaki ekranı taradı. "Ve sanırım bize doğruyu sylŐyordu. Kendi bildiği gibi."

"Ah."

"Evet, yani..." Asansörden çıkıp dışarı çıktıklarında bu dŐŐŐncenin yerleŐmesine izin verdi. Arabaya bindiklerinde tekrar hatırladı. "Ailesinin ve erkek arkadaşının bu konuda hiçbir Şey bilmediğine inanıyor. Ama buna inanması öyle olduğunu göstermez."

"İlk kimi koŐuyorsun?"

"Babası. En olası kişi o. Eğer bize onun net bir resmini verdiyse ve bu resme uyuyorsa, o kadınları koruyan bir tiptir. Ve zayıf biri."

"Bu faktörler birbiriyle çelişiyor gibi görünüyor."

"Sadece bir erkek böyle düşünebilir. Zayıf çünkü karısının tekrar döneceğini bile bile onu geri almaya devam ediyor, çocuklarını -ki küçük kız kardeşin biyoloji dışında her konuda onun çocuğu olduğu açık görünüyor

-Kargaşanın içinden. Karısını istiyor ve bunu kızlarının refahının önüne koyuyor. Bu zayıflıktır."

"Öyle, değil mi? Aşk sizi bu hale getirebilir."

Eve, Missy Lee'nin anlayacağı ve saygı duyacağı bir alaycılıkla başını salladı. "Bir illüzyonu seviyor, çocukları için temeli sağlamlaştırmak yerine illüzyona yaslanıyor. Illüzyonu korumak, ailesini koruması gerektiğine kendini ikna etmek için bir tehdidi ortadan kaldırıyor."

"Ve zayıflar da güçlüler kadar sık öldürür."

"Daha fazlası. Missy Lee onu seviyor ama ona saygı duymuyor - yanılsama uğruna saygısını kaybetti. Onun bildiğini düşünmüyor ve haklı da olabilir, ama buna inanmasının nedeni her şeyden önce ona saygı duymaması. Bir şeyler olduğunu anlamak için yüzeyin altını çok fazla kazımasına gerek yoktu. Biraz daha derine kazıyıp ne olduğunu bulabilir."

"İşaretlerden biriyle bağlantılı birinin eylemi gerçekleştirmiş olması size işaretten daha mantıklı geliyor."

"Henüz tüm izlerini bilmiyoruz ve paranın önemli olduğu, açığa çıkma riskinin göze alınamayacak kadar fazla olduğu yerler mutlaka vardır. Ama şimdiye kadarki örüntü? Evet, bir bağlantı bana daha olası geliyor."

"Peki ya annesi?"

Önce başını kaldırıp sonra ona baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım annenin satıcılarla bağlantısı var ve bazı satıcılar için cinayet sadece işin bir parçası. Ama yöntem her zamanki gibi iş değil, değil mi? Halka açık bir yerde, tek giriş ve çıkışı olan bir alanda cinayet işlemek profesyonelce değil."

Eve ona bir dakika verdi. "Bir polis gibi değil de bir suçlu gibi düşündüğünüzü söylersem daha mutlu olursunuz."

"Ne de olsa hatırı sayılır bir örtüşme var."

"Evet." Adam kapıdan eve doğru ilerlerken parmağını dizine vurdu. "Ve o bir bağımlı, bu davranışa geri kayan biri. Büyük olasılıkla bunu öğrenseydi, seçtiği uyuşturucuya sarılırdı. Ona bakacağım ama baba daha olası. Bir de erkek arkadaşı var."

"Ciddi misin?"

"Kendi ifadesine göre, zamanının yarısını onunla geçiriyor. Onunla birlikte çalışıyor. Düşündüğünden çok daha fazlasını biliyor olabilir. Ama."

"Ama," diye onayladı Roarke evin önünde dururken. "Genç ve aşık ya da en azından neşeli bir şehvet içinde olan biri büyük olasılıkla bu konuda konuşmak isterdi. Ona öğrendiğini söylerdi ve eğer bize bildiği gerçeği söyleseydi, bize bunu da söylerdi ve ondan gitmesini istemezdi."

"Ben de öyle görüyorum." Dışarı çıktı, dosya çantasını topladı. "Ben de ona bakacağım ama şu anki listemde alt sıralarda. Onun önünde başkaları var."

"Biraz zaman ayıralım." Kapıya doğru yürürlerken bir kolunu ona doladı. "Dalışa geçmeden önce bir şeyler yiyin."

doğrudan içine. Bana diğerlerini anlatabilirsin." Summerset ve Galahad bekledi, uzun ve kemikli olan, Kısa ve tombul. Summerset'e yükleyebileceği tüm kusurlara ve hatalara rağmen -kendisi hiç başlamasın- kedi ile tamamen uyumlu olduklarını fark etti.

"Fırtınadan önce eve varmışsın."

Bu sözler Eve'i durdurdu. Bir gün kalmıştı -çünkü bugün ve ayrılış günü sayılmıyordu- üç muhteşem hafta boyunca Summerset'siz bir eve sahip olana kadar.

"Ne fırtınası?"

"Şu anda New England'dan gelen." Galahad tombul vücudunu onun ve Roarke'ın bacaklarına sürtmekle meşgulken yüzünde bir gülümsemeye benzer bir ifade belirdi. "Bu gece şehirde sadece biraz karla karışık yağmur ve şiddetli rüzgâr bekleniyor. Muhtemelen bir iki gün içinde daha da kötüleşecek. İçeride, ateşin başında olmak için iyi bir gece."

"Rahat bir gece o zaman." Roarke ceketini uzattı.

"Biraz cocido ile hoşunuza gidebilir."

"Kulağa hoş geliyor. Bir süreliğine kıştan kurtulduğunuza sevineceksiniz."

"Yapacağım. Yarın halletmem gereken birkaç ayrıntı var. Bazıları hakkında sabah seninle konuşacağım."

"Adımına dikkat et." Summerset kaşlarını kaldırırken Eve paltosunu tırabzanın üzerine attı. "Kediye çelme takmak yok," dedi yukarı çıkarken.

Roarke onunla birlikte yürürken kaburgalarını dürttü.

"Ama oldu işte," diye hatırlattı ona. "Bu da ne demek oluyor? kokido, ve neden bundan zevk alalım ki?"

"Doyurucu bir İspanyol yahnisi, muhtemelen kendisi yapmıştır ve oldukça zaman ve zahmet gerektirmiştir. Bu yüzden nazik olmaktan zarar gelmez."

"Ona hakaret etmedim, değil mi? Rüzgârın onu uçurmasına izin verdiğimi ya da vampirlerin zaten soğuğu hissetmediğini düşündüğümü söyleyebilirdim. Ama yapmadım."

"İtidaliniz kahramanca."

"Gördün mü?" Kadın ofisine doğru döndü. Adam onu yatak odasına doğru yönlendirdi. "Ne?"

"Rahat bir gece için iş kıyafetlerimizi çıkarmamız gerekiyor."

Hem doğası hem de eğitimi gereği şüpheli bir kadındı. "Bu beni soymanın sinsi bir yolu mu?"

"Olabilir, ama ben takım elbise dışında bir şey giyerek biraz şarap ve kokainin tadını çıkarmayı düşünüyordum."

"Beş ya da altı bin tane takım elbiseniz olduğu için takım elbiseleri sevdiğinizi düşündüm."

"Hoşuma gitsin ya da gitmesin, bir kış gecesi karımla daha az işle ilgili bir şeyin içinde şarap, güveç ve ateşin tadını çıkarmak hoş olacak."

Küçük bir suçluluk duygusu hissetti. "Ofisimde yemek zorunda değiliz."

"Yok, hayır." Yatak odasına geçtiklerinde kravatını çözdü. "Ama şimdi orada çok güzel bir düzenimiz var, değil mi? Her yönden oldukça iyi çalışıyor."

Çünkü o zorlamıştı, diye hatırladı. Kravatını kendisi çekip çıkardı ve öpmek için yüzünü tutmadan önce bir kenara fırlattı.

Dudakları kıvrıldı. "Beni soyamak için kullandığın sinsi yöntem bu mu?"

"Olabilir." Geri adım atmadan önce bir elini adamın saçlarında gezdirdi. "Bunu bir ön izleme olarak düşünelim."

"O zaman filmi dört gözle bekleyeceğim."

Bir kucak kadar sıcak ve yumuşak pamuklu bir pantolon, yılların eskitemediği NYPSD sweatshirt'ü ve ev kızaklarını seçti. Roarke siyahı seçti ve gündelik kıyafetine rağmen hem tehlikeli hem de zarif görünmeyi başardı.

"Tahtanı güncellemeden önce şu şarabı ve yemeği içelim."

Ofisine doğru yürürlerken bunu ona verebilirdi, diye düşündü. Ama...

"Sadece bir şeyi kontrol etmek istiyorum. Bağlantılar hakkında konuşurken aklıma geldi. Size bir sorum var: Özel olanı gizli tutma konusunda çok başarılısınız ama Caro ya da Summerset isteseler ne kadarını ortaya çıkarabilirler?"

"Summerset'in kazması gereken bir şey aklıma gelmiyor. Peki ya Caro? Ona güveniyor ve itimat ediyor olsam da, benim istemediğim hiçbir şeyin üstesinden gelemez."

"Evet, ama o sensin."

Şarap seçmek için yürürken, "Benden istediniz," dedi.

"Doğru. Daha fazla yönetici, asistan ve genel olarak bunun gibi şeyler düşünüyorum. Summerset kimsenin geçmesine izin vermeden önce kendini herhangi bir gediğin içine atardı."

"Pekâlâ," diye cevap verdi Roarke, "dinle kendini."

"Sadakatinin nerede olduğunu biliyorum ve bunlar sorgulanamaz, tartışılmaz. Aynı şeyi Caro için de söyleyebilirim. Mira'nın yöneticisi, Mira bir seansta olsaydı Tanrı'nın kapısından içeri girmesini engellerdi. Bu sadakat ve aynı zamanda bir tür sahiplenme. Tanrı'ya şükür benim hiç idarecim olmadı ama Peabody benim yardımcımken kalkanlar kurduğunu söyleyebilirim."

"Ee?" diye sordu ona bir kadeh şarap getirirken. "Annie Knight'ın kişisel asistanı, yöneticisi, her neyse Cehenneme kadar yolu var. Ondan hoşlanmadım. Gereksiz engeller koyuyordu. Agresif bir şekilde bölgeciydi. Bizi ondan uzak tutma konusunda iğrençti. Onunla temas kurduğumuzda bile içeri girmeye çalıştı."

"Bu daha ziyade bir iş, sevgilim."

"Belki, belki de genel olarak yöneticilerden hoşlanmamamın bir nedeni de budur. Caro bir istisna ve ben de seninle görüşmeye çalışan bir ahmak olsaydım muhtemelen ondan hoşlanmazdım. Ama cidden sinirlendi, bir astına yalan söylemesini emretti, sonra da doğruca avukata gitti. Knight zaten konuşmaya hazırdı ama ona söylemediği için içeri gireceğimizi bilmiyordu. Onu da engelleyebildiği kadar engelledi."

Roarke tekrar düşündü. "Aptallarla nadiren görüşürüm. Ama önemli bir ziyaretçi, resmi bir ziyaretçi? Caro beni engellemez ya da filtrelemez."

"Aynen öyle. Caro kiminle görüştüğünü biliyor ve bu da bir nokta. Missy Lee gibi Annie Knight da muhtemelen bu pisliğin Mars'la olan sorunu hakkında hiçbir şey bilmediğine inanıyor. Ama belki de biliyordu. Ve onun ortağı, kim

sağlam bir tipe benziyor, ama belki. Ben olsam ortaktan çok pisliğe meylederdim."

"Ondan gerçekten hoşlanmadın."

"Gerçekten anlamadım, bu yüzden onunla konuştuktan sonra yüzüne vurdum. Sırıtkan, sinsi, üstün bir tavrı vardı, Knight'a ulaşmak için Peabody ile beni her seviyede birbirine düşürdü. Örneğin birkaç polis seninle konuşmak istediklerini söyleseydi Caro ne yapardı?"

"Benimle konuşana kadar onları karıştırırdı, sonra da beni takip ederdi."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Knight'la konuşmadı, ona orada olduğumuzu söylemedi. Bize yalan söylemediği sürece, ki hemen işbirliği yaptığına göre, yalanı anlamıyorum. Ve ona danışmadan avukata atladı. Her neyse, güvenlikle görüşüp dün ne zaman çıkış yaptığı konusunda bana doğruyu söyleyip söylemediğini ve Mars'a gitmek için bir fırsatı olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

"Patronunu haraca bağladığı için onu öldürmek mi? Ciddi bir hoşnutsuzluğunuz var."

"Belki de. Ya da belki sadece bir titreşim yaydı. Henüz bilmiyorum."

"Knight ile romantik bir ilişkisi olduğunu ya da olmak istediğini düşünüyor musunuz?"

Bunu düşündü; reddetti. "Hayır, o ve ortağı sağlamlar ve pislik başka bir titreşim yaydı. Erkeklerden daha çok hoşlanıyorum havası, yani Knight'la bu şekilde birlikte olmak istediğini sanmıyorum. Her neyse, güvenlikten geçip cevabı almam birkaç dakika sürebilir."

"O zaman şu yahniye bir bakayım."

Hesapladığı kadar uzun sürmedi. Masadaki adamın eskiden bu işte çalışıyor olması ve hatta Cinayet Masası'ndan EDD'ye geçmeden önce Feeney'nin altında çalışmış olması işe yaramıştı.

İhtiyacı olanı aldıktan sonra arkasına yaslandı ve kaşlarını çatarak tahtasına baktı.

"Pencere yok mu?" Roarke sordu.

"On dokuz altıda çıkış yaptı, hemen hemen söylediği saatte. TOD yaklaşık otuz dakika önce, yani hayır. Pencere yok. Pislik temiz."

"Gel de kendini cocido ile avut."

"Oldukça güzel kokuyor." Masaya doğru yürüdü, kalın mavi kâselerdeki yahniyi inceledi. "İçinde çok fazla sebze var gibi görünüyor."

"İçinde bol miktarda et de olduğu için, bu sizin için dengeyi sağlayacaktır."

Roarke küçük, yuvarlak bir somun sıcak ekmekten parçalar keserken, kuşkuyla oturup biraz kaşıkladı. Neden sadece normal güveç yemediklerini merak etse de temkinli bir şekilde tadına baktı.

Tatlar ağızında patladı.

"Tamam, bu gerçekten çok iyi."

Gülümseyerek ona bir parça ekmek uzattı. "Şimdi rahatlayabilir ve tadını çıkarabilirsin."

"Hiç yemek yaptın mı? Yani bir şeyleri başka şeylerle karıştırdığın ve daha fazla şey eklediğin?"

"Aslında var. Summerset'e geldiğimde, bana nasıl birkaç yemek hazırlayacağımı öğretmek için ısrar etti - ya da öğretmeye çalıştı.

temel yemekler. Her anından nefret ettim ve kesinlikle her şeyi boka çevirmek için elimden geleni yaptım."

Sırıttı, yemek yedi. "Muhtemelen o kadar uğraşmama gerek kalmadı. İkimizi de rahatlatmak için benden vazgeçtiği tek alan bu oldu. Ya sen?"

"Gittiğim devlet okullarından birinde zorunlu bir ders vardı. Adına Hayat Bilgisi diyorlardı ve bazı temel yemeklerin nasıl pişirileceğini öğrenmemiz gerekiyordu. Sahte çırpılmış yumurta yaptım. Ya sert ve kuru ya da cıvık ve çoğunlukla çiğ çıkıyorlardı. Öğitmen sonunda bana onay işareti verdi, sanırım acıma ya da çaresizlikten."

Roarke, "O ve Summerset dertleşebilirlerdi," diye düşündü.

Eve biraz daha kürekledi. Sebzelerin tadı, bir tekme yediklerinde ve gerçekten çok iyi bir şekilde yüzdüklerinde o kadar da sağlıklı değildi.

"Hayat Bilgisi, kışımın kenarı," dedi ısırıklar arasında. "Her zaman New York'a geliyordum ve her zaman pizza bulabilirsin, bu yüzden yemek pişirmek fillerin üzerindeki adamın dağları hangi yılda geçtiğini bilmek kadar işe yaramazdı. Strateji, bu yararlı. Ama hangi yıl olduğunun ne önemi var ki? O o zamandı, bu ise şimdi."

Roarke eğlenerek biraz şarap içti. "Summerset'in bakış açısı, ya kendimi yemek pişirmek ya da açlıktan ölmek gibi bir durumda bulursam şeklindeydi. Benim görüşüm ise, nasıl aç kalacağımı biliyordum, değil mi, ve her zaman yiyecek çalabilirdim."

"Bunu yapmaktan hoşlanıyor." Yeşil şeylerin bir kısmının lahana olduğundan oldukça emin olmasına rağmen yine yahniye daldı. "Her türlü olur."

"Onunla haftalarca birlikte olduktan ve hiç aç kalmadığımı gördükten sonra bile yiyecek çaldım. Ne olur ne olmaz diye sakladım. Bir süre sonra beni oturttu ve o yemeği aç kalabilecek başka birinin ağzından aldığımı söyledi. Benden daha az şeye sahip olanları da düşünmeliymişim."

Eve, kendisine dokunduğu için elini adamın sırtında gezdirdi. Yine de kafası karışmıştı. "Ama başka türlü çalmanla ilgili bir sorunu yoktu."

"Bu bir süreç, değil mi?" Roarke omuz silkerek yedi. "Zamanla bana bu konuda baskı yaptı. Daha az şeye sahip olanları önemsemek. Senin sapıkça bulacağın bir şekilde, daha iyi bir hırsız oldum çünkü bunu ciddiye almaya başladım ve daha yükseği hedefledim."

"Bu sapkınlık," diye kabul etti.

"Ve yine de. Bu küçük dairenin titrek kilitlerini kaldırmak ve ailenin patates kutusuna sakladığı bir miktar parayı çıkarmak daha kolay olabilirdi, ama şöyle düşünürdüm: Benden daha az paraları var, o yüzden bırak öyle kalsın. Ama şuradaki güzel evde, o kadar güvenlik önlemi varken? Onların çok daha fazlası var."

Pişmanlık duymadan tekrar omuz silkti. "Bir süreliğine beslemesi, giydirmesi, barındırması ve bakması gereken iki genç vardı. Ve bizim dünyamız zor bir yerdi."

Ona gülümsedi. "Sen polis olmak için doğmuşsun, ben ise tamamen başka bir şey olmak için. Sen olmasaydın muhtemelen hâlâ öyle olurdum, sadece beni eğlendiren küçük şekillerde. Süreci tamamladın diyebiliriz."

Onu düşündü ve kendini düşündü. Büyük, güzel evde oturmuş, işine dönmeden önce iyi bir şarap eşliğinde güzel bir yemek yiyordu.

"Sanırım beni de bitirdin." "Ve işte buradayız."

"Eğer böyle bir durumla karşılaşırsak, muhtemelen kötü, yarı iğrenç sahte çırpılmış yumurtalar yapabilirim."

"Bahse girerim karnımızı doyuracak kadar çalabilirim." "O zaman ikimizi de tutuklayabilirim ve üçümüz de kafes."

"Sana tapıyorum Eve. Her bir parçana."

"Karşılıklı." Boş kâsesini kenara itti. "Bunun içinde ne olduğunu bana asla söyleme."

"Bir söz var. Güncellemelerini almak istiyorsun." "Evet, bir de St. Louis şerefsizinin sonunda gönderdiği dava dosyası." "Polisim için ne yapabilirim?"

"Eğer kendi güverteniz temizse, Mars'ın başka bir isim altında modele gitmesiyle ilgili bir aç var. Belki de başka bir yer satın almak ya da kiralamak için başka bir isim kullanıyordur. Bunların hepsi spekülasyon ama iyi bir bakış açısı."

"Bununla oynayabilirim. Bunu ayarladığımda, öncelikle otomatik olarak çalışacak. O çalışırken ben de güvertemde kalanları temizleyebilirim. Buna ofisimde başlayacağım."

Aralarındaki zımnî anlaşmayı takiben, yemeği o hazırladığı için, tahtasını ve kitabını güncellemeden önce onu temizledi.

Louis dosyasını okurken güncellemelerin kaynamasına izin verdi.

Gerçekten özensiz bir çalışma değil, diye düşündü, tamamen dikkatsiz bir çalışma da değil, ama her ikisinde de sınırda. Bir tanık ara sokaktan koşarak çıkan bir genç kızdan bahsetmişti ama soruşturmayı yürüten memurlar bunu takip etmemişti. Ve

Belli ki başka bir keş fahişenin ifadesine pek inanmamış.

Kısmen zaman, diye düşündü, kısmen de bölge. Ve çok fazla kimin umurunda, çünkü ölümler enkazdı.

Bir polis, ne olursa olsun bu boku vermek zorundaydı, yoksa rozeti hak etmiyordu.

Her halükarda adli tabip işini yapmıştı, diye karar verdi. Erkek kurbanın boğazındaki yara ağırdı, göğsünde iki yara ve kolunda bir kesik vardı ama bağırsağındaki yara ölüm nedeni olarak belirlenmişti. Her iki kurbanda da birkaç savunma yarası vardı. Kadın kurbanda iki yüz yarası, üç göğüs yarası. Eve'in görüşüne göre onu öldüren kalp bıçağı da dahil olmak üzere (şanslı bir atış). Kurbanların ölüm zamanları iki dakika arayla gerçekleşmiş, erkek kurbanın kanaması sokaktan sürünerek çıkmaya çalışırken en son gerçekleşmiş.

Eve hepsini ikinci kez okudu, düşündü ve sonra harekete geçti onun 'link'i.

Hoş bir yüzü ve hoş bir sesi olan bir kadın cevap verdi. "İyi akşamlar, Şövalye konutu."

"Teğmen Dallas, Bayan Knight ile görüşmek istiyor."

"Özür dilerim, Bayan Knight akşam için dinlenmeye çekildi ve rahatsız edilmek istemediğini söyledi."

"Adımı söyleyerek onu rahatsız et, bakalım ne diyecek." "Bir dakika, lütfen."

Knight'ın gelip Eve'in aklına tekrar kişisel asistanı getirmesi bundan b i r a z daha uzun sürdü.

"Teğmen."

"Bilmek isteyeceğinizi düşündüm, St. Louis'den dava dosyalarını aldım ve inceledim."

"Oh. Anlıyorum."

"Sen kimseyi öldürmedin."

"Ben-ne?" Knight bir elini kaldırdı ve ağzına bastırdı. "Özür dilerim?"

"Sarvino tıbbi yardım istemeseydi, boğazında açtığınız yara yüzünden ölebilirdi. Ama aslında ölümüne bu sebep olmadı. Birbirlerini özensiz ve aptalca öldürdüler, çünkü bana göre kafaları güzeldi ve sinirliydiler. Carly Ellison öldü çünkü on üç yaşındaki bir kızı ara sokağa sürükledi, böylece bir keşin ona tecavüz etmesine izin vererek biraz para kazanabilecekti. Sen kimseyi öldürmedin, o yüzden kaldır şunu. Annene söyle kaldırsın."

"I..."

"Benim işim bu Bayan Knight. Size söylüyorum, o sokakta olanlardan siz sorumlu değilsiniz. Bunu size bir dedektif olarak söylüyorum. Mars sorumlu olmadığınızı bilmeliydi. Yeterince derine inerse biliyordu ama yine de sizi kullandı."

Knight'ın gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Polise gitmedik."

"Ben polisim," dedi Eve. "Geç olması hiç olmamasından iyidir." "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Ben işimi yapıyorum. Kaldır şunu."

"Sanırım en azından başlayabilirim. Sanırım sonunda yapabilirim. Teşekkür ederim. İyi geceler, Teğmen."

Eve kapattı ve düşük olasılıklı olduğunu düşündüğü isimler üzerinde derinlemesine çalışmaya başladı. Onları

diye düşündü.

Oradan, bir sonraki aşama olarak düşündüğü şeye geçti. Olası değil ama daha mümkün.

Kahve programladı, veri topladı, cinayet defterine notlar ekledi.

Sonra Guy ve Iris Durante'ye geri döndü. Missy Lee'nin anne ve babası -başta baba olmak üzere- aklına gelen en olası kişilerdi. Ama Wylee Stamford'un spor menajerini ve eski mahallesinden tacizcinin kurbanları modeline uyan diğer iki arkadaşını da ekledi.

Eğer Stamford'un hikayesi ortaya çıksaydı, onlarınki de çıkabilirdi.

Roarke içeri girdiğinde, daha fazla kahve almak için elini uzattığında onun uyarı dolu bakışını fark etti. Anında sinirlenerek bir şeyler atıştırmaya başladı, sonra saate dikkat etti.

Tamam, haklı olduğu bir nokta vardı.

"Otomatik olarak çalışmaya devam edecek," dedi ona. "Henüz önemli bir şey yok. Şehir merkezinde yaşayan bir Starr -iki tane r harfi var- Venüs buldum ama aslında Karen Leibowitz adında bir medyum. Dolandırıcılıktan bu isimle bir süre hapis yatmış. Peki ya sen?"

"Bağlantıların büyük kısmını listenin en altına taşıdım. Orada hiç kimsenin olasılığı yüzde 10'un üzerinde değil. Yirmilerin altında olan birkaç kişi var. Guy Durante altmış beş yaşında ve mevcut verilerle değişiyor, bu yüzden daha fazla çalışma gerektiriyor. Ve Wylee Stamford'la bağlantılı birkaç olası kişi var. Büyük ihtimalle aynı pedofilin kurbanları. Onları araştırmaya devam edersem, o pedofili kimin öldürdüğünü bulacağım. Ben içlerinden birinin babasına yöneliyorum."

Kadının yüzündeki çatışmayı okudu. "Şunu itecek misin?"

Ayağa kalktı, volta attı. "Kaya, zor yer. Bu benim işim. Ama kendime bunun benim davam olmadığını söyleyebilirim. Dümdüz bir çizgi izleyip her şeyi geriye doğru soymaya başlayabilirim. Ve her şeyi geriye doğru soyacağım adamın iki çocuğu daha var, otuz yıldır aynı şirkette çalışıyor, bir gençlik kriz merkezinde gönüllü

-Sikişin ölümünden altı ay sonra orada çalışmaya başlamış. Ayrıca bir Küçükler Ligi takımına koçluk yapıyor."

"Eğer haklıysan, oğlunu koruyor olmalıydı." "Polise gitmeliydi."

"Kim bilir çocuk nasıl tepki verirdi? Kim bilir ona inanırlar mıydı? Bunca yıl sonra bu neye hizmet ederdi? İkimiz de çocukken istismara uğramanın ne demek olduğunu biliyoruz. Benim için ihmal ya da dayaktı ama sen ve o çocuğun daha çok ortak noktası var. Summerset beni kurtardı," diye devam etti Roarke, niyet ettiğinden daha tutkulu bir şekilde. "Ve biri bana Patrick Roarke'a bıçak saplayarak iyilik yaptı, çünkü o beni bulacak ve muhtemelen er ya da geç benim için yapacaktı."

Eve ellerini ceplerine soktu, uzaklara baktı, yürüdü dışarı bakmak için pencereye.

Cevap vermedi, sadece pencereden dışarı baktı.

"Kendini kurtardın," diye devam etti Roarke. "Çocuk sahibi olmanın ne demek olduğunu bilmiyoruz ama çocuk olmanın ne demek olduğunu biliyoruz. Sevdığımız ve değer verdiğimiz bir şeyi korumak için ikimiz de ne yapmazdık ki?"

"Kendi davama bakmalıyım, başkasınıninkine değil. Eğer baba ya da oğul Mars'ın Stamford'a ne yaptığını öğrenir ve onu durdurmak için harekete geçerse, her şey ortaya çıkar. Değilse... Bilmiyorum. Durulmasına izin vermeliyim."

"Yeterince adil." Ona doğru yürüdü ve elini tuttu. "Bu gece her şey yoluna girsin."

Onu hayal kırıklığına uğratmıştı, bunu görebiliyordu. Ve hâlâ kendini parçalanmış hissediyordu. Bir görevi vardı ama yine de...

Bir adamı ya da insan kılığına girmiş bir canavarı kimin öldürdüğünü bildiğine inanıyordu. Tıpkı Patrick Roarke'u kimin öldürdüğünü bildiği gibi.

Bu yüzden bir adamın oğlunu korumak ya da intikamını almak için ne kadar ileri gidebileceğini biliyordu. Ya da oğlu yaptığı çocuğu.

Roarke'ın kolları onun etrafında, kedi sırtının küçük kısmına kıvrılmış haldeyken bile hayaller akıp gidiyordu. Ara sokaklar, grafitti ile gölgelenmiş ve yaralanmış yıkık dökük projeler, birayla beslenen sidiğin alt tonuyla olgunlaşmış çöp kokusu.

Derin gölgeler ve arızalı güvenlik lambalarından gelen çamurlu ışık havuzları lekeli zemini lekeledi.

Kentin, umutsuz bir yer olduğunu biliyordu.

Kırık bir çocukken buna benzer bir yerde saklanmıştı. Onu parçalayan adamın kanlı bedeni ayaklarının dibinde yatıyor olsa da, buranın Dallas'taki sokak olmadığını biliyordu.

Her yerdeydi. Hiçbir yerde değildi. Her yerdeydi.

Sağ tarafta başka bir ceset yatıyordu, boğazından bir bıçak çıkmıştı. Göz kamaştırıcı mavi gözler, Patrick Roarke'ın gözleri, ona bakıyordu.

Solda, bir başkası. Acımasızca dövülerek kemikleri kırılmış ve eti parçalanmış iri bir adam. Yüzünün Wylee Stamford'un rüyalarına girdiğini hayal etti.

İnsan kılığına girmiş üç canavar. Şiddet, acı ve dehşetin üç sırrı.

Sırları biliyordu. Nasıl öldüklerini, neden öldüklerini ve onları kimin sonlandırdığını.

Rozeti ağır geliyordu.

"Peki ya ben?"

Larinda Mars, yeşil çizmelerinin yüksek, ince topukları üzerinde, her kıvrımını vurgulayan pembe ten elbisesi ve ustalıkla işlenmiş yüzünün etrafını saran altın rengi saçlarıyla ara sokakta yürüdü.

"Benim hakkımda ne yapıyorsun?"

"Benim işim," dedi Eve ve karşılığında küçümseyici bir pftt aldı. "İşin mi? Ben rüyamda çoktan ölmüş üç adamı görürken

hala morgdaki bir çekmecede taze durmak senin işin mi?" "Belki. Seninki neydi?"

Mars ayağa kalkarken bir elini havada salladı. "Yemeği bulmak, çıkarmak, pişirmek ve gümüş bir tepside milyonlara sunmak. Kimse daha iyisini yapamazdı."

Ölümde, hatta rüyalarda bile, Mars katıksız, özür dilemeyen bir kibir yansıtıyordu.

"Bunun nedeni sizin iş alanınızdaki diğer kişilerin şantaj ve haraca tenezzül etmemesi olabilir."

Larinda başını geriye attı ve kahkaha attı; güzel, içten bir kahkaha, kokuşmuş sokakta yankılandı. "Oh, saf olma. Ayrıca, eğer birisi bir sırrı saklamak için para ödemeyi ya da takas yapmayı seçerse, bu onların tercihidir, değil mi? Polise gitmeleri gerekirdi," diye ekledi Eve'in sözlerini alaycı bir şekilde taklit ederek. "Ama gitmediler. Bu benim suçum değil."

"Hepsi senin yüzünden."

"Yani ölmeyi hak ettim mi?"

"Hayır. Bu senin katilinin suçu."

Ellerini kalçalarına koyan Mars sokağın etrafına abartılı bir bakış attı. "Katilim burada değil, değil mi? Öyleyse sen neden buradasın?"

Eve cesetleri inceledi. "Bazen eski işler yenilerin üzerine çöker."

"Ne saçmalık!" Öfke şimdi, şiddetli kırbaçları tiksintiyle birleşmişti. "Yuvarlanıp gidiyorsun. Onu yine öldüreceksin, değil mi? Kendini kurtarmak için o bıçağı ona binlerce kez saplarsın. Polise git, kırımın kenarı. Sen seçimini yaptın."

"Bana tecavüz ediyordu."

"Oh, boo hoo! Peki ya o ölü İrlandalı piç? Ona ateş etmeyi umursamazdın. Sen vurulmadın ama vurulan adamı koruyorsun. Bu kişisel bir şey, kardeşim. Cinayet cinayettir, ama sen buna izin verdin. Peki ya sonuncusu, şu küçük çocuk? Aynı şey. Kafasına vurup kemiklerini kıran adam için üzülüyorsun. Polise gittin mi?"

Kan kolundan aşağı akmaya başlarken hırladı.

"Oradaydın, tam oradaydın ve ölmeme izin verdin. Sen ne işe yararsın?"

Gerçek, diye düşündü Eve, suçlamaların ve görevden almaların arasına yeterince gerçek karışmıştı, bunu inkâr edemezdi.

Ama buna doğrulukla cevap verebilirdi.

"Sana bakacak kadar iyi," dedi, "taştan bir kaltak olduğunu bilmek ve yine de seni kimin öldürdüğünü bulmak için kırımı yırtarak çalışmak, bunun için onları hapse atmak için kanıt toplamak. Tıpkı insanların hayatlarıyla oynadığın için seni içeri tıkacağım gibi."

"O kadar da saf değilsin, Teğmen. Ayaklarının dibinde üç ölü adam var ve ikisi senin. Bir bedel karşılığında sır sakladım, ama sakladım. Herkes yapamaz, herkes yapmaz. Bunu bir düşünün. Ne kadar derine gömersen göm, sırlar sürünerek dışarı çıkmanın bir yolunu bulur.

"Senin aptal rüyanda bile bu kokuşmuş sokakta ölmeyeceğim. Ölüler her zaman dinlenmez," dedi Larinda gölgelerin içine doğru yürürken. "Sana bunun sözünü verebilirim." O konuşurken Patrick Roarke'ın gözleri kırpışarak Eve'inkilere sabitlendi. Richard Troy başını çevirip ona sırttı. Big Rod'un parmakları çöplerin üzerinde sürünerek ona doğru ilerledi.

Ayak bileği.

Dehşet yüreğini kapladı.

Eve soğukkanlılıkla, "Polis çağırın," dedi ve silahını çekti.

Roarke onu kendine yakın tutarken, "Bu kadar yeter," diye mırıldandı ve kedi başını onun kürek kemiklerinin arasına çarptı. "Yeter."

"Ben iyiyim." Rüya sona erdiğinde yüzünü Roarke'ın omzuna bastırdı. "Ben iyiyim."

Sesini duyunca Galahad onun kalçasına tırmandı ve bir elini onun üzerinde gezdirene kadar ona baktı. "Ben iyiyim," diye tekrarladı. "Bir kâbus değildi. Sadece... çok garipti."

Roarke kızın yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi ve kedinin yaptığı gibi onu inceledi. "Anlat bana."

Yapamam, diye düşündü. Sadece yapamam. Bu yüzden de kendini korudu. "Larinda Mars ile bir konuşma. Bana biraz kızgın." Eve iç çekerek gözlerini kapattı. "Bununla yaşayabilirim. Ölü bir kadınla tartışmak can sıkıcı ve faydasız. Uyandırdığım için üzgünüm."

Roarke onun sırtını ovarken ve kedi tekrar sakinleşirken Eve yalan olmadığına karar verdi. Sadece tam bir açıklama değil.

Hepsini itti, isteyerek itti ve Roarke'ın kokusuna, Galahad'ın nefes alışına, yatak odasındaki ateşin tütmesine odaklandı.

Ve isteyerek kendini rüyasız bir uykuya itti.

Roarke, onun kaydığını hissettikten sonra bile uyanık kaldı. Kolunu ona dolamış, düşünceleri içinde dönüp duruyordu.

Yalan değil, diye düşündü neredeyse kendi aynasında. Ama tamamen gerçek de değil.

Nedenmiş peki?

Nedenlerini düşünerek, bir sonraki raunttan önce bir müzakereyi gözden geçirir gibi akşamı gözden geçirdi. Ayrıntıları, tonları, vücut dilini inceledi.

Olasılıklar gelip geçerken, çok az uyudu. Ve her zamanki gibi erken kalktı.

Duş aldı ve giyindi, şafaktan önce bir 'link konferansı, bir holo toplantısı düzenledi. İşi ona en az uyku kadar enerji veriyordu, tıpkı inşa ettiği şeyin tüm kollarının küçük ve büyük ayrıntılarıyla ilgilenme ihtiyacı gibi.

İçinden wile ve Kurnazlık, aracılığıyla
BEYİNLER ve Ter. Çocukluğumdan beri
şiddetli ve odaklanmış bir kararlılıkla.

Bir zamanlar para en önemli şeydi, çünkü para hayatta kalmak demekti. Sonra güç bu hırsla katıldı, çünkü güç saygı getirirdi. Ve her ikisiyle de, bir adam hayatını istediği gibi ayarlayabilir, en azından görünüşte düzensiz ve şiddetli başlangıçları bir kenara atabilirdi.

Sonra bina ve onun mucizesi, gerçekten yaratabildiğinin çok edici bir şekilde farkına varması geldi. Bununla birlikte, basit bir memnuniyetin açığa çıkması.

Satın alın, satın, inşa edin, sahip olun, yenilik yapın, genişletin. Risk ve ödül. İhmal edilmiş olanı alın, yeniden parlatın. Bir zamanlar boşluğun olduğu yerde yaratmak. Risk ve ödül -ve evet, hayatta kalmanın garanti olduğu zamanlarda bile, bu riskin bir kısmı yasaların altından ve üstünden geçmeyi içeriyordu.

Alışkanlıklardan, özellikle de keyif veren alışkanlıklardan vazgeçmek zordur.

Ama sonra Eve. Sadece Havva. Sadece Eve. Zor, alaycı, sorunlu ve büyüleyici Havva onu değiştirmiş, kurtarmış, tamamlamıştı. Ve alışkanlıkları, bir çizmenin altındaki kuru bir dal kadar kolay kırılmıştı.

O zaman bile kendini hiç şimdiki gibi görmemişti. Kendi işini karıştıran, onunkini kontrol eden, onunkine katkıda bulunan bir adam olarak. Bu tatmini hiç hayal etmemişti.

Onun için yaptığı otomatik aramanın sonuçlarını okudu - kendi polisi- bu sonuçları şu anda üzerinde bulunduğu çizginin her iki tarafından da değerlendirdi.

Suçlu geçmiş, Eve şimdiki zaman.

Şafak yaklaşırken, alışkanlığını sürdürdü -evin güvenliğinden onu kontrol etti, henüz uyuduğunu gördü ve kedi onu bırakacak kadar rahat hissetti.

Ayağa kalktı ve alışkanlıklarının dışına çıkarak aşağı indi.

Mutfağa yaklaşırken Summerset'in sesini duydu, altında erken saatlerde yayınlanan bir medya programının mırıltısı vardı.

Roarke kediyle konuştuğunu fark etti. Konuşma tonu onu eğlendirmişti, zira kendisi de sık sık aynı şeyi yapıyor, sanki kedinin karşılık vermesini bekliyormuş gibi davranıyordu.

"Ben yokken uslu durmanızı ve çocuklara göz kulak olmanızı bekliyorum."

Roarke durup manzarayı inceledi. Gömlek kollarının üzerinde fırıncı önlüğü olan Summerset hamur yoğururken, Galahad bir tabureye oturmuş izliyor, görünüşe göre dinliyordu da.

Summerset, uzun, ince elleri metodik bir şekilde ve kolay bir zevk gibi görünen bir şekilde çalışırken, "Bu işi sana bırakıyorum," diye devam etti. "Onlara iyi bir yemek yedirmen gerekecek."

"Genelde kendi yemekleri için daha çok endişelenir."

Summerset kaşlarını kaldırarak şöyle bir baktı. "Yine de zeki gözlerini senin üzerinde tutacaktır. Her şey yolunda mı?"

Roarke onaylar gibi bir ses çıkarıp içeri girdi. Mutfığa nadiren gelirdi. Mutfak da diğer odalar gibi Summerset'in alanıydı ve bu her ikisine de uygun bir düzenlemeydi.

"Sanırım gitmeye hazırsınız."

Summerset yoğurmaya devam etti. "Yarın erkenden. Fırıncılık ve yemek yaparak kendimi eğlendiriyorum. Ben yokken sen ve teğmen aç kalmayacaksınız. Kahve ister misin?"

Başını sallayan Roarke huzursuzca dolaşmaya devam etti. "Sen ve ben, yıllar boyunca ara sıra birbirimizden kaçtık. Bu yeterince doğal, değil mi?"

Summerset hamuru bir kâseye koyup üzerini bir bezle örttükten sonra ellerini yıkamak için lavaboya doğru yürüdü. "Aklında ne var evlat?"

"İkimizin de diğerine açıkça yalan söylediğini hatırlamıyorum. Yalan söylemenin benim için bir varsayım olduğu ilk zamanlardan beri. Ve sen bunu o zaman düşündüğümde daha iyi anladın. Yine de birkaç tanesini gözden kaçırmış olabilirim."

"Bundan şüpheliyim."

Roarke gülümseyerek Summerset ellerini kurularken tezgâha yaslandı. "Ne günlerdi ama. Ve hala, o ham başlangıçlardan sonra, güven, saygı ve sevgiden sonra, bir soru doğrudan ve doğrudan sorulduğunda ikimizin de diğerine yalan söylediğini düşünmüyorum."

"Sorunuz nedir?"

"Patrick Roarke'u sen mi öldürdün?"

Summerset bulaşık havlusunu bir kenara bıraktı ve basitçe "Evet" dedi.

"Ah, pekâlâ." Roarke başıyla onayladıktan sonra gözlerini Summerset'ten ayırmadı. "Bunca zamandır tek kelime etmedin."

"Ne amaçla?"

"Umursayacağımı düşünemez miydin? Bunun için senden bir santim bile uzaklaşacağımı."

"Hayır, o değil." Summerset kahvaltı alanına doğru yürüdü, oturdu ve Roarke'ın ona katılmasını bekledi. "Sen daha çocuktun, dayak yemiştin ve yumruksuz bir hayatın olabileceğine yeni yeni inanmaya başlamıştın. Neden sana yük oluyordu? Zaman geçtikçe, yine, sana söylemenin ne anlamı olabilirdi ki? Ne zaman söyleyeceğini merak ediyordum. Teğmenin terazisi

benimkinden farklı ağırlıkta. Daha az doğru ya da yanlış değil, sadece farklı ölçüler."

"Bana söylemedi. Neden ona söyledin? Ve ne zaman?"

Şaşırdığı her halinden belli olan Summerset arkasına yaslandı. "Karınla asla gerçek anlamda başa çıkamayabilirim, evlat. Sağlam bir tane değil. Ona söylemedim, bu kadar çok kelimeyle değil. Öğrenmenin, yorumlamanın ve sezmenin bir yolu var. Onaylamadım ya da inkar etmedim ama biliyordu. Merdivenlerden düştüğümde, kendi dikkatsiz bacağımı kırdıktan sonra iyileşirken oldu. Sanırım biraz daha az korunuyordum."

Roarke kazaya ve sonrasına baktı ve nasıl olup da görmediğini merak etti. "Bu sırrı benden saklamak için onun için de hatırı sayılır bir zaman."

Summerset'in dar omuzları sertleşti. "Bunun için onu suçlamayacaksın, yoksa beni hayal kırıklığına uğratırsın."

Birbirlerini nasıl da koruyorlar, diye düşündü Roarke, gerçi ikisi de bunun söylenmesinden dehşete düşecekti.

"Bunun için onu suçlamayacağım, hayır, seni de. Ama ikinizin de benim iyiliğim için bunu taşımanıza gerek yoktu. Onu neden öldürmeye karar verdiğinizizi söyleyecek misiniz?"

Summerset içini çekti. "Kahve istiyorum." "Ben getiririm."

"Otur. Ben buraları senden daha iyi bilirim, ne yazık ki."

Summerset ayağa kalkarak üç AutoChef'ten birine doğru yürüdü ve her ikisi için de kahve programladı. "Bildiğiniz gibi bağlantıları vardı ve bazılarının rozetleri vardı. O zamanlar yaptığım gibi onlara polis demeyeceğim. Bir rozete sahip olmakla onu onurlandırmak arasındaki farkı anlamaya ve takdir etmeye başladım."

Kahveyi geri getirdi, bir parça krema da kendi
-Ve tekrar oturdu. "Nerede olduğunu biliyordu, g r n  e göre zamanını bekledi. Eğer o son dayaktan sonra  lseydin, bunu sorun etmezdi ama  lmedin. Bu yüzden kendi deyimiyle mülkünü geri istedi. Seni kullanıyordu. Yeteneği gördüğünde anlardı, bunu ona verebilirim. O zamanlar bile yetenekli ve zekiydin."

Summerset kahvesini yudumladı, arkasına baktı. "İyi bir yerimiz vardı."

"Bana bir saray gibi göründü," diye yanıtladı Roarke.

"Görüşü saray değildi, ama para olacağını varsayıyordu, bu yüzden bir anla maya razı oldu. Seni satın alabilirim."

Roarke  a ırmadan ve etkilenmeden ba ını salladı. "Değerim ne kadardı?"

"Bana mı? Belirlediği fiyattan çok daha fazlası. Bu i  burada bitmeyecekti ve ikimiz de bunu biliyorduk. Daha fazlası için gelecekti."

"Bir s l k," dedi Roarke, Missy Lee'nin Mars için kullandığı kelimeyi düşünerek, "kan emmekten asla yorulmaz."

"Yani  deme yapmak meseleyi  zmezdi. Seni ve Marlana'yı alıp gitmeyi düşündüm. Gerçi Patrick Roarke'ın Dublin dışında da bağlantıları vardı, benim de vardı. Hem de daha iyileri, o yüzden bunu düşündüm."

Summerset kahvesini yudumlarken durakladı. "O da  yle. O rozetleri vardı ve bana onları kullanacağını söyledi. Ben daha ilk çantamı hazırlayamadan kapımı çalarlar ve seni ve kız arkada ımı taciz etmekle sulanırdım. Cinsel olarak."

"Aman Tanrım."  imdi  a ırmı , şimdi midesi bulanmış olan Roarke kahvesini bir kenara itti.

Sesi sakın ve gerçekçi olan Summerset sözlerine şöyle devam etti: "Ve seni bu amaçla başkalarına satmak. Bunun kanıtı olacağına dair bana garanti verdi ve ben de ona inandım. İkinize de tecavüz edildiğini, dövüldüğünüzü ve travma geçirdiğinizi göreceğinden hiç şüphem yoktu. Para bunu bir süreliğine erteleyebilirdi ve belki de sizi güvene alabilirdim. Ama ben başlamadan bitirmeyi seçtim. İkinizi de riske atmazdım."

Karşısında oturan adamın dayak yemiş bir sokak faresini getirmeden önce de bir hayatı vardı. Kendi çocuğu vardı.

"Beni ona geri verebilirdin, Marlana'yla bırakabilirdin. Hiçbir şeyi olmazdı."

Summerset basitçe, "Sana sahip olacaktı," dedi. "Bu asla bir seçenek değildi. Asla. Bir an bile pişmanlık duymadan bıçağı ona sapladım. Tüm bağlantılarına ve palavralarına rağmen bunun olacağını hiç tahmin etmemişti. Beni korkutup sindirebileceğı zayıf bir adam olarak gördü."

"Sen hiç zayıf olmadın."

"Onun hatası."

Roarke bir süre sessizce oturdu, her şeyi özömsedi. "Onu buldukları sokağı geri döndüm ve keşke onu öldüren ben olsaydım diye düşündüm." Tekrar başını kaldırdı ve Summerset'in gözleriyle buluştu. "Sonraki en iyi şey."

"Bundan hiç zevk almadım."

"Hayır. O zaman yapardım." Roarke elini Summerset'in elinin üzerine koydu ve sessiz bir an için orada bıraktı. "Ben eskisi gibi değilim."

"Asla onun istediğı gibi biri olmadın. Ve umduğumdan da fazlasıydın. Zayıf anlarımda, ona güvenebilirim

teğmen için."

Roarke tekrar gülümsedi. "Zayıf anlarında sana güvenebilir. Bu çok büyük bir iş, değil mi?"

"Bütün bunları ona anlatacak mısın?"

"Onun terazisi bizimkinden farklı ve bu ona ağır geliyor. Ona söyleyeceğim, evet ve hafifleyecek." Roarke ayağa kalktı. "Gitmeden önce görüşürüz."

"Tabii ki."

"Bana daha önce söylememekte haklıydın. Bir avuç yıl önce bile olsa bunu kutlardım."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi, olduğun ve olmakta olduğun adam için minnettar olabilirim.

Bu kadarı yeter de artar bile."

Roarke yola koyulduğunda, kedi aşağı sıçradı ve onun arkasında tırıs gitti.

Summerset, "Karnı doydu," diye seslendi.

"Bu onun için nadiren bir fark yaratır."

Eve uyandı ve Roarke'ı kahve içerken, hisse senetlerini izlerken, belki de PPC'sinde ya da tabletinde çalışırken görmeyi beklediği kanepeye kaşlarını çatarak baktı.

Dünya hakimiyeti toplantısı bitti, diye karar verdi, kendini yataktan dışarı iterek. Önce kahvesini içti, beynini ateşlemesine izin verdi. Arama sonuçlarını kontrol etmesi, DeWinter'ın başının etini yemesi, daha fazla görüşme yapması gerektiğini düşündü.

duş için.

Arama sonuçları ona izleyeceği yeni bir yol gösterebilirdi ve DeWinter'ın başının etini yüz yüze yemek, mesaj atmaktan daha verimli olabilirdi. Sonra Guy Durante vardı, orada da bazı olasılıklar. Baskı zamanı.

Duştan çıkıp kurutma borusuna girdi ve ılık havanın girdap gibi dönmesine izin verdi.

Kahvaltıya Roarke'tan önce gidebileceği aklına geldi. Yulaf ezmesi dışında her şey olabilir.

Dışarı fırladı, yumuşak beyaz bir bornoz aldı ve dışarı çıkarken kollarını bornozun içine sokuyordu.

Ve Roarke'un çoktan AutoChef'e gittiğini görünce "Lanet olsun!" diye düşündü.

"Uruguay'ı satın almak ezdi mi?"

"Uruguay mı?"

"Satın alınabilir gibi görünüyor." Omuz silkti, kendini yulaf ezmesine bıraktı. "Uruguay nerede?"

"Güney ve orada bazı ıkarlarım olsa da, orayı doğrudan satın almayı düşünmedim. Bu bende, hazır ayaktayken neden bize bir fincan kahve getirmiyorsun?"

Adam tepsiyi oturma alanına taşıdı; kadın da kahveyi aldı. "Uruguay değilse ne?"

"şu ve bu."

Isıtıcı kubbeleri kaldırdı. Yulaf ezmesi. ilek, esmer şeker, domuz pastırması. Daha kötüsü de olabilir.

"Summerset ekmek yapıyor."

"Ha?" dedi.

"Onu görmeye gittiğimde hamur yoğuruyordu, bu yüzden ekmek olduğunu varsayıyorum." Her ikisi için de kahve doldurdu. "Patrick Roarke'u neden öldürdüğünü bilmek ister misin?"

Eli fincana ulaşamadan dondu. "Ne?"

"Bunu daha önce grmeliydim," dedi şimdi rahatlıkla. "Onda, sende. Çocukken sadece rahatlama vardı ve Summerset'i hiç düşünmemiştim. şiddeti biliyordu ve kesinlikle şiddet kullanmıştı.

Savaşlar sırasında şiddete maruz kaldı ama iyileşti. İçgüdüleri iyileştirmeye yönelik, bu yüzden onu bu konuda hiç düşünmedim. Ve doğrusu, bunu çok nadiren düşündüm. Yemek yemelisin."

Kadın sadece başını sallayınca, adam iki tabağı da tekrar kapattı.

"Sırlar, değil mi, ve sizin davanızla örtüşüyor. Belki de bu yüzden şimdi benim için açıldı. Kabus olmadığını söylediğiniz rüyanızdan sonra, her ne kadar yaklaştığından şüphelensem de, bana anlatmadınız. Geçıştirdin. Kaçtın ve geriye dönüp baktığımda, daha önce ofisinde Mars'tan, cinayetinin muhtemelen bir çocuğı ya da bir başkasını korumak için işlendiğınden bahsettiğimizde de aynısını yaptığını fark ettim. Sonra Patrick Roarke'tan. Arkanı dönmüştün ama ben görmüştüm, yüzünde bir anlık bir şey vardı. Geriye dönüp düşündüğümde anlamaya başladım. Ben de ona sordum, o da bana söyledi. Senin bana söylediğini varsaydı."

"I-" Ayağı kalkmaya başladı, ama Roarke onu tuttu. onu yerinde tuttu. "Bilmiyordum. Şüphelendim. Onu zorlamadım. Onu zorlamadım ki..."

"İtiraf etmek mi?"

İçindeki her şey sıkıştı ve soğudu. "İtiraf peşinde değildim."

"Eve." Sesi kısıktı, Roarke onun elini daha sıkı kavradı. "Bunu biliyorum. Tıpkı bir suç işlendiğini, bir cinayet işlendiğini bilip de hiçbir şey yapmamanın ve söylememenin senin için zor olduğunu bildiğim gibi."

"Elimde kanıt yoktu. Kanıtım yok."

"Kes şunu." Elini dudaklarına götürdü ve öptü. "Şimdi dur."

"Sana söylemeliydim, ama-"

"Hayır. Sen tam olarak doğru şeyi yaptın."

"Nasıl? Bu nasıl doğru bir şey? Bana güvenebilmelisin. Evlilik Kuralları-"

Yarım bir kahkaha attı. "Evlilik kurallarının canı cehenneme."

"Onları bir konuda rahatsız ederseniz, bir sonraki konuda da rahatsız etmeye başlarsınız."

Onun gerçek sıkıntısını anladığı için, tüm eğlenceyi bir kenara itti ve başını salladı. "İkimizin de iyi bildiği gibi dünya o kadar siyah-beyaz değil. Biz grinin içinde yaşadık. Seni rahatlatmak olmasına rağmen bana söylemedin çünkü bu bir ihanet olurdu ve bana yük olabilirdi. Ben de sana öyle olmadığını söylüyorum. Ve şu anda her şeyi bilmesem bile olmazdı. Sana nedenini söylemek istiyorum."

"Nedenini biliyorum. Seni ve kızını koruduğunu anlamak için polis olmaya gerek yok. Bu çok açık. Polise gitmesi gerektiğini söylemek istiyorum ama onlar yozlaşmış, dikkatsiz ve acımasızdı."

"Ve birçoğu Patrick Roarke'un cebindeydi. Yine de, her kim olursa olsun, ölüleri savunan biri olarak sizin için bu çok zor. Umarım bunu biraz daha kolaylaştırabilirim. Beni bulmuştu," diye başladı Roarke.

Kıza her şeyi anlattı, kız hızlanmak için ayağa kalktığı anda onu bıraktı.

"Polisler de bu suça ortak olur muydu?" diye sordu. "İki çocuk cinsel ve fiziksel istismara uğrarken görmezden gelirler miydi?"

"O zamanlar o bölgede bazı iyi ya da en azından düzgün polisler olabilirdi, ama sahip oldukları, tanıdıkları? Kafalarını çevirip bakmazlardı Eve. Onlar da katılırdı."

"Çocukların vahşileştirilmesinde."

Roarke ona, "Bir çocuk babası tarafından vahşice dövülürken Vatan görmezden geldi çünkü bu onların gündemine uymuyordu," diye hatırlattı. "O zamanlar benim dünyamda, garda ceplerini doldurur ve çoğu zaman karanlık işler yapardı."

Midem bulandı ve bir şekilde sakinleştim. "Benim yaptığım nefsi müdafaaysa, onun yaptığı da savunmasızları savunmaktı."

"Peki gitmesine izin verebilir misin? Yasal olarak demiyorum. İçini kastediyorum. Öğrendiğinizden beri içinizde tuttuğunuz şeyi dışarı verebilir misiniz?"

"Patrick Roarke anneni sakıncalı olduğu için öldürdü. Seni neredeyse öldüresiye dövüyordu. Seni ve masum bir kızı tehdit etti. Summerset'in yaptığıнын doğru olduğunu söyleyemem. Ama adil olduğuna inanabilirim."

Geri döndü, oturdu. "Onu rüyamda gördüm, bir ara sokakta yerde ölü yatıyordu. Richard Troy ve Big Rod Keith ile birlikte."

Şimdi ona her şeyi anlattı.

"Keith'i kimin öldürdüğünü bildiğime inanıyorum."

Roarke onun daha fazla ağırlık taşıdığını düşündü. "Ne yapacaksın?"

"Yargılamak, karar vermek bana düşmez. Kim olduğunu bildiğime inanıyorum, nedenini bildiğime inanıyorum. Bunu kanıtlamam mümkün. Ama bu benim soruşturmam değil ve açıkça benim soruşturmamla kesişmediği sürece peşine düşmeyeceğim. Bu gri bir renk ve ben bu renkte pek rahat değilim ama bununla yaşayabilirim. Ben

Düz yolda yürümek için iyi insanların hayatlarını mahvederek yaşayabileceğimden eminim."

Kahvesini eline aldı, içine baktı. "Eğer açıkça geçerse, bu değişirse, takip edeceğim ve bunu kanıtlayacağım. Başka türlü yapamam. Mars benim ölümüm ve elimden gelenin en iyisini yapmalıyım. Yoksa rozeti hak etmem."

"Sonuna kadar haklısın. Siyah ya da beyaz ya da gri, sen haklısın." Yavaşça, bir eliyle saçlarını okşadı. "Ve ben de seninleyim."

Tıpkı gece yaptığı gibi yer değiştirdi ve yüzünü onun omzuna yasladı. Adam kollarını ona doladı.

"İşte şimdi iyiyiz, değil mi?"

Dayanmış, sonra tam da adamın istediği şeyi yaptığını fark etmiş. Nefesini dışarı verdi. "Biz iyiyiz."

Yüzünü kaldırdı, dudaklarını onunkilerle buluşturdu ve orada oyalandı.

Kadın geri çekildiğinde, adam bir elini tekrar saçlarında gezdirmeye başladı, sonra gözleri kısıldı.

"Oh, bu hiç hoş değil."

Sesindeki ani yükselişle biraz sarsıldı ve Galahad'ın masadan fırlayıp yatağa doğru atladığını, sıçradığını ve bitkin bir halde yere yığıldığını görmek için tam zamanında arkasına baktı.

"Ne?"

"Isıtıcı kubbelerin altına girmeye çalışıyordu, değil mi? Pençesini kenarın altından geçiriyordu."

"Yulaf ezmesi için mi? Cidden mi?"

Galahad sadece yuvarlandı bitti, veren onlar onun Geri.

Kuyruğunu değiştiriyor.

"Pastırma da var." Roarke kubbeleri tekrar kaldırdı.

"Öyleyse buyurun."

Kedinin daha hızlı olmamasının çok kötü olduğunu düşündü, ama yulaf ezmesini o kadar da kötü olmadığını iddia edebilecek kadar değiştirdi.

Artı, domuz pastırması.

"Ben biraz erken çıkıyorum," diye başladı Eve. "Laboratuvara gidip DeWinter ve ekibini bir kez daha zorlamak istiyorum. O yüzü istiyorum. Onun kim olduğu önemli olacak. Aramanızı, isimleri ve yerleri hızlıca kontrol etmem gerekiyor, bakalım bir şey bulabilecek miyiz?"

"Olabilecek birkaç tanesini vurduk."

"Ne? Çoktan baktın mı?"

"Uruguay'ı satın almadığım için bir iki dakika boş vaktim vardı."

"Elinizde bir liste var mı? Onları araştırmam lazım. İhtiyacım var-"

"Sadece üç tanesi hedefi vurdu ve ben de sonuçları aktardım. Onlara ekrandan bakabilirsiniz."

"Neden daha önce söylemedin?" "Söyleyecek başka şeylerim vardı."

Nefes nefese kaldı, onun cevabını içten içe kemirmek zorunda kaldı. Onun ne demek istediğini anlamak zorunda kaldı. "Yani hepimiz iyi ve güzeliz, değil mi? Bakalım sende ne varmış."

"Öyle yapacağım. Yulaf ezmeni ye."

Eve gözlerini devirdi, ama daha fazla kürekledi.

18

Roarke ekrana yarım düzine isim ve kimlik görüntüsü getirdi. Eve iki tanesini içgüdüsel olarak reddetti.

"Sol üst ve sağ alt kısımları çıkar."

"Neden?"

"Kibirliydi, ciddi anlamda kibirliydi. Kendisinden çok daha yaşlı bir kimlik kullandığını düşünmüyorum. İkisi de öyle."

Aynı fikirde olduğundan emin olmasa da -zekice gizleme onun için gösteriştense daha önemliydi- ikisini ekrandan çekti, diğerlerini büyüüttü.

Kalan dört taneyi inceleyen Eve, hiç düşünmeden yulaf ezmesini yedi. "Sağ üstten kurtul."

"Çünkü mü?"

"Ortalama görünüyor."

"Bu kesinlikle bilimsel," dedi, ama razı oldu.

"Şu, sağ alttaki. Angela Terra. Terra bir gezegen değil, değil mi?"

"Dünya."

"Dünya için süslü bir isim mi? İlginç." Pastırmaya geçti.

"Ve mümkün. Juno'ya ne dersin? Carly Mae Juno."

"Juno, Mars ve Jüpiter arasında bir asteroid."

"Hmm. Mars'a bağlı, bu yüzden belki düşünebilirsiniz. Ama yeterince büyük değil. Yeterince önemli değil."

"Başka bir açıdan bakabilirsin. O Zeus'un karısı. Bir tanrıça."

"Tanrıça skalada üst sıralarda yer alıyor." Fena değil, diye düşündü Eve, sonra verileri okuyarak pastırmayı ekrana salladı. "Yirmi dört/yedi kişilik bir işletmenin müdür yardımcısı mı? Mars'ın buna razı olmasına imkân yok. Ve şu, Brite Luna -cidden mi?- Moonstruck Life Embracing Therapy'nin sahibi? Utanç verici."

"Bu da sizi Angela Terra ile baş başa bırakıyor. Ben polis değilim," diye başladı Roarke. "Ama alternatif kimlik belirleme konusunda biraz deneyimim var."

"Gerçekten mi?" Kahvesini alırken Eve'in sesi çöl kurusuydu.

"Bazı durumlarda gerçeğe yakın bir şey yaratmak stratejiktir, bazı durumlarda ise diğer yöne gitmek avantajlıdır, özellikle de bu yön ortalama, sessiz, fark edilmeyen bir şeyse. Düşük seviyeli bir iş, dikkat çekmeyen bir yüz."

Kaç tanesini kullandığını merak etti - kaç kez otoritenin parmaklarının arasından sıyrılmak, bir rakibi ya da düşmanı alt etmek için başka biri olmuştu.

"Belki, ama bu kimliği başka bir ikametgâh kurmak ve belki de bazı finansal işlemler dışında bir şey için kullandığını sanmıyorum. Seyahat etmek için değil, günlük kullanım için," diye belirtti Eve. "Gördüğünüz gibi Terra, Terra Consultants'ın başkanı ve CEO'su. En iyi köpek, tarz bu. Otuz altı yaşında, kırmızı bir peruk takmış ve

bazı yüz geliştirmeleriyle oynarsa, Mars kimliği kullanmak zorunda kalırsa bu yüzü çıkarabilir. Boyu ve kilosuna uygun. Adresi kontrol ettiniz mi? Du Vin'den sadece birkaç blok ötede, rutin olarak kullandığı bir yer."

"Bazı noktalara değindiniz."

"Hepsini kontrol edeceğiz. Bu yeterince kolay. Koşular yaparız, kapıları çalarız. Ama ben Angela Terra ile başlayacağım."

Eve ayağa kalktı ve Roarke altı resmi incelemek üzere geri getirirken dolabına doğru yürüdü.

"Listende ikinci sırada kim olurdu?"

"Tanrıça," diye seslendi. "Çünkü o ne için gitmiş olabilir? İroni. Belki de kendini yirmi dört/yedi memurla eğlendirmiştir. Yolda arabada koşmaya başlayacağım, Peabody ilk adreste benimle buluşsun."

"Bunların her biriyle 'link' üzerinden iletişime geçebilirsiniz."

"Yüz yüze daha iyi. Eğer yüz yüze bir durum varsa. Eğer vurursak, o yüzlerden biri morgda ve röportaj için müsait değil. Burada neden bu kadar çok kıyafet var? Bu beni giysi körü yapıyor."

Ayağa kalktı, kayrak grisi bir pantolon ve destekli bir atletle ve şaşkın bir hayal kırıklığı ifadesiyle kadının durduğu yere doğru yürüdü. Gömme dolaplardan birinin çekmecesine dokunarak içindekilere baktı ve mütevazı V yakalı bir kazak çıkardı.

"Bunu dene."

Kuşkuyla baktı. "Siyaha doğru çalışıyordum."

Patlıcan rengi kaşmırı ona fırlattı. "Dünyayı şok et ve biraz renk kat."

"Konuşmalısın."

"Şu anda kırmızı boxer giyiyor olabilirim."

"Öyle mi?" Kazağı üzerine geçirdi. "Bakalım."

Gülümseyerek kaşlarını kaldırdı ve kemerinin tokasına uzandı. "Burada bir sürü oda var, değil mi?"

"Boş ver." Gri bölümdeki ceket sırasına baktı ve zaman kazanmaya karar verdi. Elini onlara doğru salladı. Roarke bir adım attı, ince kol ağızları olan bir tanesini aldı. deri o eşleşti ve kazak. O olabilir ama deriye karşı bir zaafı vardı ve o da biliyordu ki

o.

Botlara doğru yürüdü ve kazağın tam renginde bir çift bot aldı. Sonra kadının dehşete düşmüş yüz ifadesine güldü.

"Buna değdi. Hiç giymeseniz bile, sırf yüzünüzdeki ifade için yaptırmaya değdi."

"Onlar mor."

"Patlıcan," diye düzeltti.

"Kıçımın Auber'i, bunlar lanet olası mor botlar."

"Ve sana çok yakıştırdı, ama..." Onları daha kabul edilebilir cinayet polisi grisi bir çiftle değiştirdi.

Onları kaptı, onları ve ceketini silah kayışını takmak, ceplerini günlük gereçleriyle doldurmak için dışarı taşıdı.

Botlarını giymek için oturduğu sırada aklına geldi. "'Yapılmış' mı? Benim için mi? Botları sen mi yaptırdın?"

"Biri yapmak zorunda."

"Yani, özellikle mi?"

"Neden yapmayayım ki? Polisim her gün kilometrelerce yürür ve genellikle kötü adamların peşinden koşar. Daha önce de konuştuğumuz gibi, onun ayakları benim için oldukça değerli."

"Kıymetli ayaklar," diye homurdandı. "Sen bir delisin." Ayağa kalktı, topuklarından ayak parmaklarına doğru yuvarlandı ve tekrar geri döndü. "Gitmem gerek." Dürtüyle kollarını onun boynuna doladı ve uzun, derin bir öpücükle bitirdi. "Sonra görüşürüz."

Onu bir süre yerinde tuttu. "Polisime iyi bak." "Bunun için botlarım var."

Koşarak aşağı indi, açık hava kıyafetlerini aldı ve Şubat ayının keskin pençelerine doğru adım attı.

Şubat ayını takvimden çıkarmak için gerçekten çalışmaları gerektiğini düşündü, zaten çalışmakta olan arabasının kaloriferine doğru ilerlerken. Bir yolu olmalıydı; teknolojiye sahip olmalıydılar.

Arabayı sürerken Peabody'yi işaretleyip adresi iletti. Orada bir şey bulamazlarsa, bir sonrakine geçeceklerdi. Takip etmek için iyi bir açıydı. Ve bunu, gösterge panelindeki Angela Terra'yı çalıştırarak takip etti.

"Bir düdük kadar temiz," diye düşündü. "Temiz, parlak bir düdük."

Düdükler neden bu kadar temiz? Bu ne anlama geliyor ki?"

Gösterge paneli cevap verene kadar yüksek sesle konuştuğunu fark etmedi.

Bu ifade, bir düdüğün çıkardığı temiz ve saf sesi çağrıştırmaktadır. Bu net sesi çıkarmak için tüpün temiz ve kuru olması gerektiğini belirtir.

"Huh." Eve dudaklarını büzdü, ısılık çaldı. Bırak gitsin.

Tertemiz Angela Terra yedi yıldır şehir merkezindeki adreste yaşıyordu. Verilere göre Canton, Ohio'da doğmuş, anne babası ölmüş, kardeşi yok. Evlilik ya da birlikte yaşama yok.

Bağlantı yok, diye düşündü Eve, kokuyu takip ederek.

Online bir üniversiteden mezun olmuş-ilginç. On iki yıl önce danışmanlık işine başlamış - başka hiçbir iş listelenmemiş. Ayrıca ilginç.

Danışmanlık işine girdi ve hiçbir şey bulamadı. Veri yok, web sayfası yok, müşteri listesi yok, referans yok. Bunun sadece ilginç olmadığını düşündü.

Bu anlamlıydı.

Angela Terra sahteydi. Larında Mars'ın takma adı olmama ihtimali çok çok zayıftı.

Eve şehir merkezine doğru ilerlerken yüksek sesle, "Bazen şansın yaver gider," dedi.

Adresi buldu; sessiz, ağırbaşlı bir dubleks. Mahalle sakinleri kaldırım kenarındaki tüm park yerlerini işgal ettiğinden, öfkeli kornalara aldırmadan iki kez park etti. Nöbetçi ışığını yakarak kaldırıma çıktı.

Sakin, diye karar verdi. Sahip olmak için para gerektiren türden bir sakin. Köpek bakıcılarına ve dadılara koşan, sakinlerinin en sevdikleri restoranlara ve mağazalara yürüyerek gittiği türden bir mahalle.

Sol taraftaki girişe yaklaştı, kısa merdivenlerden kapıya doğru yürüdü. Gözlerini kapıya dikti. Eski, zengin ahşap gibi görünecek şekilde tasarlanmıştı ama parmak eklemlerine hızlıca dokunduğunda çelik olduğunu anladı. Hızlı bir bakış ona üst düzey güvenliği gösterdi. Kamera, avuç içi plakası, çift kaydırma, üç sağlam polis kilidi.

Zil ya da zil olmadığını fark edince kapıyı yüksek sesle ve uzun uzun çaldı. Ve beklenen yanıtı aldı. Yoktu.

Aşağıya doğru yürüdü ve komşu kapıya geçti.

Standart kapı, diye düşündü, iyi ama standart güvenlik.
Ve bir zil.

Bastı.

"Bonjour! Comment vous appelez-vous, s'il vous pla t?"

"Ne diyeyim?" Eve rozetini tarayıcıya doğru tutarak tekrar zili çaldı. "NYPDSD."

"Bir dakika, s'il vous pla t."

"Tanrı aşkına." Eve zile doğru eğildi.

Sonunda kilitlerin gümbürdediğini duydu. Kapı birkaç santim açıldı ve kırmızı bir elbise giymiş, saçları başının üzerinde düzensiz bir kestane kütlesi halinde toplanmış bir kadın aralıktan baktı.

"Evet?"

Eve rozetini tekrar havaya kaldırdı.

"Evet, polis. Bir sorun mu var? Bir sorun mu var?" diye düzeltti.

İngilizce, diye düşündü Eve, ağır aksanlı ama İngilizce.

"Komşunuz Angela Terra hakkında bazı sorularım var."

"Özür dilerim. Komşuları tanımıyoruz."

"Adınızı öğrenebilir miyim?" Peabody merdivenleri çıkarken Eve arkasına baktı, yanakları soğuktan pembeleşmişti. "Ortağım. Peabody kadına rozetini göster."

Peabody rozetini çıkarırken, "Elbette. Günaydın," dedi.

Kadının arkasında bir yerde genç bir erkek sesi "Anne, d p che-toi!" diye bağırdı.

"Elles sont les officiers de police!"

Bu, Eve'in yorumlayamadığı bazı hızlı yanıtlara neden oldu. "Hanımefendi, bir dakikalığına içeri girebilir miyiz? Yan dairede yaşayan kişi hakkında bazı sorularımız var."

"Evet, içeri gel. Hava soğuk. Yan komşuyu tanımıyoruz."

Onları, içinde çeşitli ve renkli dış mekân malzemelerinin bulunduğu bir portmantonun yer aldığı dar bir fuayeye aldı. Genç erkek sesi, koyu renkli, büyülenmiş gözleri olan iri yarı bir gence aitti.

"Siz polis misiniz? Biri öldürüldü!"

Bunu öyle bir zevkle söyledi ki, annesi -Eve'in tahminine göre- ona her dilde tercüme edilebilecek bir bakış attı.

Kapa çenenin.

Uçuşan sarı saçları ve pembe tavşan terlikleriyle ayakları olan çocuktan birkaç yaş küçük bir kız, yanında bir adamla içeri girdi

-Çocuğun daha az çetrefilli, daha uzun bir versiyonu onu takip ediyordu. Çocuk gibi pijama pantolonu ve New York City sweatshirt'ü giydiği için Eve, ailenin güne tam olarak başlamadığı sonucuna vardı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu mükemmel İngilizcesiyle ve aksanının cazibesiyle.

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody, NYPSD. Yan dairede yaşayan kişi hakkında bilgi arıyoruz. Angela Terra."

"Özür dilerim. Daha geçen hafta geldik."

"Paltolarınızı çok beğendim," diye söze girdi kız. "Ben de sizin gibi uzun ama sizin gibi pembe istiyorum."

Anne geri çekildi, bir eliyle kızın başını okşadı ve çocuğun omuz silkmesine neden olan bir şey fısıldadı.

"Nasıl yardımcı olabileceğimizi bilmiyorum," dedi adam. "İsimlerinizi alabilir miyiz?"

"Elbette, affedersiniz. Ben Jean-Paul Laroche. Eşim Marie-Clare, oğlumuz Julian ve kızımız Claudette."

"Oturmak ister misiniz?" Marie-Clare sordu. "Mümkünse, bir dakikalığına."

Tüm grup, yavan mobilyaların üzerinde renkli bir düzensizlik -bir çift doldurulmuş hayvan, fırlatılmış bir kazak, birkaç çizgili ev kızıağı- olan bir oturma alanına girdiler.

Kaseler, çiçek vazoları ve birkaç çerçeveli fotoğrafla biraz aydınlatmışlardı.

"Henüz yerleşmedik." Marie-Clare sandalyeleri işaret etti. "Size kahve ikram edebilir miyim?"

"Hayır, teşekkürler. Fazla vaktinizi almayacağız."

Tüm aile kanepede oturmuş, beklentiyle Eve'e bakıyordu.

"New York'a mı taşınyorsun?"

"Üç aylığına," dedi Jean-Paul. "Benim işim var, Marie-Clare'in de ailesi var."

"Teyzem ve kuzenlerim. Bu tecrübe edinmek için bir fırsat. Çocuklar Pazartesi günü burada okula başlayacak."

Bu, oğlanın gözlerini devirmesine, kızın ise sırtmasına neden oldu.

"Evi üç aylığına aldık," diye devam etti Jean-Paul. "İş ve okul başlamadan önce kısa bir tatil yapacağız."

"Geldiğinizden beri yan tarafta kimseyi gördünüz mü?" "Hayır." Ailesine baktı, başını salladı.

"Pencereler hep karanlık," diye ekledi Claudette, "pencereler."

"Tamam." Çıkmaz sokak burası, diye düşündü Eve. "Yani mülkü işiniz sayesinde mi buldunuz?"

"Travel Home için çalışıyorum. Otel yerine bunu tercih eden gezginler için ev ve daire listeleyen küresel bir ajansız, anlıyor musunuz?"

Marie-Clare Eve'e "Kuzenim sadece bir blok ötede oturuyor," dedi. "Birbirimizi görmek için yürüyebiliyoruz ve bizim yaşlarımıza yakın çocukları var. Bu evi, bu mahalleyi bulmak için kocamın asistanıyla birlikte çalıştım. Kocamın işi sayesinde insanlar seyahat edebiliyor ve evlerde bir gece ya da bir yıl kalabiliyorlar."

"Kullanışlı," dedi Eve ve karşılığında şaşkın da olsa kibar bir gülümseme aldı.

Gerçekten kullanışlı olmaz mıydı? diye düşündü.

"Sizin ve müşterilerinizin kiralayabileceği mülkler bu Seyahat Evine mi ait?"

"Listeledik," diye düzeltti Jean-Paul. "Başvuruları alıyoruz, mülk sahiplerini ve mülkleri inceliyoruz, iddia ettikleri gibi olduklarından emin olmak için onları ziyaret ediyoruz."

"Anladım. Muhtemelen bu evin sahibinin kim olduğunu biliyorsunuzdur."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi ama öğrenmesi kolay olurdu."

"Buna minnettar olurum."

Ayağa kalktı. "Bana bir dakika izin verin."

Babası dışarı çıktığında çocuk, "Belki de yan odada biri ölmüştür," dedi.

"Bundan şüpheliyim,"
dedi Eve. "Belki."

Annesi içini çekti ve dizini okşadı.

"I gibi Ayrıca senin botlar çok çok,"
Claudette Peabody'ye söyledi.

"Teşekkürler."

"Seninkiler çok güzel," diye ekledi Eve için.

"İşlerini yapıyorlar."

Jean-Paul elinde bir PPC ile geri geldi. "Mal sahibi Terra Consultants ve mal sahibinin adresi yan tarafta. Mülk en yüksek derecelendirmemize sahip, yoksa ailemi buraya getirmezdin. Burada bir sorun mu var?"

"Hayır. Endişelenmeyin. Zaman ayırdığınız ve yardım ettiğiniz için teşekkür ederiz.

New York'taki zamanınızın tadını çıkarın."

Eve dışarıda, diğer taraftaki evlere doğru ilerlemeye başladı. "Bize bir arama emri çıkart Peabody. Angela Terra ve şirketinin kimliği çok zayıf ve bunun Larinda Mars için bir takma ad ve paravan olduğuna inanıyoruz. Biz bir ayaklanma başlatmadan önce git ve aracımı çek, saha teçhizatımı da yanında getir. Ben birkaç kapı çalacağım."

"Dubleksin tamamını satın alın, bağlantı yarısını gelip giden insanlara kiralayın ve arkadaş edinmeye çalışmayın. Akıllıca."

"Evet, beyni vardı."

Eve, Peabody geri dönene kadar dört kapı çalmıştı ve arama emri geldiğinde birlikte iki kapı daha çaldılar -aynı olumsuz sonuçlarla.

Eve ustasını kullandı, bir kilidi açtı, sonra bir tane daha. Ama üçüncüsü sağlam duruyordu.

"Buraya polis geçirmez bir kilit koymuş. Kötü kız." Eve nefesini tutarak çantasını karıştırdı. "Bakalım ne kadar öğrenmişim."

Eve bir dizi maymuncuk çıkarırken Peabody kaşlarını çatı. "EDD'yi ya da bir koçbaşı çağırabiliriz."

"Bunu yapabilirim."

Sonunda, diye düşündü Eve. Muhtemelen.

On dakika sonra, Peabody titreyip ısırın rüzgârda ayaklarını yere vururken Eve bir şeylerin koptuğunu hissetti.

"Neredeyse anladım."

"Hallelujah söyle."

Son diş de kırıldığında Eve içsel bir mutluluk dansı yaptı. Peabody ise tam sahanlıkta gerçek bir dans yaptı.

"Bırakın ısı olsun."

"Kayda geçin." Eve silahını çekti ve Peabody'nin de aynısını yapmasını bekledi. "Dallas, Teğmen Eve ve Peabody, Dedektif Delia, Terra, Angela adıyla konuta giriyoruz. Usulüne uygun olarak yetkilendirildik."

Kapıyı açtı, yumuşak, hızlı ve alçaktan içeri girdi.

Hareketin ardından loş bir ışık yandı ve mobilyalarla tıka basa dolu dar bir fuayeyi gösterdi. Eve, Peabody'ye sağa gitmesini işaret etti.

"Temizleyelim. Polis konuşuyor," diye seslendi Eve. "Binaya girdik. Silahlıyız," diye devam etti ve ilerlemeye başladı.

Eşyalar, diye düşündü, bir sürü eşya. Masalar, lambalar, vazolar, tablolar. Ama yaşam belirtisi yoktu.

Mutfağa doğru ilerledi ve kullanılmamışlığın tozunu buldu. Peabody'nin yaptığı gibi, "Temiz!" diye seslendi.

Aynı.

Geri döndüler, merdivenleri çıkmaya başladılar.

"Burada kimse yaşamıyor," dedi Peabody. "Bu kadar eşyanın arasında yer yok."

"Burası onun deposu."

İki yatak odasını temizlediler, bir dolap kürklerle doluydu, bazılarının etiketleri hâlâ takılıydı. Bir oda ayakkabı, bot ve el çantalarıyla doluydu.

Sonra usta.

"Çalıştığı yer burası."

Eve tatmin olmuş bir şekilde silahını kılıfına soktu. "Çok fazla telaşlı şey var, ama aslında düzenlenmiş, kanepeler, yastıklar ve şu fırlatılan şeylerden biri-masa, d ve c.

Peabody, "Bitişikteki banyoda taze havlular var," dedi. "Ve sabunlar, banyo yağları, losyonlar. Bir mağazaya yetecek kadar var ama en azından bir kısmını kullanmış."

Eve losyonları ve yağları umursamadı. Doğruca masaya gitti. Oturdu, bilgisayarla ilgilenmeye çalıştı.

Şifre gerekli.

"Evet, düşündüm. EDD'yi getirin ve yedek kulübesinde ateşli bir şey kullanmayan kim var bir bakın. Birkaç üniforma ekleyin. Arama yapmak ve envanter çıkarmak çok zor olacak."

"Süpürücü mü istiyorsunuz?"

"Önce ne bulacağımıza bakalım."

Peabody başını sallayarak çift dolap kapısını açtı. "Vay anasını. Şuna bak, Dallas." Peabody geri çekildi. "Bu lanet olası bir kasa."

Eve ayağa kalkarak saf çeliği incelemek için yürüdü. Bağlantısını çıkardı. Roarke geldiğinde dedi ki, "İstersen

Bir meydan okuma mı?" dedi ve ona kasayı göstermek için 'link'e açı verdi. "İşte bu bir Podark ve çok da güzel, büyük bir kız.

Pekâlâ. Terra rezidansında olabilir misiniz?"

"Terra sahte ama evet."

"Bir meydan okumanın hoşuma gideceğine inanıyorum. Bir iki şeyi açıklığa kavuşturayım. Otuz dakika içinde orada olmalıyım. Dışarıda kırk."

"Benim için çalışıyor."

"Bir Podark," dedi Eve'in sadece mutlu bir iç çekiş olarak düşünebileceği bir sesle. "Uzun zaman oldu."

Eve masaya geri döndü. "Çekmeceleri kontrol etmeye başla," dedi Peabody'ye ve masadaki çekmecelerden birini açtı.

Kalın deri bir cilt çıkardı ve açtı. "Şey, sadece para kazanmayı beklemiyorsun. Bu da başka bir soru: Pislik neden para kazandırır? Ama bunu hemen beklemezsiniz."

"Neyin var?"

"Bir araştırma dosyası diyebilirim. Burada birkaç tane var. İşaretler, potansiyel işaretler, belki. Kırpıntılar. Bir şeylerin çıktısını almış, küçük hatıra defterleri yapmış. Fotoğraflar da var. Bazılarını kendi çekmiş olmalı, belki uzun menzilli bir lens kullanmıştır. Bu şekilde taşınabilir. Birini çıkarıp kanepeye uzanabilir, klimayı çalıştırabilir. Eminim tamamen doludur. Ağlarını örür. Şüpheli listesi..."

Peabody arkasına baktı, sonra Eve'in gözlerini aydınlatan öfkeyi görünce tamamen döndü.

"Ne?"

"Mavis burada." Eve bir sayfa çevirdi. "Mavis, Leonardo, bebek. Lanet olsun. Bazı veriler, sadece temel şeyler.

Bazı soru işaretleri, Roma rakamları, ama sadece standart bir çalışmadan veya röportajlardan, makalelerden temel şeyler."

Ayağa kalkarken bilgisayarını tokatladı. İçeri girmek istedi. Daha fazla bir şey olsaydı, o da yarışmada olurdu.

Bağlantısını çıkardı.

Mavis, uykulu gözleri, karayip mavis saçlarıyla gülümsedi. "Selam."

"Neredesin?"

"Ha? Oh, Aruba, hatırladın mı? Birkaç haftalığına gitmiştik. Bir konserim var ve burası çok güzel. Kesinlikle gelmelisin. Gelebiliriz-"

"Mavis, Larinda Mars sana ya da Leonardo'ya hiç kolunu taktı mı?"

"Larinda?" Mavis esnedi ve gerindi. "Elbette. Röportajlar, fotoğraflar, özel haberler, yemek. Bu hayatın bir parçası. Neden?"

"O öldü ve senin hakkında bir dosyası var." "Öldü mü? Ölü gibi mi? Nasıl? Ne zaman?"

"Birkaç gün önce. Öyle bir ölü ki onu bu hale kimin getirdiğini arıyorum. Senin hakkında bir dosyası var Mavis."

"Şey, sanırım öyle. Yani, sanırım onun işindeki insanlar yapardı. Vay anasını, Dallas. Yani biraz kaltağın tekiydi ama-"

Arka planda bir yerde Bella güldü ve çok net bir şekilde "Kaltak!" dedi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Mavis. "Unutmuşum. Annem 'balık' dedi Bellamina. Daha sonra balık görmeye gideceğiz."

"Ne tür bir kaltak?"

"Balık," diye ısrar etti Mavis. "O saldırgan bir balıktı. Barakuda gibi! O bir balık. Ona istediğini vermezseniz öyle bir gülümsemesi vardı -biliyorsunuz, parlak ve keskin-. Ama iyi anlaşıyorduk, sorun yoktu. Zaten onunla pek sık karşılaşmazdım."

"O şantajcı bir balıktı."

"Oh." Mavis kelimeyi birden fazla heceye böldü. "Beni hiç çalıştırmaya çalışmadı. Dediğim gibi ısrarcı oldu ve senin hakkında birden fazla kez ısrar etti. Onu durdurdum. Nasıl olduğunu biliyorum. Yani benim gibi ... g-r-i-f-t'de çalıştığınızda, nasıl kayacağınızı ve kayacağınızı bilirsiniz."

"Leonardo'ya sor. Onu çalıştırmaya çalışıp çalışmadığını sor." "Bana söylerdi."

"Ona sorun. Saçmalık yok. Doğrudan sor, doğrudan cevap ver." "Tamam, tamam. Ben ... Bella ile konuşayım.

Bellisimo, ben Dallas." "Das!"

Ekran Bella'nın güzel, mutlu yüzü ve sarı buklelerinden oluşan tacıyla doldu. Tam bir dakika boyunca hiç durmadan gevezelik etti, sonra bir akıl hastası gibi güldü.

"Eminim," dedi Eve, tek bir ipucu bile vermeden.

"Oook, oook, oook!" Ekran sallanıp zıpladı ve sallandı, sonra altın kumların, mavi denizlerin ve dalgalanan yeşil palmyelerin genişliğini gösterdi. "Annem mago-oso diyor."

Her şeye rağmen Eve güldü. "Evet, gülerdi." "Ove Das, Das gel. Mago-oso."

"Belki bir ara."

"Hey, Bella'm, Dallas'a hoşça kal de. Baban çileklerini aldı."

"Mmm. Güle güle, Das, güle güle! Slooch!"

Bella dudaklarını ekrana bastırdı ve yeni yürümeye başlayan çocuğun tükürüğünü ekrana bulaştırdı.

"Evet, slooch."

Mavis ekranı bir şeyle kaydırıldı ve Eve'e bir bakış attı. "Kesinlikle hayır. Benim hakkımda, sen ve Roarke hakkında biraz zorladı ama benim tatlı ayıcığım çizgiyi nasıl koruyacağını biliyor. Çok zeki ya da bilgili olmadığını düşünmesine izin verdiğini ve onun da geri çekildiğini söyledi."

"Bu da onu hem zeki hem de bilgili yapıyor."

"O benim moonpie'm. Endişelenmeli miyim?"

"Sanmıyorum ve eğer yanılıyorsam ve bir şey varsa, bununla ilgileneceğim."

"Yapacağını biliyorum. Sanırım dört gün içinde Apple'a geri döneceğiz. Ne bildiğinizi öğrendiğinizde beni her şekilde etiketleyin."

"Yapacağım. Mago-oso'da iyi eğlenceler."

Mavis güldü. "Bir gün o l'leri de yazacak. Cha, Das."

Öfkesi hâlâ geçmemiş olsa da tatmin olan Eve tekrar oturdu. "Şu kitaplardan bir tane daha al, Peabody. Bunu gördüğüm kadarıyla, kayıt yıldızları ve bağlantıları. Muhtemelen video yıldızlarıyla ilgili bir kitabı vardır, belki politikacılarla ilgili bir kitabı da vardır, bildiğin zengin tipler ve benzerleri."

Peabody iki tane aldı, kanepeye yerleşti. "Biri video yıldızları -buna özel görünüyor." Diğerini çevirip açtı. "Bunda yönetmenler, yapımcılar, endüstri tipleri var. Soru işaretleri, ünlemler, alt çizgiler, şu Roma rakamları. Bunlar, yönetmenlerin ve yapımcıların

paraya çevirmekti. Bilirsiniz, ilk aşama için bir tane ve bunun gibi?"

"Evet, bu işe yarayabilir." Eve de aynı sonuca varmıştı. "Leonardo'ya bir verdi, Mavis ikiye vurdu. Burada beşli bir çift var ve onları koyu kırmızı ile yazıyor."

Eve kitabı bir kenara bırakıp başka bir kitap çıkardı. Ve kendi yüzünü bulmak için ilk sayfayı açtı. "Beni yakaladı. Puanım bir. Hakkımda bir sürü sayfa var," diye devam etti, Peabody ayağa kalkıp kendi gözleriyle görmek için yanına geldiğinde. "Bir sürü soru işareti. Oh, bak, bazı yorumlara puan verdim: Saçmalık, kaltak. Hey, sürtük? Bana sürtük demek de nereden çıktı? Her neyse, bir sürü makale, bazı fotoğraflar. Birkaç Summerset yakalamış. Görünüşe göre alışveriş yapıyormuş. Birkaç tane de sen ve ben iş üstündeyken. Ve videonun galası için tüm o süslü şeyler."

Göz gezdirdi ve durdu. "Ve işte Roarke. Bir sürü Roarke."

Kontrol ettikten sonra başını salladı. "Kendi kitabımızı değerlendiriyoruz." "Ve o da tıpkı sizin gibi bir puan veriyor."

Peabody merakla sayfayı çevirdi. Sonra hızlıca bir sayfayı çevirmeye çalıştı. Eve elini indirdi.

Mars bütün bir sayfayı Roarke ve Eve'den çok önce hayatında olan kadının şişirilmiş bir fotoğrafına ayırmıştı. Evliliklerini mahvetmeye çalışmak için kısa bir süreliğine onun hayatına, onların hayatına geri dönen kadın.

"Magdelana," diye mırıldandı Eve. "Kurduğu resim."

Kollarını Roarke'a dolamıştı, vücutları birbirine yakındı ve yüzü dönmüştü -Mavis buna hile yapmak demişti- böylece kamera

onun tüm güzelliğini yakalayabilirdi.

Orada notlar vardı -Magdelana'nın adı, eski kocaları, bazı verileri- çoğu muhtemelen Larinda'nınki gibi sahteydi.

Bir operatör diğerini tanır mı? Eve merak etti.

Eve sayfayı çevirdi, bir sonraki sayfada daha fazla not buldu.

Hangi cehenneme gitti? Roarke onunla yattı mı?

Zayıf nokta? Olası baştan çıkarma rotası? Ne kadarını biliyor? Onun hakkında? Dallas hakkında?

"İşte kapı." Peabody boğazını temizledi. "Muhtemelen McNab."

"Mmm-hmm."

"O kaltağın saçmalıklarına inanma, Dallas."

"Ha? Hayır." Eve başını kaldırdı. "Hayır değilim." Bunu kanıtlamak için kitabı kapatıp bir tane daha çıkardı.

Ama Peabody EDD'yi içeri almak için ayrıldığında Eve bir an durup arkasına baktı ve kırmızı elbiseli çarpıcı sarışını gördü.

19

McNab zıplayarak merdivenleri çıktığında Eve bilgisayarı ona verdi. Kanepeye birkaç kitap daha taşıdı ve yeni bir tane açtı.

"Yayın işaretleri ve potansiyelleri. Roma rakamlı beşler, en yüksek puanı, burada birkaç tane var. Birlikte olduğu asistan Phoebe Michaelson, dolar işareti yerine bir yıldız kazanmış. Ve Bellami- seks ilaçları kullanmak, şüpheli seks işçilerine erişim sağlamakla ilişkilendirdiği üç yıldızlı bir adam var."

"Bu Bellami'nin içkisini kurgu için değiştiren kişi olmalı."

"Evet." Eve, Peabody'ye dalgınca başını salladı.

"Ödeyeceğiz

İşimiz bitmeden onu ziyaret edelim. Burada birkaç isim daha var, bazıları Kanal Yetmiş Beş'ten," diye devam etti sayfaları çevirirken. "İşte Annie Knight - dört tam sayfa kazanıyor. Dolar işaretli beş sayfayı hak ediyor. Knight'ın ekibinden birini de kancaya takmış. Ilene Riff, gardıropta, bilgi için iki yıldız."

"Üzerinde ne vardı?" Peabody sordu.

"Kızı duygusal sorunları olan bir bağımlı. Yeme bozukluğu, kesici ve yumruk atmayı seven biri. Bumps for

ruhsatsız taciz, küçük çaplı hırsızlık, saldırı. İki kez rehabilitasyona gitmiş, iki kez kısa süreli kafese girmiş. Mars'ın eline geçen rapora göre şu anda bir rehabilitasyon merkezinde ve temiz. Görünüşe göre Riff ikinci tur rehabilitasyon ücretini ödemek için geceleri garsonluk yapıyor.

Eve başka bir sayfayı çevirirken, "Onunla konuşacağız," dedi. "Ve işte Nadine."

Peabody nefes nefese kaldı. "Sanırım bu beklenen bir şey." "Düşük puan ve Nadine'i tanıdığım kadarıyla Mars'ın onu ne kadar sevmediğinden memnun."

"Ben varım," diye açıkladı McNab. "Eşyaları çıkarmaya başlamamı ister misin?"

"Ben başlarım." Eve onun bakışlarının kaydığını ve kasaya kilitlendiğini fark etti. Hüzünle. "Hiç bir Podark'ı kırdın mı?"

"Hayır, ama kesinlikle oynamak isterim." "Roarke yolda."

Şimdi bir iç çekiş geldi. Kederli. "Daha iyi bir fikir."

"Mars'ın en son ne zaman girip çıktığını bulmak için güvenliği kontrol etmeye ne dersiniz? Mutfakta da bir ev droidi var, devre dışı. Mars onu temel temizlik için kullanmış olmalı. Ne bulabilirsen."

"Yapabilirim." Ayağa kalktı. "Hey, Dallas, Meksika için teşekkürler. Her şey için. Cidden minnettarım."

"Bu davayı kapatalım da sen de git." "Ben varım."

"Peabody, git ve ona yardım et." Eve masaya geri dönmek için ayağa kalktı. Onlar seke seke uzaklaşırken, bilgisayarını genel bir arama için açtı.

Kitapların temasını yansıtan dosyalar bulmak onu şaşırtmadı. Ekran, Müzik, İş Dünyası, Politika ve diğerleri. Karşılaştırma yapmak için bunları inceleyecekti ama öncelikle erkeklerin üzerindeki işaretleri incelemek istedi.

Mali dosyaları sonraya saklayacaktı.

Mars'ın notları alfa sırasına göre listelenmişti. Eve A'lardan başlamıştı. Roarke içeri girdiğinde ancak B'lere geçebilmişti.

"Kapıyı çaldığını duymadım."

"Ben yapmadım." McNab'inki gibi onun bakışları da kayarak kasaya kilitlendi. Eve onun ifadesini sadece sevgi dolu bir bakış olarak yorumlayabilirdi.

"Ah, işte orada." Ona doğru ilerledi, parmaklarını cilalı yüzeyde hafifçe gezdirdi. "Oldukça güzel."

"İkinizi yalnız bırakayım mı?"

Eve'e bir sırtış fırlattı ve birinci sınıf bir saha kitine benzeyen şeyi yere koydu. Ceketini çıkarırken ona, "Bunun için sana borçluyum," dedi. "Bu yüzden ana kapının kilidini açtığına dair bıraktığın tüm işaretler hakkında çok fazla konuşmayacağım."

"Arama iznim vardı. İşaret bırakma konusunda endişelenmiyordum."

Takım elbisesinin ceketini çıkarırken ona ters ters baktı. "Yaptığın işle biraz gurur duy hayatım."

"Ben de varım, değil mi? Bir koçbaşı kullanabilirdim."

Sadece gülümsedi, kravatını çıkardı, kollarını sıvadı. "Yasadışı ana blokları olan mükemmel bir kilit. Kaldırmanız ne kadar sürdü?"

Kadın omuz silkince, adam cebinden deri bir şerit çıkarıp saçlarını arkadan bağladı. "O kadar uzun o zaman? Daha fazlasını alacağız"

pratik yapmak."

"Madem bana borcun var, neden beni kızdırıyorsun?"

Ona doğru yürüdü ve eğilip başının üstünü öptü. "O zaman sana söyleyeyim: Amatör ya da üçüncü sınıf bir hırsızın matkaba ya da o koçbaşına ihtiyacı olurdu."

Neredeyse yumuşayacaktı, sonra geri çekildi, gözleri kısıldı. "Bu beni ikinci sınıf mı yapar?"

"Bu sizi doğuştan gelen önemli bir beceriye sahip mükemmel bir öğrenci yapar."

Eşyalarını topladı ve kasaya doğru yürüdü. "Şimdi sana iyice bir bakalım güzelim."

Böyle söyleyerek yere oturdu ve çeşitli aletler almaya başladı. -çoğunu tanıımıyordu- kitten. "Bütün bunlar da ne?"

Döndü ve anlamlı bir şekilde kayıt cihazına baktı. Duraklattı.

"Geçmiş hayatımdan yadigârlar da diyebilirsiniz," dedi tekrar konuya girerek. "İlk Podark'ımı güzel ve zarif bir Toskana villasında kırmıştım. Çok güzel bir geceydi, limon çiçeklerinin kokusu hâlâ burnumda. Sanırım yirmi yaşlarındaydım. Sonuncusunu..." Arkasına baktı. "Sana sahip olmadan önce."

"Ne kadar önce?"

"Yeterince uzun."

"Hmm. Özgeçmiş kaydı."

Yaklaşık eli kadar uzun ve geniş bir cihaz seçti, onu kasanın şeffaf ön tarafına taktı. Parmaklarını üzerinde gezdirdi, boğazından mırıldandı.

Birkaç dakika boyunca onun çalışmasını izledi, görünüşe göre ilk cihazın söylediklerinden tatmin olmuştu, ona daha küçük bir tane taktı, kulağına bir iletişim birimi taktı.

Sabahki borsa raporları kadar anlaşılmaz olan bir kod parıltısı gördü, sonra kendi işine dönmek için onu bıraktı.

Kadın B'lerden C'lere doğru ilerlerken arada bir kendi kendine, bazen de İrlandaca mırıldanıyordu. McNab'in geri döndüğünü duydu, sonra durdu.

Başını kaldırdığında adamın dikkatinin Roarke'a odaklandığını gördü.

McNab fısıldadı, "Arama ekibi burada. She-Body onları çalıştırıyor. Ne zamandır bu işle uğraşıyor?"

"Bilmiyorum. On beş, yirmi dakika."

"Şu ana kadar izlesem sorun olur mu... Asla olmaz!" McNab haykırdı ve öne doğru sıçradı. "Bir Podark'ı açmanın imkanı yok- bu bir TXR-2000. Araştırdım. Yirmi dakika içinde açmana imkân yok!"

"On sekiz otuz iki saniye." Roarke kulaklığını kapattı. "Utangaç bir kız."

"Yirmi sekiz kilitleme sürgüsü, altı şifre ve iki arıza emniyeti var. Kıçımı tekmele ve bana Sally de, bunu nasıl yaptığını bana göstermelisin. Delmek saatler sürerdi."

Roarke, "Sondaj bunu yapmaz," dedi. "O, matkap uçlarını körük altındaki kuru dallar gibi kırmak için yaratılmış. Patlayıcıları deneyecek kadar kaba olursan sana güler. Böyle bir bayanı zorlayamaz ya da ona kabadayılık taslayamazsınız." Parmaklarını tekrar yüzeyin üzerinde gezdirdi. "Sen... onu ikna et."

"Üçünüzün bir dakikaya ihtiyacı var mı?" Eve sordu. "Yoksa şu lanet kapıyı açıp içinde ne olduğuna bakabilir miyiz?"

"Tamamen sizindir, Teğmen." Roarke aletlerini topladı.

Masayı iterek Eve'in yanına gitti. Gemi çarkının kolunu kavradı, çekti. Sırtını içine soktu, ayaklarını destekledi ve tekrar çekti.

"Sıcak, sulu vay!"

McNab'in değerlendirmesine karşı çıkamazdı. Kasa tam dolu değildi - belli ki Mars daha fazlasını planlamıştı - ama bol miktarda vay vardı.

İki rafta özenle bantlanmış banknotlar, ince çekmecelere yerleştirilmiş siyah kadife üzerine dizilmiş mücevherler. Altın ve gümüşün parıltısı, bronzun ışıltısı, sanat eserlerindeki porselenin parlaklığı.

Eve her şeyi gözden geçirdi ve arka rafa odaklandı. "Kendi kimlik kiti."

"Buna takılır ve bu oldukça zarif zümrütleri görmezden gelirsiniz."

Zümrütleri ve diğer pırıltıları gördü ve ellerini kalçalarına götürdü. "Tüm bunları taşımak için bir zırhlıya ihtiyacımız olacak. Arama ekibinde hangi dedektifler var?"

McNab gözlerini kırıştırdı. "Ah, Jenkinson ve Reineke."

"Güzel. Hepsini kaydedebilirler." Kasaya doğru ilerledi, bir kutuyu karıştırdı. "Böceklerle dolu, e-tür. Kişisel bilgilere ulaşmanın tek yolu bu. Sebebi olan insanların listesi

gölünç olacak. Disk kutusu. En azından etiketlenmişler. İsimler, tarihler. Muhtemelen dinleme cihazları ne aldıysa onun kopyaları. Yani."

Ellerini tekrar kalçalarına koyup arkasını döndü. "Bana bir tahmin ver."

Roarke başını salladı. "Bu zor bir soru."

"Yine de dene."

"Şimdi, kağıt paranın içinde farklı kupürler var ve bunların bir kısmı yabancı para. Ben olsam 60 milyondan başlardım."

McNab, "Bazıları başlıyor," dedi.

"Mücevherler için bu daha da fazla, ama görünüşe bakılırsa, yaklaşık üç katı. Ve geri kalanı... yüz, yüz yirmi."

"Tekrar

milyon." "Tabii

ki."

"Toparlayın," dedi parmağıyla daire çizerek.

"Toplamda, üç yüz altmış civarında bir yere sahipsiniz. Dört yüze ulaşabilirsin."

McNab'in dediği gibi, diye düşündü Eve, yakınlarda bir yerde. "Peki ya bina? Hepsi, her iki birim de."

Bunun üzerine Roarke biraz acı çekmiş görünüyordu. "İkinci birimi hiç görmedim, değil mi? Bu birimde de buraya kadar yürümekten fazlasını yapmadım."

"Sadece temel olarak."

"Konum, alan, ne kadar iyi ya da ne kadar kötü bakım yapıldığını hesaba katmadan, piyasaya sürmek için ne gerekebilir? Çok kaba bir elli ve iki katına kadar çıkabilir.

Bu. Ve bana içindekileri sormayın, çünkü başlayamadım."

Yeterince yakın, diye düşündü. Yeterince yakın.

"Burada, evinde ve hesaplarında ne olduğunu görüyorum. Milyar sınırını aşmış. Ama kendine lanet bir ülke satın alıp günlerini Mai Tai yudumlayarak geçirmek yerine çalışmaya, şantaj yapmaya ve istiflemeye devam etti. Bu bana duramadığını söylüyor. Asla yeterli olmazdı. Katili de aynı şeyi anlamış olabilir."

Peabody içeri girerken o da dışarı çıktı. "Jenkinson ve Reineke'yi buraya getirin."

"Tamam, ama..." Peabody kasaya baktı. Çenesi düştü; gözleri büyüdü ve şaşkına döndü. "Ooooh, parlak." dedi.

"Boş ver." Eve dedektiflerini kendisi almak için yanından geçti. Dışarı çıkarken McNab'ın sesini duydu.

"On sekiz dakika içinde açtı." Başını salladı ve devam etti.

Roarke paltosu ve teçhizatıyla aşağı inerken, o da arama ekibine ek olarak zırhlı bir araç ve muhafızlar çağırdı.

Roarke'a "Komutan transfer detaylarını devralıyor, Tanrı'ya şükür," dedi. "Yardımanın için teşekkürler."

"Benim için büyük bir zevk." Kadının kendisine yönelttiği kararlı bakış karşısında gülümsedi. "Ceplerimi açayım mı?"

"Bu kadar kolay yakalanmayacak kadar iyisin." Dağınık fuayede etrafına bakınırken bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Ayrıca, durdun. Durabilirdin. O duramazdı. O değil

Kazmak, bilmek, almak, kullanmak ve elde etmek. Kötü değil, ama hasta. Cidden hasta. Ve hala..."

"Kızgınsın," dedi paltosunun içinde omuz silkerek.

"Evet. Yukarıda kitapları var. İşaretlerin ve potansiyellerin kayıt defterleri. Sen ve ben oradayız. Seninle bu konuda konuşmam gerek ama burada değil. Mavis, Leonardo ve bebek, onlar da."

"Kızmakta haklısın. Onlar aileden."

Başını salladı. "Ve Nadine. Mavis'le konuştum, sadece itilip itilmediğini kontrol etmek için."

"Olsaydı sana söylerdi."

"Evet. Evet. Evet. Dönüyorum. Kızgınım ve dönüp duruyorum. Ve aptal bir yanımla Mars için üzülüyor çünkü sanki bir hastalığı varmış gibi."

"Aptalca değil."

"İşe yaramaz. Tıpkı kızgın olmanın faydasız olduğu gibi. Yararlı olan onun için ayakta durmak, işini yapmaktır."

"Öylesin."

Kimse görmediği için, adam dudaklarını alına bastırduğunda karşı koymadı.

"Bunu yapmaya devam etmek için DeWinter'a gitmem ve yüzün yeniden yapılandırılması konusunda bir ilerleme olup olmadığına bakmam gerekiyor. Larında Mars olmadan önce kim olduğunu öğrenmek yardımcı olabilir."

"Sana iyi şanslar. Evde görüşürüz. Tabii benim için başka bir kasa bulamazsan."

Dedektiflerinin kasadaki her eşyanın fotoğrafını çekip kaydettiği üst kata geri döndü. Yorumları duydu.

"Tanrım, şu kayanın büyüklüğüne bak."

"Bu kadar çirkin bir şey gerçekten para eder mi?"

McNab'ın elektronik cihazları yüklediği yere döndü. Peabody'yi sormaya başladı ama sonra ortağının sesini duydu. Kasanın içinden.

"Oh! Bir taç!"

"O şeyi kafana takarsan," diye seslendi Eve, "seni onunla gömerim. Bugün."

"Buna değebilir! Şaka yapıyorum!"

McNab sırtarak yüklemeyi bitirdi. "Tüm içeriğin kopyalarını ofisinize ve ev bilgisayarlarınıza gönderdim, Teğmen. Döndükten sonra veriler üzerinde çalışmaya başlayacağım, hepsini kaydedeceğim."

"Alfa sırasının sonundan başlayın, yarıya kadar çalışın. Feeney sizinle çalışmak için hazır bekliyor." Bundan emin olmak için onu etiketlemişti. "Parametreleri biliyorsun. Önce bana en olasıların listesini getir."

"Yapabilirim ve yapacağım. Dinleme cihazlarım var. Diskler burada. Onları içeri almamı ister misin?"

"Onları ben alırım."

Masanın üzerindeki mühürlü ve işaretli kanıt torbasını okşadı. "Hepsi senin. Hey, Dişi Vücut, çekiyorum."

Başını dışarı çıkardı. Eve onun gözlerinden başka parıldayan bir şey görmedi. "Sonra görüşürüz. Bu çok eğlenceli!"

Sırttı ve kanıt kutusunu kaldırdı. "Cha, hepsi. On sekiz dakika," diye tekrarladı zıplayarak çıkarken. "Bu acayip bir sihir."

"Peabody, benimle gel."

"Ah." Ama dışarı çıktı, ceketini aldı. "Bunu unutamıyorum. Kendi kuyumcu dükkânı vardı ve hepsini kilit altında tutuyordu."

"Çünkü sahip olmak önemli bir şeydi." Kanıt çantasını aldı; kitap kutuları doğrudan merkeze gidecekti. "DeWinter'ın herhangi bir cevabı olup olmadığını görmek için uğruyoruz."

"Belki de yoksulluk içinde büyümüştür," diye tahmin yürüttü Peabody aşağıya doğru yürürlerken. "Belki de sokaklarda. Kaldırımlarda uyuyanların nasıl bir şeyler biriktirdiğini bilirsiniz. Bu bir tür hayatta kalma ve güvenlik. Bu şekilde büyümüş olabilir."

"Olabilir. Aracım nerede?"

"İki blok aşağıda, köşeyi dönünce."

Durum böyle olunca Eve cebinden kar tanesi şapkasını çıkarıp taktı.

"Biliyor musun," dedi Peabody sohbet edercesine, "Roarke'ın güvenlik cihazları, kasalar, kasalar gibi şeyler tasarlayıp üretmesi gerçek bir avantaj. Çocuklar ve ben aksi takdirde bir uzman çağırmak zorunda kalacağımızı ve muhtemelen hala bekliyor olacağımızı söylüyorduk. Ama bizim zaten bir uzmanımız vardı."

Eve, Peabody'nin masum gülümsemesine bir bakış fırlattı. "Siz ve çocuklar buna karar verdiniz mi?"

"Evet. Hepimiz aynı fikirdeydik. Departman için gerçek bir avantaj ve bunun ekip sloganımızla nasıl uyduğu, nasıl koruduğumuz ve ne olursa olsun hizmet ettiğimiz, falan filan - hatta uzman danışmanımız sivil - ölen kişi bir pislik olsa bile. O da hemen hemen öyleydi."

"Evet, bu her yerde işe yarar." Duygulanmıştı, çünkü bunu aynen bu şekilde yazmayı planlamıştı - slogan ve pislik hariç - Eve yürümeye devam etti.

Laboratuarda doğruca DeWinter'ın alanına yöneldi, gerekirse iyi ve sert bir itiş gerçekleştirmeye hazırды. Aslında, infazı dört gözle bekliyordu.

Ama DeWinter'ın etki alanındaki tek kişi Mars'tı ya da Mars'ın kalıntılarıydı. Eve birinin -muhtemelen DeWinter'ın-kafatasının bazı bölgelerini işaretlediğini fark etti. Kafatası ve işaretler, çok sayıda denklemlerle birlikte duvar ekranını kaplıyordu.

Eve topuklarının üzerinde döndü ve bir sonraki alana doğru yürüdü. DeWinter, koyu yeşil bir elbisenin üzerine koyu mavi bir laboratuvar önlüğü giymişti, Sanatçı, dar siyah pantolonu ve kalçasını saran beyaz tuniğinin arkasına düşen örgüsüyle kendi tabletine veri girerken bir yandan da tablettten çalışıyordu.

"Yüze ihtiyacım var," dedi Eve ve iki kadının da dönmesini sağladı. "Üzerinde çalışıyoruz. Önemli ölçüde ölçüm gerektiriyor, hesaplamalar."

"İlerleme kaydediyoruz," dedi Elsie ona.

"Göster bana."

DeWinter sinirli görünüyordu. Elsie sadece hafifçe sıkıntılı görünüyordu. "Daha önce birkaç saat daha kullanabilirim-"

"Elinde ne var bir bakayım."

DeWinter'ın başıyla onaylaması üzerine Elsie tableti kullanarak bir ekran görüntüsü getirdi.

"Daha geniş bir yüz," diye belirtti Eve. "Burun da öyle. Alın daha yüksek, değil mi? Gözler daha yuvarlak, ağız daha ince görünüyor."

"Dr. Morris'in et ve kas ölçümlerini ve Dr. DeWinter'ın kemik ölçümlerini kullanarak, bu yapıya ilişkin yüzde doksan beş olasılık tahmininde bulunabiliyoruz.

"Projeksiyon..." Ve tam da bunu yaptı, üç altmışlık bir holo getirdi. "DNA sonuçlarını ve Harvo'nun bulgularını kullanarak, bu cilt tonu ve renginden oldukça eminim. Ben

"Saçları sadece görsel olarak orta uzunlukta bıraktım, çünkü bunu bilmenin bir yolu yok."

"Peki ya eskizler? Hiç var mı?"

"Onlar, şu anda mı? Tahmin. Tahmin dememeliydim," diye ekledi Elsie, DeWinter'a hızlıca sırıtarak. "Bilimsel gerçeklerden çok tahminlere, projeksiyonlara ve kişisel duyarlılıklara dayanan spekülasyonlar."

"Bilimi boş ver de eskizleri görelim."

DeWinter ona, "Biz burada bilimle yaşar ve bilimle ölürüz," diye hatırlattı.

"Bilim sana bunu aldı." Eve ekranı işaret etti. "Bu iyi bir başlangıç ama yüz tanımada kullanmak için yeterli değil. Bu yüzden elimizde ne olduğunu tahmin edip göreceğiz."

"Devam edin." DeWinter elini salladı. "İncelemeye dayanmaz ve kesinlikle mahkemede kullanılamaz."

"Mahkemede değiliz."

Eve teklif edilen eskiz defterini inceledi. Yüz daha canlı bir hal aldı. Eskizde saçlar bukleler oluşturuyor, kaşlar kalın ve neredeyse düz bir şekilde gözlerin üzerinden geçiyordu. Yuvarlaktan çok kare olan çene, daha geniş olan yüze uyuyordu.

"Bunu yürütebiliriz, ama ... Başka bir şey yapabilir misin, birkaç yıl kesebilir misin? On ya da on iki yaşında nasıl görünürdü? İzlerini kapattı ama neden o kadar geçmişteki kimliğini silsin ya da değiştirsin ki?"

"Bana bir saniye verin. Bu çizimi programladığımda, bilgisayar bize o yaş aralığının bir görüntü projeksiyonunu verecektir."

Elsie işe koyulurken DeWinter, "Bize bir gün daha verirseniz-" diye söze başladı.

"Bunu deneyeceğiz. İşe yaramazsa, başka bir gün alırsın. Elimde onun işaretlerinin bir listesi var, bir de kurban etmek için çalıştığı insanların listesi var. Kim olduğunu bilmek istiyorum."

Elsie, "Eğer çizimler bir yere kadar yakınsa," dedi, "on yaşındayken böyle görünüyor olmalıydı."

Daha yuvarlak bir yüz, işte gençlik buydu. Daha yumuşak ve daha masum.

"Tarihi hesapla ve çalıştır." DeWinter,

"Sonra da hidratla," diye emretti.

"Memnuniyetle. Bir vuruş işime yarayabilir. Başka kimse var mı?"

"Yapabilirim. Buradaki otomatta kahve nasıl?" Peabody sordu.

"Sintine," dedi DeWinter.

"Pepsi tüpü mü?"

Eve başını salladı ve ekranda yanıp sönen görüntüleri izledi. Diğerleri Otomat'a gitmek üzere ayrıldığında DeWinter, "Biz de sizin kadar gayretle çalışıyoruz," diye söze başladı.

"Aksini hiç düşünmedim ya da söylemedim. Sadece farklı çalışıyoruz."

"Ben kumar oynamam, ama oynasaydım, şu anda elimizde olanın tutma ihtimalinin birkaç yüz binde bir olduğunu söylerdim."

Ekran sinyal verdiğinde Eve gülümsedi ve kimlik görüntüsü ekranı taslakla paylaştı. "Öde bakalım."

"Bundan emin olamazsın-"

"Lari Jane Mercury-Larında Mars. Gezegenlere karşı bir ilgisi var. Lawrence, Kansas-Orta Batı'da yaşıyor ve buraya da çok yakın. Anne babası ve bir kız kardeşi var."

"Bu hâlâ bir spekülasyon."

Eve PPC'sini çıkardı ve ismi aradı. "Hiçbir şey yok. Şu an için mevcut değil." On yıl geriye gitti. "On yıl öncesine ait bir şey yok. On yaşı girelim ve ileri alalım. İşte yine orada. On sekiz yaşına kadar her iki yılda bir kimlik aşısı standart ama... On iki yaşında bir tane var. Ve ... hepsi bu. Puf."

DeWinter'ın kaşları çatıldı. "Çocuk ölmüş olabilir."

"Tanrım, inatçısın ve bunun benim işim olması gerekiyordu. On iki yaşına kadar kimliğini sildirmiş. Kimliği sildirmenin bir maliyeti var," diye belirtti Eve. "On iki yaşındakiler bunu yapmalıydı, yapardı. Kim geri dönecek, özellikle de görünüşünü bu kadar dramatik bir şekilde değiştirdikten, geçmişini değiştirdikten sonra? Kim bakmayı bilebilir ki?" diye ekledi, "ve hangi nedenle?"

"Öyle olduğumuzu belirteceğim."

"Öldüğü için öyleyiz ve o zaman bile Morris onun yüzünü, vücudunu değiştirdiğini bilmese hiçbir araştırmacı bakmazdı ve bu bir bayrak.

"Larinda Mars, Lari Jane Mercury olarak doğdu." Eve eliyle ekranı işaret etti. "Yanılmışsınız. Yanıldığınız zaman bunu kabul etmelisin."

"Yanılmaktan nefret ederim. Ve yanılmadım da. Sadece, bu durumda, daha haklıydın."

Eve bir kahkaha attı. "Bu gerçekten işe yarıyor."

Peabody ve Elsie ellerinde meyve suyu ve meşrubat tüpleriyle geri geldiler. Elsie ağzı açık kaldı, sonra hızlı bir dans yaptı. "Sen vurdun."

"Vurdun," diye düzeltti Eve. "Kişisel hassasiyetlerinizden etkilendim."

DeWinter, "Bu sonuç ne olursa olsun, yüz analizine ve yeniden yapılandırmaya devam edeceğiz," diye ısrar etti.

"Keyfine bak." Eve omuz silkti.

"Soruşturma -ve aile- titizliği ve doğruluğu hak ediyor."

Bu kez Eve başını salladı. "Şimdi yanıştan çok haklısın. Bitirdiğinde ve tatmin olduğunda güncelleyeceğim. Akıllıca bir çalışma," diye övdü Eve, görüntüleri incelerken. "Kaygan, akıllı iş."

DeWinter "Bilim," diye düzeltti ama gülümsedi. "Kurnaz, akıllı bilim." Sonra da Elsie'ye sırtarak Eve'i şaşırttı. "Ve mükemmel duyarlılıklar."

"Satıldı. Bana birkaç basılı kopya ve bir disk kopyası getirebilir misin?"

Elsie ellerini birbirine sürttü. "Emin olabilirsiniz."

Eve tüpü kırdı, çocuğun yüzünü inceledi. "Tamam, Lari Jane, ne olduğunu öğrenelim ve bakalım Larinda'yı kimin öldürdüğünü bulmamıza yardımcı olacak mı? Teşekkürler." Basılı kopyaları ve diski aldı. "Gidelim, Peabody. İlgilenmemiz gereken gerçekten tuhaf bir bildirim var."

Laboratuvarın labirentine doğru hızlı adımlarla ilerledi. "Ebeveynlerin mevcut durumu hakkında hızlı bir çalışma."

"Çalışıyorum. Yoksulluk ya da sokakta geçirilen zamanla ilgili tüm teorileri yerle bir ediyor. James Mercury," Peabody onlar dışarı çıkarken PPC'sini okudu. "Dr. Mercury - özel muayenehanesi olan bir çocuk doktoru, elli yılı aşkın bir süreden sonra hâlâ çalışıyor. Marilee Mercury, bir fidanlık ve peyzaj şirketi olan Kansas Gardens'ın ortak sahibi - otuz yedi yıldır kız kardeşiyle birlikte sahibi."

Arabaya yerleştikten sonra Peabody vişneli gazozundan büyük bir yudum aldı ve devam etti: "şu anda kendi evleri var ve yaklaşık kırk beş yıldır orada yaşıyorlar. Otuz dokuz yaşındaki diğerkızları Clara'nın on bir yıllık kocasıyla birlikte yirmi iki dönümlük bir çiftliğı var. Her ikisinden de birer tane olmak üzere iki çocukları var. Aile üst orta sınıfa mensup, mali durumu iyi, toplumda aktif ve köklü bir aile."

"Lekeleri arayın. Pastoral olanın genellikle karanlık bir karnı vardır."

"Orayı dürtüyorum ama almayacağım. Her iki ebeveyn de kendi mesleklerinde övgü ve ödülleri aldı. Her ikisi de yerel bir çocuk kampı için gönüllü olarak zaman ayırıyor ve hizmet veriyor."

"Lari Jane Mercury için ölüm ilanı ya da kayıp kişi." Eve arabayı Central'ın garajına çekti.

"Yaptım. Fermuar."

"Tamam. Aileyle konuşacağım. Hızlı bir danışmanlık için beni Mira'ya bağlayabilir misin bir bak." Eve park yerinde bir süre oturdu. "Öldüğünde kim ve ne olduğunu biliyoruz. Daha önce kim olduğunu da öğreneceğiz. Belki bu kombinasyon, çok kabarık bir şüpheli listesi üzerinde çalışmamıza yardımcı olur."

20

Eve, en yakın akrabasıyla yaptığı 'bağlantı konferansında' geçirdiği hatırı sayılır sürenin ardından, Mira'ya giderken düşüncelerini düzenlemeye çalıştı.

En azından Mira'nın ejderha yöneticisi ona doğruca içeri girmesini işaret etti.

Mira masasında oturmuş, muhtemelen bir rapor yazıyordu ve parmağını kaldırarak biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu işaret etti.

Zengin kahverengi saçlarını güzel yüzünün etrafında yumuşak bir şekilde toplamıştı. Boğazına kadar uzanan küçük altın düğmeli takım elbisesi düzgün fiziğini ortaya koyarken, güçlü mavi gözlerinin yumuşak mavisini ortaya çıkarıyordu. Yüksek ince topuklu ayakkabılar, suluboya mavisini girdaplar, mükemmel bacaklarını gösteriyordu.

Kadın gibi görünüyordu ve Manhattan'ın en gözde bistrolarında öğle yemeği yiyen bayanlar kadar modaya uygundu. Ve Eve'in tanıdığı herkes arasında en keskin zekaya ve en sağlam omurgaya sahipti.

"Özür dilerim." Mira sandalyesinde dönerek Eve'in yüzüne baktı. "Yoğun bir gün."

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Hiç sorun değil. Çay alır mısınız?" diyerek ayağa kalktı.

"Hayır, gerçekten, sadece bir vuruş yaptım. Seni fazla tutmayacağım."

Mira ayağa kalktı ve iki mavi sandalyesinden birine geçti. "Larinda Mars," dedi otururken ve Eve'e ona katılmasını işaret etti.

"Ya da Lari Jane Mercury. Doğum adını, ailesini ve geçmişini tespit ettik."

"Bu yardımcı olacaktır."

"Sanırım." Eve oturdu. "DeWinter ve ekibi bir robot resim oluşturmayı başardı ve yüz tanıma sistemine ulaştık. Kimliğini on iki yaşına kadar temizlemiş. Bu pahalı bir süreç ve sanırım yeterince harcama yaptığını düşündü. Ve Roarke'un yardımıyla Angela Terra adıyla sahip olduğu bir binanın yerini tespit edebildik."

"Gezegen isimlerine bağlı kalmak."

"Evet. Dupleks, lüks bir semt. Bütün binanın sahibi ve bir tarafını kısa süreli kiracılara hizmet veren bir acente aracılığıyla kiralyor. Bir gecedan bir yıla kadar. Tatilciler, iş seyahatinde olanlar, bunun gibi. Onun tarafı mı? Eşyalarla dolu. Mobilyalar, toz tutucular, daha fazla eşyanın paketlenmemiş kutuları. Kataloglamak haftalar alacak. Ofisinde bir araya getirdiği bir dizi kitap bulduk, fotoğraflar ve veriler - bazı kişisel notlarla birlikte - olası izler olarak gördüğü veya iz haline gelen kişiler hakkında. Evindeki eşyaların fazla düşünülmeden oraya tikiştirildiğini söyleyebilirim, ancak kitaplardaki ve bilgisayarındaki veriler titizlikle organize edilmiş."

"Eşyalarının aksine işi."

"Evet. Bence onun hayatı çoğunlukla işiydi, ayrıca mal varlığını biriktirme şekli de işiydi. Bir kere

Onlar vardı, onlar sadece eşyaydı. Mavis ve Leonardo onun kitaplarındaydı. Nadine. Roarke ve ben."

Mira başını sallayarak bacak bacak üstüne attı. "Aksi halde şaşırdım. Hepiniz başarılı ve/veya tanınmışsınız. Peki ya Nadine? Aynı işin farklı alanlarında çalışıyor olsalar da, rakip olarak görülebilir. Nadine'in sana ve Roarke'a, Mavis ve Leonardo'ya erişimini de eklersek? Kıskanılan bir rakip."

"Bir sıralama sistemi vardı. Hepimiz alt sıralardaydık ama bazı veriler günceldi, bu yüzden pes etmiyordu."

"Geçmişinde patolojisiyle ilişkili olduğunu keşfettiğiniz herhangi bir şey var mıydı?"

"Anne babası ve küçük kız kardeşiyle konuştum. Üst orta sınıf bir geçmişe sahip. Babası özel muayenehanesi olan bir çocuk doktoru, annesi başarılı bir iş sahibi ve işletiyor, kız kardeşi de öyle. Benim bulduklarım ve görüşmelerden çıkardığım sonuç, ayakları yere basan, maddi durumu iyi, iyi, istikrarlı bir yuva."

Otururken seğirdiği için Eve ayağa kalktı ve odanın içinde dolaşmaya başladı.

"Ayrıca ne çıktı? Anne tarafından büyükannesi Lari'yi tercih etmiş. İlk torunuydu ve bebeğe de aşağı yukarı onun adını vermişlerdi. Adı Larinda'ydı. Hali vakti yerinde, dul, bir tür sosyetikti ve Lari'yi tüm dedikodularla beslerdi."

Mira hoş bir ses çıkardı ve dinlemeye devam etti.

"Bizim bulduklarımızla aynı çizgide defterler tutmuş. Fotoğraflar, kupürler, kendi notları ve gözlemleri. Lari'yi sık sık partilere ve etkinliklere götürürdü."

"Ve böylece Mars ince şeylerden, belli bir seviyedeki sosyeteden ve dedikodudan zevk almayı geliştirdi. Kesinlikle alışılmadık hobiler ve alışkanlıklar değil."

"Evet, öyle. Sonuç olarak ebeveynler bunun bir hoşgörü olduğunu düşündü ve çocuk notlarını yükseltti, bazı şeyleri deneyimledi. Kız kardeşiyle biraz tartıştılar ama küçük olan partilerle ve cazibeyle ilgilenmiyordu. Atletizmden hoşlanıyordu ve anneleri gibi bahçe ve doğa işleriyle ilgileniyordu."

"Peki ya değişim, belirleyici an?"

"Büyükanne kendi arka bahçesindeki havuzda boğulduğunda Lari on dokuz yaşındaydı. Cinayete dair bir kanıt yok. Gece yarısı yüzmek gibi bir alışkanlığı vardı, genellikle de birkaç kadeh içtikten sonra. Birkaç tane içmiş."

"Büyükanne bütün topu Lari'ye bırakıyor."

"Sadece Lari'ye mi?" Mira sordu.

"Kızına ve diğer torununa bazı küçük miraslar bıraktı ama büyük kısmını Lari Jane'e bıraktı. Ev, eşyalar, mücevherler, sakız gibi biriktirdiği para. Yaklaşık beş milyon, evin ve eşyaların satışıyla üç katına çıktı."

"Genç," diye yorumladı Mira. "On dokuz yaş, hiçbir rehberlik ya da destek olmadan bu kadar büyük bir mirasa konmak için çok genç bir yaş."

"Evi sattı, eşyaların bir kısmını sattırdı, bir kısmını da göndertti, ancak aile bunun ayrıntılarını bilmiyordu."

"Onları çoktan hayatından çıkarmıştı."

"Öyle görünüyor. Ayrıca bana öyle geliyor ki zaten başka bir yeri vardı, saklamak istediği büyük eşyaları gönderdiği bir yer. Emlak yerleştikten sonra çekip gitmiş. Veda etmek yok, görüşmek yok, adres vermek yok. Sadece istediğine karar verdiği şeyleri topladı, parayı aldı ve gitti. Ondan bir daha haber alamamışlar."

"Peki evde istismara dair bir kanıt yok mu?"

"Sıfır. Kız kardeşi bana Lari'nin bir rol oynadığını söyledi. Böyle ifade etti. Okulda rolünü oynamış, notlarını iyi tutmuş ama kendisine doğrudan fayda sağlamayan hiç kimseyle ya da hiçbir şeyle ilgilenmemiş. Evde de aynıydı. Çoğunlukla beladan uzak durur, bekleneni yapar, fazlasını yapmazdı. Ve büyükannesiyile oynardı. Paranın ve nüfuzun olduğu yerde."

"Duygu yok, ailevi hisler ya da bağlar yok," diye yorumladı Mira. "Bazı sosyopatik eğilimleri olduğu kesin. Sebepsiz ya da açıklamasız bir şekilde kendini tüm ailesinden koparmak."

"O sırada kız yirmi bir yaşındaydı," diye devam etti Eve, "ve yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Bu onları şaşkına çevirmiş, oldukça derinden etkilemiş ama hepsi bu kadar. Tüm iletişimini iptal etmişti -'link hesabı, e-posta, v-mail-ona ulaşmaları için hiçbir yol bırakmamıştı."

"Ailesiyile, kökleriyle, arkadaşlarıyla ve sosyal çevresiyile tüm bağlarını koparma kapasitesine sahipti. Miras ona bunu yapabilmesi için gerekli araçları sağladı."

"Ailesinin oldukça ciddi olduğunu düşündüğü biriyle görüşüyordu. Ondan hoşlanıyorlardı, onun üzerinde istikrarlı bir etkisi olduğunu düşünüyorlardı."

daha çok göstermeye başladığını düşünüyorum - sığ, bencil, hesapçı. Gitmeden önce onu terk etme zahmetine bile girmemişti. Hafta sonunu birlikte geçirmişlerdi, o ve adam, ailesinin nehir kıyısındaki evinde. Büyük hafta sonu partisi. Pazar sabahı uyandığında kadın gitmişti. Kadın erkenden aşağı inmiş, hizmetçilerden birine arabasını getirmesini ve hafta sonu çantasını arabaya yüklemesini söylemiş. Hizmetçi -bunu araştırması için bir polis bağlantısı bulmuşlar- bagajda daha fazla bagajı olduğunu söylemiş. Diğer iki kişi onu arabasına binerken ve uzaklaşırken görmüş. Adam, ailesi, diğer misafirler, ev çalışanları, hepsi kadının çok mutlu ve sosyal göründüğünü, yaklaşan partilerden ve bazılarının katılmayı planladığı etkinliklerden bahsettiğini belirttiler. Sonra yataktan kalkıyor, giyiniyor ve arabayla uzaklaşıyor."

Mira bir an oturdu, düşüncelere daldı. "O hissetmiş olabilir Onu şımartan büyükannesi için bir şeyler yapabilirdi ama bu bile yüzeysel olurdu. Duygusal olarak gerçek bir bağ kurabilecek kapasitede değildi. Büyükannesi ona bir şeyler ve fırsatlar sunmadığı sürece, kalması için hiçbir neden yoktu. Yine de, bir tür illüzyonu sürdürmek için istediği her şeye sahip olana kadar kalacak kadar akıllı ve hesaplıydı."

"Sanırım o birkaç yılı kim olacağına ve nasıl olacağına karar vermek için kullandı. Yaşamak istediği yüz ve beden," diye açıkladı Eve. "Muhtemelen Kansas'tan onun işini yapan üst düzey, uzman doktorlara kadar izini sürebilirim, ama bu şu an için geçerli olmayacak."

"Bu konuda kesinlikle yardımcı olabilirim, ama katılıyorum. Onu fiziksel olarak dönüştüren doktor ya da doktorlar sadece bir adımdı.

Yol boyunca. Geçmişine bir gönderme olarak seçtiğı isim, bir tür özel şakaydı. Dönüştüğü kadın, sembolik olarak kız kardeşini biyografisinden tamamen silmiş ve kendisini yetim bırakmıştı. Gerçekten de onun için hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Hiçbir bağ hissetmiyordu. Duyguları, sadakatleri tamamen kendine yöneliktir. Sosyopatın duygu yoksunluğuna sahip bir narsistin narsisti. Yine de kendi tarzında, kendini işine adanmıştı. Kendini adanmıştı."

"Bu onun şantajı açılan penceresiydi."

Mira, "Evet ama daha az sadık ya da adanmış değildi," diye ısrar etti. "Ya da hırslı. İş onu besliyordu. Keşfettiğı sırlar -dinleyicilerine açıkladığı sırlar, çıkarları için sakladığı sırlar."

"Kişisel serveti bir milyara yaklaşıyordu ama durmadı. Duramazdı. Tamam," Eve izin verdi, "adanmış. Kendini adanmış."

"Ve bağımlıydı," diye ekledi Mira. "Sadece yaptıklarına değil, ödülleri de."

Eve tekrar yerine oturdu. "Buna ne kadar çok bakarsam, ne kadar çok bilgi eklersem, onun ve onun... sürecinin daha kapsamlı bir resmini elde edersem, bu beni onun işaretlerinden o kadar uzaklaştırıyor. Dikkatli seçim yapmış. Hesaplamış ve bunda çok iyiymiş. Evet, mesela Roarke'la ilgili verileri vardı ve bu zengin bir maden. Ama ona sadece tek bir dürtme yaptı, o da Roarke'a özgü bir şekilde onu durdurdu."

Mira'nın dudakları kıvrıldı, yumuşak mavi gözleri dans etti. "Eminim öyledir."

"Orada veri toplamaya devam etti ama kimsenin bilmesini istemediğı bir şey değildi. Derinlere inemedi. Bu yüzden düşük rütbeyi aldı. Ve bu benim görüşüm."

Verileri özel hayatından çok kamu çalışmaları için topladı. İstismar ettiği kişilere baktığımda - gerçi şu anda konuşacak çok daha fazla kişi var - bir şablon izliyorlar."

Mira başını salladı. "Genellikle bir başkasını utandıran bir sır ve kolayca ödeyebilecek mali güç." "

"Evet, verimli bir alan. Ya da para yerine iyilik için vurduğu kişiler? Kolayca sindirilenler, başka türlü davranmaktan korkanlar. Öldürecek türden değil. Doğru koşullar altında herkes yeteneklidir, ama o boyun eğecek ve işbirliği yapacak tipleri seçerdi. İnsanları iyi okuyordu."

"Hassas bir dokunuşa sahip olabilir."

Kendisi de aynı şeyi düşündüğü için Eve omuz silkerek onayladı. "Peki okurken nerede hata yaptı? ldrebilecek ve öldürecek kimi seçti? Yoksa bir işaret değil mi? Biriyle bir şekilde bağlantılı biri. Onu ortadan kaldırmayı kendine iş edinmiş biri."

Tekrar ayağa kalktı, huzursuzdu. "Hiçbiri polise gitmiyor. Bir tanesi bile. Roarke bile. Kolunu ona geçirmeye çalıştığını bana söylemedi."

"Bir şüpheli sizi her tehdit ettiğinde ona söylüyor musunuz?"

Nefes nefese kalan Eve ellerini ceplerine soktu. "Bunun farklı olduğunu söylüyorum çünkü yle. Ve diyorum ki, eğer kolunu başarılı bir şekilde taktığı biri yetkililere gitseydi, şu anda hayatta olurdu. Muhtemelen, umarım, biraz hapis yatardı ama hayatta olurdu."

Mira'nın ofisinin sınırlarında volta attı. "Konuştuğum işaretlerden hiçbiri değil. Belki bağlantılı biri. şu anda bakmam gereken düzinelerce iz var, ama eğer şablon tutuyorsa..."

Mira'ya geri döndü. "Desene bakınca, sen ne düşünüyorsun?"

"Baskı altındaki herkes kendini kaybedebilir. Mağdur edilen biri karşılık verebilir, mağduriyeti sona erdirebilir."

"Kendini kaybettiğinde, birinin suratına yumruk atarsın." Hayal kırıklığına uğrayan Eve havayı yumrukladı. "Onları pencereden aşağı at. Ağır bir nesne kap ve balinayla uzaklaş. Bu planlanmıştı, hem de dikkatlice. Ama anlıyorum. Çıldıırabilirsin, sonra da plan yapmaya başlarsın. Onu takip etmek zorundaydı, en azından rutinini öğrenecek kadar. O bardaki hedeflerden herhangi biri orayı kullandığını, oranın nasıl kurulduğunu bilirdi. Ama onun alışkanlıklarını ve rutinlerini öğrenmediği sürece o saatte orada olacağını bilemezlerdi."

Böylece Eve geri döndü.

"Barda yeterince bulunmuş, güvenliği kontrol etmişti. Ya tuvalete gitmemiş olsaydı? Onu dışarı çıkarabilirdi," diye devam etti Eve, artık Mira kadar kendisiyle de konuşuyordu. "Belki de tercih edilen plan buydu. Onu sokakta yakalamak. Sadece hızlı bir hareket ve yürümeye devam etmek."

Bir kez daha oturdu. "Banyo o an içindi. Bu daha mantıklı. O aşağı iniyor, o düşünüyor: Artık yapabilirim. Orada oturuyor, orada oturuyor, birikiyor

-Belki de azalıyordur. Cesaretini kaybetmeye başlıyor. Sonra kadın aşağı iniyor, adam da taşaklarını takip kadının peşinden gidiyor."

"Katilin plan yapmak için kontrolü vardı. Bu bir dürtü değildi," dedi Mira. "Katil ve kurbanının aynı anda aynı yerde olmaları kesinlikle mümkün olsa da

silahı vardı. Morris'in görüşü neşter. Bir doktorun çantasında ya da kitinde neşter olabilir ama tanıklarınız bundan hiç bahsetmiyor. Güvenlik kayıtlarında da tanımladığınız kişide neşter görünmüyor. Yani kendini bu amaçla silahlandırdı.

"Saldırı isabetli ve ölümcül olduğu için tıbbi bilgisi olduğunu söyleyebilirim. Ancak," diye niteledi Mira, "bu tür bir yaralanmayı öğrenmek için sadece biraz araştırma ve bu yaralanmayı başarılı bir şekilde uygulamak için biraz pratik gerekir. Eğer daha önce tıbbi bilgisi ya da eğitimi yoksa, araştırma ve pratik yapacak zekâya ve kontrole de sahiptir."

"Ondan korkmuyordu. Adam özel bir alana girmişti, bir erkeğin girmemesi gereken bir yere. Ama o korkmadı. Savunmasını çantasından çıkarmaya çalışmadı - tam orada, hazırlandığı yerde. Onu tanıyordu, bu da bir işarete ya da bildiği bir bağlantıya işaret ediyordu. Eski bir sevgilisi varmış, ama o çalmıyor. Yine de oraya daha yakından bakmalıyım, bir kez daha."

"Kendine güveniyordu," diye ekledi Mira. "Üstünlüğü elinde tutmaya alışkındı. Buna ihtiyacı vardı. Roarke ya da senin gibi biriyle karşılaştığında geri çekildi Nadine. Üstünlüğü ele geçiremeyince geri çekildi. Muhtemelen katiliyle de aynı üstünlüğe sahip olduğuna inanıyordu."

"Katılıyorum. Belki defterlerinde vardır, belki de Yetmiş Beş'ten ya da iş dünyasından biridir. Belki başka bir sevgilisi ya da arka planda tuttuğu biri. Onunla bir hata yaptı, onu hafife aldı. Ani değil. Çıtlatıp üflemeği satın alamam."

"O zaman senin arka ocağını kullanalım. Yavaş yavaş kaynamaya başlayabilir."

"Bu bir yemek pişirme meselesi, ama anlıyorum." Ve hoşuna gittiği için Eve başını salladı. "Yeterli ısıda olduğunu düşünüyorsun, doğru, ama belki de dikkat etmediğin zamanlarda ısıyı yükseltiyorsun. Planlama zamanı, araştırma, pratik yapma. Bu daha fazla ısı ekler. Adam içeri girer. Kadın şöyle düşünür: Ben hallederim. Belki bir hakaret savurur ya da adamın uygun olduğu yere bağlı olarak ona yaklaşır. Ve bu bir çırpıda, darbe, kaynama. Ama yine de dışarı çıkacak kadar akıllıdır, yanımdan geçip lanet kapıdan çıkıp gidecek kadar."

"Bunun sizi ne kadar rahatsız ettiğini merak ediyordum."

"Beni kızdırıyor." Eve bunun her zaman böyle olmasını bekliyordu. "Onu görmüyorum. Olaydan önce o barda bulunan en az bir düzine insanı tarif edebilirim ve olay yerini güvence altına aldıktan sonra her biri oradan ayrıldı. Ama onu görmüyorum."

"Bakacaksın. Kurbanı haklı olarak duyduğun saygısızlığa rağmen, onu görene kadar bakacaksın. Eğer barda karıştıysa-"

"Gördün mü, işte bu." Eve parmağıyla işaret etti. "Uyum sağladı. Açık hava kıyafetlerini giydiği için yeterince göze çarpıyordu ama sunucular ona pek bakmıyordu. Önemli biri değildi. Ünlü biri değildi."

Bu düşünce zihnine yerleşirken ofisin etrafında bir tur daha attı. "Tanınmış bir kişi bu tür bir teşhir riskini göze almaz. Birinin bakabileceği, görebileceği bir barda öylece oturmak. Tıpkı ayrıldıklarında birleştiği zekâlar gibi. İçlerinden biri biraz görecektik kadar baktı ama bir şey anlamadı. Ünlü bir yüz değil. Ünlü yüzlere çarpıyorum."

aşağı," diye karar verdi. "Bağlantılı, mümkün. Gözünü korkuttuğu önemsiz tiplerden biri. Bu mümkün. Onun açısından kötü bir okuma ama mümkün. Her seferinde vuramazsın, değil mi? Biriyle bağlantı kurdu ya da yanlış bir okuma yaptı ve kaydadı. Şak. Yönü bu."

Tekrar Mira'ya odaklandı. "Özür dilerim. Seni fazla tutmayacağımı söylemiştim ama fazla mesai yaptım. Şimdi sesli düşünüyorum."

"Süreç çok ilginç. Kendimi tam olarak ne düşündüğünüzü ve neden düşündüğünüzü görürken buluyorum. Tıpkı benim de kendimi bu yöne katılırken bulduğum gibi. İkimiz de yanılıyor olabiliriz ama uyuyor. Dürtülerini kontrol edebilecek kadar yaşlı, bu tıbbi bilgiye sahip olacak kadar eğitilmiş ya da bunu kazanacak beceri ve zekaya sahip. Rutinini öğrenecek kadar sabırlı. Ve evet, büyük olasılıkla lüks ve popüler bir bardaki kalabalığa kolayca karışabilir. Şunu da eklemeliyim ki, bu tıbbi bilgiye sahip olduğu ya da edindiği için, onu daha çabuk öldürmek için de aynı şeyi edinebilirdi."

"Kan kaybından öldü. İnsanların kanını akıttı. Ben derim ki sembolizmi takdir ettim."

"Kesinlikle katılıyorum. Bu rastgele değildi. Buradaki hiçbir şey rastgele değildi."

"Hayır. Bunu halletmem gerek. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Daha fazlasını bulursanız bana gönderin. Profile biraz eklemeye çalışacağım."

"Yapacağım. Teşekkürler." Kapıya doğru ilerledi, durdu.

"Siz ve Bay Mira onun kitaplarında yoktunuz."

"Neden olalım ki?"

"Bana, Nadine'e, Mavis'e bağlı olmanın yanı sıra, mesleğinizin zirvesindesiniz - bir tür nlsnz - sosyal olarak aktif ve iyi bağlantılarınız var, finansal olarak sağlamsınız."

"Mesleğimin onun ilgisini çektiğinden şüpheliyim."

"Buna kesinlikle katılmıyorum. Sen sırları biliyorsun ve o da kendini sırları ortaya çıkarmaya adanmış biriydi. Benimkilerin çoğunu biliyorsun."

"Eve. Senin güvenine asla ihanet etmem."

"Bunu biliyorum. Bundan hiç şüphem yok. O bunu bilmiyordu ama siz onun defterlerinde yoktunuz. İşte nedeni. Sana ve Bay Mira'ya baktı ve tartışılmaz olanı gördü. Zamana ve zahmete değmezsiniz. Sadece bu yüzden mesleğinizin zirvesinde değilsiniz. İkinizin de kim ve ne olduğunuzun nedeni bu."

Derinden etkilenen Mira ayağa kalktı. "Bilmeni isterim ki, senin deyimimle bana ya da Dennis'e kolunu uzatmaya çalışsaydı, biz sana gelirdik. Hiç tereddüt etmeden."

"Bunu ben de biliyorum. Yani, güzel. Tekrar teşekkürler."

Eve gittiğinde Mira tekrar yerine oturdu ve kendi kendine gülümsedi. Güven bazıları için yavaş inşa edilirdi ama bir kez inşa edildiğinde elik gibi sağlam olurdu.

Eve doğruca Cinayet Masası'na geri döndü ve Santiago'nun ofisten çıktığını görmek için tam zamanında ofisine döndü.

"Orada ne yapıyordun?"

Kadının ses tonu karşısında kısa bir süre durdu. "Ah, Peabody'e yardım etmek.

Kanıt kutuları. Masanızda."

Gözleri kısık kaldı. "yle mi?"

"şey, evet. Birkaç tane ve biraz ağırlıkları vardı."

"Yapacak başka işin yok mu?"

"Birini daha yeni kapattık. Carmichael yazıyor."

Orada öylece durduklarında ve kadın ona sert bakışlar atmaya devam ettiğinde, Santiago onu aşağı indirdi.

"Adam SoHo'da bir çatı katına giriyor. Ev sahibi kadın normalde günün o saatinde işte olması gerekirken evde hasta. Hırsız elektronik aletlerin kablolarını sökerken uyanıyor ve ev arkadaşı olduğunu düşünerek üst kattaki yatak odasından çıkıyor. Yarı çıplak, üzerinde sadece büyük bir tişört var. Hırsız geliyor, ona saldırıyor, ilaçlı olduğu için onu biraz hırpalıyor. Ama kadın kendini toparlıyor ve hırsızın ağzını burnunu kırıyor."

Gözlerinde bir parça hayranlık parlıyordu. "Meğer boks yarışmacısıymış ve yerel bir spor salonunda eğitmenlik yapıyormuş. Ona sağlam bir roundhouse vuruyor ve adam merdivenlerden aşağı yuvarlanıp boynunu kırıyor. Kadın durumu bildirmiş."

"Ne kadar hızlı?" Eve çoğunlukla şekil olsun diye sordu.

"Dokuz-bir-bir, TOD'dan iki dakika sonra geldi. Ekipler olay yerine gidip güvenliği sağladı. İfadesi geçerli patron, nefsi müdafaa yazıyor. DB'nin bir mil genişliğinde bir sayfası var. B ve E, kadınlara yönelik saldırılar, yine kadınlara yönelik. Kilitler ve güvenlik tehlikedeydi, kolay taşınabilir tüm elektronik ve değerli eşyaları birinci kata yığmıştı. Yukarı çıkarken yanında boş bir çuval varmış ve kadına saldırırken onu düşürmüştü. Görünüşe göre kadın karşılık verince ona takılmış."

"İlk rauntta bazı sert darbeler aldı," diye ekledi, Hayranlığı yeniden parıldıyordu, "ama hemen geri geldi."

onu. Kaçmak için döndüğünü, ayaklarının çuvala dolandığını ve aşağıya atladığını söylüyor. Böyle yazıyor."

Eve kollarını kavuşturdu. "DB'yi nakavt etti." "Başardın."

"Tamam. Peki ya çocuk? Tecavüz ve bıçaklama."

"Doğru açığı yakalamışsın patron. Babayla doğrudan konuşabildim ve Reo'yu getirdiğimizde, o ve Carmichael -ve yine baba- arasında annenin doğruyu söylemesini sağladık. Reo'nun anne için neredeyse kanla imza atması gerekti ama bu işi çözdük ve kapattık."

"Çocuk nasıl?"

"Doktorlar iyi olacağını söylüyor. Tecavüz danışmanı onunla ve annesiyle çalışıyor. İyi bir ailesi var. Atlatacaktır."

"Tamam. Kaybol."

Ofisine döndü ve masasının üzerindeki kutuları inceledi. Santiago'nun ifadesini doğruluyor ama yine de.

Kapısını kapatıp kilitledi. AutoChef'e doğru yürüdü, omuzlarını yuvarladı, gizli şeker çubuğunu yapıştırmak için siyah bant kullandığı alt kısmı görece kadar yukarı kaldırdı. Onu klimanın içine saklamayı denemiş, sağlıklı ve çekici olmayan bir şey olarak programlamıştı. Bu, meşhur Şeker Hırsızı'nı kandıramamıştı.

Ama şu ana kadar gizli zulası yerinde duruyordu. Tatmin olmuş bir şekilde makineyi tekrar yere bıraktı ve omuzlarını bir kez daha sıvazladı. Antik klima bir ton ağırlığındaydı.

Şeker Hırsızı'nın yeni saklanma yerini henüz bulamamış olmasının nedeni de bu olabilir.

Dallas için bir puan, diye düşündü ve kahveyi programladı.

Kupayı kapıya götürdü ve kimse fark etmeden kilidi açtı.

Otururken kitapları düşündü. Yavaş yavaş kaynama -eğer bu teori doğruysa- orada başlamış, ama muhtemelen en yüksek dereceye ve hesap defterine kadar ilerlemişti.

Tabii katil hiçbir zaman bir hedef olmamışsa, ama bir hedefle bağlantısı varsa. Kitapları yere yığdı, en üsttekinin mührünü kırdı ve defteri bilgisayarının üzerine çıkardı.

Ve kendisine doğru gelen topuklu ayakkabıların hızlı tıkırtısını duydu.

Ofis.

Nadine içeri girdi.

"Yedek kulübesine neyle rüşvet verdin?"

"Klasik olanı seçtim."

"Ne tür çörekler?" "Çeşit çeşit."

Eve başını öne eğerek öylece oturduğunda, Nadine kocaman çantasına uzandı ve küçük bir paket çıkardı.

"Seninkini ayırdım."

"Akıllıca." Eve içeri baktı, kokladı. Maya ve şeker kokusu, gün boyunca unuttuğu iştahını uyandırdı. Yağlı, altın rengi böreği çıkardı, ısırdı. Krema buldu.

Bonus.

"Bir koltuğu hak ettin."

Nadine ziyaretçi koltuğuna şüpheyle baktı. "Bundan daha iyisini hak ettim."

Eve omuz silkerek ayağa kalktı ve Nadine'e masasındaki sandalyeyi verdi.

"İlk ben gideceğim," dedi Nadine. "Mars hakkında bildiğimden çok daha fazla korku ile karışık düşmanlık var. Çoğu ona karşı başını öne eğdi. Polis olmayabilirim ama onları rapor ediyorum. Onu öldürecek kadar düşmanlık ya da endişe duyan biriyle karşılaşmadığımı söyleyebilirim."

"İnsanlar polislere ve onlar hakkında haber yapanlara nasıl göründüklerine dikkat etme eğilimindedirler."

"Doğru, ama iyi polisler ve iyi muhabirler bunu anlayabilir. Bu insanların çoğunu şahsen tanıyorum ve bu konuda kararsızım ama size şantaj yapmış olabileceğini düşündüğüm birkaç kişinin daha ismini vereceğim."

"Tamam."

"Buna ek olarak, Yetmiş Beş'te Knight at Night'tan biriyle romantik ilişkisi olan bir kaynağım var. Kaynağıma göre Mars orada kendini evinde gibi hissediyormuş, hem de herkesin tahmin edebileceğinden çok daha fazla. Annie'nin ünlülerle röportajları ya da toplantıları olduğu zamanlarda oraya girip çıkıyormuş. Bu şekilde kendi küçük parçalarını ve haberlerini elde ederdi. Annie'yi tanırım ve severim. Özellikle ortağı Bic'i severim. Baskı altında olmadığı sürece Annie'nin Mars gibi birine bu tür bir erişim sağladığını düşünmek zor."

"Tamam," dedi Eve tekrar.

Nadine'in bakışları kedi gibi keskinleşti. "Ve sen bunu zaten biliyordun, ya da bir kısmını. Mars'ın Mitch L. Day'le birlikte olduğu dünyamızda yaygın bir bilgidir ve Day'in karısının onu terk ettiğini ve Mars'ın onu terk ettiğini zaten biliyorsunuz - tıpkı şimdiye kadar Mitch

bırakın cinayeti, iki arabalık bir geçit töreni bile planlayamaz. O zaman araştırma kısmını deneyelim."

Nadine AutoChef'i işaret etti. Eve omuz silkti.

"Ekibim bu işe çok sıkı sarıldı ve ben de küreği elime aldım. Derine indiğinizde Mars'ın verileri tutmuyor. Geçmiş, soy, eğitim, yüzeyin yeterince altına inerseniz hepsi sallanmaya ve kaymaya başlar. Yapacak daha çok işim var ama biri benden önce davranmadan önce bu hikayeyi bir iki gün içinde ortaya çıkarmam gerekecek."

Nadine kahvesini alıp geldi ve oturdu. "ok endişeli değilim, çünkü başka bir muhabirin çok derine inmesi için fazla bir neden yok, ama iyi bir muhabir bir şeylerin kokusunu alıp devam edebilir. Mars ifşa edilecekse bunu Kanal Yetmiş Beş yapmalı yoksa aptal gibi g r n r z."

Eve mantıklı olduğunu düşündü. Mantıkla ve Nadine ile ekibinin kendi başlarına bulduklarıyla tartışmak zordu. "Bu konuda büyük adamlarla konuştun mu?"

"Mecburdum. Böyle bir şeyi tutamam. şu anda resmi olarak yasını tuttuğumuz, ağımızda önemli bir yere sahip olan kadın bir sahtek rdi. Daha da kötüsü. Daha kötüsü de ortaya çıkmaya başlayacak. Bana izin vermeni istiyorum."

"Yapamam. Henüz," diye ekledi Eve, Nadine patlamadan önce. "şöyle düşün: Sana izin verdiğimde, daha büyük bir şey yapabileceksin. Mars'ın cinayetiyle ilgili bir şüpheliyi tutuklamış ya da en azından gözaltına almış olacağız ve soruşturmayı bu şüpheliye götüren şeyin bir kısmı da sen ve ekibinin bağımsız araştırması olacak."

Nadine gözlerini tekrar kıstı. "Bu doğru olur mu?"

"Bu yanlış değil. Burada soruşturmamın bulduğu ve takip ettiği bilgi ve verileri teyit ediyorsunuz. Mümkün olduğunda, NYPSD'nin çeşitli kollarının becerileri ve özverisiyle soruşturmamızın kurban hakkındaki gerçeği nasıl ortaya çıkardığı ve katilini nasıl tespit ettiği konusunda size ayrıntılı bilgi vereceğim."

Nadine parmağını kaldırdı. "Bire bir ve Now'da tam kapsamlı bir röportaj."

"Anlaştık." Eve, DeWinter'la ya da Elsie Kendrick'le diye düşündü.

Ama bunu henüz eklemedi. "Bu çok kolay oldu."

"Belki çörek yüzündendir. Ya da belki de bu seferki farklı olduğu içindir. Kayıt dışı, Nadine."

Nadine hayal kırıklığı içinde yumruklarını şakaklarına vurdu. "Bana çörek getiriyor olman gerekirdi. Lanet olası kayıt dışı."

"Başka bir yeri vardı ve diğer yerinde kayıtları, listeleri ve kitapları vardı. İşaretlerinin, işlemlerinin. Onlarla ilgili verileri, buluşmaları. Ve kitaplarda potansiyel hedeflere ayrılmış sayfalar vardı. Fotoğraflar -bazıları kişinin bilgisi dışında alınmış gibi görünen- makaleler, röportajlar, diğer insanlarla bağlantılar. Potansiyel açısından düşükten yükseğe doğru sıralanıyorlar. Sen de oradasın."

"Ne?" Nadine sandalyeden doğruldu. "Ne?"

"Seni oldukça sıkı araştırmış ve çok titiz. Favori dükkanlarınızı, restoranlarınızı, spor yaptığınız yerleri, polislere rüşvet verdiğiniz çörekleri nereden aldığınızı listelemiş. Ve elinde bir liste var.

O yerlerdeki insanlar ya sizin hakkınızda konuşuyor ya da bir şeyler bulup size bulaştırmayı umuyor."

"Bu çok ileri gidiyor. Siktiğimin kaltağı." "Sen benimsin."

"Ne?" Nadine volta atmayı bıraktı.

"Mars'a göre sen Dallas'ın kaltağısın. Ve bu konuda seksi bir üçlüden bahsettiğini sanmıyorum."

Nadine gökdelen kırmızısı topuklu ayağıyla ziyaretçi koltuğuna tekme attı. "Keşke hâlâ hayatta olsaydı da ona bir tokat atabilseydim."

"O zaman berbat bir kaltak olursun. İyi, sağlam bir kaltak yumruk atar. Tokat küçük kızlar içindir."

"Tokat, tokat yiyen için küçük düşürücüdür ve tokat atanın eklemlerini morartmaz." Ziyaretçi koltuğunun kışırma özelliğini unutacak kadar sersemlemiş ve öfkeli olan Nadine koltuğa çöktü. "Sana daha önce anlattıklarım dışında bana hiç yaklaşmadı. Yemin ederim. Sana söyledim. Ona cehenneme gitmesini söyledim, aslında, bunu desteklemek için o kayıt vardı. Hepsi bu kadar sanıyordum."

"Anladım. Sıralama sistemi olmasaydı ve sen hiçbir zaman birin üzerinde puan almasaydın bile anlardım. Ama denedi, sen onu mecazi anlamda tokatladıktan sonra bile. Üniversitede çıktığın bir adamla konuştu. Scotty. Kendine Scotty diyen ve Poughkeepsie'deki bir alışveriş merkezinde kullanılmış spor malzemeleri satan bir adamla nasıl çıkabildin?"

"Çünkü o çok güzeldi ve ben onunla sadece..." Nadine yumruklarını tekrar şakaklarına vurdu. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Senin de bir sürtük olduğunu söyledi. Hırslı ve meraklı."

"Yapardı," diye karşılık verdi Nadine.

"İşinizi yaparak ittiğiniz, köşeye sıkıştırdığınız, taciz ettiğiniz birkaç kişiye yol boyunca bazı hoş olmayan şeyler söyletti."

Bu, memnun bir sırıtiştan fazlasını kazandırmadı. "Demek ki işimi yaptım."

"Ama hiç sağlam toprak bulamadı. Geniş bir ağ attı ve şansı yaver gitti."

"Bunun gibi kaç kitap var?"

Eve masasının yanında duran kutuları işaret edince Nadine yerinden sıçradı.

"Onları görmeme izin vermelisin." "Hayır."

"Lanet olsun. En azından üzerimde ne topladığını görmeme izin ver." "Yapamam ve yapamayacağımı biliyorsun. Sana burada söylediğim şey Arkadaşlar arasında. Mavis de orada, Leonardo da. Bella hakkında bile bilgi var - nerede oynadığı, bebek derslerini nerede aldığı gibi."

Nadine'in elleri iki yanında yumruk haline geldi. "Belki eklemlerimi onun kaltak suratında morartırdım. Bunun için, belki de yapardım."

"Belki ben de aynı şeyi hissediyorum ama burada bir yerlerde, hedeflerinin, izlerinin ve onlarla bağlantılı olanların diğer kayıtlarında onun katili var. Onu bulmak, onun yanında durmak ve katilini adalete teslim etmek benim görevim. Suratına birkaç yumruk yemeyi ve kafeste birkaç yıl geçirmeyi hak ediyordu. Bir barın zemininde kan kaybından ölmeyi hak etmedi."

Nadine kendini sakinleştirmek için iki uzun nefes aldı. "Sen de oradasın, değil mi?"

"Evet."

"Ve Roarke. Tabii ki Roarke." Nadine bir nefes daha alarak yumruklarını sıktı. "Eğer keşfetmemi istediğiniz başka bir yol varsa, oraya giderim. Yapabileceğim ya da ekibime yaptırabileceğim her şeyi yaparım. Sadece hikâye için değil, onun için de değil. Onu savunmak zorundasın. Ben değilim. Ama senin ve o kitaplarda kim varsa onun yanında olacağımdan emin olabilirsin."

Eve, arkadaş olmalarının başlıca nedeninin de bu olduğunu düşündü.

"Yetmiş Beş'teki kaynağınızı dürtün. Knight Productions hakkında farklı bir bakış açısı edinmek ilginç olabilir. Topladığımız verileri gözden geçireceğim ve orada hedeflediği başkalarını da bulabilirim. Ve Seventy-Five'da. Ve Missy Lee Durante hakkında ne bulabileceğine bak."

"Aktris mi?"

"O temiz, ama etrafında bir sürü insan var. Ailesi, menajerleri, asılanlar. Hedef olabilecek ya da hedef alınmasına itiraz edebilecek, şovuyla ve kariyeriyle bağlantılı pek çok insan."

"Hemen ilgileneceğiz."

"Garaja mı gidiyorsun?" "Öyle görünüyor."

"Güzel." Eve ceketini giydi, bir dosya çantası aldı, kutulardan birini kaldırdı. "Ben evde, sessiz bir ortamda çalışacağım. Diğer kutuyu al."

Nadine eğildi, iki santim kaldırdı. "Çok ağır!" "Sırtını yasla, sürtük."

Nadine onu kaldırdı, biraz sallandı. "Sana bunun nasıl yapıldığını göstereyim."

Biraz zorlanarak Eve'le birlikte dışarı çıktı, sonra Baxter'ın masasına doğru eğildi. Eve kirpiklerini kırptırmadığını fark etti, ama ima ediyordu.

Baxter dönerek işinden uzaklaştı ve ayağa kalktı. "Hey, dur sana getireyim."

"Teşekkür ederim. Dallas'ın bunları arabasına götürmesine yardım edecektim."

"Senin için çok ağır."

Eve gözlerini devirmedi ama bunu ima etti. "Bir dakika bekleyin." Kendisi için çok ağır olmadığı anlaşılan kutusunu Peabody'nin masasına taşıdı. "Bunları eve, işe götürüyorum. Bilgisayar verilerini sakla ve bana sürekli bilgi ver. Vardiya bitiminde çıkış yap."

"O zamana kadar ciddi bir başarı elde edeceğimi sanmıyorum."

"Mesai bitti. Bir kısmı üzerinde evde çalışabilirsin." Kutunun ağırlığıyla oynadı. Lanet şey çok ağırdı. "Hadi gidelim."

21

Eve, keskin soğuğa rağmen ilk kutuyu evin içine taşıdı. Bir Summerset snark seti vardı ve fuayeyi boş ve snark'ını hazır bulduğunda kızgınlık hissetti.

Yine de, o yanında olmadan, lanet olası kutuyu merdivenlerden yukarı taşıma onuruna sahip hissetmedi ve asansöre geri döndü, ikincisi için geri dönene kadar kapıyı açık tutmak için kutuyu kullandı.

Sonra ikisini de içeri iterek içeri girdi ve ofisini düzenledi. Summerset'in muhtemelen toparlanmayla ilgileneceğine karar verdi. En az bir düzine siyah takım elbiseye ihtiyacı vardı, değil mi? Muhtemelen sahilde bir tane giymiş, kravatını da özenle düğümlemişti.

En azından onu başka bir şey giyerken hayal etmek istemiyordu. Ya da daha azını.

Bu fikir onu ürpertti.

Asansör açıldığında kutuları dışarı itti. Birini kaldırmak için eğildiğinde, bitişikteki ofisinden Roarke'ın sesini duydu.

Kutuları oldukları yerde bırakarak diğer tarafa geçti.

Ekrandaki bir tür şemayı incelerken 'link'e, "Şu anda bakıyorum, evet," dedi. "Bir dakika bekleyin." Bağlantıyı duraklattı. "Beklediğimden daha erken geldiniz."

"Sen de."

"Buraya kısa bir süre önce geldim."

Ceketini ve kravatını çıkaracak, kollarını sıvayacak ve saçlarını arkadan bağlayacak kadar uzun, diye düşündü.

Kedi komuta merkezine doğru uzandı ve esnedi.

"Sessiz bir ortamda halletmek istediğim küçük bir iş vardı."

"Ben de."

"Yaklaşık yirmi dakika içinde bu işi bitirmiş olurum."

"Tamam." Geri adım atmaya başladı. "Summerset toplanıyor mu?" "Umarım şimdiye kadar bavullarını açmıştır. Yaklaşan bir hava var

Bu gece sabaha kadar. Onu ben ittim."

Geride adım atmaya bıraktı. "'Dışarıda' derken? Evin dışında mı?"

"Kötü hava koşullarında uçuşu fikrinden hoşlanmadım ve onu bugün gitmeye ikna ettim."

Eve dur işareti yapar gibi elini kaldırdı. "Bu evin Summerset'ten arınmış olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Sanırım o ve Ivanna mavi gökyüzünün ve ılık esintilerin tadını çıkarıyorlardır, yani evet."

"Tamam. Tamam," diye tekrarladı. "Bölmeme izin verme."

Adamın göz hizasından uzaklaştı ve onun 'link'e geri döndüğünü duydu. Ve kedi arkasından koştururken asansöre geri döndü. Bir kutu almaya başladı, tekrar doğruldu.

Ve içgüdülerimle hareket etmeye karar verdim.

Roarke toplantıyı bitirdi. Tahmin ettiğinden biraz daha uzun sürmüştü ama mühendisle birlikte yaptıkları küçük değişikliklerin harcadıkları zamana ve zahmete değeceğinden emindi.

Ayrıca, kendisini meşgul edecek birkaç işi olsa da, bu sayede karısının neler yaptığını görebilecek kadar kafası rahatlamıştı.

İçeri girdi, panosuna bir göz attı, bazı güncellemeleri not etti ve ardından komuta merkezine doğru baktı.

Üzerinde birkaç küçük dantel parçasından başka bir şey yoktu, mor çizmeleri masanın üzerinde duruyordu. Adamın bakışları o uzun, çıplak bacaklardan yukarı, zayıf gövdenin üzerinden, o sıkı, dantelli göğüslerden geçip onunkilerle buluştuğunda, kadın gülümsedi.

"Nasıl olsa botlarım var, biraz giymem gerekir diye düşündüm."

Karısı, diye düşündü Roarke, çoğu zaman alışkanlıkların ve düz çizgilerin yarattığı olan polisi, en büyüleyici kıvrımları ortaya çıkarabilirdi ve çıkardı da.

"Mükemmel görünüyorlar."

Birini salladı. "Çok da rahat. İşin bitti mi?" "Oh, sanırım başlamak üzereyim."

Karşıya geçti ve parmağını bacağında gezdirdi. "Peki ya sen?"

"Beni saatlerce burada zincirli tutacak bir işim var. Önce biraz kişisel zaman ayırmamam için bir neden yok."

"Güzel, çünkü bunun çok kişisel olacağına inanıyorum." Tekrar gülümsedi. "Kucağıma oturmak ister misin?"

Adam güldü ve onu sandalyeden kaldırıp ayağa kaldırdı. Kadın da karşılık olarak bacaklarını adamın

Bel.

"Bir çörek yedim," diye uyardı, "ve eve Summerset'ten arındırılmış bir bölgeye geldim. Uçuyorum."

"Bakalım seni orada tutabilecek miyiz?"

Vahşice onun ağzını aldı. Bacakları sımsıkı kenetlenmişken, ellerini adamın saçlarıyla doldurabilmek için deri şeridi sürükledi. Sonra ellerini aralarına sokarak deriye ulaşana kadar düğmelerle boğuştu.

Orada, ağız ağzıyla beslenirken, teni tene sıcak bir şekilde bastırılırken ve adamın uzun ve güçlü parmakları dantellerin üzerinde ve altında kayarken, lüks içinde yaşayabilirdi.

Etraflarındaki büyük ev bomboştu ve tüm dünya dışarıya kilitlenmişti.

Adam onu kumanda merkezine oturttuğunda, kadın onu kendine yaklaştırmak için bacaklarını kenetledi. Yukarı uzanarak adamın boğazına dişlerini geçirmeden önce tişörtünü çekiştirdi.

"Çörekten daha iyi," diye mırıldandı.

Elleri onun üzerinde oynadı, kıvrımları ve açıları, sert ve pürüzsüz. Dudaklarını tekrar, şimdi daha şefkatli bir şekilde aldı ve onun tadının kendisini doldurmasına, daha derin arzuları harekete geçirirken bile onu doldurmasına izin verdi.

O eve gelmeden önce romantik bir yemek hazırlamayı planlamıştı; mumlar ve şarap, kısık sesle çalan müzik ve kaynayan bir ateş. Onunla bir dans, bir baştan çıkarma, tutkuya doğru uzun, yavaş bir inşa.

Ölüm ve görev ikisini de geri çekmeden önce sessiz bir yakınlık.

Bunun yerine onu bir parmak şıklatmasıyla, mizah ve seksle baştan çıkarmıştı.

Bir parçası bu ana sonsuza kadar tutunabilmeyi diledi. Ama başka anların da olacağını bilmekten hoşnuttu, hoşnuttan da öteydi.

Tamamen onların.

Parmaklarını dantelin üzerinde, o sıkı göğüslerin üzerinde gezdirdi, her ikisiyle de alay etti, sonra onu ellerine serbest bırakmak için küçük ön kancayı açtı.

Ve kalp atışları hızlandığında, onun ağzına.

Nefesi kesildi. Hep öyle olurdu. O telaş, o duygu yumağı, o çılgın his girdabında birbirine dolanan imkânsız düğümler, onu başka hiç kimsenin yapmadığı, yapamayacağı gibi ele geçirirken.

Sadece o, sadece o, onu tanıyan, aklını, bedenini, çoğu zaman titreyen ruhunu bilen kişi. Ve onu seviyordu, sadece onu seviyordu.

Bu mu, sadece bu mu? Hayatındaki mucize.

Almasına izin verdi, kendini onun ihtiyaçlarına ve kendi ihtiyaçlarına teslim etti, burada, her zaman burada olduğu gibi, bir ve aynı oldular. O eller, o ağız ele geçirdikçe titremesine ve acı çekmesine izin verdi.

Sonra vücudunun üzerinde dolaşırken, aşağıya indi.

Başparmakları beyaz dantelin yükseldiği o hassas çizgiler boyunca kayıyor, dili dantelin kadının merkezinin üzerinde uzandığı yerin altından kayarak titremeleri ürpertiye dönüştürüyordu. Ve yavaşça, çok yavaşça danteli aşağı indirirken titremeler kıvranmaya dönüştü.

Zevk onu boğmak üzereydi ama yine de onu aşağıya, daha da aşağıya, kalın, sıcak ve

Muhteşem. Onu tamamen çaresiz bırakan yumuşak, yavaş, rüya gibi dokunuşlar.

Mutluluktan.

Ona verdiği şeyle demlendiğinde, kendine teslim olduğunda, inleme ile mırıltı arasında çıkardığı sesi seviyordu. Sonra onun patlamasını, parmaklarıyla, diliyle ya da her ikisiyle birden sıcak ve ıslak olanın içine girdiğinde yaşadığı kırılma ve şoku.

Vahşi bir salıverme patlaması yaşarken vücudu kamburlaştı, titredi. Elleri çırpındı, sonra onu daha yükseğe iterken tezgahın kenarlarını kavradı, bir, iki kez haykırana kadar ona daha fazlasını verdi.

Dünyası dönüp duruyordu ve içinde ondan başka hiçbir şey yoktu. Ayağa kalktı, ona sarıldı, nefesi kesildi, teni kayganlaştı. Dudakları boğazına yapışırken kendini topladı.

Sonra elleri adamın kemerini kavradı, çekti. "İstiyorum." Başını geriye attı, o vahşi mavi gözlerle buluştu. "İstiyorum."

Onu öptü ve vahşiliği geri geldi. "İstiyorum." Bir ve aynı.

Fermuarını çekiştirdi, şimdi çaresizdi, şimdi açgözlüydü. Adam soyunurken elleri göğsünde, sırtında, kalçalarında geziniyordu.

Onun kadar çaresiz, onun kadar açgözlü olan adam, onu geri itti ve içine girdi. Sertçe, derinlemesine, tekrar tekrar, uzun bacakları zincir gibi onun etrafına dolanırken, adam battı, kayboldu. Kanı derisinin altında hızla akarken, elleri

saçlarını tutmuş, gözleri onunkilere sabitlenmişken, kendini deliliğe bıraktı.

Sonra da onunla birlikte mutluluğa.

Vücudu gevşediğinde, ağırlığını onun üzerine bırakmaktan başka çaresi yoktu. İçinde tek bir kas ya da kemik kaldığından emin değildi.

Konuştığında sesi hem boğuk hem de kendini beğenmiş geliyordu. "Komuta merkezinde seks. Onu biriktiriyordum."

"Biriktirmek mi?" Beyninin karıştırılıp karıştırılmadığını merak etti.

"İlk Summerset'siz geceye kadar. Buna değdi."

Gülmeyi başardı. "Tartışacak durumda değilim."

"Belki de sadece yere kayarız, sonra iki ya da üç gün içinde tekrar ayağa kalkmayı deneriz." Kollarını bir an için ona dolayarak sıkıca sarıldı. "Bunun dışında."

"Bunun dışında." Ona bakabilecek kadar gevşedi. "Biliyor musun, artık Summerset her tatile çıktığında komuta merkezinde seks bekliyor olacağım."

"Karıştırırız diye düşündüm, bu şekilde asla bilemezsin." Uzun bir iç çekişten sonra parmağını adamın göğsüne soktu. "Giyinmem lazım. İşim var."

Uzandı, atılmış bir dantel parçasını aldı ve uzattı.

"Gerçekçi ol dostum. Onunla çalışamam. Ya da bu mor botlarla." "O botlara karşı yeni ve aşırı bir düşkünlüğüm var.

Duş alıp rahat kıyafetler giymeye ne dersin? Sen bana soruşturma hakkında bilgi verirken biz de yemek yiyebiliriz."

"Spagetti ve büyük, şişman köfteler istiyorum."

"Ben de aynısını kullanabilirim."

Onu tekrar kaldırarak güldürdü ve odadan çıkmadan önce omzunun üzerinden fırlattı.

"Şimdi de duş seksi arıyorsun." "Ve onu nerede bulacağımı biliyorum."

* * *

Yemek ve biraz şarap eşliğinde ona bilgi verdi ve verilere nasıl yaklaşmayı planladığını açıkladı.

"Defterlerden beş derecelendirmeyi çıkarıp mali defterle çapraz kontrol yapmam gerekiyor. Bazıları ilk ödemeyi yapmamış olabilir ve hepsinin kontrol edilmesi gerekiyor. Hepsi New York'tan ya da New Jersey'den değil ya da kolay bir mesafede değil. Gördüğüm kadarıyla başka bölgelerden, hatta ülke dışından gelenler de var. Bunları ayırıp seyahatlerini kontrol etmem gerekiyor."

Masayı birlikte temizlediler. "Bu konuda yardımcı olabilirim."

"Ben de öyle umuyordum. Uzun bir yolculuk olacak. Lari Jane Mercury ile bağlantı kurabileceğimiz birilerini aramak istiyorum. O havuza girmiş olması uzak bir ihtimal ama bahse girerim bu işe çok uzun zaman önce başlamıştır. Yoksa neden yüzünü değiştirsin ki? Reşitti, kimse onu Kansas'a dönmeye zorlayamazdı."

"Muhtemelen onun gibi biri için kendini yeniden yaratmanın, tüm eskilerden kurtulmanın ve görünüşünü iyileştirmenin cazibesi yeterliydi."

"Önceden iyi görünüyordu, ama evet. Evet, kibir. Çok güzel öldü. Yine de çekiştirilecek bir konu."

Bulaşıkları makineye yerleştirdikten sonra, kedinin ateşin önünde sırtı odaya dönük bir şekilde yattığı ofise geri döndü.

"Galahad'ın vücut dilini okumakta oldukça iyiyimdir. Bize biraz kızgın."

Roarke kediye düşünceli bir bakış attı. "Birbirimize ona gösterdiğimizden daha fazla ilgi gösterdik."

"Buraya geldiğimde seninle çalışıyordu."

"Öyleydi, değil mi? Peki ona nasıl teşekkür ettik? Komuta merkezi ve duş seksi yaptık, makarna ve köfte yedik ve o da düşük kalorili mama yedi."

Bu şekilde söyleyince kulağa yanlış geliyordu.

"Belki biraz ton balığından zarar gelmez. Bu bizi enayi yapar," diye itiraf etti Eve, "ama..."

"Biz onun kurbanlarıyız, değil mi? Ben bakarım," dedi Roarke ona. "Bizi hazırlamaya başlayabilirsin ve sanırım bir fincan kahveye ihtiyacımız olacak."

"Hallettim." Kediye doğru yürüdü, onu titizlikle görmezden gelen kediye baktı. "Ton balığı istiyor musun, istemiyor musun şişko çocuk?"

Yuvarlandı, ona baktı, Roarke'a baktı. Sonra sanki onlara bir iyilik yapıyormuş gibi Roarke'u mutfağa kadar takip etti.

Eve, "Patsies," diye homurdandı, kahveyi programlamak ve kurmak için yürüdü.

İşin ritmine kendilerini kaptırmışlardı. Polis angaryasının temel sıkıcılığına bu kadar kolay uyum sağlaması onu hâlâ şaşırtabiliyordu. Okuma, analiz etme, kontrol etme, tekrar kontrol etme, tüm bunlar işin büyük bir kısmını oluşturuyordu.

Ton balıklı kedi uyku koltuğunda uyuklarken o da yardımcı bilgisayarında çalışıyordu. Yaklaşık bir saat boyunca sessizlik içinde çalıştılar, her biri Mars'ın hedef aldığı kişilerin isimlerini, hayatlarını inceledi ve değerlendirdi.

Roarke ona "Sana iki grup gönderiyorum," dedi. "Şehrin dışına bir saatten fazla mesafede bulduklarım ve ikinci, daha küçük bir grup, beşinci sırada olan ve onun mali defterinde olmayanlar."

Arkasına yaslandı ve her ikisi için de biraz daha kahve doldurdu. "Elimdekilere ekleyeceğim. İş-beyin sorusu."

"Bende de onlardan bir tane var."

"Ödeme planlarını incelediğinizde burada gördüğüm şey, dört ya da beş yıl önce tahsil etmeye başladığı bazı ödemeler. Bir kısmı da altı yıl önce. Ve bazı isimler düşüyor. Kontrol ettiğimde iki tanesinin öldüğünü gördüm ama diğerleri ölmemiş. Son ödemeyi kırmızı bir onay işaretiyle gösteriyor. Bunları topladığımda, aylık ödemeler değiştiği gibi kümülatif miktarlar da değişiyor, bu da onun belirlemiş olabileceği nihai bir miktarı ortadan kaldırıyor."

"Ama olmazdı." Kahveyi eline aldı. "Eğer bu bir Kişi başına belirlediği nihai miktar, vazgeçmeden ya da öfkelenmeden veya başlangıçta olmasını istediğiniz şeyi yapacak kadar umutsuzluğa kapılmadan önce ne kadar ödeyebileceklerini hesaplıyor. Yetkililere gidin."

"Tamam, bununla oynuyordum. Bireylere baktı, onlardan ne kadar emebileceğini ve/veya ne kadar süre emebileceğini hesapladı.

tereddüt etti. Ve / veya yine, o eşiğe ulaştığını hissettiğinde onları serbest bıraktı."

"Her ikisi de," diye kabul etti. "Bu iyi bir iş mantığı. Ne zaman durulacağını ve yola devam edileceğini bilmek. Gördüğüm kadarıyla kafası bu işe çalışıyormuş. Bir hedefin ayda ne kadar ödeyeceğini, ne kadar süre ödeyeceğini ve limitlerine ulaşıp ulaşmayacaklarını ve ne zaman ulaşacaklarını belirleyin."

"Belki de bir tanesini yanlış hesapladı ve adam limitini aştı." "Bu da mantıken, kırmızı onay işareti olanları eliyor. şüpheli listenizden."

"Tabii." Hesap yaparak kahvesini içti. "O eşiğe ulaştığında ya da onun tahminine göre yaklaştığında serbest bıraktığı kişi bir şekilde başka bir hedefle bağlantılı. Hedef A artık paçayı sıyırdı ama sen bir süre kaynamıştın, değil mi? Bu işbirlikçi kaltağa yarım milyon ya da daha fazla para ödediniz. Berbat bir durum. Sonra Hedef B'nin -belki bir arkadaş, bir ortak, bir akraba- derisinin yüzüldüğünü öğrenirsiniz ve kaynar gider. Asla durmayacak, diye düşünürsünüz, o durana kadar asla durmayacak."

"İlginç ve mantıklı." Ona doğru eğildi ve başının yan tarafına dokundu. "Polis beyni."

"Evet, polis beyni ölülerin bile ortadan kaldırılamayacağını söylüyor çünkü onlardan biriyle bağlantılı biri bunu öğrenmiş ve intikam almak istemiş olabilir. Katili tanıyordu, bundan eminim, ama pek çok kişiyi tanıyordu.

"Bir dakikaya ihtiyacım var."

Ayağa kalktı, volta attı, tahtasının etrafında döndü. Roarke onunla bir dakika geçirdi, kahvesini içti.

"Bu veri olmayacak," diye karar verdi. "Bilgi almak için kullandığı biri olmayacak."

"Neden olmasın?"

"Orada eşiğe ulaştığınızda, pes etme olasılığınız daha yüksektir. Kendinizi kovdurun ya da transfer ettirin, ona daha az faydalı olmanın bir yolunu bulun. Buna son vermek için onu öldürmeye karar vermeniz imkansız değil, ama o orada daha düşük seviyeye, kolayca sindirilenlere, çoğu kişinin fark etmediği rütbelilere yöneldi. Ve bahse girerim kullandığı bazı kişiler bundan zevk almıştır. Ajancılık oynamak gibi.

-Bunda büyütülecek ne var? Arada sırada kaynağı da beslediğini öğrenmek beni şaşırtmaz. Onlara biraz para ver, devam etsinler."

Tekrar daire çizdi. "Bunu ara sıra yapıyordu - gider olarak düşüyordu. Tıpkı Bellami'yle seks yapması için para ödediği iki sokak LC'sinin masraflarını düşmesi gibi. Muhtemelen ona ilaç verildiğini biliyorlardı. Belki umursamadılar, belki de onun böyle istediğini düşündüler."

"Onlarla röportaj yapacaksın."

"Evet, isimleri listede olduğu için. Ve Bellami'nin içkisine ilaç katması için şantaj yaptığı adam, onunla görüşmekten fazlasını yapacağım."

"İyi haber, şantaj günleri sona erdi," dedi Roarke, "kötü haber, tutuklusunuz."

"Bunu dört gözle bekleyeceğim." Ellerini kalçalarına koyarak tahtasına, yüzlere baktı. Başını salladı. "Mars'ın yanlış hesaplaması belki. Belki, ama dediğin gibi bir yeteneği vardı. Bu işte çok iyiydi. Kanını akıttığı insanlar? Üzücü, evet, sinir bozucu, evet, ama kabaca

Ayda sekiz bin mi, yıllar içinde yarım milyon mu? Büyük bir şey değil. Yaşam standartlarını değiştirmez."

"Bu aşağılayıcı."

"Eğer bu kadar aşağılayıcıysa, ya durursun ya da hiç başlamazsın. Seni biraz dürttü, sen de ona tokat attın ve o da geri çekildi. Çünkü seni doğru anladı. Eğer çok aşağılayıcıysa, ona devam et, dene dersin. O da bir ya da iki kez vururdu ve sana yaptığını yapardı. Geri adım attı."

Eve geri döndü, sandalyesine çöktü ve bir nefes verdi. "Lanet olsun."

"Katilin bu defter ve kitap yığınının içinde olduğunu düşünmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Bir yerde," diye mırıldandı. "Bir yerlerde. Bir türlü oturmuyor. Onu neden öldürdün? Missy Lee haklıydı. Polislerin işin içine gireceğini biliyorsun. Başka bir isim altında gizli bir yeri olduğunu bilmiyorsun. Polislerin bizim bulduğumuzu bulacağını, bir tür kayıt bulacağını ve sırrını ortaya çıkaracağımızı düşünmelisin. Onu öldürmek de açığa çıkma riski taşıyor."

"Savaş ya da kaç mantıklı değil, içgüdüselidir. Kendini kaybediyor." "Ama o yapmadı," diye ısrar etti. "Bu konuyu Mira'yla konuştum.

aynı terimi kullandığında. Planladı, hesapladı, zamanladı, hazırlandı. Bu bir tutku suçu değil, soğukkanlı bir hesaplamaydı. O bir hedef olmayacak. Ben öyle görmüyorum. Ama biriyle bağlantısı olacak. Birini önemseyecek. Ve hedefin istismar edildiğini bilecek kadar yakın olmalı. Bir eş, bir akraba, bir arkadaş, güvenilir bir iş arkadaşı. Hedefin, bu durumdan kurtulabileceğine karar veren biri.

sırrın ortaya çıkmasından korkuyordu ama bu strese, bu hakarete katlanmamalıydı. Onlar adına karar verdi."

Eve parmağıyla açık kitaplardan birine dokundu. "O hallederdi, ilgilenirdi, temizlerdi."

"Yaptığı şey bu olduğu için mi?" Roarke sordu. "Bu kişi için işleri hallediyor mu? Bu kişiyle ilgilenir mi?"

"Yapar ya da yapmak ister. Katil erkek. Hedef büyük olasılıkla kadın ya da katil tarafından savunmasız, kendine bakamayacak kadar zayıf olarak algılanan bir erkek. Ben dişıye meyilliyim, katil de parlak şövalye."

"Parlayan zırhlı beyaz şövalye."

"Eğer şövalye zırh giyiyorsa, parlaktır. Eğer giymiyorsa, muhtemelen bağırsaklarında bir mızrak vardır."

Roarke bir an tereddüt ettikten sonra, "Tartışılmaz," diye karar verdi.

"Şunu deneyelim. Dişı hedefleri ayıracağız, sonra da bağlantılı erkekleri arayacağız. Eşler, babalar, kardeşler, ortaklar, menajerler. Missy Lee gibi: Babası -bana zayıf bir kardeş gibi gelse de- iş yöneticisi, menajeri. Ondan uzak duruyorum çünkü sır saklamayı bilen biri gibi görünüyor -kimseye söylemiyorsun."

"Pekâlâ. Bekle." Parmakları klavyesinin üzerinde hızla ilerliyordu. "Bitti," dedi ona. "Her iki makine de."

"Kendim de yapabilirdim."

"Artık yapmak zorunda değilsin."

Bir an için kaşlarını çattı, sonra işi yapmak için döndü.

"Bağlantılar," dedi tekrar. "Kitaplarda bunlardan çok sayıda var - maiyetleriyle birlikte ünlüler, personelleriyle birlikte üst düzey yöneticiler. Sen ve ben kendi kitabımızı ve bir sürü bağlantımızı değerlendiriyoruz. Nadine, Mavis, Summerset, Whitney, Caro. Kırmızı elbise bile birkaç sayfa kazandı."

Zar zor dinlerken, başını kaldırıp baktı.

"Kırmızı elbise mi?" "Ben... Sadece sesli düşünüyordum."

Bunu onun yüzünden okudu. "Magdelana?"

"Önemli bir şey değil. Konuyu açmak istememiştim."

Uzandı ve elini onunkinin üzerine koydu. "Özür dilerim." Her zaman öyle olacaktı.

"Önemli bir şey değil. Gerçekten, sadece sesli düşünüyordum." Ama o, kasıtlı olarak, kadının elini çevirdi ve parmaklarını sıkıca kavrayarak iç içe geçirdi.

"Tamam." Elinin onunkini tuttuğu gibi mavi gözleri de onunkini tutarken, bunu dile getirmenin daha iyi olacağına karar verdi. Olayın büyüyeceğini düşünmüyordu ama... "Mars onun hakkında biraz araştırma yaptı, ikiniz hakkında spekülasyonlarda bulundu. Görünüşe göre o yöne doğru bir iki adım atmayı düşünmüş, neler karıştırabileceğini görmek için, ama sonra Magdelana şehri terk etti ve hepsi bu.

"İşte bu kadar," diye tekrarladı Eve.

"İkimiz de Magdelana'nın Mars'ı, Mars'ın onu kullandığı gibi, ortalığı karıştırmak için kullanmaktan hoşlanacağının tamamen farkındayız. Bu ihtimalden bile üzüntü duyuyorum."

"Bu gerçekleşmedi. Mars oraya yeterince erken gitmedi ve Magdelana gitti."

"O gitti ve gitmiş olarak kalacak." Bir saniye kadar tereddüt ettiğinde, Eve'in eli onunkinde sertleşti.

"Bana söylemediğın bir şey var."

"Onu bir an için bile olsa hayatımıza sokmaktan nefret ediyorum ama bilmelisin. Port-au-Prince'e birkaç gün önce geldi."

"Onu takip mi ediyorsun?" Eve dikkatlice söyledi.

"Hayır, değilim. Nerede olduğu ya da neyin peşinde olduğu umurumda bile değil." Sesinde acımasızca soğuk bir öfke vardı. "Ama sahip olduklarımı ve direktiflerimin yerine getirilip getirilmediğini takip ediyorum. Belki de suları ya da benim erişimimi test ediyordu, başka bir misafirle birlikte oradaki otelimde kalmaya çalıştı. Emirlerime uygun olarak, dışarı çıkarıldı ve uzaklaştırıldı."

Bir nefes verdi. "Umarım güvenliğin ona kapıyı sert bir şekilde gösterdiğini bilmekten en azından biraz tatmin olursunuz."

"Bazılarından daha fazla. Yem var mı? İzlemesi eğlenceli olabilir."

Gülümsemi ama bu gülümsemi o muhteşem gözlere ulaşmadı. "Sana söz veriyorum, bir daha sana ya da bize ait hiçbir şeye dokunmayacak."

"Önemli değil. O önemli değil." Eve bunu söylerken ciddi olduğunu fark etti. "Onu kitapta görmek bana kötü bir yarım dakika yaşattı. Belki bir buçuk dakika," diye düzeltti Eve, adam sadece ona bakarken. "Biz iyiyiz."

"Onun bir önemi yok," diye yineledi Roarke. "Benim için önemli olan tek şey tam burada."

Belki de Magdelana'nın yarattığı o silik gölge onu daha çok incitmiştir, diye düşündü. O yüzden omuz silkti. "Dolabımı botlarla doldurduğuna göre bunun doğru olduğunu anlamalıyım."

Tuttuğu eli öperken ona İrlandaca bir şeyler mırıldandı. Onu kalbinin derinliklerinde sevdiğini söylediğini duymuştu.

kelimeleri tanımak için yeterince sık dil.

Bunu söyleme şekli, söylerken ona bakışı boğazını ağrıttı. Eğildi, onu öptü, sonra da daha fazla dağılmadan geri çekti.

"Tamam, bu kadar sap yeter. Burada çalışıyoruz. Bağlantılar," diye tekrarladı.

Yanında getirdiği telsiz sinyal verdi.

"Bok. Kahretsin." Onu kaptı ve kaşlarını çattı. "Baxter," dedi ve cevap verdi. "Dallas."

"Patron, bir tane yakaladık. Sanırım sizinkiyle bağlantılı." "Kurban kim?"

"Kadın kurbanın kimliği Kellie Lowry, Knight Productions'ta çalışıyor. Şu anda 30 Rock'ın dışındayız ve olay yeri güvenli."

Roarke kaşlarını kaldırıncaya, "Ben-biz," diye düzeltti, "yoldayız. Ölüm nedenini olay yerinde belirlediniz mi?"

"Evet. Muhtemelen sağ kalçasındaki yarayla ilgilidir. Kan kaybından ölmüş. Tesadüf mü? Hiç sanmıyorum."

Eve ona "Hatta kal," dedi ve iletişimi sonlandırdı.

"Listede adı yok," dedi Roarke Eve'e, o kendi aramasını yapamadan. "Kitaplara bakabiliriz ama sanırım bir an önce oraya varmak istiyorsunuz."

"Hadi gidelim."

Rozetini ve silahını aldı, Roarke'ın aracını beklediği yere koşmadan önce botları için kızıklarını değiştirdi. "Sen sürebilirsin," dedi. "Kurban hakkında daha fazla bilgi istiyorum."

Arabayı sürerken PPC'sini çıkardı ve elindeki verileri tuşladı. "Lowry, Kellie, yirmi dört yaşında, bekâr, çocuğu yok. Knight Productions tarafından iki buçuk yıldır istihdam ediliyor. Yapımcı yardımcısının asistanı. Batı Doksanlar'da ikamet ediyor, Queens doğumlu, New York Üniversitesi'nde yayıncılık okumuş. Sabıkası yok."

El cihazını indirdi. "Onu neden öldürdü? O bir kaynak mıydı, bağlantısı kesilmesi gereken bir suç ortağı mı? Bir şey görmüş ya da duymuş muydu? Knight bir hedefti, Mars - Nadine'in kaynağına göre- stüdyoya istediği zaman girip çıkıyordu ve genellikle ekran ve dedikoduya değer biri oradayken. Biri ona bu bilgiyi vermiş. Knight'ın kendisi de olabilir ama bundan hiç bahsetmedi ve bana çok daha zarar verici şeyler söyledi. Belki Mars'ın elinde Lowry ile ilgili bir şey vardı. Knight'ı koruyan katil ikisini de öldürdü."

"Knight'ın uzun süreli ortağı mı?"

"O koruyucu, sadık biri. Onu seviyor. Ama... ona saygı duyuyor. En azından ben öyle hissediyorum. Parlak şövalye neye saygı duyar? Bakireye?"

"Sevgi ve bağlılık saygıyı engellemez."

"Hayır, ama en azından benim kitabımda birkaç cinayet var." Roarke arabayı polis barikatlarının önüne çekti.

Kırk dokuzuncu Rockefeller Merkezi.

İnsanlar yığılmıştı. Bir sürü turist, diye düşündü onları içeri sokarken ve olay yeri şeridine, kalkanlara doğru ilerlerken. Soğuk bir gecede patencileri izlemek, bir arabadan sıcak simit yemek, bahçeler ve dükkanlar boyunca kalabalıklaşmak için gelen turistler.

Ve Şimdi evlerine d6ndüklerinde arkadaşlarına anlatacakları bir cinayet bonusları var.

Bandın altına eğildi, kalkanı itti.

Lowry'nin uzun, dalgalı siyah saçları kaldırımın üzerine kanat gibi yayılmıştı. Yüzüstü yatıyordu, kahverengi gözleri ölümle gevşemiş güzel bir yüzden dışarı bakıyordu. Alnının sağ tarafında çiğ, morarmış bir sıyrık, sağ yanağında da bir başka sıyrık vardı. Kan, neşeyle çiçeklenmiş pantolonunu ıslatmıştı. Çoğu yaya trafiğı yüzünden bulaşmış olan kan izleri doğuya doğru uzanıyordu.

Baxter ona, "Ölüm nedeni on dokuz-on sekiz, Teğmen," dedi. "Lobide onun düştüğünü gören ve ona yardım etmeye çalışan birkaç akıllı var. Onu ters çevirmişler."

"Evet, kaldırıma çarptığı yeri görüyorum." Çömeldi, ellerini mühürledi, sonra yarayı incelemek için kanlı pantolondaki dilimi dikkatlice açtı. "Oldukça derin görünüyor. İşini şansa bırakmamış."

Kafasını kaldırıp kan izlerini inceledi. "Ne kadar uzağı gitmiş?"

"Efendim, kan izleri ana kapıdan on beş metre, yedi inç uzaklıkta başlıyor." Trueheart eliyle arkasını işaret etti. "Güvenlik, kızın Knight Productions'tan on dokuz-o sekizde çıkış yaptığını tespit etti."

"Yalnız mı?"

"Güvenlik görevlisi hâlâ içerideki masada. Onunla birlikte çıkış yapan kimse yok. Knight Productions'a gidip sordum. Oradaki kayıtlara göre yalnız ayrılmış. Ben de bir iş arkadaşını getirdim, Teğmen. Kurbanın oda arkadaşlarından biri. Üniforması var. Gitmeden önce kurbanla konuşmuş. Oldukça üzgün."

"Güvenlik beslemesinden bir şey çıktı mı?"

Baxter ona, "Lobide - bunu bulduk ve tek başına çıktı," dedi. "Dışarıda hiçbir şey yok. Kapı kameralarının menzilinden yaklaşık birkaç metre uzaktaydı."

"O bilirdi." Eve başını kaldırıp gözünde canlandırdı. "Ne zaman dışarı çıktığını, en azından genellikle yalnız çıktığını biliyor olmalıydı. Ona doğru yürüyor, öyle görünüyor, silahı yanında. Ona çarpıyor mu? Ona sadece kesik mi atacak? Her iki durumda da yürümeye devam edebilir."

"Aklınız size bir şey veriyor mu?"

"Boston'dan birkaç adam geldi. Bir arkadaşları evleniyor. Onun sendelediğini fark etmişler, çok içtiğini düşünmüşler. Birkaç kişiye çarpmış, sendelemeye devam etmiş, sonra yere düşmüş. Yere düştüğünde hemen arkasındaymışlar. Yine de sarhoş olduğunu düşünmüşler, ta ki yardım etmeye çalışıp onu ters çevirene kadar. Kanı görünce polis ve sağlık görevlisi çağırmışlar. İkisi de gelene kadar kadın gitmiş."

Kaygan, hızlı, bitti, diye düşündü Eve.

"Çantayı kontrol ettiniz mi?"

"Spor çantası-yoga tipi kıyafetler, ofis arkadaşı tarafından onaylandı. Yedi buçukta yoga dersi varmış. Birkaç blok ötede," diye ekledi Trueheart. "Cüzdanı, 'link'i, mini tableti, iş için kimlik kartı ve evinin anahtarları olduğunu tahmin ettiğimiz bir şey var. Arkadaşı bunu doğrulayabilir. Diğer kişisel eşyaları, bilirsiniz, makyaj ve saç malzemeleri."

Eve başını sallayarak bilek ünitesini kontrol etti. Peabody'nin oda arkadaşını almadan önce geleceğini umuyordu.

"Haklısın." Eve ayağa kalktı. "Bu benimkine bağlanıyor, başka yolu yok. Ayak parmaklarına basacağım, Baxter."

Omuzlarını kaldırdı, indirdi. "Anladım. Yardım ister misin?"

"Biliyorum. Peabody yolda. Trueheart, oda arkadaşın seninle konuştuğuna göre, onu birlikte götüreceğiz. Arayabilirsin, Baxter. Torbalanmış ve etiketlenmiş, süpürgeciler de işlerini yapmak isteyeceklerdir."

"Ben hallederim."

Etrafına bakındı, Roarke'ı arkasında bulamayınca şaşırdı.

"Roarke her nereden dönerse dönsün, ona söyle-"

Adam elinde bir kahve tepsisiyle kalkanın içine girdiğinde sözünü kesti. "Soğuk bir gece," dedi.

"Adamımsın." Baxter kendine yardım etti.

"Baxter'ın yanındaki adam sen olabilirsin," dedi Roarke'a. "İçeri götürmem gereken ifadeler var. Benimle gel Trueheart."

Ön lobi alanını kapatmışlar, iş için çıkan ya da gelen herkesi başka yerlere yönlendirmişlerdi.

Eve, iki erkek tanığın bir üniformayla birlikte oturduklarını, kadının ise birkaç metre ötede bir başkasıyla birlikte sessizce ağladığını gördü.

"Onun adı ne?"

"Terren Alta."

Eve ona doğru yürüdü. "Bayan Alta, ben Teğmen Dallas. Kaybınız için üzgünüm."

"Tamam." Gözyaşları döküldü ve aktı. "Annesini etiketleyemeyeceğimi söylediler. Annesi gerçekten çok iyi biri. Oraya gideriz ve

Bazen akşam yemeği."

Trueheart üniformalılara gitmelerini işaret etti ve içeri girdi. "Merak etme Terren. Annesiyle konuşacağız."

"Kellie sadece... Gerçekmiş gibi hissetmiyorum ama ağlamadan da duramıyorum."

"Bu gece ayrılmadan önce onunla konuştun." Eve oturdu.

"Evet. Yogaya gideceğini söyledi, ben de evde görüşürüz dedim. The Glory Hour üzerinde çalışıyorum. Diğer türlü işe birlikte gelip birlikte çıkıyoruz ama Zafer Saati'ne atandım. Bu kış yeni olduğu için geç saatlere kadar gelmiyorum ve dokuz buçuğa kadar da çıkmıyorum. Bazen onda.

"O benim oda arkadaşıım. Kendra erkek arkadaşının yanına taşındığında, Haley ve benim başka bir oda arkadaşına ihtiyacımız vardı. Kellie'yle iş yerinde arkadaş olduk ve kendi başına bir ev tutamadığı için Queens'teki annesinin evine gidip geliyordu, ben de daireyi Haley ve benimle paylaşmaya ne dersin dedim ve ... Fark etmez, değil mi?"

"Arkadaştınız ve bu çok zor. Erkek arkadaşı var mıydı?"

"Özel biri değil. Bazen birileriyle çıkıyor ama çoğunlukla iş seni ayakta tutuyor ve hiçbirimiz ciddi bir şeyle pek ilgilenmiyoruz. Haley'nin birkaç aylık bir kız arkadaşı vardı ama yürümedi. Ve bu da önemli değil. Özür dilerim."

"Sorun değil. İş yerinden biriyle çıkıyor muydu ya da özel biriyle takılıyor muydu?"

"İş havuzunun dışından biriyle çıkmak akıllıca değil ve o da akıllı. Yapış yapış olur. Arkadaşları vardı elbette ama

taşınalı altı ay oldu, daha çok takılıyoruz. Üçümüz."

"Her zamanki ayrılma zamanı mıydı?"

"İşe göre değişir ama yoga geceleri saat yedi gibi çıkar. Spor salonu yakın olduğu için normalden daha geç saatlere kadar kalırdı. Aksi takdirde, beş buçuk ya da altıda çıkmış olurdu. Belki altı buçuk gibi."

"Ama Perşembe akşamları, saat yedi gibi."

"Salı ve Perşembe günleri. Yogayı gerçekten çok seviyor. The Glory Hour'a başlamadan önce birkaç kez onunla gitmiştim."

"Salı." Mars'ın öldürüldüğü gece. "Geçtiğimiz Salı günü saat yedide mi ayrıldı?"

"Ah." Terren gözlerini kapadı, iç çekti. "Hatırlıyorum. Evet, tabii, yediyi biraz geçiyordu. Hatırlıyorum çünkü yedi buçukta toplantım vardı ve Rush'ta görüşeceğimizi söylemek için geldiğinde saate baktım. Bu bir kulüp, ben işten çıktıktan sonra, onun dersinden sonra dışarı çıkacaktık. Haley de bizimle buluşacaktı. Çok eğlendik."

"Yediyi biraz geç," dedi Eve düşünceli bir ifadeyle. "Bir saniye." Ayağa kalktı ve Trueheart'a doğru ilerledi. "Kurbanın çıkış saatini kontrol et."

-Salı gecesi tam olarak istiyorum."

Eve, Peabody'nin içeri girdiğini gördü ve ona beklemesini işaret etti. "Kaydırmalı kartlar - stüdyo güvenliği giriş ve çıkış yapmanızı istiyor." "Evet," Terren gözyaşlarını sildi, burnunu çekti. "Birkaç yıl önce bazı hayranların içeri girmesiyle ilgili bazı sorunlar yaşanmıştı. Sende var

"Ya şimdi lobiden çıkarsınlar, ya da kaydırma yapsınlar." "Kendininkini nerede saklıyordu?"

"Ah, çantasında." "Her zaman mı?"

"Herkes varsa masasının üzerine bırakır ya da cebine koyar. Ya da çantasına."

"Kendininkini masasında mı bıraktı?" "Sanırım, evet."

"Hepsi aynı görünüyor. Kimin kim olduğunu nereden biliyorsun?"

"Üzerlerine isminizi ya da baş harflerinizi yazabilirsiniz. Bazı insanlar bir şeyler çizer. Benimkinin üzerine çizdiğim bir yusufçuk var."

"Bahse girerim gitmek için elinize aldığınızda gerçekten bakmıyorsunuzdur."

Terren omuz silkti. "Masanın üzerinde ya da cebimde." "Doğru. İçinde senin verilerin var, programlanmış."

"Elbette. Adınız, bölgeniz, kimlik numaranız." "Hiç yanlışlıkla başkasınınkini aldığınız oldu mu?"

"Ben yapmadım ama Wally ve Misha bir keresinde kendilerininkini karıştırmışlardı. Hatırlıyorum çünkü sadece birkaç hafta önceydi."

Trueheart geri geldi ve Eve'in kulağına fısıldadı. O sadece başını salladı.

"Terren, Haley ile iletişime geçmemizi, evde olduğundan ya da eve geldiğinden emin olmamızı ister misin? Senin eve götürülmeni ayarlayacağız."

Yeni gözyaşları fışkırdı. "Haley'i istiyorum."

"Dedektif Trueheart tüm bunlarla ilgilenecek."

"Annesi mi?"

"Annesini görmeye gideceğiz. Yardımanız için teşekkürler. Kaybınız için de üzgünüm."

Eve hızla Peabody'nin yanına gitti. "İki erkeğin ifadesini al ve çabuk ol. Onu yakaladık."

"Kim? Nasıl?"

"O şerefsiz Hyatt-Knight'ın yöneticisi. İşin bitince sana bilgi veririm. Tüm ifadeleri alın, ama oyalanmayın."

Dışarı çıktı, soğuk havadan derin bir nefes aldı. Larında Mars için adaleti sağlayacaktı. Bu bir görevdi.

Ama Kellie Lowry için alacağı kesin.

22

Eve, Baxter'a taşındı.

"Trueheart kadın zekânın naklini ayarlıyor ve diğer oda arkadaşının evde olduğundan emin oluyor. O işini bitirdiğinde ve senin de burada işin bittiğinde, bildirim yapmanı istiyorum."

Başıyla onaylasa da Baxter onu işaret etti. "Sen vurdun."

"Sizi haberdar ettiğimiz için özür dileriz, ancak bu konuda harekete geçin."

"Bana bir kemik at."

"Knight'ın yöneticisi, Bill Hyatt. O sıçan piçini sevmediğimi biliyordum ama bir mazereti vardı - Mars saldırıya uğradığında buradaki binadaydı. Ama bu onun suçu değildi. Kellie Lowry'nin üzerine atmış. 19-26'ya kadar binada olan oydu. Ve buradan ayrılan da o.

-On yedi on beşte çıkışını yapmış. Onu Du Vin'e yerleştirebildiğimizde şehir merkezine ulaşması için bolca zamanı olacak."

"O kızı öldürdü, kaldırımda kanlar içinde bıraktı, sırf oturum açsın diye mi?"

"O yaptı."

"Yakala şu sıçan piçini, patron."

"Buna güvenin."

Kendisine bir fincan kahve ikram eden Roarke'a döndü.
"Te ekk rl r."

"   alyeyi koruyan    alye. Garip bir şekilde  iirsel."

"Onu Mars'la i il kilendiremedim - kitaplarında, listesinde yoktu ve baktım. Sonra bugün Mars'ın orada kendini evinde gibi hissettiğini öğrendim. Onunla bazı anlaşmaları olmuş olmalı. Neler olduğunu anladı, hoşuna gitmedi. Bir noktada onunla y zle mesi, onu uyarması, bana yaptığı gibi biraz yüzüne vurması beni  a ırtmazdı. Ve onun yüzüne gülmesi de beni  a ırtmazdı. O sadece bir asistan, değil mi? Bir uçak. Onu endi elendirmed ."

Roarke, "Cinayet bir çalışan için biraz fazla bir şey," diye yorumladı.

"Bazı insanlar i lerini çok fazla ciddiye alıyor. Sen çıkabilirsin, evine git. Ben bunu paketleyece im."

Roarke ona, "Mars, o her neyse, benim katımda kan kaybından öldü," diye hatırlattı. "Bunu ben halledede im."

"Tamam. Baxter, sen ve Trueheart stüdyoya gidip daha fazla ifade almalısınız. Hyatt'ın ofisi ve elektronik eşyaları için arama emri  ıkartaca ım."

"Ne yapacağımızı biliyoruz, Dallas. Bu i i halledede iz."

Bundan emin olunca PPC'sini çıkarıp Hyatt'ın bilgilerine baktı. "Handy, be  blok ötede oturuyor."

Memnun, Reo'yu etiketledi. "Bazı izinlere ihtiya ım var."

Peabody ortaya çıktığında, tutuklama emirleri hazırды.

Peabody, "Biri bana bir şey söylesin," diye rica etti.

"Konu  ve yürü."

Eve uzun adımlarla arabaya yöneldi ve yolda Peabody'ye ayrıntıları anlattı.

Peabody arka koltuğa yerleşirken, "Log-out'u için," dedi. "Birini log-out'u için öldürdü. Ama... neden? Kullanmış, belli ki geri değiştirmiş. Kimse bilmiyordu."

Eve'in içini kemirdi. "Onu mazereti konusunda zorladım ve onu kızdırdığımdan emin oldum. Ve güvenlikle birlikte onu tekrar zorladım. Nadine, Knight'ın stüdyosundaki bir kaynak üzerinde çalıştı. İkinci zorlamadan haberi oldu ve endişelendi diyebilirim."

Orospu çocuğu, diye düşündü Eve. Orospu çocuğu piç.

Kana bulanmış çiçekli pantolon, kaldırıma yayılmış siyah saç kanatları. İyi bir annesi olan Queens'li bir kız.

"Lowry'yi öldürdü," diye devam etti, "kıçını kurtarmak için, ama tıpkı Mars'ı öldürerek Knight'ın sırlarını ifşa ettiği gibi, Lowry'nin canını alarak ne yaptı? Kendini ve o korkak beyaz kıçını ifşa etti."

"'Eşek sıpası' mı?" Roarke tekrarladı.

"Kızgınlığım. Kızgınlığımı atlatmam gerek. Mars'ın kâr için hayatları sömürmek gibi bir sorunu yoktu. Bunu bir bilim haline getirdi. Ama insanları öldürmedi. Mars'ı öldürdü, büyük ihtimalle Annie Knight'ı korumak gibi patolojik bir takıntısı olduğu için ve İrlandalı kıçına bahse girebilirsin ki Bicford'a karşı büyük bir nefret besliyor, çünkü Bicford onun ulaşamadığı Knight'a ulaşabiliyor, onun ulaşamadığı bir ilişkisi var.

"Lowry'yi öldürdü çünkü belki, sadece belki, çıkışlara daha yakından bakabilirdik."

Peabody, "Ondan hemen hoşlanmadınız," diye onayladı.

"Hayır, ondan hoşlanmadım. Ama insanları öldürebileceklerine karar vermeyen pek çok insandan hoşlanmıyorum. Yerde ya da sokakta kan kaybından ölsün diye birinin atardamarını kesmeye karar vermeyenleri. Ve ne var biliyor musunuz?"

Tanrım, çok kızgındı!

"Er ya da geç, başka biri olacaktı. Knight'a davranılması gerektiği gibi davranmadığını düşündüğü biri, bir şey için yoluna çıktığını düşündüğü biri. Bunu yine yapardı, çünkü artık bu onun çözümü."

Roarke caddenin ikinci katındaki boş yer yerine bir arsayı tercih etti. Yürümek karısına, iyice sinirlenmiş olan polisine sakinleşmesi için biraz daha zaman kazandıracaktı.

"Bunu çıkar için, aşk için, nefret için yapmadı, deli olduğu için yapmadı. Sıcak kanla değil, soğukkanlılıkla. Sadece yapıldı."

Sinyal verdiğiinde 'link'ini çıkardı. "Tamam, Reo geldi. Hem arama emri hem de tutuklama emri. Bize biraz destek getir Peabody," diye ekledi arabadan inerken. "Biz onun evine bakarken onu içeri alacağız. Silahı atmadığına bahse girerim ve elektronik cihazlarında öldürme yöntemiyle ilgili bazı veriler bulacağımızı çok iyi biliyorum, her iki cihazda da."

"Bunun için McNab'i etiketleyebilirim."

"E-geek'imiz burada. McNab'i etiketleyin ve ona toplanmasını söyleyin, bu gece gidiyorsunuz."

"Ben- Ne?" Peabody neredeyse 'link'ini sallıyordu. "Bu gece mi? Şimdi bu gece mi? Ama-"

"O bir korkak, o bir amatör, o bir pislik." Eve kelimeleri ezerek söyledi. "Onunla kutuda başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Evet, yani, hayır. Ama-"

"McNab'a söyle Feeney ile görüşsün. Bu gece onlar için bir mekik ayarlayabilir misin?" diye sordu Roarke'a.

"Ne zaman istersen."

Peabody'nin gözleri dolunca Eve ona bir parmak salladı. "Beni bir daha kızdırma. Sadece atlatmaya çalışıyorum."

"Tamam, ama ben sadece..." Yumruklarını havada salladı, kalçalarını hoplattı, hızlı bir dans yaptı. Sonra kollarını Roarke'a doladı. "Ona sarılırsam bana da zarar verir. O yüzden bu bir duble. Çok teşekkür ederim."

"Duble alacağım." Ve iyi bir önlem için başının üstünü öptü. "Rica ederim."

"İşin bittiyse," dedi Eve soğukkanlılıkla, "belki şu yedekleme işini halledebilirsiniz. Böylece bu katil herifi içeri aldırabiliriz."

"Yedekler tarihindeki en iyi yedeği alacağım."

Eve Hyatt'ın binasını incelerken o da bunu yapmaya devam etti. On iki katlı sahte bir kahverengi taş olduğuna karar verdi. Eski görünmek için inşa edilmiş, iyi bir güvenlikten daha fazlasına sahip.

Bu konuda ustalaştı.

Lobi boş ve sessizdi, ikincil güvenlik misafirlerin kayıt yaptırmasını ve sakinlerin asansörler veya merdiven boşluğu için kart kullanmasını gerektiriyordu.

Lanet olası kaydırmalar, diye düşündü.

"Şunu atlar mısın?" Peabody McNab'i işaret ederken Roarke'a güvenlik istasyonuna doğru gitmesini işaret etti.

"Paketliyoruz. Evet. Sonra anlatırım. Feeney'i etiketle, tamam mı? Dallas bu gece gidebileceğimizi söyledi. Evet, bu gece. Woo! Biliyorum, biliyorum."

Eve polislere yakışmayan bu kıkırdama karşısında gözlerini devirdi ama yine de biraz gülümsedi.

"Hayır, hayır, konuşmayı bırak, toplanmaya başla. Tamamen, tamamen. Mag!" Peabody uzun, yüksek sesli bir öpücük sesiyle bitirdi.

"Üzgünüm," dedi Eve'e.

"Bu konu hakkında asla konuşmayacağız."

Roarke sırtırken Eve asansörü çağırmak için efendisini kaydıldı. "Sekizinci kat," diye emretti. "Kayıt cihazlarını çalıştırın. Beni gördüğünde kapıyı açmak istemeyecektir. Eğer reddederse, bunu sen halledebilirsin," dedi Roarke'a.

"Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

"O sekiz-on bir." Asansör açıldı ve dışarı çıktıklarında, otuzlu yaşlarının ortasında, koyu kırmızı paltolu, sarı saçlarını savurmuş bir kadının sekiz-oh-altı'dan çıktığını gördü.

"Affedersiniz." Eve rozetini kaldırdı.

"Ah!" Kadının çekici yüzü, beklenmedik bir şekilde polisle karşı karşıya kalındığında yaşanan tipik tedirginliği sergiliyordu.

"Bill Hyatt-eight-eleven'ı tanıyor musun?" "Ben... evet. Biraz tanıyorum. Pek tanımıyorum ama-" "Bana bir iyilik yapar mısın? Sadece zilini çal."

"Um... tamam."

Koridorda ilerlerken Roarke, "Oyunbozan," diye yorum yaptı.

Sarışın zili çaldı.

"Sadece orada dur ve bir dakika gülümse. Teşekkürler."

Böylece sarışın hafif gergin bir gülümseme oluşturdu.

Kapı açıldı. Duştan yeni çıktığı belli olan Hyatt'ın saçları hâlâ biraz nemliydi ve erkeksi çam kokusu etrafa yayılıyordu. "Selam, Cynthia. Ne yapabilirim-"

"Teşekkürler," dedi Eve, sarışını kenara itti ve bir omzunu açık kapıya dayadı. "William Hyatt, bu binaya girmek ve arama yapmak için usulüne uygun olarak yetkilendirildik ve arama iznimiz var." Hâlâ elinde tuttuğu rozeti gösterdi. "Beni hatırladınız mı? Dallas, Teğmen Eve. NYPSD."

O konuşurken kapıyı iterek kapatmaya çalışsa da, Roarke ve Peabody ile birlikte kapıyı zorlayarak içeri girdi.

"Bu çok çirkin!"

"Evet, öyle ve daha da iyiye gidiyor. William Hyatt, cinayet şüphesiyle tutuklusun - bu birinci derece, iki suçlama. Mars'tan kurtulamayacaktın Bill, ama Kellie Lowry'yi öldürmeden önce daha iyi bir şansın vardı."

Peabody kapıyı kapatmadan önce koridordaki sarışın küçük bir şok sesi çıkardı.

Belki de Eve onu zapt etmek için hemen harekete geçmek yerine acele etmedi. Ve dönüp kaçtığı anda ödüllendirildi.

"Gerçekten mi?" Bir kapı çarparken küçük (biraz da memnun) bir iç geçirdi. "Ben hallederim."

"Bırak o anı yaşasın." Roarke Peabody'nin kolunu okşadı. "Hâlâ kızgınlığını atlatmaya çalışıyor."

Eve kapıya doğru yürüdü, başını eğdi. İç kapı, diye düşündü. Pek zor değil.

Ve tekmeledi.

Yatak odasının karşısında, Hyatt bir pencereyi açmak için uğraştı.

"Olduğun yerde kal." Odanın içinde gezinirken bunu yumuşak bir şekilde söyledi. "Tekrar ediyorum, tutuklusunuz."

Etrafında döndü ve ona özensiz bir yumruk attı. Özensizliği, ona yumruğu yemeye ya da savuşturmaya karar vermesi için zaman kazandırdı. Bir serserinin zayıf bir yumruk atmasına izin veremeyeceğine karar verdi. Kayıtlar yumruğu gösterecekti.

Tek yapması gereken sola doğru eğilmekti. Kendi momentumu onu taşıdı. Ve Nadine'in çürük parmak eklemleri hakkındaki düşünceleri bu koşullar altında doğru olduğu için Eve onun kışına bir tekme attı ve onu yere serdi.

"Tamam, kaçmaya teşebbüs, direnme ve bir polis memuruna saldırmaya teşebbüsü de ekliyoruz."

Adam onu tekmelemeye çalıştıkça ellerini arkasından sürükledi, solucan gibi kaçmaya çalıştı.

"Avukat, avukat!"

"Tamam Bill, diğerleriyle birlikte bunu da alacaksın. İşte buradalar."

Gözden geçirilmiş Miranda'yı okudu. "Haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anladınız mı?"

"Avukat, avukat, seni kaltak. Seni amcık." "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Onu ayağa kaldırdı, titizlikle temiz, kesinlikle düzenli ve takıntılı bir şekilde modaya uygun odadaki bir sandalyeye itti. "Otur!" diye tersledi. "Kalkmaya, bana saldırmaya ya da tekrar kaçmaya çalışırsan, hoşuna gitmeyecek önlemler almak zorunda kalacağım. Biliyorsun Bill, seni kilitledik. Dahası, evine girdiğimizde kilidi iki katına çıkaracağız çünkü

cinayet silahını burada sakladığına bahse girerim."

Gözleri alçak, üç çekmeceli, parlak siyah, gümüş süslemeli ve topuzlu bir büroya kaydı.

"Ciddi misin? İşi çok kolaylaştırıyorsun. Peabody, mühürlenmeliyiz. Bir saha kitine ihtiyacımız var."

Roarke cebinden küçük bir kutu çıkardı. "Aracınızın orta bölmesinden."

"Çok beceriklisin."

"Ben kiti getireyim. Daha fazla adım, daha fazla kalori yakmak için," dedi Peabody Roarke itiraz edemedi. "Bu küçük bikinim var."

Eve ona hırlayamadan hızla dışarı fırladı. Bunun yerine, Roarke kapı pervazına yaslanırken, Eve ellerini mühürledi. "Şimdi dur tahmin edeyim." Hyatt'ın taşlaşmış yüzünü izledi. büroya doğru yürüdü. "Bu mu?" Adam bakışlarını aynı hizada tutmaya çalışırken parmağını orta çekmecenin önünde gezdirdi.

"Yoksa..."

Gözleri aşağıya kaydı.

"Sana baktırdım." En alttaki çekmeceyi açtı. "Spor yaptığınızı görüyorum, Kellie Lowry'nin kullandığı spor salonuyla aynıysa hiç şaşırmam. Birbiriyle uyumlu kıyafetler, çok şık," diye ekledi onları karıştırırken.

"Pis ellerini eşyalarımın çek."

"Hey, yeterince temizler ve merhaba, arama emri. Şu düzgünce katlanmış spor çoraplarının altına ve plastik kılıfının içine bakın."

Elinde bir neşter tutuyordu. "Tamamen temiz ya da bahse girerim öyle sanıyorsun. Tüm kanı temizlediğini sanıyorsun. Bunu yapmak gerçekten zor. Ve bunu başarsan bile, soru şu olacak

vasat bir talk-show sunucusunun kucak çocuğu, spor çoraplarının altında tıbbi bir neşterle ne yapıyor?"

"Vasat! Annie Knight bir ikon! Onun adını ağzına almaya layık değilsin."

Tepkisi ona tam da istediğı şeyi verdiğinden, tekrar gülümsedi. "Ah, aşık mısın?" Alaycı bir şekilde kelimeyi uzattı.

O yukarı doğru hamle yapmaya başladığında, Roarke bir yılan gibi hızlı hareket etti. Sadece bir elini Hyatt'ın omzuna koyup onu tekrar aşağı itti. "Teğmenin seni koyduğı yere oturmak isteyeceksin."

Zil çalınca Eve, "Bu üniformalar olmalı. Sakıncası var mı?"

"Hiç de değil. Sadece seni koyduğı yere," dedi Roarke Hyatt'a ve üniformalıları içeri almak için ayrıldı.

"Pişmişsin, Bill." Eve neşteri inceledi. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Bunun bir ağırlığı olacak. Bir de kartlı geçişler, girişler var. Du Vin'den çıkarken sahip olduğun akılla sıraya gireceksin. Peki ya daha iyisi? Bilgisayarında bulduklarımız. Çünkü senin gibi biri mi? Bir organizatör, bir planlayıcı, detaylarla, programlarla ilgilenen biri? Her şeyi yazmışsın. Onları nasıl öldüreceğini, ne kadar süreceğini araştırdın. Zaman tuttun ve hepsini yazdın."

"Elektronik cihazlarıma giremezsiniz."

"Arama iznim ve rozetim farklı diyor. Memurlar." İki üniformalıya başıyla işaret etti. "Bu pisliği merkeze götürün. Avukat tutma hakkını kullandı, o yüzden bir avukatla görüşmesine izin verin."

avukat, sonra onu Holding'e koyun. Roarke, sen e-görevdesin. Beni gururlandır."

"Ben bunun için yaşıyorum."

"Beni tutuklayacak mısınız? Beni mi? Onun ne olduğunu biliyor musun? Ne yaptığını? Onu neden tutuklamadınız?"

Karıştır onu, diye düşündü Eve. Sadece karıştırmaya devam et. "Bill, avukat tutma hakkını kullandın ama konuşmaya devam ediyorsun. Gerçekten çeneni kapatmalısın."

"Bana çenemi kapatmamı söyleme! Söyleyeceklerim var."

Eve yanındaki eliyle üniformalılara geri dönmelerini işaret etti. "Şu anda avukat tutma hakkınızdan feragat ediyor musunuz? Avukat istiyor musun, istemiyor musun? Kararını ver Bill."

"Avukat tutmaya hazır olduğumda avukat tutacağım. Beni dinleyeceksin."

"Şu anda avukat tutma hakkınızdan feragat ediyor musunuz?" Eve tekrarladı.

"Evet. Ve sen de dinleyeceksin!"

Eve yürüdü ve yatağın kenarına oturdu. "Memnuniyetle, her şekilde paramı alırım. Burada kayıt altındayız, Bill."

"O bir örümcekti, bir sülük."

"Kim?"

"Çok iyi biliyorsun. Larında Mars. Annie'ye şantaj yapıyordu, Annie'nin henüz genç bir kızken bir tecavüzcüye karşı kendini nasıl savunduğuna dair bir hikayeyi ortaya çıkarmakla tehdit ediyordu. Aylar boyunca kanını akıttı. Mars, bunu Annie'nin kafasına kaktı, hikayeyi Annie'nin biyolojik annesi gibi fahişelik yaptığı ve biyolojik annesi gibi bir keş olduğu şeklinde değiştireceğini söyledi. Annie kendini evine kilitliyordu.

ve hüngür hüngür ağladı. Peki Bic bu konuda ne yaptı? Hiçbir şey yapmadı! Onun acısını dindirmek, onu korumak için hiçbir şey yapmadı." "Yani yaptın."

"Çok haklısın."

"Bütün bunları sana anlattı mı? Annie mi? Yardım için sana geldi mi?"

Çenesi yukarı kalktı. "Kendini asla bu şekilde rahat bırakmazdı, asla eğilmesine ya da yardım istemesine izin vermezdi. Ama aylar önce ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordum. Kilo kaybetmişti, uyuyamıyordu. Bic'le birlikte ofisine kapanıp bu konuyu konuşuyorlardı."

"Özel ofisi mi?" Eve sordu. "Özel ofisinde yaptıkları konuşmaları mı dinledin? Oh, Bill, ofisini mi dinledin?"

Çenesi gerildi. "Ben Annie'nin kişisel asistanıyım ve onun neye ihtiyacı olduğunu çoğu zaman ondan önce bilmem gerekiyor. Ruh halini, yaşadığı zorlukları bilmem gerekiyor. Onu korumak için yapılması gerekeni yaptım. Annie'ye göz kulak olan bendim, Bic değil. O kaltakla yüzleşen bendim, Bic değil."

"Mars'la ne zaman yüzleştin?"

"Aylar önce. İsteddiği zaman içeri giriyor, küçük parçalar, hatta Annie'nin programa çıkmak için dürüstçe, açık yüreklilikle çalıştığı insanlarla derinlemesine röportajlar yapıyordu. Bunun için Ilene Riff'e teşekkür edebilirsin. O sürtüğü isim ve zaman vererek besleyen oydu. Tutuklayın onu."

Zehrini kusarken Eve, Riff'in kendini şanslı sayabileceğini düşündü. Hyatt eninde sonunda onu öldürecekti.

Ama o basitçe, "Not edildi. Mars'la yüzleştiniz."

"Çok haklısın, söyledim. Ona Annie'ye eziyet etmeyi bırakması gerektiğini, buna müsamaha göstermeyeceğimi söyledim. O da bana güldü, hakaret etti. Polise gitmem için beni cesaretlendirdi ve eğer gidersem Annie'nin mahvolacağını ve suçlunun ben olacağımı söyledi."

"Onu durdurmak için kelimelerin yetmeyeceğini anladın." Kendi kahramanlık versiyonunda kaybolan Hyatt öne doğru eğildi.

"Onunla konuşulamayacağını, ikna edilemeyeceğini anlıyor musun? Annie'nin kanaması vardı. Sorun para değildi, strestti, o kadar genç ve savunmasızken başına gelen korkunç bir şeyin sürekli hatırlatılmasıydı."

"Mars'ın kanını akıtmaya karar verdin. Kelimenin tam anlamıyla."

"Bu adaletti. Adaletten yana olman gerekiyordu ama Annie'den yana olmadın, değil mi? Bir örümceği yok ettim. Yapılması gerekeni yaptım."

Eve kayıtsız bir ses çıkardı. "Planlama gerekiyordu, hakkını vereyim. Planlama ve hassasiyet ve biraz da şiiresslik diyebiliriz. Sana güldüğünden beri geçen ayları bunu planlayarak, onun rutinini takip ederek geçirdin."

"Kirleri ve sırları ortaya çıkarabilen tek kişi o değildi. Aynı şeyi başka birçok insana da yaptığını öğrendim. Onları ifşa etmemek için onlara para ödetiyordu. Bazılarının bunu hak ettiğine şüphe yok," dedi küçümseyerek, "ama o aşağılık biriydi."

"Her şeyin şiiresselliğine geri dönelim. Bu yöntemi nasıl buldun?"

"Kanamasını istedim - adalet bu. Onu nasıl kanatacağımı buldum."

"Zekice. Ve sen de onun buluşma yerlerini, rutinlerini biliyordun."

"Kurbanlarının orada oturup içkilerinin parasını ödemesi hoşuna gidiyordu. Bundan ne kadar hoşlandığını görebiliyordum."

"Kellie Lowry ile kaydırmalı kartları değiştirmeye nasıl karar verdiniz?"

"Onun da bir rutini vardı. Haftada iki kez yedi ile yedi buçuk arasına kadar kalırdı. Saat gibi. Mars, Salı günleri Du Vin'de kanını akıttığı insanlarla buluşur ve onlarla işini en geç yedi buçukta bitirirdi. Kellie'nin kartıyla çıkış yapmam, biri sorarsa ihtiyacım olan mazereti sağlıyordu. Mars genellikle çıkmadan önce tuvalete giderdi. Bir sonraki gideceği yer için kendini hazırlardı. Ben sadece beklemek zorundaydım."

Eve, "Onu aşağıya kadar takip ettin," diye sordu.

"Ona bir dakika verdim, aşağı indi. Hızlı olmalıydı. Zamanını ayarlamıştım. Gerekirse kapıyı bir dakikalığına kapatabilirdim ama kan kaybından ölmesi dört ya da beş dakikayı bulacak olsa da girip çıkmalı ve gitmeliydi."

Nefes almak için durdu ve bir an dalgın dalgın baktı. "Yapılması gerekiyordu," diye sonuçlandırdı. "O durdurulmalıydı."

"Kadınlar tuvaletine girdin."

"İçeri girdiğimde bana sırttı. Sırttı ve aletim olmadığını bildiği için kadınlar tuvaletine gitmem gerektiğine dair aşağılayıcı bir yorum yaptı. Ona doğru yürüdüm - kulaklarım uğulduyordu, uğulduyordu, ama ona doğru yürüdüm. Kolunu tam alıştırma yaptığım yerden kestim. O zaman sırtmadı."

Gözlerinde yaşlar birikti. "'Bu Annie için,' dedim kolunu tutup sendeleyerek geri çekildiğinde. Annie için. Onu kesmeye devam etmek istesem de dışarı çıktım. Her ihtimale karşı kapıyı on saniye kadar tuttum. Bacaklarım biraz titriyordu ve nefesimi toplamam gerekiyordu. Sonra merdivenlerden çıktım, bir grup insanın arkasından yürüdüm. Ve iş bitmişti. Annie özgürdü."

"Evet. Pürüzsüz."

Peabody'nin elinde saha kitiyle geri döndüğünü ve ortağının tekrar rahatladığını görmüştü. Ama Hyatt'a odaklanmaya devam etti.

"Ertesi gün benim ve ortağımın Annie ile konuşmamızı engellemeye çalışmak, avukatla temasa geçmek, çok sert bir şekilde geri adım atmak hiç de hoş değildi."

Gözleri açıldı ve yüzünde bir miktar hakaret belirdi. "Bu beni bir an şaşırttı. Polislerin Mars'ın ne yaptığını bu kadar çabuk anlamasını beklemiyordum. Madem bu kadar hızlı anlayabiliyordunuz, neden onu daha önce durdurmadınız?"

"Ne yaptığını öğrendiğinizde neden blöfünü görüp polise gitmediniz?"

"Ve Annie'ye ihanet mi edeceksin?" Adam içtenlikle şaşırmış görünüyordu. "Ona asla ihanet etmem. Onun iyiliğini asla riske atmam."

"Doğru. Onun yerine onun için öldürdün."

"İşkenceye son verdim. Birini savunmak için öldürdüm. Bu bir suç değil, kahramanlık!"

"Tamam, bu şekilde de bakabilirsin." Eğer götün tekiysen, diye düşündü. "Ama bir de Kellie var. O hiçbir şey yapmadı. Annie için bir tehdit değildi."

"Kellie için üzgünüm. İkincil hasar. Olur böyle şeyler," dedi ve Eve'in kızgınlık seviyesini tehdit eden bir omuz silkme hareketiyle

tekrar yükselmek için. "Ve bu senin hatan. Benim değil, senin." "Benim hatam mı?"

"Bana senin baktığın gibi bakmak. Benimle konuştuğun şekilde. İtip kakarak, alay ederek. Sana söyledikten sonra bile o gece ne zaman ayrıldığımla ilgili sorular sorduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Benim hakkımda ve Salı günü ne zaman çıkış yaptığım hakkında sorular sordun. Ve Junie'nin Nadine Furst'ün adamlarından biriyle Mars hakkında konuştuğunu çok iyi biliyorum ve bu Annie'ye yol açabilir ve eğer beni ayrılırken gören olup olmadığını sormaya başlarsan bu bana yol açabilir. Eğer etrafı kurcalamaya başlarsan. Kendimi korumak için yapmam gerekeni yaptım."

"Kellie'nin 30 Rock'tan çıkmasını bekledin."

"Biraz arkadan koşuyordu, ben ona çarpana kadar beni görmedi bile."

"Kolu yerine bacağına saldırdın."

"Üzerinde ceket vardı, ayrıca uyluk daha hızlı kanayacaktı. Acı çekmesini istemedim. Ben zalim değilim."

"Annie'yi korumak için Mars'ı öldürdün. Kellie'yi de kendini korumak için öldürdün."

"Annie'yi de korudu - kendimi korumak Annie'yi korudu. Bunun sona ermesi gerekirdi. Burada olmamalıydın."

"Buradayım Bill. Sana zarar vermeyen genç bir kadının başında dikildikten sonra buradayım. Şu anda bildiğim kadarıyla kimseye zarar vermedi. Acı bir kış gecesinde kaldırıma yığılıp kan kaybından öldüğü yerde cansız bedeninin başında durdum. Çünkü onu başka bir kadını öldürmek için kullanmaya karar verdiniz. Çünkü ifşa olma riskini almaktansa onun hayatına son vermeye karar verdin. Yine de ifşa oldunuz ve Kellie Lowry hala sizin elinizle öldü."

"Peki ya Annie? Onun çektikleri ne olacak? Seni kalpsiz sürtük! Annie ne olacak?"

"Bunun için sana teşekkür edeceğini düşünüyor musun? Onunla tam olarak iki kez konuştum ve biliyorum ki ondan alacağın teşekkür bu değil. Bu bir tiksinti ve keder ve şimdi daha fazla acı çekecek çünkü onu öldürmek için bir bahane olarak kullandın."

"Onu tanımıyorsunuz. Onu anlamıyorsunuz. Onu ben korudum!"

"Acınacak haldesin." Eve ayağa kalktı. "William Hyatt, Larinda Mars ve Kellie Lowry'nin önceden planlanmış cinayetlerini itiraf ettin. Birinci dereceden iki cinayet ve daha hafif suçlamalarla tutuklusun. Başka suçlamalar da eklenebilir. Onu içeri alın, gözümün önünden kaybolsun. Orospu çocuğunu tutuklayın."

"Annie'yi savundum!" niformalılar etrafını sararak onu sandalyeden çekip çıkardıklarında çırpındı. "Onu savundum. Ben bir kahramanım! Bir avukat istiyorum."

"Evet, evet. Avukatını ağırsın. Bakalım avukatı az önce söylediği şeyleri nasıl kayda geçirecek. ıkarın onu dışarı."

Bir an durdu ve üniformalılar onu sürükleyerek götürürken bağırışlarını duymazdan geldi. Ve neteri inceledi. Ne kadar küçük bir şey, diye düşündü. Hayat kurtarmak için yaratılmış. Bazıları her zaman iyiyi irkine çevirir.

Dışarı ıktı ve Peabody'nin yaşam alanını aratırdığını gördü.

"Bölmek istemedim," dedi Peabody. "Duyabiliyordum. Onu yakaladığınızı biliyordum."

"Evet. O artık PA'nın sorunu olacak. Belki de Mira'nın." Eve cinayet silahı için saha kitinden bir kanıt torbası çıkardı. "Roarke?"

"Küçük ikinci yatak odası ev ofisine dönüştürüldü. Orada Annie Knight'ın fotoğrafları, posterleri ve ikisinin fotoğraflarıyla dolu küçük bir tapınak da var. Siz öğrenene kadar normal görünüyor. Ve öğrendiğinizde, biraz iğrenç oluyor. Her neyse, Roarke her şeyi almış."

"Öyle olacağını düşünmüştüm. Evine git, Peabody. Meksika'ya git."

"McNab benim için paketlediğini mesaj attı, bu biraz korkutucu ama ne fark eder. Ona mesaj attığımda benimle nakil aracında buluşacak. Minnettarlık konusunda aptalım, Dallas. Bu molaya gerçekten ihtiyacı var."

"O zaman git ona ver."

"Gidiyorum." Paltosunu, şapkasını ve atkısını aldı. Sonra hızla Eve'e koştu, sıkıca sarıldı ve hızla dışarı çıktı. "Adios, amiga!"

"Evet, evet. Hasta la her neyse."

Ofise doğru yürüdü, Roarke düzenli bir masada oturmuş, Hyatt'ın d ve c'si üzerinde çalışıyordu. "Kaldır şunu," dedi Roarke.

"Ne uzakta?"

"Ona daha erken ulaşmış olsaydınız ya da onu belli bir şekilde zorlamamış olsaydınız Kellie Lowry'nin hayatta olacağı fikri. Bu, Mars'ın bir meslektaşınızla içki içerken öldüğünü söyleyerek kendinizi suçlamak kadar yanlış ve bencilce bir düşünce."

"Bunun üzerinde çalışıyorum çünkü daha iyisini biliyorum. Ve ego çatlağından hoşlanmıyorum."

"Gerçek çoğu zaman acımasızdır. Hepsi burada," diye devam etti. "Yöntem arayışları, bir insanın ortalama olarak ne kadar süre kan kaybından öleceği, vücudun bu belirli yaralardan nasıl kapandığı vb. N e ş t e r i yaklaşık iki ay önce tıbbi malzeme satan bir yerden internet üzerinden sipariş etti." "Planlama ve pratik zamanı." Okumak için yanına geldi

omzunun üstündeki ekran.

"Evet. Mars'ın hareketlerini, uğrak yerlerini titizlikle detaylandırdı ve onu izlerken tespit ettiği bazı işaretleri listeledi. Bir droid üzerinde çalışmış. Şuradaki dolapta."

Eve yürüdü, dolabı açtı, kollarında ve kalçalarında sayısız yara izi olan ekonomi droidini inceledi.

"Kellie Lowry de burada. Aynı spor salonunu kullanmaları konusunda oldukça haklıydın. Hatta onunla birkaç yoga dersi bile almış. Ayrıca Annie Knight'a adanmış birkaç dosyası var."

"Onunla ilgili dosyaları olmasaydı çok şaşıırırdım." Roarke, "Kendini ona aşırı derecede adamış," dedi. "O bir ve gerçekten de kendisini -sizin deyiminizle- onun parlak şövalyesi olarak görüyordu. Bic'e olan saygısı son aylarda azalıyor. Artık iğrenmeye kadar vardı. Zaman içinde daha da ileri gidebileceğine inanıyorum."

O vahşi mavi gözler Eve'inkilere kaydı. "Orası Mira'nın bölgesi, ama tekrar öldürseydi, tanrıçasına işkence edilmesine izin verdiğine inandığı adamı ortadan kaldırmakta kendini haklı hissedecekti."

Roarke Eve'in eline uzandı. "Yani büyük olasılıkla bir hayat kurtardığınızı düşünün. Ve bu tür bir takıntı büyüyebilir ve

Bildiğiniz gibi. Önce Annie'yi, sonra da kendisini öldürene kadar kendini kaybetmiş olabilir."

"Mira bölgesi, ama evet, görebiliyorum." Kafasında çoktan oraya gitmişti. "Baxter ve Trueheart'a bu işi bitirmelerini söyleyeceğim. Aramayı tamamlasınlar, elektronikleri alsınlar. Onların da bu işte bir rolü olmalı. Bunu yazmam gerekiyor. Evde." Onun elini sıktı. "Hadi eve gidelim."

"Hadi eve gidelim," diye kabul etti.

Mühürlü silahı Baxter ve Trueheart için masanın üzerine bıraktı, yaşam alanına geri döndü ve saha kitini aldı. "DeWinter'ı etiketlemem gerek, yapacağımı söylemiştim. Ve Nadine'i. Nadine daha uzun sürer."

"Evden."

"Evet, evden." Dışarı çıktı, kapıyı mühürledi ve asansöre doğru yürürlerken Baxter'ı etiketlemek için 'link'ini çıkardı.

Arabaya ulaştıklarında kar başlamıştı, siyah gökyüzüne ve şehrin parlak ışıklarına karşı ince, dönen taneler.

Ev, diye düşündü, gölgelerin sürgün edilebildiği yer. Önemli olan her şeyin orada olduğu yer.

"Etiketleri yaptıktan ve bunu yazdıktan sonra, bir şişe şarap içelim ve bir video izleyelim. Komik bir şey. Aptalca komik bir şey. Saçma bir şey."

"Bunlardan birini bulabilirim."

"Beni asla hayal kırıklığına uğratmadın." Saha takımını yerleştirdi ve ona döndü.

Ve en azından şimdilik bunu bir kenara bıraktı. Bir an için ona doğru eğildi, etrafını sardı ve

Kar acıya karşı bembeyaz sivrulurken onu öptü.

J. D. ROBB'UN BAŞLIKLARI

Ölümde Çıplak

Ölümde Zafer

Ölümde

Ölümsüzlük

Ölümde Coşku

Ölümde Tören

Ölümde İntikam

Ölümde Tatil

Ölümde Komplo

Ölümde Sadakat

Ölümde Tanık

Ölümde Yargı

Ölümde İhanet

Ölümde Baştan

Çıkarma Ölümde

Yeniden Birleşme

Ölümde Saflık

Ölümde Portre

Ölümde Taklit

Ölümde Bölünmüş

Ölümde Vizyonlar

Ölümde Hayatta

Kalan Ölümde

Köken

Ölümdeki Hafıza

Ölümde Doğmak

Ölümdeki

Masumiyet

Ölümde Yaratılış
Ölümde
Yabancılar
Ölümde Kurtuluş
Ölümde Vaatler
Ölümde Akraba
Ölümde Fantezi
Ölümde Şımarıklık
Ölümde İhanet
New York'tan
Dallas'a Ölümde
Şöhret Ölümde
Yanılsama
Ölümde Hesaplanmış
Ölümde Nankör Ölümde
Gizlenmiş Ölümde Şen
Ölümde Takıntı Ölümde
Adanmış
Ölümde Kardeşlik
Ölümde Çırak
Ölümde [Yankılar](#)
[Ölümde Sırlar](#)

ANTHOLOGIES

Sessiz Gece
(Susan Plunkett, Dee Holmes ve Claire Cross ile birlikte)
Bu Dünyanın Dışında
(Laurell K. Hamilton, Susan Krinard ve Maggie Shayne ile birlikte)
Hatırla Ne Zaman
(Nora Roberts ile)
Gecenin Bir Vakti

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Gecenin Ölüsü

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölüm Süitinde

Üç Kişi 606

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölümde

Kayıp

(Patricia Gaffney, Mary Blayney ve Ruth Ryan Langan ile birlikte)

Diğer Taraf

(Mary Blayney, Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölüm Zamanı

Huzursuz

(Mary Blayney, Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay ile birlikte)
McComas)

Ayna, Ayna

(Mary Blayney, Elaine Fox, Mary Kay McComas ve R. C. Ryan ile birlikte)

Tavşan Deliğinden Aşağı

(Mary Blayney, Elaine Fox, Mary Kay McComas ve R. C. Ryan ile birlikte)

Yazar Hakkında

Bruce Wilder

[J. D. Robb](#), aralarında fütüristik gerilim türündeki In Death serisinin de bulunduğu iki yüzden fazla romanın New York Times çoksatan yazarının takma adıdır. Yazarın kitaplarının beş yüz milyondan fazla kopyası basılmıştır. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak
ziyaret edin

us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

ÖLÜMDEKİ SIRLAR. Telif Hakkı © 2017 Nora Roberts tarafından. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı: Ervin Serrano

Kapak fotoğrafları: sokak © Black Star/Alamy Stock Photo; binalar © Sven Hartmann/EyeEm/Getty Images; cam © Xanya69/Shutterstock.com

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloglama Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-12315-2 (ciltli)

ISBN 978-1-250-12318-3 (e-kitap)

e-ISBN 9781250123183

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

İlk Baskı Eylül 2017

İçindekiler

Başlık Sayfası Telif
Hakkı Bildirimi
Epigraflar

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16

Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22

J. D. Robb'un
Kitapları Yazar
Hakkında Telif
Hakkı

